„O poveste antrenantă, minunat scrisă...“
LUCINDA RILEY

MISTERUL FETEI DE ZĂPADĂ

TRACY REES

LITERA

blue MOON

„O poveste antrenantă, minunat scrisă...“
LUCINDA RILEY
MISTERUL FETEI
DE ZĂPADĂ
TRACY REES
LITERA
blue
MOON

TRACY REES

MISTERUL FETEI DE ZĂPADĂ

Traducere din limba engleză și note
DIANA DOROBANȚU

LITERA
București

Amy Snow

Tracy Rees

Copyright © 2015 Tracy Rees

Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestei lucrări

Ediție publicată pentru prima oară în Marea Britanie în 2015 de Quercus Publishing Ltd

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Misterul fetei de zăpadă

Tracy Rees

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României REES, TRACY

Misterul fetei de zăpadă / Tracy Rees ;

trad. din lb. engleză şi note: Diana Dorobanțu . -

Bucureşti : Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7085-4

ISBN EPUB 978-606-33-7262-9

I. Dorobanțu, Diana (trad. ; note)

821.111

Cu dragoste, părinților mei

PROLOG

Ianuarie 1831

Aurelia Vennaway își ținea răsuflarea în timp ce ieșea în vârful picioarelor din salonul îmbâcsit și se furișa de-a lungul holului. Mama și mătușile ei nu-i dăduseră deloc atenție în ultima oră, dar asta nu însemna că i-ar fi îngăduit să plece. Mama ei se gândise că, din cauza vremii, Aurelia avea să stea înăuntru; că, măcar de data aceea, ea avea să șadă liniștită și cuviincioasă într-un colț, așa cum ar fi trebuit să facă o fetiță.

Aurelia își trase căciula de blană peste buclele de salon și își vârî picioarele în niște cizme groase. Aruncându-și pe umeri pelerina albastră la fel de repede pe cât și-ar fi lepădat destinul, dacă ar fi putut, deschise ușa.

Era o zi strălucitoare și încântătoare ca un colț de rai. Ninsoarea se oprise, dar deja îmbrăcase pământul cu o plapumă groasă, alb-argintie. Soarele lumina orbitor, iar cerul era de un albastru intens, celest. Într-o astfel de zi, întreaga lume s-ar fi putut schimba.

Aurelia intră în zăpadă până la genunchi, apoi își îndreptă umerii și se gândi la fustele care o împovărau. Le strânse mănunchi și, precum o căprioară ametită, începu să se clatine prin zăpadă până când își simți plămânii aprinși de strălucirea ei tăioasă.

În săptămâna care trecuse, Aurelia nu-și văzuse mama timp de cinci zile. Mirosul metalic al sângelui și țipetele care se auzeau din dormitor erau acum doar o amintire, iar mama ei se întorsese din nou în mijlocul familiei – dar era mai greu ca niciodată să-i intri în voie. Aurelia nu era sigură că voia să încerce. În casă domnea o atmosferă de neliniște și de tensiune.

Lumina soarelui nu reușea să-și croiască drum prin pădurea de lângă casă. Ramurile de tuia încărcate de zăpadă și crengile subțiri de stejar se întindeau spre Aurelia, iar ea își puse mâinile pe ele și le salută ca pe niște vechi și buni prieteni. Buclele i se lăsaseră, arătând acum ca niște șerpi. Singurul sunet care se auzea era țipătul gaițelor. Aurelia se legănă pe o ramură mai joasă, ascultând și visând la momentul în care avea să părăsească Hatville Court spre a nu se mai întoarce niciodată.

Aproape că se prăbuși în zăpadă, când auzi un strigăt necunoscut. Sunetele veneau în rafale slabe, dar stridente și stăruitoare, ceea ce o făcu să sară jos și să le urmeze. Aurelia se simțea de parcă o forță dintr-o altă lume se juca de-a prinselea cu ea. Sunetele se auziră din nou – un cântec de goblin – atrăgând-o printre copaci, în lumina soarelui.

În cele din urmă, ajunse pe coama unui deal. În fața ei, ceva albastru și fără păr se zvârcolea în zăpadă. Pentru o clipă, Aurelia își aminti de magia vechilor păduri și se temu să atingă creatura. Dar curiozitatea învinse vraja, așa că fata se apropie. Era un copilaș; un nou-născut. Aurelia își smulse pelerina și luă pruncul din zăpadă. Pielea lui era la fel de rece ca spuma de căpșune. Aurelia îl înfășură în pelerină și îl strânse la piept.

Cu siguranță că ceva nu era deloc în regulă, se gândi ea, atunci când un sugar zăcea singur și dezbrăcat la marginea unei păduri pustii.

– Hei? strigă Aurelia, privind în jur. Hei, ți-am găsit copilul!

Nu se auzi nimic în afară de o cioară care se ridică în aer dând din aripile mătăsoase. Pruncul era foarte rece și ușor ca un fulg. Aurelia se întoarse și o luă la fugă pe cât de repede îi îngăduiau fustele.

PARTEA ÎNTÂI

Ianuarie 1848

Capitolul 1

Știu că ei mă urmăresc din priviri în timp ce mă îndepărtez. Drumul care iese din sat e lung și drept. Cale de câțiva kilometri, n-are nici o cotitură care să mă scoată din raza privirii celor care se uită de la ferestrele de sus ale casei impozante. Știu ce văd ei: un nimic, un nimeni. O siluetă măruntă, fermă și solitară, înfruntând frigul în niște haine negre, de doliu, cu fuste rigide care foșnesc în jurul cizmelor. Mai port și o bonetă neagră, țeapănă, bine îndesată pe cap și cu panglicile biciuite de vânt. Cu siguranță că sunt o imagine foarte tristă a unui călător în plin ianuarie!

Câmpurile și drumul înghețate, satul gol și părăsit, cizmele mele lăsând o dâră de pași care se îndreaptă spre infinit. Asta e ceea ce speră ei să fac – să dispar precum urmele de pași care se șterg. Dacă voi putea, le voi face pe plac. Motivul pentru care am stat aici, singura persoană pe care am iubit-o vreodată, se află acum la doi metri sub pământ și sub ramuri groase de tuia, verzi și umbroase, într-un colț retras din curtea bisericii. A fost îngropată acolo ieri.

Aerul e atât de rece încât îmi stoarce lacrimi din ochii despre care credeam că mi-au fost secați pentru totdeauna. După potopul biblic pe care l-am vărsat în ultimele trei zile, am crezut că n-avea să mai rămână nici un fir de apă în trupul meu sleit. Cu toate acestea, se pare că viața, durerea și iarna continuă. Îmi simt degetele de la picioare amorțite în timp ce mă târăsc pe o distanță de kilometri întregi, care mă îndepărtează de mormântul Aureliei și de Hatville Court, singurul cămin, oricât de rău a fost, pe care l-am cunoscut vreodată.

Destul de curând începe să se lase, amenințător, întunericul. Pe un cer cenușiu atârnă, cu marginea ca un brici, cea mai ascuțită lună în formă de

seceră pe care am văzut-o vreodată. În fața mea se ivesc siluetele caselor din satul Ladywell. Merg de ore întregi.

Mă opresc aici pentru că știu că trebuie, deși nevoile mele nu sunt unele care să poată fi satisfăcute cu mâncare, bere de casă ori căldură. Frigul din oase nu e nimic în comparație cu înghețul din inimă și nici o tovărășie de pe pământ, oricât de agreabilă, n-ar putea compensa lipsa Aureliei. Dar următorul sat e la zece kilometri depărtare, iar drumurile sunt cufundate în beznă. Ar fi curată nebunie să continui; o tânără singură a fost întotdeauna o țintă ușoară pentru tâlhari. Și, deși mă îndoiesc să mi se mai pară vreodată că viața mea merită trăită, totuși nu vreau să renunț la ea. Aurelia s-a dus, dar încă n-a terminat cu mine. Îi voi îndeplini dorințele de după moarte cu aceeași conștiinciozitate ca atunci când îmi era alături.

Intru la Rose and Crown. Cu cea de-a doua moștenire, secretă, pe care mi-a lăsat-o Aurelia, mi-aș putea permite să stau la White Harte Royal, un hotel oarecum faimos. Dar veștile circulă între Ladywell și Enderby. Dacă s-ar auzi la Hatville Court că Amy Snow a fost văzută închiriind o cameră la Harte, ei ar veni a doua zi după mine cu trăsura, precum zăvozii iadului. Căci atunci și-ar da seama că moștenirea mea e cu mult mai mare decât pare la prima vedere.

Rose and Crown e de ajuns. Conversația din salon poate să nu fie cea mai rafinată pentru o tânără căreia îi pasă de reputația ei, dar eu *nu sunt o doamnă*; lucrul ăsta mi s-a spus răspicat de nenumărate ori.

Stau în vestibul, șovăind. *Ce sunt eu*? O tânără respectabilă sau o haimana? Servitoare, soră sau prietenă? Rolul meu în povestea Aureliei Vennaway nu uimește pe nimeni mai mult decât pe mine, mai ales acum, că mi se cere să-l închei.

– Cu ce vă pot fi de ajutor, domnișoară? mă întreabă, cu voce blândă, un proprietar.

Acesta se apropie de mine frecându-și mâinile, ca și când s-ar teme că însăși prezența lui m-ar putea ofensa. Cât de bine cunosc acest sentiment!

– O cameră pentru o noapte, vă rog, domnule, și poate ceva pentru cină – nu prea mult – și o băutură caldă.

– Desigur, domnișoară, desigur. BELLA!

Tonul lui primitor se transformă într-un răcnet, iar pe coridor apare o tânără servitoare, ca un iepure ieșind dintr-o vizuină.

– Bella, aprinde focul din Camera Barley și du acolo geanta doamnei! o instruiește el, revenind la tonul normal de mai înainte. Vă pot recomanda, domnișoară, să luați cina în salon în această seară? Nu v-aș sugera acest lucru dacă acolo n-ar fi aprins focul și dacă n-ar dura ceva timp până când în camera dumneavoastră să fie o temperatură confortabilă. Salonul e liniștit – frigul îi ține pe mulți acasă și, dacă mi-e cu iertare, păreți înghețată bocnă, domnișoară...?

– Snow.

Atunci se uită la mine, înțelegând. Bella îmi ține geanta care îi trage brațul subțire în jos, până aproape de podea, și se holbează cu o curiozitate fățișă, până când el îi poruncește să plece.

– Îmi cer iertare, domnișoară Snow! Dacă salonul e acceptabil, vă voi servi chiar eu, ca să mă asigur că nu sunteți deranjată. Până când veți termina de mâncat, camera dumneavoastră va fi pregătită să vă primească.

Amabilitatea lui îmi aduce în ochi lacrimi proaspete, pe care izbutesc să mi le stăpânesc doar printr-un efort suprem.

Iau cina în salon și, deși nu prea pot mânca, savoarea hranei și căldura sunt cumva înviorătoare. Nu stau prea mult, ci mă retrag într-o cameră mică și simplă, care, după cum mi s-a promis, e îndeajuns de încălzită. Buimăcită, îmi fac o toaletă sumară.

În timp ce mergeam, mi-a venit ideea să țin un jurnal cu călătoriile mele, astfel încât să simt că viața mea înseamnă ceva, că există o mărturie. Rămasă singură și înconjurată de tăcere, sunt apăsată de absența Aureliei, dar acum nu e momentul să cedez, nu de la începutul căutării în care am pornit. Trebuie să fiu cât de puternică e nevoie.

Încep să scriu. Pur și simplu, nu pot să fac nimic altceva.

Capitolul 2

Nu pot să nu-mi încep povestirea cu o meditație asupra paturilor. Fără îndoială că patul e un obiect cu totul nepotrivit ca să-l analizeze o

domnișoară; și totuși, de ce ar trebui să fie așa? Patul e un loc în care se desfășoară o parte atât de mare din viață – nașteri și morți, pasiuni și visuri – momentele fundamentale ale fragilei noastre existențe umane.

În această poveste există mai multe paturi importante, nu în ultimul rând – patul în care a zăcut stăpâna mea mai bine de trei ani. Și primul pat pe care l-am cunoscut: un nămete de zăpadă, o plapumă albă și neîntinată care mi-a sprijinit căpșorul și care mi-a răcit sărmanul trup de prunc până când s-a învinețit. Tot el mi-a dat și numele. Într-adevăr, reprezintă nu doar un nume potrivit, ci și un puternic simbol al identității mele. Locul meu în această societate pe care o numim „lume“ vine de la acea întindere albă și rece.

N-aș fi supraviețuit pe acel pat moale, sclipitor și frumos – nici n-ar fi trebuit, să nu ne ferim să spunem lucrurilor pe nume – dacă n-ar fi fost acel copil încăpățânat, care rareori făcea ceea ce i se spunea. Acel copil era Aurelia Vennaway, singura odraslă a lui Sir Charles și Lady Celestina Vennaway, cea mai importantă familie din regiune.

La vârsta precoce de opt ani, Aurelia era, în același timp, comoara și pacostea părinților ei. Neimpresionată de poziția importantă pe care o avea în societate, părea să nu fie conștientă de diferențele inerente de valoare care există între oameni. În schimb, eu n-am putut să ignor niciodată faptul că unii copii sunt infinit mai prețioși decât alții.

În ziua în care m-a găsit, Aurelia purta o rochie de culoare arămie și cizme groase, maro, cu nasturi arămii. Era acoperită cu o pelerină albastră precum cerul, iar pe cap avea o căciulă de blană crem. Nu-mi amintesc asta, desigur, dar mi-a spus ea. Aurelia mi-a povestit toate întâmplările din primii mei ani de viață, cu detalii minuțioase, ca și când ar fi vrut să-mi compenseze identitatea necunoscută oferindu-mi din abundență amănunte privitoare la mine.

În acea zi, ea fusese copleșită de atmosfera de plictiseală din salonul aglomerat și sufocant. Deși stratul de zăpadă era cel mai înalt din câte văzuse vreodată, soarele strălucea, așa că Aurelia a răsuflat ușurată atunci când a ieșit pe ușă. Cei patru pereți ai oricărei camere nu-i puteau oferi orizontul după care tânjea – orizont pe care să-l poată măsura cu propriii ochi și pe care să se străduiască să-l cucerească mergând pe propriile picioare. Era ca un animal sălbatic, așa cum spunea bucătăreasa mereu.

Aurelia a alergat prin pădure, unde gaițele ciocăneau și țipau cu o asemenea ardoare mânioasă, încât era de mirare că țipetele mele răzbătuseră

până la ea. M-a auzit totuși și, cu toate că și-a pierdut căciula în timp ce se poticnea și aluneca prin zăpadă, m-a găsit – costelivă și disperată, sub cerul de un albastru nesfârșit. Mă întreb, în cazul în care aș fi putut să fiu conștientă de așa ceva, dacă Aurelia, îmbrăcată în pelerina ei albastră precum cerul, îmi apăruse ca o ființă divină, întrupată din aer.

Spre deosebire de pruncii verișorilor și ai cunoscuților, care reprezentaseră până atunci experiența ei în privința sugarilor, eu nu eram roșie și plină de viață, ci slabă ca o aschie și vineție. Nici nu eram înfășată în metri de satin și dantelă; eram complet dezbrăcată. Țipam, mi-a povestit ea, ca și când aș fi înfruntat întreaga lume.

Așa că m-a înfășurat în pelerină și a fugit spre casă. Ignorând toate regulile de purtare manierată și de descălțare a cizmelor, s-a repezit în salon, unde mama și mătușile ei încă vorbeau, coseau și iar vorbeau. Urmele de zăpadă apărute pe covor au fost întâmpinate cu exclamații îngrozite, în timp ce Aurelia își așeza cu grijă pachetul în fața focului și îl desfăcea.

Nu putea să înțeleagă de ce reacția lui Lady Vennaway la sosirea mea a fost să strige *„Aurelia!“* de parcă fiica ei ar fi făcut ceva cu adevărat îngrozitor. Nu putea înțelege de ce căzuse în dizgrație (și era limpede că așa se întâmplase) pentru că ajuta un suflet viu. Nici nu putea să înțeleagă de ce mătușa ei, Evangeline, făcuse o asemenea tevatură în legătură cu pierderea căciulii, de parcă o căciulă ar fi fost mai valoroasă decât un copil.

Cu timpul, au lămurit-o că nu toți pruncii aveau aceeași valoare, că valoarea lor depindea de multe lucruri, în special de împrejurările nașterii lor și de familia în care își făceau apariția. Că, de fapt, pe lume era loc pentru o întreagă ierarhie a pruncilor. Eu eram un exemplar lipsit de valoare, o adevărată rușine – deși nu a lor – care, pur și simplu, nu era nici bine-venită, nici potrivită în mijlocul elevatei familii Vennaway.

În doar câteva momente de la sosirea mea la Hatville Court, am fost surghiunită la bucătărie. Nu erau pentru mine nici focul care duduia în salon, nici covorul indian nespus de pufos și de catifelat. Nu, căldura cuptorului și un coș de cartofi golit în grabă erau de ajuns. Dar Aurelia a stăruit să mă urmeze și ea acolo, împreună cu bucătăreasa, și m-au îngrijit, hrănindu-mă până când mi-am recăpătat culoarea trandafirie și viața.

Lady Vennaway fusese profund șocată. Nu de cumplita nedreptate care mi se făcuse, fiindcă știa foarte bine că omenirea, în afara familiilor de rang

înalt, era un cazan clocotind de nedreptăți. Dar faptul că rezultatul unui astfel de comportament imoral se prezentase pe proprietatea *ei*, invadându-i *ei* casa – aceasta era o jignire gravă. Tot ceea ce-și dorise în acea zi (iar soțul ei era de acord) fusese să scape de mine. Existau orfelinate, aziluri pentru săraci unde erau rezolvate problemele ca mine. Însă iubita, adorata lor Aurelia nici nu voia să audă de așa ceva.

Hatville Court ar putea fi imaginată ca un fel de Agincourt[1] modern în care a avut loc o luptă cu suișuri și coborâșuri, întinsă pe două decenii și jumătate. O armată era formată din lordul și Lady Vennaway: puternică, respectată, bogată și, întotdeauna, incontestabil, *corectă*. Aveau de partea lor tradiția, autoritatea și convențiile. Armata adversă era formată din Aurelia. Fiind copil, mai ales o *fiică*, șansele ei de câștig erau nule; totuși, ea refuza s-o recunoască, iar o astfel de atitudine i-a asigurat victoriile.

Cele mai multe bătălii ale Aureliei erau minore: alegerea unei rochii, cenzurarea lecturilor ei, dacă trebuia sau nu să-și însoțească mama în vizitele de dimineață pe care aceasta din urmă le făcea în împrejurimi. Aurelia câștiga uneori, dar de cele mai multe ori pierdea. Însă susținerea mea era cea mai însemnată dintre numeroasele cauze pentru care ar fi mers până în pânzele albe. În ceea ce mă privea, obținuse victoria prin pură încăpățânare, arătând o voință de fier care era departe de a fi acceptabilă la o domnișoară. Cred că recursese și la o criză de furie. Oricum, la fel cum și cel mai strălucit general poate trage foloase de pe urma unor întăriri, tot așa s-a întâmplat și cu campania Aureliei, care a primit întăriri de la niște aliați neașteptați.

Primul dintre aceștia a fost armata de surori a lui Lady Vennaway, venite în vizită. Deși cu toatele erau îngrozite de mine, unele și-au exprimat în același timp simpatia față de bietul prunc care eram – și ușurarea că Soarta mă adusese la ușa unei familii cu o avere atât de mare, încât cu siguranță că n-aș fi fost o pacoste pentru nimeni. (Poate că în spatele acelor sentimente filantropice se ascundea ciuda față de Lady Vennaway, cea mai mândră și mai frumoasă dintre surori.)

Al doilea aliat a fost domnul reverend Chorley, care a apărut cu doar două ore mai târziu. Dacă îl consternase gălăgia pe care o făceau doamnele în mijlocul cărora nimerise, în curând a fost distras de știrile ce îl așteptau. Aurelia, care se încăpățânase să dispară încă de la sosirea mea, a reapărut dintr-odată și l-a informat în legătură cu descoperirea ei. Povestea,

presărată cu înfloriturі, a descoperirii bietului prunc vineţiu a fost brodată în continuare de Gwendoline, cea mai tânără şi mai puţin precaută dintre mătuşi. Bunul reverend a fost, de asemenea, de părere că Dumnezeu mă adusese familiei Vennaway ca să-mi salveze viaţa, precum şi ca s-o binecuvânteze pe Lady Vennaway cu o nepreţuită ocazie de a-şi face datoria creştinească şi de a da, prin asta, o pildă întregii comunităţi.

Pentru familia Vennaway, reputaţia era totul. Înălţimea Sa era încolţită. Generalul Aurelia câştigase lupta.

Capitolul 3

În lumina slabă a felinarului, scot un plic din buzunarul rochiei mele negre. Îl cântăresc în mână şi mă gândesc la momentul citirii testamentului Aureliei. Pare că s-a întâmplat într-o altă viaţă. De fapt, a fost chiar ieri.

Înmormântarea – un eveniment îngrozitor – a avut loc de dimineaţă, iar apoi ne-am retras cu toţii ca să ne plângem durerea în intimitate. La ora patru, ne-am adunat în birou: lordul şi Lady Vennaway, verişoara Aureliei, Maude, eu, bucătăreasa şi domnul Clay, profesorul de la şcoala din sat. Pe scurt, moştenitorii ei. Şi, desigur, Wilberforce Ditherington, avocatul ei.

Biroul cu pricina e o cameră perfect potrivită cu acel eveniment sumbru. De fapt, întreaga casă, deşi splendidă, e sumbră şi austeră. Cineva care ar fi venit pentru prima oară la Hatville ar fi putut fi păcălit de înfăţişarea domeniului, care e plin de viaţă, fastuos şi vast. Câmpiile luxuriante şi pădurile fremătătoare, pajiştile şi livezile splendide, grădinile împrejmuite cu ziduri, înţesate de ierburi decorative şi de trandafiri au rămas, cu toatele, neschimbate în ultima sută de ani. Cu toate acestea, frumuseţea şi bogăţia sunt doar în exterior.

Faţada casei e impresionantă, cu siguranţă. Însă odată ajuns înăuntru, un vizitator nou şi-ar reţine cu greu un fior. Două dintre aripi au interiorul acoperit cu huse de protecţie împotriva prafului. Mobilierul din camerele grandioase e demodat şi simplu. Mesele sunt pregătite ca să mănânci pe ele,

iar scaunele, ca să te așezi, însă le lipsește orice sofisticare; nimănui de la Hatville nu i-ar trece prin minte să se gândească la confort sau la ornamentare.

Din momentul morții Aureliei, am simțit că mi-a murit propria strălucire interioară. Așadar, Amy Snow, care stătea ieri într-un colț al biroului sumbru, cea mai disprețuită dintre toți cei prezenți, nu mai putea simți acum privirile sfredelitoare ațintite asupra ei. Domnul Ditherington a citit despre cum anume dorise Aurelia să-și împartă averea personală, iar cuvintele au trecut, pur și simplu, pe lângă mine. Anumite sume de bani, recitase el, erau distribuite diverselor cauze filantropice susținute de Aurelia: Societatea pentru Educația Claselor Inferioare; Mișcarea Anti-Holeră din Surrey; Alianța pentru Promovarea Atribuirii de Locuințe Decente celor Defavorizați și așa mai departe. Părinții Aureliei priveau pe fereastră, fiind, ca întotdeauna, neinteresați și ușor uimiți de actele de caritate ale Aureliei. Apoi domnul Ditherington a ajuns la partea mai personală legată de moștenire, iar familia Vennaway a redevenit atentă.

Domnul Clay a tresărit auzind ce sumă lăsase Aurelia moștenire micii lui școli. Banii aceia însemnau reparații, provizii, extindere; vechiul lui vis devenea realitate.

Verișoara Maude a fost încântată să primească toate rochiile somptuoase, bonetele și pelerinele Aureliei. Chiar și după ce ajunsese invalidă, Aurelia rămăsese nejustificat de pasionată de cele mai la modă haine și își cumpăra periodic toalete pe comandă de la Londra. Fusese întotdeauna destul de – în mod întemeiat – vanitoasă.

Bucătăreasa a plâns auzind că Aurelia îi lăsase mai multe bijuterii, inclusiv medalionul ei de aur cu rubine, în formă de inimă. Lordul și Lady Vennaway au părut afectați, dar nu bucătăreasa era cea care să reprezinte un pericol. Fusese servitoarea familiei vreme îndelungată; era cu neputință ca Aurelia să nu fi avut o oarecare afecțiune pentru femeie. Iar cu firea pe care o avea, Aurelia firește că fusese nesăbuit de generoasă.

Eu reprezentam pericolul, întrucât fusesem mai apropiată de ea decât oricine altcineva. În ciuda originii mele rușinoase și a stăruinței familiei de a face din mine doar o umilă servitoare, de care să se poată lipsi oricând, Aurelia voise cu orice preț să mă ridice la poziția de cameristă, apoi de însoțitoare și, în ultimele luni, de îngrijitoare personală a ei. Lordul și Lady Vennaway încercaseră să mă îndepărteze prin numeroase cruzimi meschine,

dar nespus de dureroase. Însă Aurelia nu s-a lăsat despărțită de mine, iar eu sunt înzestrată cu o mare putere de a îndura.

Când mi-a fost citit numele, toată lumea a rămas împietrită. Părinții Aureliei erau nervoși, așteptând să audă ce extravaganță de nesuportat făcuse postum fiica lor în ceea ce mă privea. După cum s-a dovedit, a fost surprinzător de inofensivă:

Lui Amy Snow, adevărată prietenă și însoțitoare devotată în acești ani lungi ai bolii mele, îi las zece lire sterline, o sumă cu care știu că va reuși, cheltuind-o cu înțelepciune, să înceapă o viață nouă oriunde ar dori. De asemenea, inelul meu de aur cu granate, pe care o conjur să-l poarte în amintirea mea. De asemenea, recentul meu caiet de schițe în care am surprins impresiile din toamna trecută, mai strălucitoare datorită prieteniei ei, care a încălzit precum un foc bun ca să risipească frigul plecării mele iminente.

Am auzit, în jurul meu, suspine de ușurare. Nu era nevoie de o scenă atât de curând după moartea Aureliei. Inelul pe care mi-l lăsase era mai puțin valoros decât medalionul pentru bucătăreasă – mai mult avea valoare sentimentală. Banii pe care îi primisem îi scuteau pe ei de grija mea; știam că nu mi-ar mai fi dat nici un penny în plus. Caietul de schițe, deși foarte personal, era cu mult mai important pentru mine decât pentru ei. Asta puteau accepta. O, cât de bine ne cunoscuse ea pe toți!

Zece lire. Aceasta a fost suma de bani pe care domnul Ditherington mi-a numărat-o, cu o figură gravă, și mi-a pus-o în palmă ieri după-amiază. Și suvenirele: un inel pe care l-am pus pe deget și un caiet de schițe pe care l-am băgat în geanta de călătorie, știind că a doua zi aveam să părăsesc Hatville Court pentru totdeauna. Mi-aș fi făcut bagajele în momentul în care murise Aurelia, dacă sentimentele ei pentru mine n-ar fi fost știute foarte bine de toată lumea. Dacă n-aș fi fost la înmormântare, oamenii ar fi vorbit, iar familia Vennaway nu accepta bârfele. Apoi, desigur, era nevoie de mine la citirea testamentului, după care cei din familie n-ar fi vrut să fie văzuți dându-mă afară din casă la o oră atât de târzie. Astfel de fire subțiri de urzeală a timpului și împrejurărilor au făcut posibilă întâmplarea din dimineața următoare. Din această dimineață. De astăzi!

Am avut un somn agitat, fiind încă răvășită de sentimentul de singurătate și de teama față de un viitor pe care nu mi-l puteam imagina. Dar aveam încredere în Aurelia: dacă ea spusese că puteam începe o viață nouă cu zece lire, atunci asta trebuia să fac. Cu acel neplăcut sentiment de încredere amestecată cu teamă m-am trezit în dimineața de iarnă, chinuindu-mă să mă ridic din pat în umbra cenușie a camerei, să ajung la fereastră și să privesc spre orizont, în speranța că avea să-mi vină vreo idee.

Și așa s-a și întâmplat, deși nu într-un fel pe care l-aș fi putut anticipa. Domnul Clay se plimba prin grădina de legume.

Am fost surprinsă. Desigur, el plecase acasă ieri, după citirea testamentului. De ce se întorsese atât de curând, și ce căuta printre straturile de legume? Cu siguranță că n-avea treabă cu familia Vennaway, el, un învățător modest, care nu aparținea înaltei societăți?

Apoi s-a uitat în sus, m-a văzut și a ridicat o mână, deschizându-și gura într-un *„Aha!“*, deși, desigur, nu-l auzeam. Făcea o serie de gesturi care exprimau în același timp invitația să merg la el, obligația să fiu discretă, precum și un respect adânc și manierat. Nu știam că poți comunica atât de intens fără cuvinte. M-am îmbrăcat în grabă și mi-am strâns părul, apoi am fugit pe coridoarele tăcute și am ajuns în grădina de legume.

– Putem vorbi undeva în liniște? Departe de casă? m-a întrebat el pe dată, cu glas șoptit și nerăbdător.

Oricare ar fi fost subiectul, acesta era, în mod clar, prea important ca să piardă timpul cu politețuri.

Așa că l-am condus dincolo de poartă, de-a lungul unei cărări care ne-a purtat într-o mică dumbravă. Ascunși fiind de copaci și de ceața de ianuarie, nu puteam fi văzuți. Vântul șoptea secrete în limbajul lui de neînțeles. Copacii erau cufundați într-o tăcere enigmatică, goi și negri precum adevărul morții Aureliei. Domnul Clay a aruncat o privire în jur și, mulțumit de locul ales, și-a scos pălăria.

– Îmi cer iertare, domnișoară Snow, că v-am deranjat într-un moment atât de greu pentru dumneavoastră. Numai că, vedeți, am fost însărcinat să vin.

– Însărcinat de cine, domnule Clay?

Părea uluit de propriile cuvinte atunci când mi-a răspuns:

– De domnișoara Vennaway.

Inima mi s-a oprit. *Cum de era cu putință*?

El și-a băgat mâna sub pelerină și a scos un pachet. Șovăia, strângându-l în mâini.

– După ce m-am întors acasă aseară m-am simțit… copleșit de gestul generos pe care l-a făcut domnișoara Vennaway pentru mine. Am stat în biroul meu și i-am scris o scrisoare detaliată domnișoarei Page, povestindu-i despre generozitatea și puterea de pătrundere a domnișoarei Vennaway. Eu și domnișoara Page suntem logodiți, știți.

– Știu, domnule Clay, știu.

– Iar apoi, ei bine, am mâncat câteva cotlete.

– Cotlete, domnule Clay?

– Da, cotlete. Gătite la foc mic, cu ierburi și cu ceapă, delicioase. Cred că norocul provoacă un apetit considerabil. Așa că a trecut ceva timp până când m-am întors la birou ca să deschid pachetul pe care mi l-a încredințat domnul Ditherington. Era destul de mare, după cum vă amintiți, și mă așteptam să conțină o mulțime de documente oficiale.

Nu mi-am putut aminti cum arăta pachetul, întrucât fusesem foarte tulburată în timpul citirii testamentului. Dar dacă Aurelia îmi scrisese niște ultime cuvinte, aș fi dat orice ca să le pot citi.

– De fapt, erau foarte puține lucruri destinate mie, m-a lămurit domnul Clay. Un cec de la bancă pentru suma menționată în testament și o scrisoare cuprinzând urări pline de amabilitate la adresa școlii și a fericirii mele matrimoniale. Scrisoarea conținea și o cerere. Și… mai era asta.

În cele din urmă, domnul Clay mi-a întins pachetul. Pe el era scris *Amy Snow*, cu scrisul de mână al Aureliei, pe care îl cunoșteam atât de bine, și cu cerneala ei preferată, de culoare violet. Nu-mi venea să cred. Mi-am ridicat privirea spre figura serioasă a domnului Clay.

– Cererea era ca eu să vă înmânez personal pachetul înainte să părăsiți Hatville Court și să nu spun nimănui altcuiva despre asta. N-o puteam dezamăgi pe domnișoara Vennaway.

– S-a gândit la toate, am spus eu cu glas șoptit.

– Ați însemnat totul pentru ea. Vă doresc noroc, domnișoară Snow. Sper că, oriunde vă veți duce, mă veți considera prieten.

S-a înclinat, eu am făcut o reverență, apoi ne-am salutat de despărțire. Mi-a urat drum bun, iar eu i-am binecuvântat strădaniile pe care le făcea pentru școală, fiind convinsă că n-aveam să-l mai văd niciodată pe bunul domn Clay.

Nu voiam să mai zăbovesc. Acum eram gata îmbrăcată și cu bagajele pe jumătate făcute. Dacă aș fi putut pleca înainte să mă întâlnesc cu familia Vennaway, asta ne-ar fi scutit pe toți de o ultimă situație neplăcută. Dar în primul rând eram nerăbdătoare să capăt mai multe lămuriri. Am deschis repede pachetul, din care a căzut un plic. Acesta din urmă conținea un teanc de bani pe care nu i-am numărat și o scrisoare pe care am citit-o de îndată. N-aveam curajul să fac asta în casă; nici chiar în camera mea nu mă puteam bizui pe o prea mare intimitate. Așa că am rămas ascunsă în tufiș, în semiîntuneric, citind, tremurând și nevenindu-mi să cred cuvintele pe care le aveam în fața ochilor.

Apoi m-am grăbit să mă întorc în casă. Mi-am terminat de făcut bagajul, mi-am închis geanta de călătorie și mi-am pieptănat claia de păr închis la culoare, pregătindu-mă de drum.

Aproape că mi-a sărit inima din piept, căci ușa camerei mele s-a deschis dintr-odată. M-am întors și l-am văzut pe Lord Vennaway venind către mine, pământiu la față și cu mustața tremurându-i deasupra buzei.

– Tu! s-a răstit el trecându-și o mână prin păr, băgând-o în buzunar, scoțând-o strânsă într-un pumn amenințător, iar apoi băgând-o din nou în buzunar. Ești aici și n-ar trebui să fii, n-ar fi trebuit să fii niciodată! Cine ești, de fapt? Ai profitat de inima bună și de inocența fiicei mele. Ai lingușit-o până când i-ai câștigat afecțiunea. Stând aici, unde n-ai fost binevenită. Intriganto! Vagaboando! Bastardo! *Tu* ar fi trebuit să mori, nu ea. Am îngrijit-o ca pe o comoară, dar s-a ofilit precum un trandafir. Iar tu i-ai picurat otravă în urechi. Ai fost o companie nepotrivită pentru ea. Poate că ar fi trăit dacă plecai, dar n-ai făcut-o. *N-ai făcut-o!*

Nu-l auzisem niciodată vorbind așa. De fapt, foarte rar îl auzeam vorbind, fiindcă de obicei ne ocoleam cât mai mult cu putință unul pe celălalt. Soția lui era cea care mă chinuia mult mai des; auzisem de nenumărate ori *de la ea* că prospera copilul care nu trebuia, că Aurelia era cea care avea înzestrări demne de un destin măreț, că ar fi trebuit să fiu lăsată să mor în zăpadă. Lord Vennaway, în schimb, nu era decât o prezență dezaprobatoare – un nor de ploaie în timpul unui picnic. Faptul că bărbatul acela – mânios, fioros și delirant – se afla acolo, în camera mea, era foarte îngrijorător. M-am îndepărtat de el.

– Ce ai acolo? m-a întrebat, trecând pe lângă mine și înșfăcându-mi geanta de călătorie.

Am scos un gâfâit de groază. Pachetul cel prețios! Nu trebuia să-l pierd înainte să-i fi cercetat conținutul. Nu trebuia s-o dezamăgesc pe Aurelia încă de la început!

Măcar plicul era păstrat la loc sigur, în buzunarul fustei mele. Instinctiv, am pus mâna pe el și am simțit hârtia foșnind. Lord Vennaway m-a privit fix și, preț de o clipă îngrozitoare, m-am gândit că avea să mă apuce de mână și să-mi găsească scrisoarea și banii. În schimb, a început să caute prin geanta mea, cotropindu-mi intimitatea într-un chip umilitor. Îmbrăcăminte, cărți, lenjerie de corp (am închis ochii, năpădită de rușine) și scrisori vechi erau aruncate prin aer, apoi cădeau pe pat și pe podea în timp ce el mormăia, în febra căutării. Pachetul a fost descoperit într-o clipită.

– Ce-i ăsta? m-a întrebat el, văzând pe ambalaj scrisul de mână al Aureliei.

Trebuia să spun ceva.

– Un cadou de ziua mea de naștere. De la Aurelia.

– Un cadou *de ziua ta de naștere*? Tu n-ai zi de naștere. Nașterea ta nu merită sărbătorită, mi-a spus el privindu-mă drept în ochi.

Nu eram deloc surprinsă. Auzisem lucruri și mai rele.

– Ne prefăceam că eu aveam o zi de naștere. În ianuarie. În ziua în care m-a găsit. A fost cu câteva zile înainte ca ea… ea…

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Pentru numele Domnului, nu puteam spune „să moară“.

– L-am păstrat, m-am căznit eu să vorbesc în continuare, ca să am ceva de la ea după... după…

Îngrozită, l-am privit întorcând pachetul ca și când voia să-l desfacă.

– Nu!

Nu m-am putut abține. M-am întins să-l apuc, însă Lord Vennaway m-a împins cu putere. A rupt hârtia, iar eu l-am urmărit, cu totul neajutorată. Un fel de țesătură verde, străvezie, s-a revărsat din pachet, moale și feminină, probabil brodată, nu mi-am putut da seama din cauza șocului. Lord Vennaway a aruncat pachetul. Ambalajul a căzut pe pat, iar țesătura verde a alunecat pe podea.

– Ieși afară! a șuierat el. Pleacă din casa mea și să nu te mai întorci niciodată! Ți-am tolerat prea mult timp prezența neplăcută. Acum, că Aurelia s-a dus, orice afecțiune pentru tine a murit odată cu ea. Și să știi că,

dacă mai pui vreodată piciorul pe această proprietate, vom chema poliția și ne vom asigura că ești îndepărtată pentru totdeauna.

Tremurând, mi-am adunat lucrurile. De data asta, nu le-am mai împachetat cu grijă, ci le-am aruncat în geantă cât de repede am putut. Țesătura verde și ambalajul rupt le-am pus primele, apoi pe toate celelalte deasupra, în timp ce Lord Vennaway mă privea cum bâjbâiam și cum scăpam câte ceva din mână. Singurul meu gând era să scap fără ca el să descopere moștenirea pe care mi-o lăsase Aurelia. Am îndesat totul atât de neglijent, încât abia am reușit să închid geanta; vechea mea rochie gri ieșea pe deasupra.

Nu mi-am luat rămas-bun. Nici măcar bucătăreasa n-a venit să mă vadă, dar îmi închipui că i s-a interzis acest lucru. Ușa s-a trântit în spatele meu, după care m-am trezit pe acel drum lung și drept, cu părul încă electrizat de când mă pieptănasem. Lord Vennaway nu descoperise banii și scrisoarea, iar pachetul îl recăpătasem. Asta era tot ce conta.

Capitolul 4

Camera Barley de la Rose and Crown are un sfert din mărimea camerei mele de la Hatville și de două ori mai multă mobilă. Miroase a soluție de lustruit și a funingine. Pare pustie și neprietenoasă, dar îmi oferă o neprețuită intimitate; în sfârșit, pot cerceta cu atenție cadoul pe care mi l-a lăsat Aurelia.

Țesătura verde e de mătase, brodată cu floricele de miozotis – nu-mă-uita. E o eșarfă diafană, așa cum poartă marile doamne la petrecerile de vară, ca să-și acopere umerii de fildeș. Îmi îngrop nasul în faldurile de mătase și simt mirosul de iasomie sub clar de lună. Nu e anotimpul potrivit pentru ceva atât de fin, și nici eu nu sunt fata care să-l poarte.

Număr banii și descopăr că sunt o sută de lire sterline. Îi privesc nedumerită, apoi îi ascund, în lipsa unui loc mai bun, în trusa cu obiecte de toaletă. Nu mă simt în siguranță să-i am asupra mea.

Citesc din nou scrisoarea la lumina lămpii, la câteva ore după prima lectură în lumina cenușie din zorii zilei. Acum pagina e luminată de strălucirea aurie a lămpii.

Scumpa mea Amy,

Dacă citești această scrisoare înseamnă că domnul Clay mi-a îndeplinit dorința, așa cum sunt sigură că o va face, și mai înseamnă că eu am plecat din această lume, așa cum știu că e inevitabil. Inimioară scumpă, îmi dau seama că acum trebuie să suferi foarte tare. Am avut noroc, nu-i așa, să fim împreună atâta vreme? Nu cunosc mulți oameni care să se poată lăuda cu afecțiunea adâncă și cu prietenia deosebită ce ne-au legat pe noi două. Am fost singurul copil la părinți, și totuși am o soră.

Destul cu aceste lucruri, fiindcă îmi cunoști foarte bine sentimentele și am multe să-ți spun. Oricât de apropiate am fost și suntem, draga mea, află că există secrete pe care nu ți le-am împărtășit. Nu din cauza lipsei de încredere, sper să știi asta. Vei înțelege când le vei afla, așa cum am intenționat întotdeauna. Dar nu sunt secrete pe care să le pot dezvălui pur și simplu într-o scrisoare – cel puțin nu în aceasta. Mi-aș dori din tot sufletul să ți le pot spune personal, tâmplă lângă tâmplă, la lumina focului, așa cum am stat de atâtea ori. Pregătește-te, dragă Amy, pentru multe lucruri pe care nu le știi.

Draga mea, îți amintești cum, pe când erai mică, îmi făcea plăcere să-ți organizez vânători de comori? După ce te duceai la culcare, mă gândeam la indicii și la locuri secrete, mă strecuram afară ca să ascund acele surprize, iar apoi mă bucuram de fiecare moment în care te priveam alergând ca să găsești comoara! (De obicei, nimic mai mult decât o păpușă veche sau o bucată de dantelă, dar amândouă știm de ce, nu-i așa? Și, odată, niște bomboane de ciocolată artizanale pe care ți le adusesem de la Londra – măcar le-ai putut mânca înainte să ți le ia ei! Ei bine, l-am mâncat împreună.)

Probabil că te întrebi ce legătură au astfel de amintiri vechi cu momentul și locul în care te găsești acum. Doar atât: e începutul ultimei mele vânători de comori organizate pentru tine. Gândește-te la scrisorile mele (pentru că vor fi mai multe) ca la niște indicii – fiecare dintre ele te va conduce la următorul. Am planificat ca povestea mea să ți se dezvăluie puțin câte puțin, fiecare scrisoare ducându-te tot mai departe de Hatville,

departe de felul josnic în care ai fost tratată acolo: undeva unde vei fi mai în siguranță, mai puternică și mai liberă. Până la a patra sau a cincea scrisoare, traseul s-ar încheia pentru oricine altcineva. Nimeni nu mă cunoaște la fel de bine ca tine, draga mea.

Așadar, iartă-mă dacă nu există răspunsuri aici. Iartă-mă dacă tonul scrisorii pe care o citești acum nu e așa cum ar trebui să fie. Poate că acestea nu sunt niște prime cuvinte perfect potrivite pe care, de dincolo de moarte, să i le trimiți cuiva. Dar, vezi tu, în timp ce scriu aceste lucruri, eu sunt încă aici, la biroul meu, în camera pe care o cunoști atât de bine. Ți-am urat noapte bună doar cu cinci minute în urmă și îți voi vedea și mâine zâmbetul blând. Am plănuit să stăm în grădina de trandafiri după micul dejun. Mi-e greu să-ți scriu ca și când aș fi deja moartă, în vreme ce viața e, încă, atât de dulce.

Totuși, moartea îmi e aproape. După ce voi muri, nu vei mai avea prieteni, pentru că amândouă cunoaștem atitudinea regretabilă – nu, chiar crudă – pe care o au părinții mei față de tine. Prietenia noastră e prețioasă și sper că n-o vei regreta niciodată, deși te-a ținut și prizonieră, legată de această casă și dependentă de mine. Acum poți zbura liberă, micuță pasăre! Iar eu te voi ajuta, căci și tu m-ai ajutat, mai mult decât vei ști vreodată.

Așadar. Suferi, ești singură. Dar nu ești lipsită de resurse materiale. Îți las o sumă de bani. Vor fi mai mulți, însă ceea ce ți-am lăsat deja îți e de ajuns pentru moment. Zece lire sterline, ce să-ți spun! De parcă ți-aș lăsa vreodată o sumă atât de mică! Faptul că ai mei chiar ar putea să creadă asta despre mine e revoltător, însă în același timp e și foarte convenabil. Șalul verde e un cadou. O să ți se potrivească, Amy, deși mă îndoiesc că mă vei crede.

Primul tău indiciu în această vânătoare de comori? Să mergi la Londra, draga mea. Iată care e prima ta destinație. Ai bani, îți dă mâna să călătorești confortabil, bucură-te de voiaj, dacă poți. Minunează-te descoperind o parte a regatului nostru care e atât de diferit de Enderby! După ce ajungi la Londra, găsește o librărie numită Entwhistle. Mergi la secțiunea de istorie naturală. (O doamnă care răsfoiește lucrările domnului Beckwith... o, ce scandalos! Bagă de seamă să nu-ți explodeze creierul fragil, draga mea!) Gândește-te la cartea despre care am discutat pe larg în acea seară de vară, după ce l-am avut ca invitat la cină pe

domnul Howden. Ia în calcul variabilele și vei găsi o scrisoare de la mine către tine. Cum am reușit să pun totul la cale? Ei, dar știi că sunt o adevărată magiciană, vrăbiuțo.

Sfârșesc prin a te ruga, dragă Amy, să-ți faci curaj. Nu mă aștept să-ți revii peste noapte după pierderea mea, nici să mă uiți, nici să mă înlocuiești (pentru că sunt unică, nu-i așa?). Dar mă aștept să trăiești. Și să trăiești bine. Deoarece traiul pe care l-ai cunoscut până acum, chiar și prietenia noastră, nu e viața așa cum poate și cum ar trebui să fie.

Urmează-mi indiciile, te implor. Nu numai pentru că te vor duce mai departe decât ți-ai putea imagina, ci și pentru că am o treabă neterminată, pe care acum doar tu o poți duce la bun sfârșit. Jocurile și aventurile noastre nu s-au încheiat încă. Ha! Nici măcar moartea nu mă poate face să tac!

Cu infinită dragoste,
AV

Capitolul 5

Aurelia a fost întotdeauna imprevizibilă. Chiar și atunci când diagnosticul ei a căzut ca un trăsnet asupra familiei, spulberând speranțele celor de la Hatville Court sub lovitura lui devastatoare, ea s-a amuzat. Chiar s-a amuzat! Iar viața mea s-a schimbat pentru totdeauna.

Până atunci avusesem o existență ciudată, înjghebată din improvizații și resturi, ceea ce nu e deloc surprinzător dacă ne gândim la felul în care am apărut pe lume. Nămetele de zăpadă a fost înlocuit de coșul de cartofi, iar coșul de cartofi – de un pătuț, atunci când Lady Vennaway s-a supus ochiului atotvăzător al Societății și a decretat că puteam rămâne. Condițiile puse de ea erau: să nu mă vadă niciodată, să nu fie niciodată deranjată în legătură cu vreo chestiune legată de creșterea mea și să fiu angajată ca servitoare de îndată ce împlineam vârsta la care să devin folositoare.

Pătuțul fusese donat de Marcus, cel care administra domeniul. Soția îi născuse șapte copii într-o succesiune rapidă, iar apoi îi spusese că, dacă se mai apropia vreodată de ea cu gânduri amoroase, avea să-și piardă un membru al corpului și să fie silit să-și caute un alt loc de muncă. Pătuțul fusese așezat într-un colț al bucătăriei; acolo mi-am petrecut primul an de viață.

Bucătăreasa a fost persoana căreia i-a revenit cea mai mare parte a îngrijirii mele. Era inimoasă, pricepută și te puteai baza pe ea aproape întotdeauna. Însă avea mult de lucru și, atunci când era nevoită, o punea pe vreuna dintre servitoare să-mi poarte de grijă (iar servitoarele veneau și plecau, fiindcă era o adevărată nenorocire să lucrezi pentru Lady Vennaway) sau îi cerea asta lui Robin, ajutorul de grădinar. Robin avea doar opt ani, însă căpătase multă experiență îngrijindu-și surorile mai mici. Era bun la suflet, cu mult mai matur decât vârsta lui, genul de persoană care îți inspira sentimentul că totul avea să fie bine.

În primele luni am fost hrănită de o doică pe nume Lucy, iar atunci când bucătăreasa avea mâinile băgate până la coate în aluat, sarcina de a mă curăța îi revenea oricui se afla în bucătărie la acel moment. Iată de ce servitoarele socoteau că devenise riscant să mai treacă pe acolo ca să ia o gustare.

Am crescut, așa cum se întâmplă cu toți pruncii, și mă făcusem prea mare ca să mai pot locui într-o bucătărie. Începând să merg de-a bușilea, am devenit un adevărat pericol în acel spațiu plin de satâre, flăcări, borcane și sticle. Așadar, comunitatea îngrijitorilor mei s-a extins pe întreg domeniul Hatville.

Dacă pământul era umed, Robin mă așeza într-o roabă și mă lua cu el, iar apoi își vedea de treabă îngrijind lavanda, culegând merele și reparând gardurile.

De asemenea, bucătăreasa apela și la Benjamin, grăjdarul cel mai de jos. Prea neînsemnat ca să se ocupe de faimoșii cai ai lordului Vennaway, munca lui se reducea la corvezi în grajd: curățarea boxelor, a pielăriei, repararea plaselor pentru fân și altele asemenea. Astfel, puteam să stau într-un singur loc o zi întreagă, sub supraveghere atentă și departe de privirea lui Lady Vennaway, cea mai importantă condiție pe care trebuia s-o îndeplinească orice aranjament legat de îngrijirea mea. Umbla vorba că eram mulțumită să stau pe o căpiță de fân ore în șir.

Chiar și Jesketh Majordomul, un bărbat impunător și cu părul cărunt, fusese presat să-și facă datoria atunci când nevoile au impus-o. El s-a opus, iar bucătăreasa l-a amenințat că n-avea să-i mai dea plăcinte cu cireșe. Și așa, cu chiu, cu vai, am supraviețuit.

Apoi, desigur, era Aurelia. Ea mi-a dat numele de „Snow“[2], din motive lesne de înțeles, iar pe cel de „Amy“, după păpușa ei preferată. Asta era într-adevăr o onoare deosebită, fiindcă acea Amy fusese cumpărată de la Paris și era îmbrăcată într-o rochie de satin bleumarin. Păpușa avea ochii albaștri și părul negru, fiind cel mai frumos lucru pe care Aurelia îl văzuse vreodată. Amy însemna un exemplu greu de urmat și cred că nici un copil muritor nu se putea ridica la înălțimea unui asemenea etalon de frumusețe.

Prima mea amintire adevărată e despre Aurelia. Cred că aveam în jur de doi ani, iar ea, zece. Hălăduiam prin grajd pe când a intrat ea, într-o învolburare de fuste, ca să-și călărească poneiul. Nu-mi amintesc culoarea sau numele poneiului (deși mi s-a spus că o chema Lucky și că era cenușie) și nici măcar culoarea costumului de călărie al Aureliei (de un verde foarte închis, cu ornamente stacojii, după cum a ajuns vorba până la mine). Dar îmi amintesc de mișcările ei iuți: cum s-a năpustit în grajd ca un uragan, lăsând pe dale urmele cizmelor ei încheiate cu nasturi, cum au zburat smocurile de paie și cum s-a urcat în șa. Apoi, cum s-a răsucit și a țâșnit Lucky, și cum cal și călăreață au dispărut în lumină.

Pe măsură ce am crescut, m-am transformat dintr-un prunc sfrijit, vinețiu, într-un copil sfrijit, palid, nedezvoltat și cu înfățișare ciudată, după cum mi s-a spus, cu o claie de păr negru-cărbune și cu ochi de culoarea alunei, prea mari pentru fața mea îngustă. Odată ce am crescut, potrivit cuvintelor lui Lady Vennaway, „îndeajuns de mare pentru a fi utilă“, am fost pusă imediat să ajut pe toată lumea.

Robin m-a învățat să deosebesc buruienile de plante și, de îndată ce am fost în stare să mă țin pe picioare, am fost învățată să țin în mână o țesală și să perii un cal. Bucătăreasa mi-a arătat cum să sortez mere, cartofi și alte fructe și legume, separându-le pe cele stricate de cele sănătoase.

Orizontul meu se reducea, în bună măsură, la picioare: picioare de masă de bucătărie (și regatul firimiturilor și al foilor de ceapă de dedesubt); picioare în pantaloni maro, aparținând unor inși veșnic ocupați cu munca; picioare în pantaloni negri, eleganți, care păzeau domeniul Vennaway;

picioarele cailor; picioarele scărilor; picioarele ascunse sub fuste, aflate într-o activitate neîntreruptă și febrilă.

Am doar amintiri vagi din acea perioadă, însă ele sunt, în mare parte, plăcute. Mi-o amintesc prin prisma mirosurilor, a sunetelor și a culorilor. Bucătăria însemna ceapă și melasă, zăngăneli și strigăte, cuptor negru și foc roșu. Grădinile erau pământ și mere, mișcarea înceată și ritmică a cazmalei intrând în țărână, curcubeu și ploaie. Grajdurile erau fân și cai, nechezat și vânt, auriu și maro, praf și strălucire.

De când îmi pot aminti, Aurelia venea aproape zilnic și ne jucam împreună sau mergeam să ne plimbăm. Deși petreceam, oricum, mult timp în grădină, aveam un sentiment unic atunci când Aurelia îmi ținea mâna murdară în mâna ei îmbrăcată în mănuși elegante și îmi arăta florile și păsările ei preferate. Avea la fel de multe noțiuni despre plante și animale ca și Robin, însă cunoștințele ei erau de alt soi. Știa denumirile latinești ale animalelor și plantelor, precum și originea lor; Robin știa ce le pria și cum să le facă să se dezvolte.

O adoram pe Aurelia. Era frumoasă, amabilă și strălucitoare și mă trata ca pe propriul ei animal de companie, unul cu totul deosebit.

Momentele mele preferate erau cele în care ea îmi citea până când adormeam. La vremea aceea, patul meu se găsea în spălătoria de vase și unelte. Nimeni altcineva nu dormea acolo; camerele servitorilor erau departe, sus, în pod. Dar socotiseră că eram prea mică pentru a urca toate acele scări, iar ziua de lucru era împărțită în așa fel încât rămâneam singură doar câteva ore în fiecare noapte. Uneori, Aurelia se furișa după ora de culcare, se așeza pe un scaun și stătea aplecată deasupra mea. Îmi puneam capul pe brațul ei și îi ascultam vocea: melodioasă, veselă și cumva diferită de toate celelalte voci pe care le știam. Indiferent dacă afară ploua cu găleata sau dacă, pe măsură ce se încheia o zi frumoasă, se auzeau zumzete și ciripeli în amurgul liliachiu al verii, acele momente mi se păreau magice și binecuvântate.

Capitolul 6

În prima mea noapte departe de Hatville Court, culcată în patul îngust de la Rose and Crown, nu dorm bine. Asta nu mă surprinde deloc. De când a murit Aurelia, inima mea e ca un animal sălbatic. Doarme iepurește, cu o nouă teamă care, simt eu, n-o să dispară niciodată. Mă trezesc devreme.

O grămadă de gânduri mă năpădesc, precum niște invitați la o petrecere, atât de iuți și de intense încât îmi taie răsuflarea. Emoțiile vin împreună cu ele, precum însoțitorii. Aurelia nu mai e – simt durerea precum pe cel mai strâmt și mai vătămător dintre corsete. Nu mai e Hatville Court – în legătură cu asta trăiesc, în același timp, un amestec de frică și de ușurare. Se pare că astăzi voi pleca la Londra! O mare agitație. Și scrisoarea. *Scrisorile!* Speranță și bucurie nebună. Aurelia încă mai are un rol important, cel de a mă face să merg înainte în aceste zile întunecate.

Mă spăl și mă îmbrac. N-am poftă de mâncare, dar, pentru prima oară după câteva zile, mă gândesc să am grijă de mine, așa că voi mânca. Am probleme de rezolvat; problemele Aureliei. Cât de inteligentă a fost! Știa că dacă vreun lucru de pe acest pământ m-ar fi putut determina să merg mai departe, acela era sentimentul meu de devotament față de ea. Putea să fi murit de o mie de ani, și tot aș fi vrut să-i îndeplinesc dorința.

Citesc încă o dată scrisoarea, apoi o ascund adânc în buzunarul fustei. O voi purta cu mine tot timpul.

Spre ușurarea mea, proprietarul e pe hol; nu voiam să-l caut prin hotel. Chiar și fără torentul de emoție care amenință să mă copleșească în fiecare clipă, situația mi s-ar părea prea greu de înfruntat. Cred că, de felul meu, sunt timidă. Mi-am petrecut întreaga viață de până acum la Hatville; rareori am plecat de acolo. Iar Aurelia a avut dreptate: *era* o închisoare. Dar n-am privit-o niciodată așa, nu cât timp a fost ea acolo. Eram ca două păsări, ținându-ne companie una alteia într-o colivie foarte scumpă.

Acum ea mă obligă să văd lumea largă, dar în clipa de față nu simt că îi pot mulțumi pentru asta. Nu mă aștept să fiu primită cu căldură nici în afara domeniului Hatville. Sunt obișnuită să mă simt ca și când aș fi o prezență nedorită; totuși, știu că, pentru a-i îndeplini dorința Aureliei, va trebui să depind de ceilalți ca să obțin ajutor și informații, dar nu și bani, slavă Domnului. Așadar, sunt nespus de recunoscătoare atunci când domnul Carlton mă întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva.

– Mulțumesc, domnule Carlton, sunteți foarte amabil. Mă întreb dacă aveți cumva idee despre orarul de astăzi al trenurilor? Voi merge la gară, iar

apoi… Mă întreb…

Rămân fără cuvinte. N-am mai făcut nici o călătorie până acum. Nu știu cum să formulez întrebările pe care trebuie să le adresez. Și nu vreau să părăsesc acest han sărăcăcios înainte să știu ce să fac; e ultima mea legătură cu viața pe care am cunoscut-o dintotdeauna.

– Desigur, domnișoară Snow, desigur. Dacă sunteți atât de bună să mă însoțiți în biroul meu, putem afla tot ce aveți nevoie să știți.

Se oprește în ușă și-mi face cu ochiul.

– Nu vă temeți, domnișoară Snow, îl vom consulta pe domnul Bradshaw.

Mă uit în jur, așteptându-mă să văd un domn amabil, cu favoriți albi și figură înțeleaptă. Însă camera e goală, în afară de o aglomerare de rafturi înțesate de cărți. Se mai află acolo și un birou foarte mare și dezordonat, pe care se găsesc o sumedenie de hârtii și de pene de scris, precum și trei țepușe lungi în care sunt înfipte teancuri de facturi. În jurul biroului sunt așezate câteva scaune goale.

– Așadar, îmi spune el zâmbindu-mi și luând în mână o broșură cu pretenții de carte.

Urmele lăsate pe stratul gros de praf de pe raft trădează faptul că acest volum nu e folosit deseori.

– Asta e cea mai minunată publicație care a apărut vreodată, domnișoară Snow. Ai auzit de domnul Bradshaw?

– Mă tem că nu.

– El e autorul acestui splendid compendiu. Cuprinde programul tuturor trenurilor aparținând tuturor companiilor feroviare din toată țara. Știți câte curse de cale ferată există, domnișoară Snow?

– Mă tem că nu pot ghici, domnule Carlton.

– Nici eu! Nimeni nu știe, cu excepția, presupun, a domnului Bradshaw. Răspunsul e „numeroase“! Privește, domnișoară Snow, la toate aceste trenuri!

Răsfoiește în fața mea paginile cărții, neputându-și stăpâni uimirea.

– Se pare că există foarte multe trenuri. Gândiți-vă, continuă el, până acum doar câțiva ani, încă mai călătoreau oamenii cu trăsurile în regiunea noastră din Surrey. Progresul, domnișoară Snow, progresul!

Își cercetează oracolul umezindu-și degetul mare ca să întoarcă paginile. Pe fiecare dintre ele văd un desiș de cerneală neagră, numai coloane, cifre și rânduri. Dacă ăsta e viitorul meu, sunt mai descurajată ca niciodată.

– Ha! spune el, triumfător, atunci când ajunge la pagina care trebuie. Îmi îngăduiți, domnișoară Snow?

– Cu mare plăcere, domnule.

– Sus sau jos?

– Poftim?

– Vreți trenuri care merg în sus sau în jos, domnișoară Snow?

Șovăi. Credeam că toate trenurile merg pe pământ, însă acum nimic nu mă mai poate surprinde.

– Spre nord sau spre sud, domnișoară Snow? În sus, spre Londra, sau în jos, spre Brighton?

– O, înțeleg! Mulțumesc, domnule Carlton. Păi…

Încerc să-mi formulez răspunsul în așa fel încât să pară că tocmai iau în calcul variantele, că mă duc la Londra pentru că e cel mai evident loc în care trebuie să merg, nu pentru că aș avea o destinație prestabilită. Trebuie să-mi aduc aminte că, pentru cineva din afară, eu încă n-am un țel bine stabilit, având doar zece lire în buzunar. Trebuie să fiu foarte atentă, de acum încolo, în tot ceea ce spun și fac.

În cele din urmă, cădem de acord ca eu să nu părăsesc Rose and Crown decât după aproape o oră. Domnul Carlton insistă să trimită un băiat ca să-mi care geanta și să mă urce în tren. Aproape că refuz, atât de mult urăsc să deranjez pe cineva, dar domnul Carlton nici nu vrea să audă ca o domnișoară să meargă singură la gară.

– Nu există așa ceva, spune el, îngrijorat. Calea ferată e un lucru minunat, dar într-o gară întâlnești tot felul de oameni, domnișoară Snow. Și cred că n-ați mai călătorit niciodată cu trenul. Știți cum se procedează?

Nu, n-am mai călătorit până acum și nu știu ce anume trebuie să fac. Domnul Carlton mă învață cum să-mi cumpăr bilet de la casa de lângă gară și îmi spune ce am de făcut dacă proprietarul nu e acasă. Îmi mai vorbește și despre importanța alegerii vagonului potrivit și a celui mai bun loc, precum și despre felul în care trebuie să mă adresez tovarășilor mei de drum. Apoi mă sfătuiește în legătură cu păstrarea în siguranță a biletului:

– În cazul doamnelor, recomand întotdeauna mănușa stângă, domnișoară Snow. Nu există un loc mai potrivit decât mănușa stângă. Biletele pot fi pierdute foarte ușor, iar asta e, într-adevăr, o neplăcere foarte mare, deoarece controlorii pur și simplu nu vor crede că v-ați cumpărat biletul și că l-ați pierdut. *Vor* insista sau vor sugera că încercați să fraudați compania

feroviară, iar dumneavoastră nu trebuie să aveți parte de o asemenea insultă, domnișoară Snow… Așadar, mănușa stângă.

– Mănușa stângă, murmur, simțind cum mi se învârte capul. Vă mulțumesc foarte mult, domnule Carlton, nu știu ce m-aș fi făcut fără sfaturile dumneavoastră neprețuite. Cine ar fi crezut vreodată că sunt atât de multe de luat în calcul?

– Desigur, desigur. Nu-i ca pe vremuri. Mulți dintre clienții mei nu se adaptează schimbărilor, pe când eu mi le-am asumat tocmai ca să-i pot informa cât mai bine și să le ușurez calea spre progres. Am cochetat cu ideea de a scrie o carte: „Sugestii și sfaturi pentru călătorul neexperimentat“. Credeți că așa ceva ar avea succes la public?

– Ar fi de neprețuit, domnule Carlton. Chiar ar trebui s-o scrieți!

– Mulțumesc, domnișoară Snow. Cred că o s-o fac. Răspândirea cunoștințelor e o datorie a fiecăruia dintre noi, trebuie să le transmitem pentru ca restul oamenilor să tragă foloase de pe urma lor.

– Chiar așa zicea și domnișoara Vennaway! spun eu zâmbind, iar apoi tac.

Domnul Carlton dă din cap în semn de încuviințare.

– Am auzit că a fost o tânără remarcabilă. Condoleanțele mele cele mai sincere, domnișoară Snow!

Capitolul 7

Pe când eu aveam șase ani, iar Aurelia, paisprezece, pe tronul țării a venit o regină. Îmi aduc aminte că ne aflam în grădina de legume. Aurelia purta o rochie în culorile curcubeului și radia de fericire, iar părul îi flutura în timp ce mă învârtea. Era vară; țin minte că în jurul nostru zburau o grămadă de fluturi.

– Pe când te nășteai tu, conducătorul nostru era un rege, mi-a spus ea cu răsuflarea întretăiată, în timp ce ne prăbușeam la pământ, dar acum națiunea noastră e condusă de o femeie – o femeie *tânără*; e cu doar patru

ani mai mare decât mine! O, Amy, asta mă face să simt că totul e cu putință. Se spune că regina și-a preluat noua responsabilitate cu seninătatea cu care ar fi intrat într-un salon ca să-și ia ceaiul. Dacă e prea tânără, nesăbuită și *feminină* pentru o asemenea sarcină, e limpede că *ea* nu-și dă seama de asta!

Îmi aduc aminte de optimismul contagios care îi cuprinsese pe toți, însă eram prea mică de vârstă ca să înțeleg ce anume însemna începutul unei noi epoci. Pentru mine, Regina era la fel de imaginară precum personajele din povești: prințesa care sărutase un broscoi sau tânăra care lăsase să i se desfășoare cosița de la fereastra unui turn. Cu toate astea, Aurelia își închipuia că între ea și noua regină chiar exista o legătură. Amândouă erau doar niște copile. Amândouă aveau mai multe idei decât ar fi trebuit să existe în niște capete care purtau bonete drăguțe. Amândouă juraseră că n-aveau să se căsătorească decât din dragoste. Victoria cea imaginară, despre care eu și Aurelia discutam având sentimentul că ne aparținea, ajunsese să fie un al treilea membru, absent, al micului nostru club vesel. De multe ori vorbeam despre ce anume am fi întrebat-o dacă ar fi venit să luăm ceaiul împreună.

Pe măsură ce creșteam au început și necazurile, sau cel puțin au ieșit la iveală, așa cum trebuia să se întâmple. La șapte ani aveam vârsta la care, dacă situația mea ar fi fost diferită, aș fi putut să fiu luată de la un orfelinat și angajată. Aș fi fost aleasă ca să fac o anumită muncă și mi-aș fi început ucenicia.

Dar, așa cum stăteau lucrurile, nu ajunsesem la Hatville în urma unei solicitări; pur și simplu eram acolo. Astfel, alegerea unei munci pentru mine s-a făcut oarecum la întâmplare. Nu s-a ținut cont de preferințele mele, fiindcă fetele nu puteau lucra în grajduri sau pe câmp. Ținând seama de condiția impusă de Lady Vennaway, adică de faptul că trebuia să rămân ascunsă vederii, firește că s-a ales pentru mine bucătăria, însă bucătăreasa, Rosy și Dora munceau deja acolo. Așadar, cu excepția cazului în care familia organiza vreo petrecere, le stăteam tuturor în drum. Servitoarele mă urau pentru că aveam o sarcină atât de ușoară. Aș fi vrut să ajut mai mult, dar bucătăreasa nu voia să riște să mă întâlnesc cu Lady Vennaway, moment de care se temea atât pentru ea, cât și pentru mine. Adesea eram nedumerită în legătură cu locul meu în casă, iar expresia pe care o aveam de obicei era una de încruntare.

Așadar, ori de câte ori apărea Aurelia, plictisită și singură cum era de cele mai multe ori, bucătăreasa se bucura să scape de mine. La început, asta rezolva problema. Dar faptul că nu eram nici cal, nici măgar devenise din ce în ce mai bătător la ochi pentru toată lumea.

Faptul că Hatville era căminul meu devenise un neajuns. Așa cum, pentru Aurelia, casa cea mare era un dat căpătat prin naștere, cu toate beneficiile ce decurgeau de aici și cu poziția firească de cea mai importantă domnișoară din regiune, una care îi vizita pe fermieri o dată pe săptămână și împărțea hrană și câteva monede atunci când se năștea câte un copil, tot așa îmi asumasem și eu patul din spălătorie, căldura din bucătăria aglomerată, dreptul de a umbla liberă. Aflând, la un moment dat, că la Hatville erau zone încă necunoscute mie, adică dormitoare, o sală de bal și o bibliotecă, am vrut, în mod firesc, să le explorez. Bucătăreasa și cu mine tocmai făceam împreună plăcintă cu cireșe, când ea a încercat să-mi explice că acele spații nu-mi aparțineau și că, prin urmare, n-aveam voie să le cutreier, casa aceea nefiind a mea.

Am rămas uluită.

– Bineînțeles că e casa mea. Am locuit aici dintotdeauna, cu toată lumea pe care o cunosc!

– Așa e, însă Hatville *le aparține* altor oameni. Asta e casa *lor*, iar tu le ești servitoare.

– Dar... cine *sunt* ei? am vrut să știu.

– Lordul și Lady Vennaway sunt Stăpânul și Stăpâna aici. Trebuie să muncești din greu pentru ei, Amy, la fel ca mine și ca toți ceilalți.

Am întrebat, apoi, de ce nu îi văzusem niciodată pe acești Stăpân și Stăpână.

– Pentru că sunt foarte importanți și foarte ocupați. Ei bine, domeniul Hatville e atât de vast încât drumurile nu vi s-au intersectat niciodată.

– Dar *tu* i-ai văzut, Cookie?

– Da.

– Și Robin?

– Da. Și Robin.

– Și Marcus, Benjamin, Jesketh?

– Ei bine, *da*, Amy. Acum, ai grijă ce faci.

Bucătăreasa a continuat să frământe, gâfâind, uriașul morman de aluat, în vreme ce eu mi-am suflat din ochi bretonul meu cel des și, cu aceeași

concentrare, am continuat să scot sâmburii din cireșe. Eram neîncrezătoare. Doi oameni a căror existență însemna că, de fapt, casa mea nu era a mea… și toată lumea îi văzuse în afară de mine? Mi se părea greu de crezut.

– Cookie… *cum* de i-a văzut toată lumea dacă e atât de mare casa, iar ei sunt atât de ocupați?

– Pentru că Stăpânul și Stăpâna au nevoie să-și întâlnească servitorii, să le dea ordine și așa mai departe.

– Dar de ce *mie* nu mi-au dat niciodată ordine?

– *Amy!* Nu mai pune atâtea întrebări și *nu mai* mânca din cireșele alea!

Biata bucătăreasă... Situația mea atât de șubredă era greu de explicat oricui, darămite unui copil curios.

Mai târziu, după ce plăcintele deveniseră aurii și parfumate, iar noi făceam curat, am aflat că Aurelia era fiica acelor Alți Oameni. Hatville Court era și casa *ei*, însă nu era a mea!

Am râs, neîncrezătoare. Eu și Aurelia ne vedeam în fiecare zi. Îmi spunea povești și mă ținea în brațe ca s-o călărim amândouă pe Lucky. Mă învățase să joc cărți, făceam împreună curse cu crenguțe pe râu și nu-mi dăduse niciodată ordine!

– Cum pot să-mi fie părinții ei stăpân și stăpână dacă Aurelia e prietena mea? am întrebat eu cu glas șoptit.

– Pentru că, m-a lămurit bucătăreasa, asudând, *ea* nu e prietena ta. E stăpâna noastră cea tânără. Nu trebuie să uiți asta niciodată.

– Dar…, am început eu, însă văzând expresia de pe chipul bucătăresei, am tăcut.

Acum înțeleg mai bine poziția ingrată în care se afla. Felul în care se purta Aurelia cu mine mă inducea în eroare, îmi sugera un statut și un avantaj care nu puteau fi susținute, purtarea fetei fiind în directă contradicție cu dorințele Înălțimii Sale, Lady Vennaway. Dar ce putea face bucătăreasa? Nu i se cădea unei servitoare să-i țină predici tinerei stăpâne a casei. Totuși, bucătăreasa încercase s-o lămurească, însă Aurelia nici nu voise să audă. Îi plăcea să se joace cu mine, nu mai avea pe nimeni altcineva și, în plus, ea era cea care mă găsise.

Pe moment, toată acea situație mi s-a părut fără sens. Îmi aduc aminte că m-am tot gândit la ea, nedumerită, timp de trei sau patru zile de vară, iar apoi m-am hotărât să nu-mi mai fac griji din cauza asta.

Apoi, într-o bună zi, pentru prima dată de când îmi pot aminti, Lady Vennaway a apărut în bucătărie. De obicei, sunetul clopoțelului ei o chema pe bucătăreasă sau pe Dora. Una dintre ele sărea ca friptă, își dezlega șorțul, se scutura de praf și ieșea din cameră alergând, chiar dacă supa tocmai fierbea sau friptura era pe jumătate scoasă din cuptor. Eu stăteam sub masă, curățând niște căpșune, când a venit ea. Mi-am dat seama că se întâmplase ceva doar în clipa în care pălăvrăgeala s-a întrerupt brusc, și chiar și clocotul oalelor de pe foc s-a domolit. Am văzut fustele care se boțeau făcând reverențe.

O voce cristalină, asemănătoare cu cea a Aureliei și totuși diferită de ea, a întrebat:

– Unde e copilul?

– Aici, *Milady*.

Tonul bucătăresei fusese plin de supunere. Mâna ei roșie îmi fluturase prin față, făcându-mi semn să ies de sub masă. Asta am și făcut, extrem de curioasă s-o întâlnesc pe acea fabuloasă Stăpână, proprietara domeniului Hatville, cea care suna din clopoțel și în a cărei existență (la fel ca și în a lui Dumnezeu și în a lui Samuel Pickwick) crezusem, până atunci, doar în principiu.

Stăteam în fața ei și o priveam țintă. Semăna cu Crăiasa Zăpezii descrisă într-una dintre cărțile Aureliei, insuportabil de trufașă și dureros de frumoasă, îmbrăcată cu o rochie vaporoasă și cu părul castaniu lăsat liber pe umeri. Era atât de feroce și de strălucitoare încât m-a făcut să-mi doresc să-mi ascund fața.

E ciudat să-mi aduc aminte acum că primul meu instinct a fost să-mi doresc să-i intru în voie. Asta mă doare cel mai tare – faptul că pe dată am înțeles cât se poate de limpede că n-aș fi reușit. A privit spre mine în jos de la înălțimea ei și i-am citit pe față scârba provocată de vederea mea.

Încă strângeam un cuțit într-o mână și o căpșună în cealaltă, așa că le-am aruncat, în caz că ele i-ar fi fost un motiv de supărare. Dar nu era asta.

– Ce e cu ea?

– Să-mi fie cu iertare, doamnă, cred că e emoționată, mormăise bucătăreasa împingându-mă din calea ei astfel încât să poată ridica obiectele pe care le aruncasem pe jos.

Nu mă atinsese niciodată atât de brutal, iar purtarea ei m-a durut.

– Curtsey, copilul, a poruncit stăpâna, iar eu am făcut o plecăciune, mirată. Vreau s-o văd singură. Pune-o să mă urmeze.

Lady Vennaway s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din cameră.

Am simțit cum toată lumea din bucătărie a răsuflat ușurată, dar bucătăreasa m-a apucat de ambele mâini și m-a privit în față.

– Vai de mine, mormăise ea. Vai, vai, vai!

Mi-a tras mâinile ca să le examineze și a părut că nu-i erau pe plac, așa pătate cu suc roz și acoperite de stratul lor obișnuit de murdărie neagră. Și-a scuipat în palme și a început să mi le frece.

– Nu e timp, Cookie, nu e timp, șoptise Dora.

Într-adevăr, o voce furioasă se auzise de pe coridor:

– Vine sau *nu*?

– Du-te!

Bucătăreasa mi-a slăbit cordonul șorțului și m-a împins pe hol.

– Să fii respectuoasă! Să fii cuminte!

Și am alergat după Doamna Casei.

Am urmărit-o pe un coridor lung, cu tavan înalt. Nu puteam să nu mă minunez în timp ce alergam, pentru că nu mai fusesem niciodată acolo. Pe pereții îmbrăcați în lambriuri de lemn erau agățate portretele mohorâte ale unor bărbați cu chipuri palide, purtând gulere înalte și o grămadă de dantele. Unii erau călare pe cai, alții aveau alături copii mici și soții, iar alții – câini maro cu alb, de toate formele, dimensiunile și cu blana tunsă în fel și chip.

Din păcate, în timp ce alergam, coteam, priveam și iarăși alergam, cordonul șorțului meu, pe jumătate slăbit de bucătăreasă, s-a desfăcut de tot. Șorțul mi-a alunecat de pe trupușor, mi s-a încurcat în picioare și am căzut – *pleosc*! – cu fața la pământ.

Am simțit o durere ascuțită în obraji și mâini și mi-a răsunat capul. Lady Vennaway s-a întors și mi-a aruncat o privire disprețuitoare.

– Copil neîndemânatic!

Apoi a pornit mai departe, iar eu am continuat să alerg, de data asta uitându-mă pe unde mergeam și strângându-mi șorțul cu amândouă mâinile.

După ce am intrat într-o cameră austeră, în care se găseau un șemineu rece și un birou fără nici un obiect pe el, Lady Vennaway a închis ușa în

urma noastră. A luat loc pe un scaun cu picioare fusiforme, m-a așezat în fața ei și m-a privit.

Atunci când te exprimi în cuvinte, ar părea că un copil poate avea o soartă și mai rea. Însă dat fiind că cea care privea era Lady Vennaway, iar cea privită eram eu, a fost o experiență îngrozitoare.

Ca și fiica ei, avea cel mai expresiv chip cu putință, cu ochi mari și oase delicate ce transmiteau fiecare gând și simțământ. Dar, în timp ce sentimentele Aureliei erau întotdeauna sincere și calde, cele ale Înălțimii Sale erau cu totul diferite.

Sub puterea acelei priviri, inocența mi s-a spulberat. Am văzut plutind ca niște nori în ochii ei albaștri, ce îi fixau pe ai mei, umbre pe care nu le puteam numi. Buza de sus, fină, i s-a arcuit, pe când restul chipului frumos i-a rămas impasibil. Dacă n-ar fi fost acei ochi și acea buză, aș fi putut crede că o lăsam de-a dreptul indiferentă.

Apoi m-a scuipat în față.

A fost un gest atât de brusc, atât de șocant, încât m-am dat înapoi. Scuipatul ei m-a lovit puternic în ochi și mi-a alunecat pe față. M-am șters pe dată, apoi mi-am trecut mâinile peste rochie. Deși nu pricepeam deloc acel gest, mă simțeam umilită într-un fel cu totul nou pentru mine. Voiam să mă spăl pe ochi, nu doar pentru că mă usturau, ci și pentru că nu puteam să îndur gândul că veninul acei femei și-ar fi putut găsi cumva drum prin orbitele mele și mi-ar fi putut intra în suflet.

Apoi, ea s-a ridicat în picioare, m-a târât până la ușă și a trântit-o în urma mea.

Stăteam, tremurând, pe coridor, destul de sigură că nu mai avea treabă cu mine, dar prea tulburată ca să-mi dau seama dacă trebuia să plec sau să rămân. Nimeni nu se purtase vreodată așa cu mine. Totuși, Înălțimea Sa n-a mai apărut și, peste ceva vreme, m-am târât cu greu de acolo.

Mă simțeam pierdută. La venire, mai cotisem o dată sau de două ori după ce căzusem, iar acum nu puteam să-mi amintesc drumul. Toate coridoarele și ușile din acea parte a casei arătau la fel. Curând m-am trezit la capătul unei scări impunătoare pe unde nu trecusem, o spirală largă, înaltă și curbată, de culoare alb-gălbui, precum cochilia unui melc monstruos. Deasupra erau galerii și ziduri înalte – întinderi tăcute, colorate în crem. Nu îndrăzneam să urc, dar îmi era teamă să mă întorc pe unde venisem și s-o întâlnesc din nou pe Stăpână.

Sperasem că faptul că voise să mă examineze ar fi putut însemna transformarea mea într-o servitoare în adevăratul sens al cuvântului, una care să nu fie nevoită să se ascundă, dar, deși știam atât de puține, nu credeam că a fi privită în felul acela înfricoșător și scuipată ar fi putut să fie modul obișnuit de desfășurare a unor astfel de întrevederi.

Mânată de furie și de curiozitate, mă îndreptasem în altă direcție. Printr-o ușă deschisă, am întrezărit o încăpere enormă și m-am lăsat pe dată răpită de admirație. Pereții erau vopsiți într-o nuanță glacială de albastru, iar sub tavan plutea, parcă, un candelabru scânteietor, mare cât un stol de îngeri. Draperiile lungi, de culoare verde-salvie, coborau până la pământ de la ferestrele înalte, iar o podea lucioasă de lemn reflecta lumina. Mă rătăcisem într-o lume ciudată, în regatul iernii.

– Amy Snow! a răsunat o voce care m-a făcut să tresar. Ce *naiba* cauți aici?

Era Jesketh, cu o figură furioasă, dar măcar era cineva pe care-l cunoșteam. Nu mai fusesem niciodată atât de fericită să-l văd.

Capitolul 8

Îmi petrec ultima oră la Rose and Crown refăcându-mi cu grijă bagajele, încă tulburată după plecarea mea pripită de la Hatville. Hainele îmi sunt din ce în ce mai șifonate. N-am nimic drăguț cu care să mă îmbrac, însă voi încerca să nu arăt mai rău decât e cazul.

Făcutul bagajelor e o ocupație care mă ajută să înfrunt descurajarea ce mă cuprinde pe măsură ce văd cu ochii minții fragmente din vechiul meu univers, pierdută cum sunt acum în lumea largă.

Scot toate lucrurile din geantă și le pun înapoi cu grijă. Așez mai întâi bagajele grele: singura mea pereche de încălțăminte în afară de cea pe care o port, o pereche de pantofi gri, cu talpă plată, de vară sau pentru interior, iar apoi așez și cărțile. Am luat cu mine cinci volume. Mi s-a rupt inima să aleg atât de puține, dar știam că aveam de mers un drum lung și că trebuia

să le car singură. Mi-am luat Biblia, cartea de basme ilustrată din care îmi citea Aurelia pe când eram mică, *Ivanhoe* de Sir Walter Scott și, bine-înțeles, două romane scrise de domnul Dickens. Simpla lor vedere îmi evocă amintirea Aureliei strângându-mă de braț și râzând atât de tare, încât nu mai putea să citească.

Urmează caietul de schițe pe care Aurelia mi l-a lăsat moștenire. Nici la el nu mă pot uita.

Apoi, mica mea trusă de toaletă, care conține o perie de păr, o oglindă de mână, un prosopel și un borcănel cu pastă de dinți camforată făcută de bucătăreasă... precum și o sută de lire sterline.

După aceea, hainele mele mai grele: o rochie groasă de lână, perfect asemănătoare cu cea pe care o port, doar că gri în loc de neagră. Un șal de lână, de rezervă. Culori întunecate, inofensive. Apoi, rochia mea maro de vară. Șalul verde de la Aurelia, acum împachetat cu grijă. Și, în cele din urmă, un pachet de scrisori vechi, legate cu o panglică aurie și care îi sunt adresate, cu toatele, lui Amy Snow.

Scrisorile sunt de la Aurelia, din perioada în care a fost plecată de la Hatville. Nu e un moment de care să vreau să-mi amintesc, iar scrisorile mi-au produs sentimente contradictorii atunci când le-am primit. Însă le-am luat cu mine pentru că nici nu putea fi vorba să mă despart de ele.

„Nu e prea mult pentru șaptesprezece ani pe acest pământ“, mă gândesc în timp ce închid geanta. Și îmi închipui că printre bagaje, printre lucrurile mele ponosite de atâta întrebuințare, se află îngrămădite și visurile mele, zdrențuite, și ele, pentru că nimeni nu le-a acordat vreodată atenție.

Aurelia a avut întotdeauna o grămadă de visuri, despre care vorbea adeseori. Întotdeauna eram și eu în ele. De-abia aștepta să intre în posesia averii ei și să părăsească Hatville pentru totdeauna; să călătorească, să se îndrăgostească de multe ori – să schimbe lumea. Soarta mea era legată de a ei – îmi salvase viața, la urma urmelor –, așa că întotdeauna presupusese că aveam s-o însoțesc oriunde s-ar fi dus. În primii mei ani de viață, și eu crezusem același lucru. Dar, în cel mai îndepărtat cotlon ale inimii mele, nutream alte dorințe.

Nu voiam să fiu mereu pe drum, așa cum își dorea Aurelia, cutreierând regatul în lung și-n lat precum o făcea regina înaintea ei. Îmi doream o casă, dar nu o casă ca Hatville, cu pretenții de tradiție și mândrie. Uneori, în clipele mele de liniște și de intimitate, întinsă pe patul din spălătorie sau

visând pe când îmi făceam de lucru pe la grajduri, îmi imaginam o căsuță, mică și pătrată, în mijlocul unei peluze verzi de care s-ar fi îngrijit un ponei lacom, care să fi vegheat ca iarba să nu-i crească în exces. Un soț surâzător, care m-ar fi apărat de insulte. Copii care ar fi intrat mereu în bucluc, dar care mi-ar fi oferit cadouri încântătoare din hârtie și lipici; copii cărora le-aș fi oferit dragoste și protecție – toate lucrurile pe care eu nu le avusesem niciodată. Dar nu i-am povestit nimic din toate astea Aureliei, fiindcă acele visuri ale mele ar fi părut foarte banale pe lângă cele de schimbare a lumii. În plus, cine m-ar fi dorit vreodată pe mine? Pentru că nu vorbisem niciodată despre ele, visurile mele păliseră.

Acum ele mi se par foarte simple, o imagine primitivă, o schiță în creion desenată de un copil. Însă frumusețea visurilor imposibile e dată tocmai de faptul că sunt imposibile – „cum“ și „când“ nu contează cu adevărat. Cred că adevăratele mele dorințe nu erau, la urma urmei, întruchipate de liniile acelui desen imaginar, ci de sentimentele care îi dăduseră naștere. Voiam liniște, un sentiment de apartenență și dragoste.

Tresar atunci când Tom, băiatul trimis de domnul Carlton, vine să mă însoțească la gară. Nu mă mai gândisem de mulți ani la acea casă, la acel soț, la acei copii. Iar liniștea și siguranța par mai îndepărtate ca niciodată.

Mi s-a spus că halta de la Ladywell e foarte mică, însă pentru mine e ceva copleșitor. Să văd, în cele din urmă, calea ferată despre care auzisem atât de multe, dar pe care o văzusem doar în ilustrate! Acele linii negre și vorace care șerpuiesc prin toată țara, împărțind-o în bucăți. Ziariștii ne spun că leagă aici cu acolo și punctul A cu punctul B, până când distanța e anihilată cu totul și oricine poate merge oriunde, oricând dorește!

Nu există o clădire a gării, ci doar o platformă deschisă; un vânt tăios bate cu putere. Deja locul freamătă de oameni, deși am ajuns la timp.

Tom ia moneda pe care i-o dau și îmi cumpără un bilet. Clasa a doua. Fiind, încă, atât de aproape de Enderby, nu pot fi văzută călătorind la clasa întâi, iar la clasa a treia n-am curaj să merg. Bineînțeles că ascund biletul în mănușa stângă.

Tom mă conduce pe peron și mă pune să stau într-un loc anume.

– Vă veți afla lângă o ușă aici, domnișoară. Ca să vă puteți urca direct. Aștept împreună cu dumneavoastră și vă ajut cu geanta, firește. Acum, v-

ați uitat în jur ca să vă hotărâți ce pasageri ar putea fi genul cu care să stați de vorbă?

Nu pot spune că am făcut asta, dar Tom îmi indică o familie ce pare foarte însuflețită, ca exemplu de călători cărora le-aș putea adresa cu încredere orice întrebări. Apoi îmi arată și doi bărbați cu pălării și jachete de culoare închisă, ca fiind „cei care trebuie evitați".

Sunt prea înfricoșată ca să nu iau în considerare orice sfat care mi se dă, însă îmi e greu să mă concentrez. Plec din Ladywell. Plec din Ladywell. Plec din Ladywell. Am mai fost aici doar de două sau de trei ori până acum, dar mi se pare familiar în comparație cu ceea ce mă așteaptă.

Trenul intră în gară. Arată ca un monstru grozav, negru și pufăitor; sunt, în același timp, încântată și îngrozită la vederea lui. Ușile se deschid cu un zgomot de parcă diavolii ar scutura porțile de fier ale iadului; în aer se ridică trâmbe înalte de abur.

Sunt un călător în Era Căilor Ferate. Sunt o tânără femeie de lume. Am lucruri importante de rezolvat. Dar de ce, vai, *de ce* Aurelia nu e aici ca să împărtășim aventura asta?

Capitolul 9

Înainte să mă ivesc în viața ei, Aurelia era nespus de singură. Așa cum îmi povestise pe când eram încă foarte mici, mama ei pierduse toți pruncii care veniseră după ea, așa că n-avea cu cine să se joace. Și de aceea, credea Aurelia, Dumnezeu o trimisese să mă găsească pe mine, știind că ea n-avea să fie atât de insensibilă precum mama ei. Eram foarte fericită că El mă trimisese.

Deși Aurelia avea o grămadă de verișori, nu găsise nici un spirit înrudit printre ei. La început am fost animalul ei de companie, la fel ca păsările rănite și animalele prinse în capcană pe care le salva și le oploșea în adăposturi improvizate – un șoarece de câmp într-o casă de păpuși, un șarpe într-o cadă de baie. Robin o ajutase întotdeauna în acele întreprinderi

caritabile. El o învățase cum să vindece aripa unei păsări sau cum să facă, din frunze de măcriș, un balsam simplu. Însă Robin era un băiat liniștit, iar animalele aveau și mai puține de spus, pe când Aurelia avea o mulțime de idei care îi clocoteau în minte.

Își dorise întotdeauna pe cineva cu care să-și împărtășească ideile și care s-o ajute să înțeleagă lucrurile ce o făceau să râdă și pe cele ce o făceau să-și dorească să strige. La vârsta de șase, șapte, opt ani, încă nu-i eram egală, însă eram cea mai bună variantă: un elev docil.

S-a dovedit că nici eu nu eram proastă și că nu-mi lipsea nici curiozitatea. Aurelia m-a învățat să citesc, să scriu și să număr, să desenez și să călăresc. Nu eram singura servitoare de la Hatville care putea face oricare dintre aceste lucruri, dar asta nu-mi adusese pic de simpatie din partea celorlalți.

Aurelia avea totuși o prietenă adultă, pe care eram uneori geloasă. Doamna Bolton era o femeie zveltă, de vreo treizeci de ani, cu un aer plictisit, o colecție de bonete rafinate și un maxilar mai mare decât al lui Robin. Întotdeauna se îmbrăca în culorile păunului: bleumarin sau verde-închis, cu scânteieri aurii și chihlimbarii. Nu-i suferea pe proști, tot repeta Aurelia, cu admirație, ceea ce mă făcea să mă îngrijorez bănuind că *mă* socotea o proastă – desigur că doamna Bolton nu-mi acorda prea multă atenție. Ea și Aurelia purtau discuții aprinse despre Situația Mondială și despre Drepturile Femeilor, ceea ce mă făcea să mă simt pe atât de tânără și de neînsemnată pe cât, de fapt, și eram. Însă nu m-am îndoit niciodată cu adevărat de afecțiunea Aureliei față de mine și mă consolam cu faptul că nici lordul și Lady Vennaway nu erau de acord cu prietenia dintre fiica lor și îndrăzneața doamnă Bolton.

Trecuse mult timp (cel puțin așa mi se părea) de la prima mea întâlnire cu Lady Vennaway. Amintirea acelei zile nu mă bântuia prea des, însă îmi rămăsese în minte precum un gard invizibil. Eu și Aurelia aveam voie să alergăm prin împrejurimi, atâta vreme cât ocoleam terenul de crochet, terasa, grădina de trandafiri și toate celelalte locuri în care am fi putut să ne întâlnim cu niscaiva oaspeți aparținând lumii civilizate. Robin ne prevenea întotdeauna dacă ne apropiam prea mult de locurile interzise, caz în care noi dispăream, ca niște spiriduși, îndreptându-ne către partea mai îndepărtată a domeniului. Nici bucătăreasa nu-mi îngăduise s-o însoțesc pe Aurelia atunci când se dusese la Enderby ca să facă ceea ce numea ea „milostenii de

lady“. Din poveștile ei despre casele înghesuite ale multor săteni, știam că trebuia să fiu recunoscătoare pentru multe înlesniri de care mă bucuram; totuși, e în natura copiilor inteligenți și iscoditori să uite acest lucru.

Era inevitabil să vină și vremea în care Aurelia să vrea să împartă cu mine regatul ei din casă. Și inevitabil, de asemenea, ca atunci când ar fi făcut-o, să fim prinse. Odată, pe când învățam să cânt la pian, am fost smulsă de pe scaun de către doamna Last, administratoarea de atunci. Am fost târâtă înapoi în bucătărie și împinsă pe ușă cu o lovitură zdravănă.

Cu altă ocazie, Aurelia m-a pus să încerc una dintre rochiile ei. Întotdeauna ne îmbrăcam diferit: Aurelia, în țesături strălucitoare, eșarfe, panglici și pantaloni bufanți, albi, care se iveau sub fustele ample; eu, în cele mai simple haine de lucru, încălțăminte plată și o bonetă simplă, albă. Cât de tare mă invidia!

De data asta ne-a văzut una dintre servitoare, Peggy.

Rochia mea de serj gri era strânsă în jurul picioarelor, iar pe cea de satin albastru o aveam pe jumătate trasă peste cap. Tremuram în lenjeria albă, de bumbac, când s-a deschis ușa.

Peggy fusese foarte zeloasă în a divulga unde anume mă aflam: însăși Lady Vennaway și-a făcut apariția. Strigătul ei îmi răsună în urechi până în ziua de azi. Ai fi crezut că eram un șobolan care tocmai i se urcase pe masă, la cină.

Nu vedeam din cauza jupoanelor care îmi acopereau ochii, iar rochia mi-a fost smulsă cu atâta putere încât am auzit satinul sfâșiindu-se. De data aceasta, Lady Vennaway a fost cea care m-am înșfăcat, înfigându-mi degetele în carne, și m-a târât la bucătărie înainte să-mi pot pune rochia pe mine ca lumea.

M-a aruncat, pur și simplu *m-a aruncat* înăuntru. M-am lovit de plită și m-am ars la mână, deși doar în treacăt. Și totuși, acum aveam două pricini de îngrijorare cu mult mai mari.

În mijlocul întregii tevaturi, auzisem limpede un lucru: Lady Vennaway îi interzisese categoric Aureliei să mă mai vadă, în cel mai deslușit limbaj cu putință și folosindu-se de amenințări pe măsură. Revăd și în clipa asta chipul bucătăresei, căruia îi dispăruse obișnuita-i îmbujorare și care pe dată se albise ca varul, în timp ce Lady Vennaway o certa mai cumplit decât auzisem eu în toată viața mea.

În noaptea aceea, pentru a treia oară în viață, am adormit plângând. Prima oară s-a întâmplat când mâncasem prea multe tarte cu căpșune și mă duruse stomacul îngrozitor. A doua oară, plânsesem din pricina greutăților prin care citisem că trecuse Oliver Twist.

Însă de data asta, lucrurile stăteau cu totul altfel. Singura mea prietenie era în primejdie – credeam că, de fapt, i se pusese capăt. Mai mult decât atât, bucătăreasa dăduse de necaz din cauza mea, deși totul se întâmplase fără să vreau.

Făcuse mereu pentru mine tot ceea ce-i stătuse în puteri, iar acum fusese umilită în fața servitoarelor de la bucătărie, care asistaseră cu gura căscată la întreaga scenă. Lady Vennaway îi strigase, plină de furie, că poziția ei era în PERICOL. N-aveam habar unde se afla Pericolul ăla, dar pricepeam că trebuia să fie un loc în care nimeni nu și-ar fi dorit să ajungă, precum auzisem că erau Balamucul și Închisoarea. Nu voiam să fie trimisă bucătăreasa la Pericol din cauza mea.

M-am gândit mult în noaptea aceea, mai mult decât o făcusem vreodată. Pur și simplu, până atunci luasem fiecare zi așa cum era și mă împăcasem cu traiul meu așa cum îmi era oferit. Înțelegeam regula ce spunea că existau locuri în care aveam voie să merg și locuri care îmi erau interzise, ca pe o hotărâre arbitrară venită din lumea adulților. Acestora le plăceau regulile, știam, și nu-i învinuiam pentru plăcerile lor prostești. Prima mea întâlnire cu Stăpâna fusese profund șocantă și, ori de câte ori mă gândeam la ea, trăiam un sentiment oribil. Așa că încetasem să mă mai gândesc, iar problema fusese, astfel, rezolvată.

Însă acum înțelesesem adevărul celor spuse și repetate de bucătăreasă: lumea era făcută astfel încât eu și Aurelia n-aveam voie să fim prietene, iar dacă noi n-aveam grijă, unii oameni ar fi putut avea de suferit.

La mult timp după ce mă culcasem, bucătăreasa a venit să mă vadă. S-a așezat la capătul pătuțului meu, care s-a lăsat într-o parte.

– Ai terminat de făcut curățenie? am întrebat-o, pentru că stăpânii dăduseră un dineu cu opt feluri de mâncare și multe feluri de vin.

– Da, totul e gata.

– Ai terminat de făcut aluatul? am mai întrebat-o eu, fiindcă fuseseră comandate prăjituri proaspete pentru a doua zi.

– Totul e pregătit pentru pus la cuptor mâine-dimineață. Vine reverendul, așa că fac o budincă de lămâie și una cu smochine și stafide.

Știam cât de frumos avea să miroasă bucătăria în dimineața următoare.

– Înțelegi acum? m-a întrebat ea, și am știut că nu se referea la prăjituri.

– Da, am suspinat eu. Îmi pare rău, Cookie, n-am vrut să fii certată. Ne-ai tot spus, iar noi nu te-am ascultat.

Ea a clătinat din cap și mi-a trecut o mână aspră prin păr.

Prinzând curaj, am continuat:

– Lady Vennaway e o femeie groaznică, groaznică, nu-i așa, Cookie?

Bucătăreasa a șovăit un pic, iar apoi mi-a răspuns:

– Fiecare își are povestea lui, chiar și cei pe care îi socotim a fi cei mai groaznici. Mai bine să luăm lucrurile așa cum sunt și să fim recunoscători. La urma urmei, Amy, ești mai norocoasă decât mulți și mai mică decât cei mai mulți.

Era o glumă pe care prietenii mei o spuneau adesea, din pricină că eram mică de statură.

Am dat din cap și am zâmbit, dar în timp ce făceam asta știam că avea să fie greu. După-amiază, în stare de șoc, simțisem furie, ca pe o mică sămânță tare, ce abia aștepta să încolțească.

– Nu vreau să pleci în locul ăla îngrozitor, i-am spus bucătăresei în timp ce ea se ridica în picioare, iar patul meu revenea, legănându-se, la poziția lui firească.

Ea s-a oprit locului, nedumerită.

– Ce loc?

– PERICOL. Stăpâna a spus că locul tău e acolo, dar *nu e*, locul tău e aici, cu noi!

Era prea obosită ca să-mi explice că nu înțelesesem bine, dar mi-a spus ce trebuia să aud:

– O bucătăreasă bună e greu de găsit. Una care poate face față unei case precum Hatville, încă și mai rară. Iar o persoană care s-o poată suporta pe Înălțimea Sa, ei bine, probabil că există doar una în toată Anglia. Așadar, nu-ți face griji, nu plec nicăieri, dacă nu punem la socoteală urcatul a patru rânduri de scări, către patul meu. Stăpâna știe pe ce parte e untul de pe felia ei de pâine[3], crede-mă.

Nu-mi dădeam seama de ce stăpâna ar fi trebuit să-și facă pâine cu unt, când putea oricând să-și comande prăjituri proaspete, dar mi-am promis s-o ascult pe bucătăreasă de atunci înainte. Ea era tot ce-mi rămăsese. După lucrurile îngrozitoare pe care Lady Vennaway i le spusese fiicei ei, știam că

n-aveam s-o mai pot vedea niciodată pe Aurelia. Acel gând era aproape de neîndurat.

Apoi a venit dimineața și, odată cu ea, parfumul cald și dulce al prăjiturilor rumenite în cuptor. Iar Aurelia a apărut în prag, radioasă.

– Haide, Amy, e o zi frumoasă! E rouă pe pânzele de păianjen și sunt curcubeie în picăturile de apă, iar lumea e întru totul așa cum ar trebui să fie. Haide afară!

Capitolul 10

Cât de minunat e să vezi peisajul din Surrey de la fereastra unui tren! Ce experiență e să fii purtat, zdruncinat și legănat pe lângă câmpuri, pâraie, păduri și case! Ce minune e să vezi cum treci atât de iute pe lângă ele!

Ce nu e remarcabil la calea ferată? De la dezvoltarea rapidă până la viteza uluitoare – *cincizeci de kilometri pe oră*, mi se spune, în unele locuri! –, la zgomotul specific al roților de tren, abur și strălucire... totul e cu desăvârșire extraordinar. Totuși, *cea mai* uimitoare caracteristică a căii ferate, după părerea mea, trebuie să fie, cu siguranță, pasagerii.

Împart compartimentul cu un cuplu de vârstă mijlocie, domnul și doamna Begley. Se prezintă în timp ce se înghesuie înăuntru, cu un număr impresionant de bagaje între ei și se așază chiar vizavi de mine. Cred că Tom ar fi fost de acord să-mi fie parteneri de conversație, dar, în realitate, n-am de ales în această privință – doamnei Begley nu i-a tăcut gura de la Ladywell.

– O, Doamne! exclamă ea făcându-și vânt alene cu mâna. Ce calvar, ce efort cu prostia asta de cale ferată! Priviți-mă cum tremur din cap până-n picioare!

Întinde, la doar câțiva centimetri de bărbia mea, o mână pe care o privesc cu interes. *Chiar* tremură.

– Domnișoară Snow, intervine soțul ei. Charlotte, calea ferată e o invenție minunată! Uite ce confortabil stăm! Cu condiția să ne aducem pernele de

călătorie cu noi, desigur. Uite cât de frumos ne-am aranjat bagajele! Doar să nu se zgâlțâie, fiindcă atunci se răstoarnă. Uită-te la numărul din ce în ce mai mare de gări, rute și destinații! Ei bine, cu un astfel de sistem, orice ghinion trebuie, vrând-nevrând, să se transforme într-o distracție!

– Ba nu-i *deloc* așa, William! Când te gândești la accidentele, exploziile și deraierile despre care citești *zilnic* în presă! Înspăimântător, domnișoară Snow, chiar înspăimântător!

Partenerii mei de drum își continuă discuția aprinsă până când trenul ajunge la marginea Londrei. E limpede că discuțiile în contradictoriu nu sunt altceva decât un fel de a-și exprima afecțiunea pe care o au unul pentru celălalt și găsesc bine-venit faptul că vorbăria lor mă distrage de la gândurile mele. Amintirile plăcute cu Aurelia mă însoțesc în fiecare moment, însă mă tulbură grozav să descopăr că port cu mine și resentimentele vechi, demult îngropate.

Azi-dimineață am revăzut acele scrisori vechi, ceea ce a readus la suprafață anumite resentimente ascunse în cotloanele minții mele. Mă bucurasem să dau uitării separarea temporară dintre mine și Aurelia, fapt care m-a făcut să cred că mă uitase și care s-a petrecut cu mult înainte de moartea ei. La vremea aceea, am dat vina pe doamna Bolton pentru că mi-o luase. Greșisem să cred asta, pentru că Aurelia fusese hotărâtă să plece. Pe atunci, ca și acum, îmi ceruse să am încredere în ea, însă trebuise să îndur traiul fără ea la Hatville un timp îndelungat. Cred că, dată fiind vârsta mea fragedă, se ceruse prea mult de la mine. Acum, adăugate la teama de a ajunge singură în Londra cea imensă, astfel de reflecții despre trecut sunt departe de a fi încurajatoare. Poate că și de data asta se cere prea mult de la mine.

Pe când trecem prin frumosul sat Dulwich, doamna Begley îmi povestește despre planurile familiei. Vor locui la Pentonville, împreună cu fiul lor căsătorit. Soția lui așteaptă primul copil. El lucrează ca funcționar superior la o mare bancă; meseria asta îi place atât de mult, încât nu poate să priceapă de ce nu sunt toți oamenii funcționari bancari.

Mă gândesc la ceea ce-am citit despre crime, hoți de buzunare și șarlatani. Îmi aduc aminte, din știrile sumbre de prin ziare, că Seven Dials e un loc îngrozitor, la fel ca Old Kent Road. Celelalte nume de pe lista neagră îmi scapă; nu mă simt deloc pregătită pentru Londra.

Pe măsură ce începe să se întrevadă orașul cenușiu, care se înalță precum un ocean de piatră, doamna Begley tace pentru scurt timp, așa că profit de ocazie și le cer un sfat acestor foarte buni cunoscători ai tuturor lucrurilor.

– Domnișoară *Snow*! Oare am înțeles eu bine? Corectează-mă, rogu-te! Vrei să ne spui că n-ai unde să locuiești... că ești *singură*? O, domnișoară Snow! Mă tem că acest lucru e cu totul nepotrivit. Vai de mine, ce se poate face?

– Ușurel, ușurel, Charlotte, astea sunt simple aspecte practice – probleme care se pot rezolva! Nu fiți atât de speriată, domnișoară Snow. Totul va fi bine. După ce coborâm din tren, doamna Begley și cu mine vă vom urca într-o birjă. Mă tem că Bricklayers Arms nu se află în cea mai bună dintre zone.

– Desigur că *nu*! Old Kent Road! Doamne, ce a fost în mintea companiei feroviare ca să construiască o gară într-un cartier atât de periculos?! *Periculos*!

Rămânem tăcuți preț de o clipă, apoi mă încumet să pun încă o întrebare:

– Credeți că mi-ați putea recomanda un loc în care să stau? Și vă voi fi foarte recunoscătoare dacă mă ajutați să găsesc o birjă. Doar că... unde ar trebui să merg cu ea? Mi-aș dori să găsesc o zonă bună, un loc respectabil.

– Ai îndeajuns de mulți bani, draga mea, ca să poți plăti o cazare într-un loc decent? Pentru că Londra e *șocant* de scumpă, să știi.

– *Charlotte*! s-a scandalizat domnul Begley.

– William, vreau doar să am grijă de biata fată. Nu vreau s-o *ruinez*, înțelegi!

– Chiar și așa... nu poți, pur și simplu, s-o *interoghezi*!

Temându-mă să nu fiu cauza unei alte dispute, intervin:

– Aș fi foarte fericită să plătesc pentru o locuință bună. Rămân acolo doar două nopți, apoi intenționez să merg la niște prieteni.

Spun minciuna asta atât ca să-i liniștesc în privința mea, cât și pentru că îmi doresc foarte tare să fi fost adevărat.

Doamna Begley îi aruncă o privire semeață soțului ei.

– În cazul ăsta, îți recomand cu toată încrederea casa doamnei Woodrow, o pensiune pentru doamne aflată în apropierea Parcului St. James, pe Jessop Walk. O să ții minte, draga mea, Jessop Walk? Numărul 7. Nu! Numărul 6! Nu! Numărul 11, nu-i așa, William? În dreapta, în orice caz, dacă privești spre turn. Dreapta sau stânga, oricum...

Capitolul 11

Dacă Aurelia ar fi fost bărbat, ar fi fost considerată un filantrop vizionar. Poate că, *dacă* ar fi purtat pantaloni și favoriți, ar fi candidat pentru un loc în Parlament și ar fi adoptat noi proiecte de legi. Părinții ei ar fi descris-o ca fiind plină de energie. În schimb, avea bucle castanii, ochi albastru-închis, talia îngustă, un râs zglobiu – și îi aducea la disperare.

Atunci când discuția de salon se transforma în bârfă, Aurelia avea o părere contrară majorității, și anume că cei despre care se discuta erau oameni în carne și oase, de ale căror sensibilități ar fi trebuit să se țină seama. Îmi amintesc de un scandal local care îi incitase și îi îngrozise pe mama, mătușile și pe verii ei timp de săptămâni întregi. Vecinul nostru, domnul Templeton, respectabilul proprietar al unui cămin modest, dar prosper, făcuse un copil cu servitoarea lui. Desigur, fusese o poveste departe de a fi neobișnuită. Cu toate acestea, se pare că, de fiecare dată, lumea se comportă de parcă nu s-ar mai fi întâmplat niciodată ceva atât de îngrozitor pe frumoasa noastră planetă verde.

În timp ce toți ceilalți relatau frânturi de informații (servitoarea era neobișnuit de drăguță, cu bucle blond-roșcate; doamnei Pagett din sat nu-i plăcuse niciodată felul în care o privea domnul Templeton) sau dădeau sentințe (era o rușine pentru întregul district, un animal cu nădragi; servitoarea era o tânără stricată, iar doamna casei neglijase s-o urmărească îndeaproape), Aurelia punea întrebări.

Ce avea să se întâmple cu fata, rămasă fără loc de muncă și cu renumele pătat? Oare nu era prea tânără ca să fie condamnată pentru tot restul vieții? Iar doamna Templeton? Era supărată sau furioasă, plângea sau voia să se răzbune? Ce îl determinase pe domnul Templeton s-o facă (în afară de ceea ce era evident, desigur)? Nu fusese el întotdeauna un om decent și rezonabil? Alte fete drăguțe trebuie să-i fi trecut prin față înainte de asta, așa că, de ce acum? Se putea face ceva pentru a ajuta?

Asemenea întrebări erau o parte din motivul pentru care Aurelia, deși adorată, era considerată de familie ca lipsită de inteligență. În consecință, părinții Aureliei îl însărcinaseră pe domnul Henley ca s-o îndrume.

Era un profesor pentru doamne, foarte strict și având reputația de a favoriza rezultatele, nu metodele. Îndrăznesc să cred că domnul Henley, în calitate de om învățat, n-avea cum s-o considere proastă pe Aurelia, însă fusese angajat ca s-o transforme într-un anume fel, motiv pentru care se confrunta în fiecare zi cu provocări. Se străduia să reușească acolo unde eșuaseră o grămadă de dădace și de guvernante stricte. Materiile care o interesau pe tânăra Aurelia – filosofie, literatură, economie și politică – nu se numărau, cu siguranță, printre cele pe care i le preda domnul Henley. La urma urmei, ea trebuia să devină soție într-o zi, și nu orice fel de soție! El fusese angajat s-o învețe latină și muzică, un pic de geografie, de istorie și, mai presus de toate, bunele maniere. Acestea din urmă nu erau punctul forte al Aureliei. Totuși, fermitatea lui devenise cauza neașteptată a unei alte schimbări în relația noastră de prietenie.

Pe când abia venise și încă nu cunoștea regulile în ceea ce mă privea, mă găsise într-o zi în camera de studiu și m-a lăsat să particip la lecție. Iar dacă el avea o atitudine un pic condescendentă față de mine, ei bine, aveam doar opt ani.

Astfel, ajunsese să observe ceea ce băgaseră de seamă și alți câțiva de-a lungul anilor: eu o calmam. Dacă eram prezentă, Aurelia devenea mai liniștită, mai atentă și, îi plăcea lui să creadă, dispusă să învețe. Dacă adevărul era pur și simplu că ea spera să scape de la lecțiile lui mai devreme, astfel încât să putem evada la propriile noastre distracții, cu siguranță că nu i-o spunea și lui. Așadar, domnul Henley, dintre toate persoanele posibile, fusese următorul care susținuse că prietenia noastră trebuia să continue.

Le-a explicat cu seriozitate angajatorilor săi că, pentru un spirit neliniștit precum Aurelia, un tovarăș cu o fire mai calmă și cu o minte mai banală era o prezență binefăcătoare. Mai mult, că, în absența fraților și surorilor, compania unui copil liniștit ar fi putut netezi și face mai plăcută calea îndreptării. El le-a recomandat cu hotărâre să mi se îngăduie să particip la lecții.

Lord Vennaway era cu mult prea trufaș ca să-i pese de asemenea fleacuri. „*De ce să nu i se dea voie?*“ își întrebase el soția, plictisit. Emoțiile mai vii ale lui Lady Vennaway nu puteau pătrunde prin eșafodajul rațiunii unui bărbat. Sentimentele ei feminine au fost nevoite să se plece în fața logicii și a simțului practic; la urma urmei, asta încercau s-o învețe pe Aurelia.

Astfel, am ajuns să petrec cu Aurelia mai mult timp decât și-ar fi dorit vreodată mama ei, iar rolul meu în casă s-a schimbat într-un mod subtil: am auzit, de mai multe ori, cum eram numită „însoțitoarea Aureliei“ – deși niciodată în fața lui Lady Vennaway. Acum aveam privilegiul s-o văd pe Aurelia trăind în propria lume, nu doar în colțișorul nostru vesel și izolat de restul. Și am început s-o văd într-o lumină nouă. Mi-am dat seama că, în timp ce pentru mine era prietena copilăriei mele (bineînțeles că mai mare, însă, chiar și așa, liberă și lipsită de griji), alții o considerau domnișoară, cu îndatoriri clare.

Aurelia avea șaisprezece ani la vremea la care sosise domnul Henley. Deja trecuse mai mult de un an de când părinții începuseră să discute despre perspectivele ei de căsătorie. Aurelia refuzase chiar și să le afle planurile, de parcă, dacă le-ar fi ignorat, acestea ar fi dispărut. Nu-mi plăcea să recunosc că Aurelia avea un punct vulnerabil. La urma urmei, eram dependentă de ea și voiam s-o cred atotputernică. Dar, ca un mic suflet vigilent ce eram, începusem să văd că acea realitate pe care o prezenta Aurelia și realitatea pe care o vedeau toți ceilalți nu erau întotdeauna unul și același lucru.

La scurt timp după ce ni s-a alăturat domnul Henley, părinții ei au început să invite pretendenți la Hatville Court și s-o trimită pe Aurelia la baluri cu mătușile și verișorii ei ca însoțitori (Lady Vennaway n-ar fi mers, neavând încredere în nimic din ceea ce ar fi putut fi socotit distractiv). La început, Aurelia fusese entuziasmată de noutatea acelor evenimente: se îmbrăca elegant, dansa și era admirată. Pur și simplu râdea de bărbații care veneau la cină. Așa cum eu o admiram pe Aurelia și învățam de la ea, prietena mea, la rându-i, adoptase tot felul de ifose pe care le copiase de la doamna Bolton. Purtarea îi era veselă și nepăsătoare, de parcă toate acele planuri matrimoniale n-ar fi afectat-o deloc. Pentru o vreme, mă păcălise.

Dar timpul trecea, iar lordul și Lady Vennaway deveniseră din ce în ce mai categorici în ceea ce privea planurile lor. I-au interzis Aureliei să mai schimbe subiectul sau să părăsească încăperea atunci când se dezbătea problema căsătoriei. Certurile s-au înmulțit. Iar Aurelia se temea. Nu voia să recunoască, dar de multe ori am văzut-o uitându-se în jurul ei cu o privire sălbatică, precum un cal ținut prea strâns în frâu.

N-am nici o îndoială că lordul și Lady Vennaway o iubeau – văzând felul în care o priveau, nimeni nu s-ar fi putut îndoi vreodată de asta. Însă ei erau oameni pentru care dragostea era ceva complicat, foarte strâns legată de și ușor de confundat cu chestiuni privitoare la proprietate, datorie și control. Fiind cine erau, societatea nu-i scăpa din ochi, iar onoarea familiei lor era *atât* de importantă... ei bine, aveau *așteptări*. O voiau bine-crescută, îmbrăcată decent, rezervată și sfioasă; un premiu imaculat pentru vreun nobil bogat, cu favoriți strașnici, care să egaleze sau chiar să întreacă averea și prestigiul familiei Vennaway.

Îi prevedeau Aureliei un viitor măreț – să nască moștenitori, să strălucească în societate și la brațul soțului ei. Aurelia însă citise prea mult și trăise prea puțin. Inspirată de cărțile din vasta bibliotecă de la Hatville și fără un îndrumător înțelept care s-o înțeleagă sau s-o controleze, orice vis i se părea cu putință. Își dorea o viață plină de călătorii, de intrigi și de idile pe care să și le aleagă după propriul plac (era hotărâtă să aibă mai multe) și să-și folosească averea și privilegiile pentru activități filantropice. Voia să devină un nou tip de model de viață pentru domnișoarele bogate. („*Subversiv și scandalos!*“ răbufnise tatăl ei.) Voia ca numele ei să apară în cărțile de istorie, neținând cont de faptul că nici o carte de istorie pe care o citiserăm *noi* vreodată nu recunoștea opiniile femeilor.

– Atunci, eu voi fi prima, hotărâse Aurelia, clătinându-și frumosul cap. Totul trebuie să aibă un început, altfel nimic nu s-ar fi schimbat *vreodată* și ar trebui și acum să ardem din temelii sate întregi.

– Unele lucruri nu sunt *menite* să se schimbe! tunase Lord Vennaway.

– *Unele* lucruri sunt depășite de multă vreme și trebuie schimbate, șoptise Aurelia.

Aproape că-mi era milă de capul familiei Vennaway. Cea mai mândră și mai conservatoare familie din regiune – n-avea moștenitor, ci doar o fiică. Acea fiică avea tot ceea ce și-ar fi putut dori ai ei în privința frumuseții, grației și bunătății sufletești. Însă ea nutrea, în același timp, visuri de... reformă socială. Iar, pe deasupra, și compania ei era una departe de a fi potrivită (eu, domnul Clay și doamna Bolton, cea mai apropiată de conceptul de intelectuală în Surrey). Iată o situație cu totul neplăcută.

Dintre mulții pretendenți care fuseseră primiți la Hatville Court de-a lungul anilor, doi erau acum în frunte și dădeau semne de nerăbdare. Lord Kenworthy și Lord Dunthorne erau doi bărbați foarte diferiți unul de

celălalt, și totuși amândoi erau dezagreabili la culme. Cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât Aurelia, Giles Kenworthy era rece și rigid, având pielea uscată și o față incapabilă să zâmbească. Prima dată când l-am văzut ieșeam din biblioteca interzisă, iar el se plimba de-a lungul coridorului ca și când ar fi fost la o vânătoare de vulpi. M-am bucurat că nu m-a observat. Avea niște ochi care mă făceau să vreau s-o iau la sănătoasa.

Bailor Dunthorne era tânăr și depravat, cu un farmec insinuant. Era chipeș, ostentativ și viguros. Îndeajuns de puternic ca să bată un cal până la sânge – văzuserăm asta cu ochii noștri. Destul de chipeș, astfel încât un număr impresionant de tinere cedaseră farmecelor lui îndoielnice și primiseră slabe recompense pentru favorurile lor – asta, conform spuselor doamnei Bolton (sau, cel puțin, spuselor ei adresate Aureliei, cu mine de față). Bailor Dunthorne avea obiceiul de a face vizite neanunțate, ieșindu-ne în cale atunci când ne așteptam mai puțin. Cu totul diferit de adversarul lui, binevoia ca, ori de câte ori mă vedea, să-mi ciufulească părul și să se aplece la înălțimea mea, cercetându-mi fața cu ochii lui întunecați, iar pe mine mă treceau fiorii.

Ambii domni proveneau din familii distinse și dețineau averi impresionante. Familia Vennaway hotărâse că oricare dintre ei ar fi fost potrivit. Atunci când Aurelia a împlinit optsprezece ani, a sosit timpul să aleagă; părinții socoteau că îi înduraseră nazurile destulă vreme. Însă Aurelia nu voia să-i asculte. Urma să intre în posesia averii ei peste numai trei ani, le atrăsese ea atenția; n-avea nevoie de soț. Adesea o dădea drept model în viață și pildă pe tânăra regină:

– *Victoria* n-a vrut să se căsătorească decât din dragoste. Victoria s-a gândit cât se poate de serios la posibilitatea de a rămâne necăsătorită, precum regina Elisabeta înaintea ei. Victoria s-a căsătorit cu Albert doar pentru că *se înțeleg cu adevărat*.

– *Majestatea Sa*, răcnise tatăl ei, e regina națiunii noastre și se află într-o poziție oarecum diferită față de *tine*! Responsabilitatea ta, Aurelia, nu e să conduci țara, iar datoria ta nu e față de popor. E față de familie. E să te căsătorești și să continui linia familiei Vennaway. N-am fost binecuvântat cu un fiu și *nu* voi îngădui pentru nimic în lume ca și fiica mea să mă dezamăgească. *Majestatea Sa* nu e preocuparea mea. Pari să crezi că ai de ales în privința asta, Aurelia. Te asigur că n-ai.

Se confruntau două ambiții la fel de puternice, dar, bineînțeles, părinții Aureliei dețineau toată puterea. Era de așteptat să câștige, iar Aurelia era atât de încântătoare încât bărbații ar fi trecut cu vederea convingerile ei neobișnuite în dorința lor de a o avea.

Așadar, familia Vennaway se liniștise: da, Aureliei îi lipseau judecata, docilitatea și respectul, dar aceste neajunsuri păleau cu desăvârșire în fața calităților ei: frumusețea, capacitatea de a procrea și cele treizeci de mii de lire sterline pe an.

În ceea ce mă privea, aveam zece ani și nu vedeam nici o soluție de ieșire din impas. Și ce fel de bărbat ar fi încurajat și susținut temperamentul ei de deschizătoare de drumuri, felul ei pasionat de a fi? Mult mai probabil, ar fi fost oprimată și ținută din scurt până când spiritul i-ar fi fost înfrânt. Lord Kenworthy, de pildă, credea că merita efortul de a obține o femeie ca Aurelia. Apoi ar fi pornit, neabătut, la stârpirea fiecărei trăsături de caracter pe care n-ar fi aprobat-o la soția lui (iar el nu era decât rareori de acord cu ceva), ca și când Aurelia ar fi fost un pomișor ce trebuia altoit. Ea îmi împărtășea temerile care o chinuiau, pentru că n-avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească. Era îngrijorată că Lord Kenworthy i-ar fi făcut copil după copil, până când trupul și sufletul ei ar fi fost istovite, iar ea s-ar fi transformat într-o cu totul altă persoană.

Fiind atât de mică de vârstă, eram foarte îngrijorată pentru Aurelia și recunosc că-mi făceam griji și pentru mine. Din felul în care mă privea Lord Kenworthy, îmi dădeam seama că n-aș fi fost bine-venită în casa lui – dacă mi s-ar fi permis totuși să merg acolo. Aș fi fost, fără îndoială, acceptată dintr-un motiv neonorabil în casa Dunthorne, iar asta ar fi putut să fie și mai rău. Soluția salvatoare era cu neputință de găsit.

Iar apoi soarta a rezolvat dilema.

Într-o bună zi, ea a leșinat în livadă, în timpul unui picnic; verișorii Vennaway veniseră în vizită. Eu fusesem pusă la treabă, așa cum se obișnuia atunci când era vorba de vreo distracție. Îl ajutam pe Robin să adune prune, iar râsetele lor – cel mai tare se auzea al Aureliei – ajungeau printre copaci până la mine. Nu mi-am dat seama când anume au încetat; eram ghemuită în iarbă, folosindu-mi șorțul ca pe o traistă, căci coșul îmi era deja plin; pânza șorțului îmi tot aluneca, încăpățânată.

Însă am băgat de seamă că Robin scăpase pe jos o grămadă de prune. Cădeau și se rostogoleau una după alta, iar lui nu-i stătea în fire să fie atât de nepăsător cu prețioasa recoltă. Mi-am ridicat privirea și am văzut că se albise la față, apoi a sărit de pe scară, fără nici un cuvânt, și a alergat cu pași mari spre locul în care se ținea picnicul. Eu m-am ridicat încet în picioare, străbătută de o presimțire rea care mi se plimba pe șira spinării precum un păianjen. Înțepenită locului, neputând să mă mișc, am privit cum Robin ducea în casă trupul inert al Aureliei, iar verii ei se agitau prin preajmă. Mai mult decât orice, vederea brațului ei care se bălăbănea mi-a rămas întipărită pentru totdeauna în minte – o presimțire sumbră a ceea ce avea să urmeze.

A fost chemat doctorul Jacobs. După o consultație amănunțită, care a durat multă vreme, ne-a spus că frumusețea plină de viață și optimismul Aureliei erau o crudă aparență înșelătoare din partea Destinului. Inima ei, oricât de expansivă și de curajoasă, era slabă, bolnavă și nu mai avea s-o ajute să treacă mult peste vârsta de douăzeci de ani.

Aurelia a primit vestea cu bucurie, ca și când ar fi fost cea mai strălucită stratagemă pe care o visase ca să împiedice planurile matrimoniale ale părinților în privința ei. Ce fericire! Acum nici un bărbat nu și-ar mai fi dorit-o. Nimeni nu voia să aibă o soție care să moară peste câțiva ani, după care să-și caute alta. Desigur, era cu putință ca un pretendent să treacă peste atare inconvenient ca s-o poată moșteni, însă doctorul Jacobs prevenise familia că era foarte probabil ca o naștere s-o omoare pe Aurelia și mai de timpuriu. Medicul se pronunțase cu toată fermitatea împotriva căsătoriei și a tuturor activităților legate de ea. Odată pierdută posibilitatea de a căpăta un moștenitor, familia Vennaway nu mai avea, în cele din urmă, nici un motiv ca să-și mărite fiica. Mai bine păstrau averea în familie, a socotit Aurelia dând din cap, mulțumită de sine. Mai bine să-i rămână verișoarei Maude decât unui *străin*.

Așadar, Aurelia învinsese, până la urmă – plătind un preț. Nu urma să mai aibă loc nici o nuntă grandioasă. Nu urma să mai existe nici un prețios moștenitor al familiei Vennaway. Însă nici Aurelia nu avea să mai aibă parte de călătorii, de pasiuni ori de ocazia de a reforma ceva.

Sau cel puțin așa credeam eu.

Capitolul 12

Gândurile despre acea perioadă mă năpădesc, apăsătoare, în timp ce trenul încetinește și se oprește. Zilele care au urmat diagnosticului Aureliei își găsesc acum ecou în zilele întunecate de după moartea ei. Acum, ca și atunci, creierul meu se împotrivește – moartea și Aurelia sunt două fenomene care nu se potrivesc. Aproape că mă aștept s-o găsesc aici, așteptându-mă.

Londra e o multitudine de tablouri vii, efemere, un pachet de cărți de joc ce se amestecă încontinuu. Mulțimea de la Bricklayers Arms îmi dă și mai mult impresia că Ladywell e doar un orășel adormit. Văd vânzători ambulanți, oameni care strigă, femei îmbrăcate sărăcăcios și copii desculți. Ca și când experiența asta m-ar face să mă dedublez, mă văd pe mine însămi: o fată de șaptesprezece ani ce se simte cu o sută de ani mai bătrână, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare și care se pierde în acest haos.

Fețele domnului și doamnei Begley strălucesc ca două mandarine în timp ce își descoperă fiul în mijlocul mulțimii. El îi întâmpină cordial, anunțându-i că tânăra doamnă Begley e acasă, la Pentonville, supraveghind pregătirea unui prânz de bun-venit. Simt că le-aș da întreaga mea sumă de o sută de lire sterline ca să pot merge cu ei.

Însă eu, de fapt, stau în calea fericitei lor reuniri. Mă tem că m-au uitat, iar apoi am un sentiment amețitor de ușurare, căci își amintesc, brusc, de mine și mă pun într-o birjă așa cum ai pune un pachet, strigându-mi în grabă urări de bine și de rămas-bun.

Trăsura pornește, în goană, printr-o aglomerație infernală. Mă aruncă înainte, înapoi și dintr-o parte în alta. Geanta mea de călătorie zboară prin interior precum o muscă. Un omnibuz se îndreaptă spre noi, ferindu-ne în ultima clipă. Caii nechează, speriați. Birjarul sloboade o ploaie de înjurături. Ce lume diferită de Hatville, unde totul era grațios, solemn și ordonat!

În cele din urmă, birjarul strigă:

– Jessop!

Trăsura ajunge pe o stradă liniștită, cu case albe, înșiruite, smălțate cu umbre cenușii din pricina unghiului în care cade lumina. Cobor, nefiind

convinsă că oasele mele mai sunt așezate în poziția de dinainte.

După ce încerc la numărul 6 – doamna Begley fusese sigură că era numărul 6 – sunt îndrumată, în schimb, spre numărul 18. Pe Jessop Walk, casele și strada sunt separate de un șanț. Fiecare proprietate are o mică pasarelă și porți înalte, cu țepușe pe creste, ca să se apere de răufăcători. În ciuda acestor măsuri de precauție, casele sunt înguste, iar, dacă se uită peste gardul grădinii, locuitorii pot vedea cu ușurință în curtea vecinilor. La Hatville trebuia să mergem câțiva kilometri pe jos dacă doream să vizităm un vecin.

Mă liniștesc, fiindcă doamna Woodrow este o femeie cu figură de intelectuală; poartă ochelari și mănuși gri, de lână. Nu e nici grasă, nici neîngrijită, nici beată și nici curioasă (nu știam cât de mult m-au influențat romanele domnului Dickens în privința imaginii pe care mi-am creat-o despre proprietărese). Plătesc în avans pentru două nopți de cazare, iar ea e de acord ca, dacă e nevoie, să-mi pot prelungi șederea.

– Asta, presupunând că nu-mi sosesc pe neașteptate o mulțime de oaspeți bogați și importanți, adaugă doamna Woodrow, sec. E ianuarie, continuă ea văzând că o iau în serios. Nimeni nu vizitează Londra în ianuarie.

Privind pe mica fereastră a camerei mele, înțeleg de ce. Începe să cadă o ploaie ușoară, care își adaugă strălucirea la cea a zilei. Cerul se coboară peste talmeș-balmeșul de grădini înghesuite, frânghii pe care sunt înșirate rufe, parcele de legume, dependințe, acoperișuri, ferestre și ziduri ce intră în fâșia îngustă de douăzeci de centimetri pătrați care se vede de la fereastra mea. Acasă... dacă așa ceva a existat vreodată... e departe.

Camera mea are podeaua goală și un pat îngust, acoperit cu o cuvertură simplă. Pereții sunt cafenii, având drept unică podoabă un mic tablou cu o ramă urâtă, ce înfățișează o ciobăniță languroasă care se hlizește la un admirator îmbujorat. În cameră se mai află un lavoar, un scaun și o măsuță pe care e așezată o vază cu ghiocei.

Vederea florilor îmi provoacă tot felul de amintiri: drumul dintre Hatville și Enderby; nenumăratele colțuri ascunse ale domeniului; frunzișuri dese, de un verde întunecat, smălțate cu o puzderie de floricele albe; aer curat și perspectiva unei primăveri petrecute alături de Aurelia...

Mă întreb dacă situația de acum e cea pe care ea și-a imaginat-o pentru mine.

Capitolul 13

Întreaga casă fusese devastată de diagnosticul pus Aureliei. Îl surprinsesem pe Lord Vennaway plângând și plecasem, ca să-i respect intimitatea. Lady Vennaway căzuse la pat, dar se ridicase pe dată din el, fiindcă își dăduse seama că zăcutul îi răpea din prețiosul timp pe care îl mai avea de petrecut cu Aurelia. Lord Kenworthy dispăruse ca prin minune, logodindu-se la scurt timp cu o domnișoară bogată din Kent, după cum s-a zvonit. Fiecare sac își are peticul.

Nu-mi puteam reveni din șoc. *Aurelia!* Era o flacără cu mult prea strălucitoare ca să fie stinsă înainte de vreme. Dacă acea soartă tristă ar fi fost a altcuiva, aș fi putut să mă împac cu ideea: Lady Vennaway era prea fragilă ca să se descurce ușor în această viață, bucătăreasa era tot timpul obosită, Rosy tușea și se scărpina mereu. În ceea ce-l privea pe Marcus, el cădea mereu de pe ziduri, se lovea cu ciocanul peste degetele de la picioare și rămânea prins sub bușteni. Dar Aurelia? Zeițele n-au inimi șubrede.

Ea avea în continuare moralul ridicat. De fapt, se schimbase atât de puțin în primul an încât era ușor să presupunem că doctorul Jacobs greșise. Aurelia stăruise, totuși, să pună capăt rolului incert pe care eu îl aveam în casă și să mă transforme într-o însoțitoare a ei cu normă întreagă.

– Acum e timpul ca prostia asta să înceteze, le spusese părinților ei într-o bună zi. Știu că n-o plăceți deloc pe Amy și promit să nu mai pledez împotriva acestor sentimente ale voastre, cu condiția ca voi să vă împăcați cu faptul că-mi e însoțitoare și s-o lăsați să-și vadă în liniște de noile ei îndatoriri. Nu știu ce mă așteaptă sau cât timp mai am de trăit. Amy are darul de a mă liniști și am încredere absolută în ea. Orice mi se va întâmpla de acum încolo, o vreau lângă mine.

Bineînțeles, spusese toate astea atunci când se găseau de față și reverendul Chorley, și doctorul Jacobs. Aurelia nu ezitase niciodată să vorbească despre problemele ei personale în fața stâlpilor comunității, dacă asta îi servea interesele. Doctorul Jacobs fusese de părere, ca specialist, că eu eram un factor benefic pentru Aurelia. Domnul Chorley făcuse apel la mila creștinească și spusese că eram un dar de la Dumnezeu. L-am iubit pentru asta.

Și astfel s-a terminat cu dormitul în spălătorie; am fost mutată în camera de lângă cea a Aureliei. Am continuat să facem lecții împreună, deși acestea erau acum doar ceva superficial. Domnul Henley n-o mai pregătea pentru căsătorie, însă Lord Vennaway se pierduse atât de mult în durerea care îl copleșise, încât uitase să-l concedieze.

Aurelia continua să străbată în fiecare săptămână cei trei kilometri care ne despărțeau de Enderby, ca să-i viziteze pe săteni și ca să discute cu domnul Chorley, cu domnul Clay și cu doamna Bolton despre cei aflați în nevoi, însă acum o însoțeam. Toată lumea, indiferent de avere sau de poziție socială, era șocată de soarta îngrozitoare ce o aștepta pe Aurelia. Ea le interzisese tuturor să vorbească despre asta, dar toată lumea o făcea.

Lady Vennaway nu mă mai persecuta atât de tare, dacă nu punem la socoteală faptul că a vrut să-mi impună să mă îmbrac precum o guvernantă, ceea ce provocase o altă ceartă. Aurelia se înfuriase din cauza acelei răutăți și jurase că vederea unor haine atât de mohorâte i-ar fi grăbit moartea. Lady Vennaway nici nu voise să audă ca o însoțitoare de clasă inferioară să poarte haine frumoase. Aurelia susținuse că vederea lucrurilor cu aspect plăcut i-ar fi ridicat moralul. Lady Vennaway replicase că *ei* i se părea că moralul Aureliei era neobișnuit de ridicat și că, dacă nu-i convenea, mă putea trimite înapoi la spălătorie. Mie nu-mi păsa de felul în care arătau hainele mele și i-am spus Aureliei că, în privința asta, putea să capituleze onorabil. La urma urmei, trebuia să ne preocupăm de lucruri mult mai importante.

Cel de-al doilea an a adus primele semne ale înrăutățirii stării de sănătate a Aureliei, nedorite și inevitabile precum scurtarea zilelor și ofilirea frunzelor la venirea toamnei. Aurelia începuse să se plângă de oboseală, un cuvânt care altădată nici nu existase în vocabularul ei.

– Nu e ca și când aș fi *obosită*, îmi spusese ea, n-am senzația pe care o încerci după o zi plină, sau nevoia firească de somn. Parcă m-ar apăsa o greutate de care nu mai pot să scap orice aș face.

Încă mai mergeam pe jos până la Enderby, dar numai în zilele bune. Uneori luam trăsura, iar alteori rămâneam pur și simplu acasă. Aurelia se speriase. Oare ce restricții avea să-i impună starea ei de sănătate în timpul care îi mai rămânea de trăit? Nu-i păsa de moarte, însă nu voia ca boala s-o schimbe înainte de inevitabilul sfârșit.

În decembrie 1843 am sărbătorit cea de-a douăzeci și una aniversare a Aureliei. Părinții ei n-au vrut să organizeze vreun eveniment fastuos care să marcheze intrarea fiicei lor în vârsta adultă ce, pentru ea, n-avea să fie decât o perioadă efemeră. Aurelia voise să dea un bal. În cele din urmă, s-a ajuns la un compromis și s-a organizat o cină festivă, la care au fost invitați anumiți membri ai familiei. Cina a fost pregătită de bucătăreasă, ajutată de mine. Iar Aurelia a intrat în posesia averii ei.

Capitolul 14

Mănânc puțin din gustarea rece pe care mi-a adus-o doamna Woodrow. Masa constă dintr-o bucată de șuncă, niște pâine cu unt, o portocală și o cană de bere. Nu-mi place berea, dar iau o înghițitură, iar restul îl las neatins, pentru mai târziu. Cobor la parter și o întreb pe doamna Woodrow dacă știe adresa Librăriei Entwhistle. N-o știe.

Așa că pășesc în după-amiaza rece și umedă și încep să rătăcesc pe străzi. Îmi dau seama cât de întins e orașul pe măsură ce merg, stradă după stradă, fără să găsesc nici un fel de prăvălie, ca să nu mai vorbim de o librărie.

Absența unei însoțitoare mă face să fiu mult mai sfioasă decât de obicei. Dacă vreodată Aurelia ar fi mers neînsoțită pe străzile Londrei, Lady Vennaway ar fi murit de rușine. În plus, îmi dau foarte bine seama de înfățișarea mea ponosită. La Hatville, toată lumea îmi înțelegea condiția modestă, dar aici, scoasă din acel mediu, se vede limpede că sunt neimportantă, lipsită de relații și, prin urmare, vulnerabilă.

Astfel de reflecții mă fac să mă întorc la Jessop Walk. Primele mele explorări au fost descurajante, dar mă bucur că n-am uitat de prudență atunci când mi-am dat seama că noaptea se lasă mai repede aici decât la țară. Felinarele cu gaz, ceva ce n-am mai văzut până acum, se aprind în întuneric, fantomatice, luminându-mi drumul de întoarcere.

Singură în camera rece și lipsită de orice farmec care îmi aparține pentru următoarele două zile, înghit rămășițele mesei de prânz și mă uit pe pereți. Nu știu ce să fac. Așa că iau paginile pe care începusem să le scriu aseară la Rose and Crown. Aș vrea să mă pot opri, să nu mai călătoresc în trecut ori de câte ori penița atinge hârtia. Mi-aș dori ca prezentul să-mi ofere mai multe. Totuși, mă gândesc la originile mele, lucru pe care nu l-am mai făcut de mulți ani. Iată un mod de a mai descoperi încă un gol. *Cine sunt eu*?

M-am întrebat mereu cine erau părinții mei. La fel și Aurelia. De la o vârstă fragedă, una dintre ocupațiile noastre preferate era să facem speculații în legătură cu nașterea mea. Misterul de care fusese înconjurată era prea mare ca să rezistăm tentației! Un prunc lăsat în zăpadă, gol, fără nimic care să fi putut însemna un indiciu... pentru un spiriduș plin de fantezie ca Aurelia și o fetiță serioasă ca mine, care tânjea să fie *ceva*, acel mister fusese un teren fertil.

La început presupuseserăm că eram o prințesă răpită de niște uzurpatori ticăloși, pierdută în urma căderii regatului meu. Însă teoria noastră avea două puncte slabe. Unul dintre ele era faptul că nici una dintre publicațiile periodice pe care le citea cu aviditate Aurelia nu raportase, la rubrica de știri externe, o prințesă-prunc dispărută. Celălalt era constatarea că, dacă aș fi fost găsită vreodată, ar fi fost de datoria mea să plec de la Hatville Court ca să-mi conduc țara. Aurelia ar fi fost din nou singură, iar mie conducerea unei țări mi se părea un lucru plictisitor.

Următoarea noastră ipoteză a fost că eram țigancă. Aceea era o idee mai credibilă, fiindcă niște țigani nomazi trecuseră prin Enderby cu un an înainte. Țiganii, înțeleseserăm noi, erau tare nepăsători și dezorganizați, putând să piardă lesne un copil. Însă ei n-ar fi putut străbate domeniul Hatville, împrejmuit și fortificat cum era, iar atunci cum aș fi putut să ajung eu pe domeniu? Aveam, ce-i drept, părul negru și foarte lung, asemenea țiganilor, dar aveam pielea albă, iar ochii îmi erau prea deschiși la culoare. Astfel că am renunțat și la acea posibilă explicație.

Aureliei îi venise atunci o altă idee: aceea că eu eram „copilul din flori“ al lordului Vennaway, termen pe care ea îl auzise rostit foarte des în salonul de la Hatville. Eram prea mică de vârstă ca să înțeleg pe deplin ce însemna asta, și nu sunt convinsă că Aurelia înțelegea cu mult mai mult. Ne plăcea acea variantă pentru că ea făcea din mine sora Aureliei și ar fi lămurit, cu siguranță, atitudinea lui Lady Vennaway față de mine.

Acum, după ce am crescut, îmi dau seama că, în ciuda atitudinii lui Lady Vennaway, probabil că nu sunt fiica nelegitimă a lordului Vennaway. Din punct de vedere fizic, arăt chiar mai puțin a Vennaway decât a țigan sau a prințesă. Cred, de asemenea, că, dacă Lord Vennaway și-ar fi manifestat în altă parte afecțiunea decât față de soția lui, nu e genul de bărbat care să facă asta cu o femeie care i-ar fi lăsat un copil pe domeniu. Nu, el ar fi avut relații foarte discrete și rafinate. În plus, niciodată n-a *părut* să fi fost adevărat. Când mă privea Lord Vennaway, vedeam în ochii lui indiferență, dispreț și o ușoară iritare. N-am observat niciodată dragoste, curiozitate și nici vină.

Mi-a fost greu să recunosc că ideea de a nu ști cine eram îmi provocase o imensă durere. Aș fi dat orice chiar și pentru o frântură de informații despre părinții mei. Un nume, forma nasului, un cântec preferat... orice. Aș fi absorbit iute acele detalii și le-aș fi ținut încuiate în inima mea. Însă n-am putut niciodată să-mi exprim acea dorință în cuvinte.

Chiar și așa, Aurelia a ajuns să înțeleagă, pe măsură ce se maturiza, că originile mele nu erau desprinse dintr-un basm romantic. În decursul timpului făcuse o anchetă amănunțită, spre groaza mamei ei. A fost o bătălie câștigată de Aurelia, pentru că Lady Vennaway nu-i putea interzice să poarte conversații. Iar fata discutase în persoană cu fiecare familie din Enderby, rugându-i pe oameni să încerce să-și amintească, să găsească indicii.

Nu ajunsese nicăieri. Dacă cineva din Enderby mă născuse sau știa cine mă născuse, păstra tăcerea. Cel mai probabil, mama mea fusese o sărmană femeie lovită de necaz, care căutase să-și refacă viața. Se poate să mă fi învinuit pe mine pentru situația în care ajunsese, sau se poate ca, pur și simplu, să fi fost prea slabă ca să mă păstreze. Oricum, n-aveam să știu niciodată adevărul.

Mi-aș dori să știu? Acum? Cu siguranță că, dacă Dumnezeu ar fi vrut să știm totul, El n-ar fi făcut lumea atât de misterioasă. M-am obișnuit cu taina în care e învăluită originea mea. M-am obișnuit să trăiesc cu întrebări.

Capitolul 15

Transformarea și reorganizarea vieții pe care o cunoscusem până atunci au început într-o zi mohorâtă de ianuarie. Se pare că toate evenimentele memorabile din scurta mea viață au avut loc în ianuarie: nașterea mea (și sosirea ulterioară la Hatville), moartea Aureliei (urmată, destul de curând, de plecarea mea) și situația de acum. Cred că trebuie să mă feresc de luna ianuarie pe viitor. Oare există vreo modalitate prin care să mă cufund într-un somn fermecat, ca în basme, de-a lungul tuturor viitoarelor luni ianuarie, iar apoi să mă trezesc, nevătămată, în fiecare februarie? Dar mă abat de la subiect. N-am fantazat niciodată atât mult pe când trăia Aurelia. Imaginația ei era îndeajuns de nebunească pentru amândouă, iar eu întruchipam elementul de stabilitate.

Acum nu mă mai simt stabilă.

Aurelia avea douăzeci și unu de ani, iar eu, treisprezece. Așa îmi amintesc mereu viața; măsurată în anii, prea puțini, ai existenței ei intense, alături de mine – cu opt ani mai tânără, mai mică și mai banală – însoțind-o precum o cometă ascultătoare. În ziua aceea, norii s-au unit într-un singur strat dens, atât de strâns întrețesut și de absolut încât părea că soarele n-avea să mai răzbată niciodată prin el.

Aurelia își convocase părinții în salon și ne aflam acolo toți patru, ceea ce era o împrejurare foarte rară. Pendula în stil franțuzesc de pe polița căminului, decorată cu pești săritori lucrați în azurită și bronz aurit, îmi spunea că era după-amiaza târziu. Vremea nu oferea nici un indiciu; toată ziua fusese mohorâtă. Fără nici o tragere de inimă, Lord Vennaway aprinsese candelabrele.

– Mamă, tată, dragă Amy, vreau să vă dau o veste grozavă, începuse Aurelia pe acel ton vesel și liniștitor care nu prezicea niciodată nimic bun. Am primit o invitație. E un prilej minunat și vreau să mă folosesc de el, chiar dacă asta înseamnă că voi pleca și că, o vreme, o să fiu departe de voi.

Cuvintele ei răsunaseră într-o tăcere densă precum un nor.

– Fii serioasă, Aurelia!

– Chiar nu e o glumă, tată. Doamna Bolton pleacă la Londra în martie pentru deschiderea unei noi și minunate biblioteci. Nu găsești și tu că e un

lucru splendid? Apoi merge la Twickenham pentru câteva săptămâni, în vizită la verișoara ei, care tocmai a născut o fetiță. Imaginează-ți asta, tată! Voi vedea locuri pe care nu le-am văzut niciodată, voi avea experiențe minunate și voi face cunoștință cu unii dintre cei mai mari gânditori pe care îi are în prezent țara noastră, fiindcă doamna Bolton plănuiește să organizeze spectacole, prelegeri și serate. Are relații înalte în cercurile progresiste. Pentru mine e foarte important să iau parte la toate astea, date fiind situația mea și puținul timp care mi-a rămas ca să mă bucur de astfel de lucruri.

Eu îmi mototoleam rochia în poală. Faptul că Aurelia amintea de starea ei atât de repede – înainte chiar de a începe o ceartă adevărată – îmi arăta cât de mult își dorea să plece. Mai mult decât atât, îmi mai sugera și nesiguranța ei în privința reușitei.

– O idee îngrozitoare, a spus Lord Vennaway luând o înghițitură zdravănă de bere neagră, după care a tușit zgomotos și a dat paharul la o parte.

Lady Vennaway se făcuse cenușie la față precum ziua de afară.

– Doamna Bolton, a izbucnit Lord Vennaway după ce și-a recăpătat suflul, e o femeie îngrozitoare! N-ar fi trebuit să ne împrietenim niciodată cu ea – asta e pedeapsa pe care o primim pentru că am cedat în fața încăpățânării tale. Cum de te-ai putut gândi la așa ceva, Aurelia? Crezi că te vom lăsa să te plimbi prin țară în starea ta și, mai mult decât atât, într-o companie atât de dezonorantă? În nici un caz! Nu.

– Tată! a strigat Aurelia. *Da!*

– *Firește* că nu! Ascultă-mă bine! Lordul și Lady Drummond sunt invitați la cină la ora opt și nu vreau ca propunerea ta dezagreabilă să ne strice seara. Ajunge cu asta, Aurelia, nu-mi schimb hotărârea. Îți dăm prea multă libertate, chiar îți dăm, dar, dacă tu crezi că ne poți convinge să te lăsăm să pleci, te înșeli. Spune-i doamnei Bolton că *n-o* vei însoți și te rog ca, de acum înainte, să-ți răcești relațiile de prietenie cu ea. Cum de poate să-ți propună așa ceva știind în ce situație delicată te găsești? *Nu*.

Mie, hotărârea luată de Lord Vennaway mi s-a părut una definitivă. El era un personaj redutabil. Trebuie să spun asta o dată pentru totdeauna, ca nu cumva să pară un tată care se înfuria doar în aparență, neputând, de fapt, să reziste farmecului iubitei lui fiice. Ca om politic, era de-a dreptul temut. Simpatia lui era căutată cu aviditate în cercul social select din care făcea parte. În calitatea mea de tânără care nu-i intra în grații, eram cea mai în

măsură să-i descifrez nemulțumirea atunci când ea i se întipărea pe față. Eram sigură că, de data asta, Aurelia n-avea să aibă câștig de cauză. Și, pentru prima oară, speram că așa avea să se întâmple.

Ceasul ticăia, iar afară vremea era din ce în ce mai mohorâtă. Am răsuflat ușurată.

– Tată, mă tem că nu pot să accept hotărârea ta, a spus Aurelia cu glas scăzut. În curând voi muri, așa că vreau să fac călătoria asta. Nu mai există vreun motiv de îngrijorare că mi-aș putea distruge perspectivele de căsătorie și nu văd cum călătoriile și încercarea de a te perfecționa ar putea să fie un mod dezonorant de a-ți petrece timpul. Și *chiar* țin seama de starea mea de sănătate. Mai târziu în acest an, doamna Bolton intenționează să călătorească pe continent, dar eu nu plănuiesc s-o însoțesc, deși mi-ar plăcea mai mult decât orice să văd Italia și Elveția. Nu cred că petrecerea a trei luni în sudul Angliei poate fi considerată o imprudență prea mare. Îmi dau seama că vă veți supăra și că e cu putință ca hotărârea mea să provoace o ruptură între noi. Nu-mi doresc nici unul dintre aceste lucruri, și totuși vreau să plec.

– *Aurelia!* a conjurat-o Lady Vennaway cu glas îndurerat.

– Părăsește camera, a spus Lord Vennaway.

Din faptul că nu s-a uitat la mine și nu mi-a rostit numele, am înțeles pe dată că mie mi s-a adresat.

I-am dat ascultare cu dragă inimă. Nu puteam suporta să mai ascult.

Aureliei i s-a interzis să mai ia parte la cina împreună cu familia Drummond. Ea a spus că nu-i păsa, dar mi-am dat seama că nu era adevărat. Lord Drummond era chipeș și fermecător, soția lui era elegantă și plină de viață; amândoi erau prieteni cu apropiații tinerei regine și ai lui Albert al ei. Atunci când s-a năpustit la etaj ca să mi se alăture în salonul nostru, Aurelia nu mai era, ca de obicei, agitată și temperamentală; părea zguduită și speriată. Se spuseseră cuvinte care nu puteau fi retrase.

Pentru prima dată, eu și părinții ei aveam aceleași dorințe. Nici unul dintre noi nu știa cât timp îi mai rămăsese Aureliei. Așa că eram geloși, nevrând s-o mai împărțim cu altcineva.

Capitolul 16

Prima mea zi petrecută în întregime la Londra. M-am îmbrăcat devreme și sunt gata să ies, când aud o bătaie în ușă. Tresar. Nu sunt obișnuită să mi se respecte astfel intimitatea.

E doar doamna Woodrow, care îmi spune că micul dejun e pregătit la parter, în cazul în care vreau să mănânc ceva.

O urmez într-o mică sală de mese mobilată cu o masă enormă, deși nimeni, în afară de mine, n-a mai venit ca să mănânce aici. Dejunul e alcătuit din hering afumat, *porridge*, cotlete și *kedgeree*[4] și, pentru prima oară în ultima săptămână, am poftă de mâncare.

– L-ați găsit pe vânzătorul de cărți pe care îl căutați ieri, domnișoară Snow? mă întreabă doamna Woodrow după ce s-a asigurat că nu-mi lipsește nimic.

Îi spun că n-am avut succes, dar că sper ca astăzi să am mai mult.

– E *foarte* important să-l găsiți?

Răspund că e absolut esențial și mă bucur că nu-mi mai pune alte întrebări legate de acest subiect; îmi dau seama că trebuie să pară foarte ciudat.

– Mergeți pe Regent Street, stăruie ea. Sunt sigură că orice vânzător de cărți cunoscut trebuie să se găsească acolo.

*

Cât de mult contează starea de spirit! Londra arată cu totul diferit în dimineața asta: încă cenușie, încă mare și foarte rece, dar am o destinație și un plan și trag nădejde că diseară mă voi întoarce la Jessop Walk cu a doua scrisoare în mână – ca să aflu ce mă mai așteaptă în această vânătoare de comori.

Fiind plină de optimism, aleg să merg pe jos în loc să iau o birjă. În ciuda mâhnirii pe care o port în suflet, mă bucur să văd Parcul St. James, palatul și faimoasa bibliotecă – atracții turistice despre care am citit și am auzit și care acum sunt chiar aici, în fața mea! Nu pare cu neputință ca regina să apară, pășind prin ceață, spre mine. Chiar și pâcla pare diferită în dimineața asta, mai degrabă complice și conspirativă decât dușmănoasă și sinistră.

Doamna Woodrow mi-a dat instrucțiuni stricte:

– Nu vă îndreptați spre sud, spre Devil's Acre, domnișoară Snow. Nu vă aventurați acolo, și nici spre est, spre Strand, care e o mahala plină de scursuri.

Sunt destul de sigură că merg pe ruta care trebuie. Pentru ceva vreme, las deoparte căutarea mea febrilă și îmi îngădui să urmez o altă instrucțiune a Aureliei: *Minunează-te descoperind o parte a regatului nostru care e atât de diferită de Enderby!*

Sunt fermecată de priveliștea tarabelor de pe stradă la care se vând cartofi copți și castane calde. Arome ademenitoare umplu aerul și, pentru prima oară în viață, am bani în buzunar. Îmi îngădui să-mi cumpăr una dintre gustările fierbinți și reconfortante, apoi pe cealaltă, în ciuda micului dejun îmbelșugat pe care l-am luat, căci mersul pe jos mi-a făcut foame din nou, iar frigul mă pătrunde prin haine. Nu mi-a plăcut niciodată frigul.

Îmi termin de mâncat ultimul cartof și bag castanele în buzunar, lingându-mi degetele și gândindu-mă la câtă libertate am aici în comparație cu Hatville. Nu mai simt nevoia unei însoțitoare și nu mă mai stânjenesc hainele mele ponosite. Apoi, dintr-odată, mi se strânge stomacul. Dacă nu mă mai simt stânjenită, asta înseamnă că m-am rătăcit.

Mă uit în jur și îmi dau seama că în pragul caselor de pe aici se văd copii care își întind mâinile subțiri. Doar câțiva, însă nimeni nu-i gonește; locuiesc acolo. Tinere fete vând ghiocei din coșuri de paie și e o mare aglomerație de negustori veseli care își strigă prețurile și se laudă cu mărfurile lor. Nu mi se pare atât de amenințător, dar nimic din toate astea nu apărea în descrierea traseului făcut de doamna Woodrow. Mă grăbesc înapoi la taraba cu castane.

– Te-ai întors, drăguțo? mă întreabă vânzătorul, un tânăr arătos, făcându-mi cu ochiul, iar eu roșesc pe dată. Nu le poți desface cu degetele tale plăpânde? Sau te-ai întors ca să mă vezi pe mine? Lucrez până la șapte, dar, dacă te întorci, te scot în oraș, dragă.

Parcă am limba legată. Nesfârșite regulile ale etichetei, predate Aureliei cu toată seriozitatea și pe care ea mi le-a predat apoi mie, având grijă să le ia în derâdere în fel și chip, nu m-au pregătit pentru posibilitatea ca un necunoscut să mi se adreseze atât de familiar la un colț de stradă. Deși mă străduiesc să mă uit în altă parte, îi văd privirea strălucitoare... și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva e mai potrivit felul lui de a vorbi. Oare erau de

preferat avansurile ceremonioase și interesate ale lordului Kenworthy față de Aurelia?

Chiar dacă ceea ce face e greșit sau nu, tânărul nu mă sperie, așa că îl întreb unde mă aflu și cum aș putea să ajung pe Regent Street. El mă îndrumă și îmi dă atâtea amănunte încât încep să bănuiesc că ar vrea să mă rețină. Pe când încerc să-l ascult cu atenție, își curmă vorba și scoate un strigăt atât de puternic încât mă face să-mi sară inima din piept.

– Hei! Cară-te de aici, hoțomanule! strigă el ieșind din spatele tarabei.

Sar înapoi, șocată, și văd o siluetă mică, ce tocmai se pierde în mulțime.

– Hoț de buzunare nenorocit! Scuză-mi vorbele, domnișoară. Ți-a furat ceva?

Speriată, mă caut în buzunare. Câteva monede au dispărut, la fel și castanele. Nici nu mi-am simțit pelerina mișcându-se vreun pic. Din fericire, restul banilor pe care i-am luat cu mine se află într-un alt buzunar, iar scrisoarea e încă în siguranță, în buzunarul fustei, așa că îmi dau seama că am avut noroc. Ce s-ar fi întâmplat dacă mi-ar fi dispărut scrisoarea? Înțepenesc de groază numai la gândul ăsta.

– *Mulțumesc*, domnule, spun eu cu înflăcărare, iar el râde.

– Nu sunt domn, domnișoară, dar dacă te plictisești să umbli printre filfizonii de pe Regent Street, întoarce-te mai târziu, să schimbăm o vorbă. Numele meu e Tommy.

– Mulțumesc, Tommy.

Cumpăr o altă pungă de castane – mă despart de bani mai iute decât aș fi crezut – și mă grăbesc să mă întorc la traseul meu.

După un timp, recunosc un reper sau două – o biserică anglicană, o mică grădină particulară – și îmi dau seama de ce am greșit drumul. A fost atât de ușor să mă rătăcesc! Din conștiincioasa Amy Snow care urma instrucțiunile așa cum a făcut-o întotdeauna, am devenit într-o clipă o mică vagaboandă căreia îi făcea avansuri un vânzător de castane coapte! *Cine sunt eu?* E greu să afli răspunsul pe aceste străzi nesfârșite, întortocheate și cufundate în ceață. Îmi tremură picioarele.

Mi-a dispărut optimismul de mai înainte și sunt foarte ispitită să mă întorc la Jessop Walk, să mă cuibăresc la loc sigur și să mă cufund în lectura unei cărți. Nu sunt făcută pentru aventuri. Și totuși, îmi amintesc de ochii cenușii ai lui Tommy, vioi, limpezi și... plini de interes. Mă încrunt. Nici un

bărbat nu m-a mai privit așa. Încerc să pricep. Oare ce a văzut atunci, în timp ce stăteam în fața lui?

Îmi amintesc de mine ca fiind un copil încăpățânat – gânditoare și liniștită, da, dar cu o voință puternică și cu un pic de aplecare spre mânie. Nu mai recunosc, în femeia care sunt acum, acea mică persoană hotărâtă. Se pare că, în timp, am început să cred tot ceea ce spunea Lady Vennaway despre mine. Știindu-mă disprețuită de acei oameni sus-puși, am ajuns chiar să mă simt demnă de dispreț. Am ajuns să cred, îmi dau seama dintr-odată, cu o luciditate îngrozitoare, că nimeni nu m-ar dori vreodată de soție. Și, cu atât de multă și de supărătoare atenție revărsată asupra măritișului *Aureliei*, frumuseții *Aureliei*, pretendenților *Aureliei*, poate că începusem să simt că era mai bine să fiu singură. Însă n-am crezut asta în adâncul inimii mele, și lacrimi fierbinți îmi umplu ochii – primele lacrimi, după mult timp, care n-au legătură cu Aurelia.

Din nou îmi trece prin minte o imagine: căsuța, grădina, poneiul, soțul zâmbitor. E a doua oară în două zile când acea imagine îmi străbate gândurile, după ce am lăsat-o deoparte atât de mult timp. Am pus pe primul loc planurile mărețe ale Aureliei, însă asta n-a fost singura pricină din care mi-am lăsat visurile să pălească. Îmi dau seama că am renunțat la ele fără să știu măcar că o făcusem.

Cu Tommy doar am cochetat, îmi închei eu cugetarea în timp ce pe buze mi se ivește o umbră de zâmbet. O invitație la plimbare pe Haymarket nu e o cerere în căsătorie. Dar poate că e ceea ce li se întâmplă fetelor obișnuite. Gândul ăsta mă întărește îndeajuns de mult ca s-o pornesc din nou la drum. Devorez toate castanele înainte să ajung la Piccadilly, alegându-mă cu buzele fripte și cu o lecție învățată. Londra e precum cursul unui râu, trebuie s-o iei în serios.

Regent Street nu seamănă cu nimic din ceea ce mi-aș fi putut închipui vreodată. Vitrine sclipitoare dezvăluie o mulțime de bijuterii, păsări, pene, statui și alte obiecte pe care pur și simplu nu le pot recunoaște sau numi. Panteonul din Picadilly seamănă cu ceva ce Aurelia și-ar fi putut imagina într-una dintre poveștile ei: un vast pasaj cu boltă de sticlă, în care se găsesc fântâni, statui și galerii și pe unde doamnele și domnii îmbrăcați elegant se plimbă și se împăunează.

Îmi încep căutarea imediat, întrebând prin prăvăliile care ar putea avea vreo legătură, oricât de mică ar fi, cu lumea cărților. Fiind îmbrăcată atât de prost, sunt întâmpinată cu o grămadă de reacții, de la ușor țâfnoase până la refuzul sec de a mi se răspunde. Iau disprețul lor ca pe o dovadă că mă aflu acolo unde trebuie și, prin urmare, sunt cât de cât în siguranță. În plus, sunt obișnuită să fiu tratată astfel.

Merg din prăvălie în prăvălie, însă căutarea mea n-are nici un rezultat. Nimeni n-a auzit de nici un librar pe nume Entwhistle. După ce am terminat de căutat atât pe Regent Street, cât și pe Oxford Street, mă gândesc la imensa întindere a Londrei și mă înspăimântă ideea că librăria lui Entwhistle ar putea fi oriunde în acest oraș. E ca și când aș căuta un ac în carul cu fân, un bob de mazăre sub o mie de saltele. De fapt, căutarea mea seamănă leit cu cea a unuia dintre indiciile gândite de Aurelia pe domeniul Hatville.

Draga mea, îți amintești cum, pe când erai mică, îmi făcea plăcere să-ți organizez vânători de comori?

Cum aș putea să uit? Acele jocuri sunt printre cele mai fericite amintiri ale mele. E o adevărată magie pentru un copil să știe că sunt ascunse peste tot surprize! (Pentru un adult plictisit, fără un viitor asigurat, e mai puțin captivant.)

Indiciile puteau fi ghicitori, versuri sau chiar schițe ale locului respectiv. Puteam petrece o zi întreagă într-o astfel de aventură. Eu îmi puneam mintea la treabă, suflându-mi bretonul des de pe frunte în timp ce încercam să descopăr misterul, iar Aurelia râdea până se sufoca, în timp ce mă privea trăgând o concluzie greșită și ajungând într-o fundătură. Uneori, era prea inteligentă pentru mine și mă dădeam bătută, dar ea îmi era mereu alături și-mi explica, în cele din urmă, misterul. Însă acum ea nu e aici ca să mă ajute; sper să nu mă fi supraestimat.

Până la ora trei după-amiaza, mulțimea de oameni s-a dublat. Sunt privită chiorâș, atinsă în treacăt sau chiar îmbrâncită. Pornesc mai departe, însă de data asta mă uit cu atenție în jur. Aici sunt mai puțini oameni cărora să le pun întrebări, dar răspunsurile rămân aceleași.

Sunt pe cale să închei vânătoarea pe ziua de astăzi, când, disperată, îl întreb și pe un cizmar dacă a auzit de Entwhistle.

– Nici pomeneală să fi auzit, domnișoară, îmi spune el, dar încearcă la bătrânul Manning, îl cunoști? A doua la stânga de pe Parsley Street, lângă hanul cu porcul fericit zugrăvit pe firmă. E papetar și știe tot, pe dinafară. Pe dinafară! Ha! încheie el ridicând cizma pe care o ținea în mână și fluturând-o.

„*Cu siguranță* că e ultima mea încercare pe ziua de azi“, îmi promit. Sunt obosită, iar picioarele mă dor dincolo de orice închipuire. Mai e puțin și se întunecă.

– Entwhistle? N-am auzit niciodată de el, spune domnul Manning, după cum mă așteptam, scărpinându-și părul des. Entwhistle, ziceți? Nu, n-am idee.

– Oricum, vă mulțumesc.

Mi se pare cu neputință să zâmbesc.

– Stați puțin, totuși, am un registru pe aici, pe undeva – un registru în care sunt trecuți toți librarii din Londra. Dacă puteți să așteptați, îl voi căuta pentru dumneavoastră.

Afară, pe stradă, începe să se lase umbra înserării, dar nu pot da decât un răspuns. Un registru! Asta m-ar putea salva de la săptămâni întregi de căutare! Într-o clipă voi avea o adresă sau, în orice caz, una dintre descrierile lungi, colorate, întortocheate, care, după cum am aflat astăzi, trec drept adrese aici, la Londra. S-ar putea chiar să găsesc scrisoarea astăzi!

– Nu, îmi pare rău, domnișoară, nu există un astfel de nume, spune domnul Manning închizând registrul.

– Poftim?

Nu-mi vine să cred. Dintre toate răspunsurile pe care mi le imaginasem, la acesta nu mă gândisem.

– Nici un Entwhistle. Asta nu mă miră, căci rareori se întâmplă să nu cunosc o persoană care se ocupă de cărți.

– Trebuie să vă fi înșelat, vă rog să vă mai uitați încă o dată!

Domnul Manning pare sâcâit, dar îmi face pe plac și îmi arată listele respective, chiar pronunțând numele cu voce tare, cu o claritate minuțioasă, de parcă s-ar îndoi că știu să citesc.

Văd cu ochii mei că lista sare direct de la „Durrant“ la „Everley“ și că nu există nimic între aceste nume. Întorc foaia, căutând un post-scriptum sau o anexă. Nu e nimic. Țin strâns registrul și citesc fiecare nume, unul câte unul, punând un deget în dreptul celor care n-au fost scrise acolo unde

trebuia. Curios, domnul Manning mă privește în timp ce citesc. Nici un Entwhistle.

– Căutați ceva anume? Un articol de specialitate, poate? Aș putea să-l comand pentru dumneavoastră.

– Nu domnule, nu puteți face nimic. Vă mulțumesc că ați căutat.

Ce diferență poate face starea de spirit! Mă întorc la pensiune total descurajată, cu inima grea. Abia dacă iau în seamă zdruncinăturile trăsurii și străzile murdare.

Nu simt altceva decât teamă. Căci, dacă nu există Entwhistle, nu poate exista nici o scrisoare. Iar dacă nu există nici o scrisoare, atunci drumul pe care am apucat nu duce nicăieri.

Capitolul 17

Cearta durase săptămâni întregi. Mândra doamnă Bolton a venit în vizită îmbrăcată în culorile păunului, încercând să-și pledeze cauza cu ajutorul rugăminților, referințelor și scrisorilor de recomandare. S-a înfiripat un schimb de corespondență între Hatville și celelalte părți interesate, adică faimoasele cunoștințe sus-puse pe care doamna Bolton plănuia să le întâlnească în cursul vizitei sale. A fost consultat și doctorul Jacobs. El și-a dat acordul pentru proiectata călătorie. A fost convocat și un medic specialist de la Londra, care a exprimat o părere contrară. Aurelia nu dădea prea mulți bani pe verdictul acestuia din urmă și se întreba ce sumă îi plătise tatăl ei medicului.

În timp ce viitorul celui mai nou și mai nebunesc plan al ei atârna de un fir de păr, Aurelia bântuia pe coridoare, palidă și încordată. Zilele deveniseră un șir istovitor de drame: discuții pe care ea și părinții ei le aveau în particular, în spatele ușilor bine închise, alte uși care se trânteau de zor, tropot de pași și crize furioase de plâns. Eu eram doar spectator, unul neajutorat și nedumerit. Atunci când o întrebam pe Aurelia ce se discutase, ea doar mă privea cu ochi în care se oglindea disperarea, strângea

din buze și clătina din cap. Era aceeași Aurelie care îmi povestise, în cele mai mici amănunte, fiecare detaliu pe care îl aflase despre animozitățile și scandalurile legate de Lord Kenworthy și de Lord Dunthorne. Niciodată nu-mi protejase sensibilitățile copilărești. În cele optsprezece luni care trecuseră de când i se pusese diagnosticul, mă obișnuisem cu acea nouă intimitate creată între noi, iar acum mă simțeam îngrozitor de exclusă.

M-am simțit supărată pe ea atunci, chiar m-am simțit. Desigur, am înțeles că nu-i plăcea să-i fie zădărnicite planurile, însă era vorba doar de o vacanță! Mi-am spus, în secret, în clipe sumbre pe care nu le pot recunoaște față de nimeni, că era isterică. Dar, într-o zi, m-am strecurat în bibliotecă și am găsit-o pe Aurelia așezată într-un jilț, lângă fereastră. Ea nu m-a auzit – mă perfecționasem în arta de a mă strecura cât mai discret, ca să deranjez cât mai puțin. Cartea pe care o citise îi scăpase pe jos; avea fața îngropată în mâini. Mi-am dat seama atunci că era cu adevărat disperată. N-am știut ce i-aș fi putut spune, așa că am lăsat-o în pace.

Nu puteam înțelege. N-aveam decât treisprezece ani. Compania ei era cea mai mare bucurie a vieții mele și voiam să profit de fiecare moment prețios care ne mai rămăsese. De ce nu se simțea și ea la fel?

M-am judecat aspru pentru că am lăsat-o singură în bibliotecă în acea zi. Era pentru prima oară când simțeam că nu-i eram de folos. Nu mai știam cum să-i vorbesc. Îmi lipsea chiar în timp ce încă o vedeam la Hatville în fiecare zi. La început, plângeam până adormeam, însă nu mai puteam îndura acea stare de fapt, mi se părea prea tragică – de parcă deja plecase, de parcă deja murise. Nu îndrăzneam să mă gândesc la *asta* dinainte.

Nici nu urma s-o însoțesc în călătoria ei. Eram prea mică pentru planurile care fuseseră făcute. Ar fi fost obositor pentru mine. Ea m-a asigurat că, plecând singură, se putea întoarce cu moralul ridicat și îmi putea apoi istorisi cele mai însemnate momente ale acelei vacanțe, delectându-mă cu povești vreme de ore întregi.

Nu voiam să îndur trei luni la Hatville fără ea pentru nici o delectare din lume.

Cu toate astea, a plecat. Știam că avea s-o facă. Odată ce o idee i se înrădăcina atât de puternic în minte, nu mai renunța la ea.

*

Cu o seară înainte de plecarea Aureliei, noi două am stat de vorbă în fața șemineului. Eu ședeam pe un fotoliu, îmbrățișându-mi strâns genunchii pe care mi-i ridicasem până la bărbie. Nu-mi venea să cred că, începând cu dimineața următoare, n-aveam s-o mai văd vreme de trei luni întregi. Mi s-a părut atunci un răstimp groaznic de lung.

– Îmi va fi atât de dor de tine, murmurase ea, spre nesfârșita mea ușurare. Știi că îmi va fi, nu-i așa, vrăbiuță?

O, voiam să-i spun atât de multe! Oare *chiar* avea să-i fie dor de mine? Și să mă iubească tot pe mine cel mai mult? Tânjeam s-o aud pe Aurelia spunându-mi din nou toate astea, însă ultimele săptămâni parcă îmi răpiseră obiceiul de a vorbi cu ușurință. La început n-am răspuns, apoi am vorbit, dar mi s-a părut că spuneam ceva nepotrivit:

– Totuși, nu *trebuie* să pleci, am pledat eu, știind însă că era prea târziu.

Doamna Bolton urma să vină și s-o ia în dimineața următoare, devreme. Bagajele ei erau pregătite – iar ale mele, nu.

– Nu trebuie să mă lași aici, am continuat. Și dacă...

– Și dacă... ? m-a întrerupt ea cu blândețe, știind ce urma să spun.

– Și dacă *mori*? Dacă pleci și nu te mai văd niciodată? E *atât* de important pentru tine să pleci? Atât de important încât ai risca s-o faci, ca apoi să nu mai avem cum să fim niciodată împreună?

Mi-am ridicat glasul și mi s-a înecat în lacrimi, așa că mi-am îmbrățișat și mai strâns genunchii.

– O, vrăbiuță, nu te mai gândi la asta! Pentru nimic în lume n-aș sacrifica posibilitatea de a fi din nou împreună cu tine. Dar nu *există* o astfel de primejdie. Nu pretind că știu când voi muri, dar îți promit că nu în curând. Ar trebui să simt când se va întâmpla și n-aș mai pleca. Însă acum trebuie să plec.

– Dar... *de ce*?

Oftase, apoi amândouă priviserăm focul arzând. Crezusem că n-avea să-mi răspundă. Atunci când, în cele din urmă, se întorsese spre mine, fața îi era nespus de tristă. N-o mai văzusem așa niciodată până acum. Eram obișnuită cu compasiunea, încăpățânarea, spiritul de luptătoare, însă ea nu avusese niciodată acea expresie de durere pură și de înfrângere.

– Amy, eu n-am avut niciodată control asupra propriei vieți. M-am comportat în colțișorul ăsta de lume ca și când aș fi avut controlul, însă

doar m-am prefăcut. Mă bucur de avantaje, de numeroase avantaje, dar nu dețin nici un control. Nu-mi aparțin mie însămi.

Mi-am sprijinit bărbia pe genunchi și am privit-o, ascultând. Aurelia a șovăit din nou, cu o privire absentă în ochii ei albastru-închis. Arăta de parcă ar fi căutat printr-o mulțime de lucruri pe care ar fi vrut să mi le spună, ca să le aleagă pe cele pe care ar fi vrut sau ar fi putut să le rostească.

Însă atunci când a vorbit din nou, cu o voce blândă și cumpănită, a fost doar ca să-mi zică lucruri pe care le auzisem de multe ori înainte:

– Există ziduri în jurul nostru, ziduri care ne țin prizonieri. În fiecare moment, o întâmplare o dictează pe următoarea. Un vecin ne face o vizită, iar noi îl primim politicos sau ne prefacem politicos că vizita ne face plăcere. Cineva se hotărăște să dea un dineu, iar altcineva gătește mâncarea. Un altul nu-și permite să mănânce, așa că moare. Și nimeni nu pune la îndoială aceste lucruri, cel puțin nimeni din familia *mea*. Am știut întotdeauna asta, Amy, am văzut-o întotdeauna. Totuși am reușit să-mi continui viața. Dar, în ultima vreme, poate că de când am aflat despre problemele mele cu inima, nu știu, nu pot să nu văd aceste lucruri – nu pot să mi le scot din minte. În ultima vreme, toate astea au ajuns de neîndurat pentru mine. *Prostia*, Amy, convențiile, lucrurile îngăduite și cele neîngăduite. Lucrurile care sunt respectate și onorate, precum o căsătorie avantajoasă, când o astfel de căsătorie nu înseamnă altceva decât să vinzi o femeie pe bani, ca pe un cal! Iar apoi vin lucrurile dezaprobate, deși ele sunt bune și adevărate... totul e nespus de absurd. Iar acolo, în mijlocul tuturor acestor lucruri, sunt eu. Și la ce-ți *folosește*, la urma urmei, să înțelegi toată starea asta de fapt? Pot câștiga războaie mici. Pot să le duc mâncare sătenilor, să susțin actele de caritate ale bunului reverend, pot să fiu amabilă cu cineva care s-a compromis, indiferent asta dacă o scandalizează sau nu pe mama. Dar astfel de lucruri nu schimbă viața nimănui, nu pentru totdeauna.

Eu doar încuviințasem dând din cap, neavând curaj să vorbesc. Nu puteam înțelege de ce Aurelia vorbea cu mine de parcă aș fi fost un străin care nu-i cunoștea deja fiecare gând. Nu voiam să-i aud părerile despre societate, ci aș fi vrut ca ea să-mi spună că mă iubea și că nu putea să stea departe de mine.

– Până acum, draga mea, cea mai mare victorie a mea ești tu! Te-am ținut în siguranță, aici, cu mine, te-am educat și ți-am dat șansa unei vieți mai

bune după ce eu nu voi mai fi. Iar faptul că îmi ești cea mai bună prietenă e cel mai mare câștig. Însă chiar și victoria asta e otrăvită, Amy, pentru că, mă întreb, ce preț trebuie să plătești tu? În ultima vreme, îmi tot pun o astfel de întrebare. În fiecare zi mă bucur că te am lângă mine. Dar nu sunt sigură că ți-am făcut o favoare chiar atât de mare. Am făcut din tine... o inadaptată! Ar trebui să te eliberez, doar că mi s-ar rupe inima să mă întorc și să nu te mai găsesc aici.

Eram îngrozită. Nu-mi trecuse niciodată prin minte așa ceva. Acum, pe lângă îngrijorarea că aș fi putut fi lăsată în urmă, uitată, trebuia să-mi fac griji și că Aurelia ar fi putut să mă alunge, dintr-o greșită înțelegere a ceea ce ar fi fost mai bine pentru mine.

– Aurelia, cum poți să spui așa ceva? Ai făcut totul pentru mine! Nu te-aș părăsi niciodată. Niciodată!

Ea își tot trecuse unghiile peste pielea capului până ce i se ridicase părul. Obrajii îi ardeau și lacrimile îi străluceau în ochi.

– Toată viața am luptat cu pasiune – pentru bonete. Am rămas fermă pe poziții în privința dreptului meu de a purta pene. Toată lumea îmi cunoaște părerea cu privire la panglici. Preocupări de copil răsfățat.

– Aurelia! Nu! Ai luptat pentru mult mai mult decât atât! *Știi* că așa e!

– Dar cu ce folos? Și în ce privințe? Cu *părinții* mei? I-am urât pentru felul în care te tratează pe tine, Amy, *i-am urât*. Nu e bine să-ți urăști părinții. Iar acum..., a oftat ea, trăgând aer în piept. Uneori, Amy, oamenii pe care îi iubești sunt, sunt... vezi tu, uneori sunt *răi*!

Știam mai bine decât oricine că părinții Aureliei nu erau buni. Dar nu înțelegeam profunzimea durerii ei – de ce era atât de teribilă, și de ce acum? Totuși, am sărit de la locul meu și am luat-o în brațe, în timp ce ea plângea.

În cele din urmă, s-a liniștit și și-a lăsat capul pe pieptul meu.

– Aș vrea să mor după ce voi fi făcut *ceva* remarcabil. Poate că o călătorie nu e cea mai nobilă cauză, poate că din nou sunt egoistă. Dar e cel mai bun lucru pe care îl pot face acum. Într-o zi, Amy, voi muri, iar asta se va întâmpla mult mai devreme decât aș vrea. Sunt atâtea lucruri pe care aș fi vrut să le fac. Călătoria asta nu reprezentă nici măcar o mică parte, dar e *ceva*. Nu voi muri în trei luni. Timpul va trece repede și promit să-ți scriu în fiecare zi. Apoi mă voi întoarce la tine, trăindu-mi restul zilelor aici, oricâte ar fi ele. Dar *voi* face călătoria asta mai întâi, câtă vreme încă pot.

Sunt o femeie adultă, cu o avere însemnată. Nu mai suport să mi se spună încă o dată că *n-am voie*.

Am înghițit cu greu și am strâns-o de mână. Deși îmi doream cu disperare, nu i-am pus întrebarea care îmi stătea pe buze. Ce rost mai putea să aibă la Hatville o însoțitoare care nu era în serviciul nimănui? În timpul absenței ei, eu ce aveam să fac? *Ce aveam să devin?*

Până la urmă, am fost lăsată în voia mea. Cei doi Vennaway, spre ușurarea și uimirea mea, nu se purtau crud cu mine. Am aflat mai târziu că Aurelia îi amenințase că n-avea să se mai întoarcă *niciodată* dacă nu i se dădeau asigurări că aveam s-o aștept, sănătoasă și în siguranță. În schimb, mă ignorau și mă evitau.

Plecarea Aureliei părea să-l fi trezit pe tatăl ei din starea de șoc pe care i-o provocase aflarea diagnosticului fiicei lui. Lord Vennaway își reluase viața obișnuită. Domnul Henley, meditatorul, a fost de îndată concediat și s-a angajat, în schimb, la o școală din Edinburgh.

Restul celor din casă erau, ca întotdeauna, ocupați de dimineață până seara cu munca lor istovitoare. Nimeni nu se îngrijea să vadă dacă mă îmbrăcam, studiam, mâncam... Timp de câteva săptămâni n-am mai știut dacă existam cu adevărat. Petreceam zile întregi fără să vorbesc și mă simțeam atât de nenorocită, fără scop și singură, încât îmi venea să strig. De fapt, eram foarte tăcută.

Fără prezența însuflețită a Aureliei, casa era ca un muzeu. Nu-mi mai puteam domoli temerile cu privire la moartea ei. Îmi dădeam seama că situația de acum era, de fapt, doar un preambul al momentului în care Aurelia avea să dispară pentru totdeauna. Cum să supraviețuiesc fără ea? Și ce urma să se întâmple cu mine după ce aveam să fiu alungată de la Hatville?

Ceva vreme, m-am rugat necontenit pentru sănătatea Aureliei. Știam că nimic n-avea să schimbe deznodământul. Chiar și așa, l-am rugat pe Dumnezeu să-mi ajute să nu mă confrunt *deocamdată* cu o asemenea nenorocire.

Singurătatea mă făcea să caut cu disperare compania cuiva, așa că pândeam orice ocazie. Ori de câte ori doctorul Jacobs o vizita pe Lady Vennaway, stăteam pe scară ca un spiriduș tăcut, în speranța de a-i atrage atenția, dar temându-mă prea tare ca să-i pot pune întrebarea care mă

măcina. În ciuda timidității mele, doctorul Jacobs a părut să înțeleagă despre ce era vorba.

– Nici o grijă, copilă, mi-a spus el. Aurelia mai are de trăit. Poate că doi ani, sau poate chiar mai mult... ar trebui să fie de-a dreptul nenorocoasă ca sfârșitul să-i vină mai devreme.

Odată, s-a așezat lângă mine în capătul scărilor și mi-a vorbit despre valve și ventricule.

Am continuat așa vreme de cel puțin o lună. Iar apoi, în ciuda convingerii că viața mea n-avea sens fără Aurelia, temerile care mă chinuiau s-au mai domolit. În fiecare noapte părea că întunericul avea să dureze la nesfârșit, și totuși în fiecare dimineață se risipea. Cu fiecare zi care trecea, creșteam în vârstă. Nu numai că trăiam, dar și Aurelia continua să trăiască. Atunci când mi-am dat seama că trecuse o lună și că doar peste încă două Aurelia urma să se întoarcă, starea mea de spirit s-a mai îmbunătățit. Eram o tânără femeie acum, îmi spuneam; timpul ar fi trecut mai repede dacă, în loc să-mi plâng de milă, aș fi făcut ceva folositor. Așa că, plină de conștiinciozitate, mi-am lăsat temerile deoparte și am încercat să trăiesc puțin, în fiecare zi. Adesea mergeam pe jos până în sat și-i vizitam, în locul Aureliei, pe țăranii aflați la muncă. Le duceam de mâncare atunci când îmi dădea voie bucătăreasa. I-am vizitat o dată sau de două ori pe domnul Chorley la casa parohială și pe domnul Clay la școală, deși nu puteam fi un partener de conversație atât de strălucit precum Aurelia.

La Hatville, o ajutam pe bucătăreasă cu câteva lucruri mărunte, deși, după îndelungata mea absență din bucătărie, acum era și mai puțină nevoie de mine. Așa că mă duceam în grădină și îl conjuram pe Robin să mă lase să plantez câte ceva.

Deși Robin vorbea rar, pentru mine el era prezența cea mai liniștitoare. Băiatul care mă plimbase cândva cu roaba devenise un bărbat înalt, cu barbă, de douăzeci și unu de ani, însă prietenia dintre noi rămăsese neschimbată. În tăcerea noastră exista o rezonanță plăcută – de parcă spiritul lui și al meu s-ar fi înrudit.

Într-o seară, pe când îmi curățam murdăria de pe mâini și mă ridicam, Robin a părut să simtă cât de puțină tragere de inimă aveam la gândul de a intra în casă.

– Nu e la fel fără ea, a spus el pe neașteptate. Nimeni nu-i ca ea.

M-am simțit năpădită de un val de recunoștință pentru felul în care mă înțelegea.

În orele rămase citeam, învățam și cântam la pian. Îi scriam Aureliei și-i povesteam despre toate noutățile de acasă, fiind convinsă că o interesau în continuare astfel de lucruri. Și în fiecare zi primeam câte o scrisoare de la ea. Deși la început prețuiam acele scrisori doar pentru că îmi dovedeau că Aurelia era în viață, începusem să mă bucur de ele în sine. Stilul ei de a scrie îi semăna leit: însuflețit, fără nici un pic de respect față de convenințe și amuzant. Până de curând fusese la Twickenham, unde locuise la verișoara doamnei Bolton, doamna Constance Wister. Aurelia își mărturisea încântarea față de casa mobilată neconvențional și față de numărul mare de copii:

Draga mea, ar trebui să vizitezi Mulberry Lodge! N-aș putea să găsesc ceva mai diferit de Hatville nici dacă aș străbate pământul de la un capăt la altul. Lui Constance îi place tot ceea ce-i modern și și-a umplut casa cu statui, tapet (uneori în culori de-a dreptul uimitoare!) și cu mobilier decorat cu pietre prețioase, ținte și dungi! E o femeie minunată, cu suflet cald, Amy, care ți-ar plăcea foarte mult. Aș vrea s-o poți întâlni. Poate că într-o zi o vei face. Are un soț la fel de plăcut ca și ea, doi papagali, un câine splendid și cam trei sute de copii...

Și astfel treceau zilele. Elementele din care era alcătuită viața nu se schimbaseră, ci doar fuseseră rearanjate, iar elementul central lipsea.

Capitolul 18

A doua mea zi la Londra. M-am contaminat de o pârdalnică de răceală. Mă ustură în gât, mă înțeapă ochii și capul îmi zumzăie precum un cuib de viespi. Stau ghemuită în pat, îmbrăcată din cap până-n picioare, încercând să-mi stăpânesc tremurăturile.

Trăiesc pe lumea asta fără Aurelia de o săptămână și ceva. Durerea pe care o simt e de neînchipuit, iar acum e dublată de frustrare și de descurajare. Ce mic trio vesel alcătuiesc împreună aceste trei sentimente! Nu există nici un Entwhistle! Iată încă o năpastă; pe deasupra, ea îmi bântuie gândurile orice aș face, deși mi-ar plăcea foarte mult s-o uit, chiar și pentru o clipă.

Încerc să-mi spun că nu e totul pierdut, dar nu vreau altceva decât să mă ascund, să-mi alin durerea inimii până când mai prind un pic de putere. N-aș putea să înfrunt încă o zi în care să străbat fundăturile murdare și întortocheate ale Londrei, mai ales că acum știu că nu există nici un Entwhistle. I-am înșelat Aureliei așteptările de cum am întâlnit prima piedică.

Dacă nu era vânătoarea de comori, mi-aș fi putut petrece zilele citind anunțurile din ziare și încercând să mă angajez. Mă străduiesc să mă conving că ar trebui să renunț la căutare și să-mi găsesc un post de guvernantă sau de doamnă de companie. Desigur, n-o voi face.

Aproape că mă disprețuiesc pentru devotamentul meu stăruitor. Oare Aurelia nu s-a gândit la situația în care avea să mă pună? Chiar să fi crezut că *pentru mine*, într-un astfel de moment, aveau să fie ideale călătoria, misterele și provocările imposibile? Iarăși mă aflu prinsă între două lumi din pricina dorințelor Aureliei.

Îmi aduc aminte de acea conversație intensă și dureroasă, cu o seară înainte ca ea să plece. Am fost de-a dreptul șocată s-o aud spunând că făcuse din mine o inadaptată. Dar cred că era adevărat. Chiar în timp ce mă gândesc la asta, îi pot vedea chipul drag, plin de lacrimi, și îi aud cuvintele:

– …faptul că îmi ești cea mai bună prietenă e cel mai mare câștig. Însă chiar și victoria asta e otrăvită… Ar trebui să te eliberez…

– Dar *încă* nu sunt liberă, Aurelia, șoptesc eu cu glas răgușit, iar apoi înghit cu greutate.

Îmi amintesc, cu un sentiment de vinovăție, de recunoștința care m-a cuprins atunci când am primit cea dintâi scrisoare de la ea, pe când mă aflam în grădina de legume de la Hatville. Scrisoarea aceea mi s-a părut un colac de salvare. Cât de repede mi se prefăcuse recunoștința în neîncredere! Bineînțeles că pe atunci nu știam ce îmi pregătea Aurelia.

Îmi aduc din nou aminte de fetița hotărâtă care am fost odinioară. Pe când eram foarte mică, simțeam o fericire absolută să fac tot ce dorea Aurelia.

Dar, pe măsură ce am crescut, viața a devenit prea *complicată* ca să mai pot să fiu fericită. Oare am hotărât, la un moment dat, că ar fi fost mai ușor s-o fac pe Aurelia fericită decât să fiu fericită eu însămi? Iar dacă am hotărât astfel, cum s-o mai învinuiesc pe Aurelia pentru că s-a purtat în consecință? Pe deasupra, mai sunt și prinsă în căutarea asta imposibilă.

Îl blestem pe domnul Entwhistle din toată inima. Să fi murit și el? Să fi ieșit din afaceri? Ce va fi avut Aurelia în minte ca să mă trimită pe un drum atât de nesigur? Însă desigur că a știut că viața e nesigură, chiar și pentru cei mai tineri și mai plini de vitalitate. Și oare cine e domnul Entwhistle, pentru numele Domnului?

Închid ochii și îmi spun că am făcut tot ce mi-a stat în putință. Am călătorit până la Londra. Ieri am mers și am tot mers, am căutat și am tot căutat, iar drumul pe care l-am urmat m-a dus într-un punct mort. Nu există nici un Entwhistle. Ce pot să fac mai mult de-atât?

Îmi spun că sunt istovită, că totul va fi mai bine mâine, dar nu mă cred. Mi se pare că sunt – nu, nu vreau să gândesc astfel. Totuși, sentimentul nu vrea să mă părăsească și rostesc cuvintele în gând, atât ca să-mi protejez gâtul, cât și pentru că sunt atât de șocante: „Sunt furioasă pe Aurelia“.

Mă ghemuiesc pe o parte, lăsând deoparte căutarea, scrisorile și marele secret al Aureliei. Nu-mi mai pasă.

Deschid ochii și mă ridic atât de repede încât prinde să mi se învârtă capul. *Desigur* că-mi pasă. N-o să mai am pace dacă nu aflu orice a vrut ea ca eu să știu. O blestem și pe Aurelia, iar apoi mă simt groaznic și îmi cer iertare. În chip exasperant, ea rămâne tăcută.

Simțindu-mă oribil, cobor din pat și o pornesc, clătinându-mă, de-a lungul coridorului. Îi cer doamnei Woodrow niște lichior fierbinte, ca să-mi tratez răceala. Plină de înțelegere, îmi aduce băutura în cameră. Îmi spune, dezaprobator, că cei mai mulți prepară leacul cu coniac, iar apoi jură că romul e mai eficient în astfel de situații.

Stând în pat, sorb din băutură și citesc scrisoarea Aureliei pentru a suta oară.

Gândește-te la cartea despre care am discutat pe larg în acea seară de vară, după ce l-am avut ca invitat la cină pe domnul Howden. Ia în calcul variabilele, draga mea...

Amintirea domnului Howden îmi aduce pe buze un zâmbet ironic. Un om plictisitor, insipid și arogant. Era, uneori, invitat al familiei Vennaway, fiind unul dintre cei câțiva care, de-a lungul vremii, fuseseră luați în considerare ca pretendenți la mâna Aureliei. L-am văzut doar o singură dată – pe atunci încă nu mi se dădea voie să iau masa împreună cu Aurelia.

„O, Doamne!“, mă gândesc, „dacă Aurelia se bizuie pe amintiri atât de îndepărtate, indiciul e într-adevăr unul fragil“.

Domnul Howden era un gentleman, ceea ce însemna, desigur, că n-avea nici un fel de ocupație utilă, și totuși insista să se autointituleze „om de știință“. Aurelia îi spusese că i-ar fi plăcut foarte mult să studieze știința – o tactică imbatabilă și, ca atare, des folosită ca să-i îndepărteze pe bărbații pe care îi socotea neatrăgători. Se pare însă că domnul Howden o luase ca pe o dovadă a dorinței ei de a-i intra în grații. Nu, zău!

Așa că i-a ținut Aureliei o prelegere improvizată pe loc, la masă, în timp ce părinții ei îl priveau cu răsuflarea tăiată, sperând că, în sfârșit, un bărbat ar fi fost dispus să-i facă pe plac fiicei lor celei ciudate. Nu, zău!

Odată încheiată cina, Aurelia venise glonț la bucătărie și reconstituise, în mare parte, întreg discursul lui. Cuvintele preferate ale domnului Howden, „ia în considerare variabilele“, fuseseră folosite de-a lungul întregii perorații. După ce Aurelia a terminat de povestit, eu nu mă mai opream din chicotit și nu-i mai eram de nici un folos bucătăresei, care a sfârșit prin a ne goni din bucătărie. Am ajuns pe coridor chiar în clipa în care domnul Howden pleca. Jesketh, care îl conducea, m-a văzut și s-a încruntat la mine cu un aer teribil. Oricum, domnul Howden păruse să nu mă fi observat, însă o luase de mână pe Aurelia și-i făcuse o reverență adâncă.

Îi privisem, veselă, nasul subțire și roșu, părul șaten care i se lipea de cap, precum și tremurul nervos – amănunte care îmi fuseseră descrise cu doar câteva clipe în urmă. Gândul că Aurelia cea cu părul bogat și cu buze de Cupidon s-ar fi putut afla lângă un asemenea prostănac era ridicol. Cu toate astea, domnul Howden părea să creadă că el și Aurelia se înțelegeau foarte bine.

– Ține minte, draga mea, ia în considerare variabilele, șoptise el în timp ce Jesketh îl scotea pe ușă, iar apoi *i-a făcut cu ochiul* Aureliei!

Nu ne-am mai putut stăpâni. Am izbucnit din nou în hohote de râs și, îmi e rușine să spun, am fugit de bietul Jesketh, care încerca să mă ducă înapoi la bucătărie. În schimb, ne-am refugiat în camera Aureliei (până atunci, mă

obișnuisem să fiu descoperită acolo și gonită ca o pisică fără stăpân) și am citit împreună ultimul capitol, mult așteptat, din *Vechiul magazin de curiozități*[5] și am plâns.

Esența prezentării domnului Howden, așa cum îmi amintesc, era că, în știință, totul e foarte logic și foarte liniar. Cauzele pot fi urmărite înapoi în timp, efectele pot fi anticipate, iar singurul lucru care făcea această disciplină să pară atât de încâlcită și de neclară pentru o minte neinstruită – era mulțimea variabilelor care apăreau în timpul oricărui experiment înfăptuit. Ca să explice acea teză simplă, domnul Howden intrase în multe detalii și folosise cuvinte foarte scurte, în semn de grijă față de creierul slab, feminin, al Aureliei.

Iau acum în considerare variabilele pe cât de bine pot s-o fac cu creierul meu slab și congestionat. Am presupus că, întrucât Aurelia mi-a cerut să găsesc o librărie numită „Entwhistle“, ar fi trebuit să găsesc una. Poate că asta a fost o presupunere prematură. Poate că toate presupunerile sunt premature atunci când vine vorba de Aurelia.

Dar, dacă nu se numește „Entwhistle“, cum s-ar putea numi? Trebuia, oare, să studiez întregul registru al domnului Manning și să vizitez, apoi, librărie după librărie, s-o răscolesc pe fiecare în amănunțime, căutând o scrisoare ascunsă? Sau poate că Entwhistle nici măcar nu e o librărie! M-aș putea imagina întrebând:

– Unde pot găsi Entwhistle, vă rog?

– Ce e Entwhistle?

– Nu știu.

– O prăvălie, un cabinet de avocat, o bancă, poate?

– Nu știu.

– O tavernă, o croitorie, un vânzător de castane coapte?

– N-am nici cea mai vagă idee.

Imposibil! De-a dreptul imposibil.

Ce se întâmplă cu celelalte variabile… orașul? Oare această librărie numită „Entwhistle“ există în altă parte? Perspectiva de a-mi extinde căutarea pe întreaga insulă britanică nu mă încântă. Dar dacă indiciul e un truc? Dacă, de fapt, e un cod secret, încorporat în cuvintele ei? Cu ani în urmă, pe când căutam comori, Aurelia desena întotdeauna, ori de câte ori îmi scria indiciile codificat, o mică lopată în colțul paginii, ca să

simbolizeze îndemnul de a săpa adânc. Pe scrisoarea asta nu e desenată nici o lopată.

Rândurile pe care mi le-a lăsat Aurelia nu sunt codificate, ci doar înnebunitoare. Sunt osândită să rămân blocată aici, în Jessop Walk, până când îmi cheltuiesc mica avere și-mi pierd mințile.

Mototolesc hârtia într-un ghemotoc și o arunc prin cameră. Se lovește de perete și cade sub tabloul care o înfățișează pe păstorița cea plină de ea. Bietul meu creier îmi zumzăie și e destul de istovit de aceste crize zadarnice de furie, remușcare și devotament reînnoit. Aș vrea să rămân furioasă și să termin odată cu asta. Dacă ar atât de simplu să iubești pe cineva!

Cobor din pat ca să mai cer încă o băutură fierbinte, de data asta – cu rom.

Capitolul 19

Aurelia s-a ținut de promisiune și mi-a trimis scrisori în mod regulat; le devoram pe dată și adesea le reciteam. Conțineau mici suvenire și schițe – fleacuri care să-mi creeze o imagine despre călătoriile ei – nimic atât de valoros încât să provoace riscul de a-mi fi confiscat.

Iunie. Castanii sălbatici creșteau viguroși și aveau coroanele stufoase, iar peluzele frumos tunse zumzăiau de albine. Zilele erau senine și însorite, cu flori colorate intens, zile în care credeam că încercarea prin care treceam se apropia de sfârșit. Copleșită de fericire, număram ultimele zile ale călătoriei Aureliei și plănuiam primirea ei acasă.

Însă ea ne-a trimis scrisori mie și, respectiv, părinților, explicându-ne că își prelungea călătoria.

Londra și Twickenham fuseseră încântătoare, dar tocmai fusese invitată la Derby! Acela era un oraș fascinant din toate punctele de vedere – Aurelia spunea că, pur și simplu, trebuia să accepte invitația și să admire minunatul peisaj rural. Urma să se întoarcă în august, nu în iunie, așa cum plănuise.

Dezamăgirea m-a lovit ca un trăsnet. Mă simțeam dezorientată. Voiam să cred că acea întârziere era o întâmplare unică, însă nu puteam.

M-a prevenit că Derby însemna o pauză mai lungă în corespondența noastră:

Călătoria va fi una lungă, porumbița mea, și am multe lucruri de pregătit: cumpărături și bagaje, despărțiri interminabile etc. Așa că, probabil, vor trece câteva zile până când voi putea pune penița pe hârtie ca să-ți scriu (sau chiar ca să-mi trag sufletul!). Te rog să nu te sperii din cauza acestei întârzieri. Aștept cu nerăbdare ca, atunci când voi veni acasă, în august, să te îmbrățișez și să aud fiecare detaliu despre felul în care ți-ai petrecut vara.

Scrisoarea mult așteptată a sosit trei săptămâni mai târziu; era plină de scuze și de semne de exclamare. Deja nu mai părea să fi fost scrisă de Aurelia. Ea fusese întotdeauna îndrăzneață, vanitoasă și entuziastă. Dar acum povestea doar despre vârtejul vieții sociale din Derby – baluri, plimbări, bărbați tineri și frumoși. Pe scurt, acele rânduri păreau să fi fost așternute pe hârtie de fiica pe care și-o doriseră întotdeauna soții Vennaway.

Draga mea Amy, Meyrick Flintham mi-a spus că sunt cea mai mare frumusețe din regat! (Opinia lui e foarte pertinentă. Dacă am da crezare zvonurilor, a cucerit jumătate dintre ele.) Bineînțeles că nu mă poate câștiga cu câteva cuvinte frumoase. Abia mi-am întors capul și m-am prins de brațul lui David Gresham, care are un venit de patruzeci de mii pe an.

Mi-am continuat noua existență cu moralul din ce în ce mai scăzut. Scrisorile ei au devenit tot mai rare.

August. Soarele era nespus de arzător, pârâul se uscase, iar albia îi devenise pietrificată precum pielea de șarpe. Doar două evenimente notabile.

Primul a fost nunta servitoarei de la bucătărie, Dora. Lordul și Lady Vennaway n-au luat parte la ea. Noi, ceilalți, ne-am înghesuit în bisericuță ca să asistăm la rostirea jurămintelor. Păsările nu le-au făcut concurență imnurilor religioase – pesemne că își țineau căpșoarele vârâte sub aripile firave și lâncezeau în cuiburile lor umbrite.

Astfel, Dora ne-a părăsit pentru totdeauna. Era rea de gură și repezită, dar soțul ei o privea cu o adorație și cu o mândrie care săreau în ochii tuturor. Am invidiat-o la un moment dat, recunosc, întrebându-mă care erau însușirile ce o făceau să fie iubită, în timp ce eu n-aveam pe nimeni – *pe nimeni* – al meu.

Cel de-al doilea eveniment a fost o altă amânare din partea Aureliei. De la Derby, ne-a scris despre un prilej de a vedea nordul industrial, minunea fabricilor și a țesătoriilor de bumbac – progresul întruchipat în cărămizi și fier! A spus că ar fi trebuit să ajungă acasă la timp ca să fim cu toții împreună de Crăciun. Nu m-am putut stăpâni. Am aruncat acea scrisoare drept în foc.

Septembrie. Ceața acoperea peluzele dimineața și îmi aminteam cum Aurelia mă învățase să dansez în sala de bal pe când eram mică. Acum nu mai aveam pe nimeni împreună cu care să mă distrez și, în ciuda furiei mele, îmi era dor de Aurelia. Ploaia începuse să stropească ferestrele.

În absența Dorei, bucătăreasa începuse să se bizuie pe mine ca ajutor neoficial și neplătit la bucătărie. Credea că era mai bine să-i ascundă lucrul ăsta stăpânei ei – Lady Vennaway nu era de acord cu nimic care m-ar fi ajutat să mă simt mai în largul meu. În câteva dăți fusese cât pe ce ca Stăpâna să mă descopere lucrând la bucătărie, ceea ce o făcuse pe bucătăreasă să mă scoată la iuțeală pe ușa din spate sau, într-o împrejurare de neuitat, să mă vâre în cămară, printre bidoanele de lapte.

N-a fost lucru ușor (vorbesc despre munca la bucătărie, nu despre momentul în care bucătăreasa m-a ascuns în cămară). Prietenia strânsă cu tânăra stăpână, dormitorul spațios de lângă al ei și educația pe care o primisem îi făcuseră pe ceilalți angajați – așa cum mi se întâmplase mereu de-a lungul timpului – să fie bănuitori față de mine. În afară de bucătăreasă, Jesketh și Rosy, nu mai era nimeni care să fi lucrat în casă de pe vremea copilăriei mele și, astfel, să știe cum anume mi se depănase viața. Dar cel puțin eram înconjurată de oameni în fiecare zi și dormeam mai bine pentru că aveam o îndeletnicire permanentă.

Scrisorile Aureliei veneau neregulat și erau rare. Mai rău, nu știu cum se făcea că n-aveau niciodată ștampila poștei pe plic.

Amy, vezi, am știut că aveai să te descurci de minune fără mine! Cât de ocupați pare că sunteți cu toții acasă! Minunat. Îți mulțumesc pentru că ai bunătatea să-mi scrii în continuare cu atât devotament. În ceea ce mă privește, vârtejul continuă, draga mea! În după-amiaza asta voi merge la o plimbare călare împreună cu un tânăr conte italian care are o mustață enormă...

Pesemne că faptul că tânjeam după prietenia Aureliei – *rațiunea* mea *de a fi* – făcea cu neputință să mai fiu mulțumită de vreun rând de la ea. Era limpede că Aurelia nu mai aștepta cu nerăbdare să-mi primească scrisorile, așa cum o făceam eu în privința alor ei. Cuvintele pe care le așternea pe hârtie îmi arătau cât de distrasă era; nu mi-o puteam închipui urmărind poșta, luând plicul și citind pe nerăsuflate vreo scrisoare de la mine.

Uneori, ea îmi punea întrebări despre cineva din Enderby, deși eu, cu două săptămâni înainte, îi scrisesem cu lux de amănunte despre acea persoană. Fără îndoială că nu-mi citise cuvintele cu atenție. Noutățile de acasă erau foarte de puține și mă simțeam mai plictisitoare ca niciodată; pesemne că scrisorile mele păreau cu totul neinteresante.

De acolo, de departe, Aurelia mă îndemna să continui să învăț; îmi hotăra scopuri, îmi recomanda cărți de proză sau de poezie despre care puteam să discutăm după întoarcerea ei. Dar în acele luni era greu de crezut că avea să se mai întoarcă *vreodată*. Mă rănise, așa că mi-am făcut o mică revoltă din a întoarce spatele preocupărilor pe care noi două le împărtășiserăm întotdeauna.

Totuși, de învățat – am învățat ceva: să gătesc supe, să frig vânatul și să plămădesc un aluat acceptabil.

Crăciunul: ploaie și lapoviță. Fără cadouri, fără prieteni și fără să am idee despre când anume ar fi putut Aurelia să revină acasă. Nopți reci în care, sub lumina tremurătoare a lunii, mă înfioram și eu punându-mi întrebări pline de amărăciune. *Cum* de putuse Aurelia să renunțe atât de ușor la mine? Purtarea ei mă îndurera nespus de mult, dat fiind că mai fusesem părăsită cândva. Mi-am amintit de cuvintele pe care mi le-a spus ultima dată când stătuserăm de vorbă:

– Uneori, oamenii pe care îi iubești sunt *răi*.

Imaginea mult iubită a Aureliei, ca înger care mă salvase din zăpadă și care avea să mă iubească întotdeauna, acum tremura și pălea precum un curcubeu. Încercasem din toate puterile să înțeleg nevoia ei de a evada pentru o vreme. Îmi dădusem toată silința să mă împac cu gândul că nu ne făceau fericite aceleași lucruri. Însă m-am trezit întrebându-mă dacă ea făcuse vreodată măcar jumătate din asemenea sforțări ca să mă înțeleagă.

Ianuarie bătea la ușă. Aurelia se afla la Bath, unde se părea că era cu totul fascinată de un anume Frederic Meredith. Trecuseră luni bune de când ar fi trebuit să se întoarcă.

Capitolul 20

Ploaie. Ploaia torențială, zgomotoasă, biciuiește fără milă orașul, ca și când ar încerca să-mi spele răspunsurile din minte.

După trei băuturi cu rom, m-am bucurat de un somn neașteptat de plăcut, iar acum sunt în a treia zi de ședere la Londra. Încă îmi lipsește cu totul inspirația în legătură cu modul în care ar trebui să-mi continui căutarea. Simt o imensă nemulțumire fiindcă sunt ținută pe loc și silită să-mi cheltui banii fără să mă aleg cu nimic în schimb.

Răceala mi s-a mai domolit, însă nu pot să spun dacă efectul ăsta a venit de la odihnă sau de la romul medicinal al doamnei Woodrow. Drept urmare, mă plimb de colo colo, neliniștită din pricina problemei căreia nu pot să-i dau de capăt. Mă gândesc la posibilitatea de a rezolva într-o cu totul altă manieră misterul propus de Aurelia. Dacă mă recunosc înfrântă și renunț la ideea de a-l găsi pe Entwhistle, oare pot fi sigură că există și alte căi pe care să apuc? Poate că Aurelia li s-a destăinuit și altora, nu numai mie. Lui Frederic Meredith, poate?

În trecut, în acele zile întunecate de iarnă ale adolescenței mele, numele de „Frederic Meredith“ mă umplea de spaimă. Din clipa în care îl întâlnise, Aurelia încetase să mai pomenească de alți bărbați. Scria despre el în termenii cei mai elogioși, care pe mine mă dezgustau. „Trăsăturile lui fine,

elegante“, „prezența lui impunătoare“, „inteligența lui ascuțită și sensibilitatea profundă“, toate astea mă făcuseră să vreau ca Frederic Meredith să fie respins cât mai iute cu putință. Ea îmi descrisese un exemplu de perfecțiune masculină ce părea descins de-a dreptul din paginile unui roman. Îmi doream ca Aurelia să-și redescopere propria sensibilitate profundă de odinioară și să-și amintească de acel copil găsit căruia îi promisese să-l țină mereu alături de ea.

Bănuiam de multă vreme că cei doi avuseseră o relație de dragoste, deși Aurelia, după ce s-a întors acasă, a spus că nu era adevărat, părând surprinzător de puțin dornică să mai vorbească despre el. Tocmai ea, care numai despre Frederic Meredith îmi scrisese vreme de luni întregi! M-am întrebat dacă nu cumva el o dezamăgise, chiar dacă asta părea de neînchipuit. Oricum ar fi stat lucrurile, *eu* n-aveam nici o dorință să mai aud vreodată de el.

Acum mă întreb dacă nu cumva secretul pe care Aurelia m-a pus să-l descopăr *e* o aventură de dragoste, deși nu pot să-mi închipui motivul pentru care și-ar fi dat atâta silință ca asta să rămână o taină *și* după moartea ei! Dar, dacă *e* așa, de ce să nu intru direct în miezul problemei? Aș putea să merg la Bath, să fac cercetări, să-l găsesc pe domnul Meredith și… ajuns în punctul ăsta, planul nebunesc mi se împotmolește. Dacă mă înșel? Dacă secretul trebuie păstrat *și* față de Frederic Meredith?

Pentru prima oară în cele patru zile de când am deschis prima scrisoare a Aureliei, am timp să cuget adânc la ce anume ar putea fi acel mare secret. Mor de curiozitate, recunosc. Poate că a lăsat o sumă de bani unei organizații caritabile cu care părinții ei nu sunt de acord, uneia dintre casele de reabilitare ale domnului Dickens, pentru femeile de moravuri ușoare? Oare Aurelia se făcuse cumva de râs în înalta societate, jignise vreo somitate, făcuse vreo afirmație imprudentă cu privire la familia ei? Toate astea sunt explicații nesatisfăcătoare, cu totul neverosimile.

Mă gândesc la doamna Bolton. O vizitase pe Aurelia o dată sau de două ori după marea lor călătorie împreună, iar apoi plecase să voiajeze prin Europa, așa cum plănuise, și nu s-a mai întors niciodată. Casa ei modestă din Enderby fusese închisă. Din când în când, Aurelia primea câte o scrisoare din Franța, Italia sau Portugalia, însă dacă doamna Bolton îi povestea noutăți interesante, Aurelia nu mi-a spus-o niciodată.

– Doamna Bolton întreabă de tine, draga mea, spunea ea, plină de afecțiune, ridicându-și privirea din scrisoare.

Sau:

– Doamna Bolton îmi cere să-ți transmit cele mai calde urări.

Eu și doamna Bolton aveam o relație mai cordială fiind pe continente diferite decât atunci când ne aflam în aceeași localitate.

Dar dacă secretul trebuie păstrat și față de doamna Bolton? Insistența vehementă, ca să nu spun excesivă, cu care Aurelia mi-a cerut să păstrez tăcerea, mă leagă de mâini și picioare. Singurul mod în care pot fi sigură că *nu*-i trădez încrederea e să-i urmez instrucțiunile din scrisoare. Din fiecare scrisoare. Dar nu există nici un Entwhistle… O, Doamne, ce nenorocire!

Mă întind pe pat și încerc să citesc puțin din *Documentele postume ale clubului Pickwick*[6], dar nu mă pot concentra. Îmi tot bat capul cu acest puzzle, mă tot gândesc la trecut.

– Un secret *atât* de mare, Aurelia? întreb cu voce tare. Chiar e nevoie să fie *atât* de greu de descifrat?

La urma urmei, indiferent de ceea ce a făcut, nimic n-o mai poate atinge acum. Și, cu siguranță, nimeni n-ar avea de ce să mă urmărească *pe mine*, doar pentru satisfacția de a-mi pune bețe-n roate.

Cu toate astea, îmi vine în minte o amintire. Poate că aveam șapte sau opt ani. Aurelia plecase pentru o zi, în vizită la verii ei. La întoarcere aveau s-o însoțească la Hatville Court cu toții, mătuși, unchi și copii. Fuseseră multe lucruri de făcut ca să fie pregătită casa pentru sosirea lor.

Una dintre servitoare era bolnavă, iar bucătăreasa a făcut grava greșeală de a mă lăsa să ajut în locul ei. Crezuserăm că Lady Vennaway avea să-și facă vizitele de dimineață, după cum obișnuia în fiecare miercuri, așa că doamna Last mă pusese să șterg praful și să lustruiesc mobila din sala de mese. Dar Stăpâna nu plecase să-și facă vizitele în acea zi, ci începuse să cerceteze ea însăși camerele, ca să vadă dacă fuseseră bine pregătite.

Muncisem din greu și mă simțeam mândră de rezultat. Mobila strălucea, iar oglinzile sclipeau.

Of, oglinzile! Fiind singură, profitasem de ocazia rară de a mă privi. Bineînțeles că nu exista așa ceva în bucătărie, spălătorie sau grajduri, iar felul în care arătam fusese comentat adeseori, așa că era firesc să fiu curioasă.

Dora îmi spusese că aveam o înfățișare de rând, că eram doar o făptură mică și urâțică. Rosy îi zisese să nu-mi vorbească așa, fiindcă n-aveam nici o vină. O întrebasem pe bucătăreasă dacă era adevărat, iar ea dăduse din mână, sastisită, și mă pusese să amestec în oala cu gem. Apoi îl întrebasem și pe Jesketh, iar el îmi spusese că omul e oglinda faptelor sale. Robin zicea că eram așa cum trebuie. Aurelia mă găsea adorabilă. Toată lumea comenta faptul că eram prea scundă.

Așa că Lady Vennaway mă surprinsese într-un moment intim și nespus de rar, de autoevaluare. Iată ce văzusem:

O față în formă de lacrimă, cu pielea palidă, încadrată de valuri de păr închis la culoare. Un breton des, care îmi cădea pe ochi, un pic desfăcut la mijloc ca să dezvăluie între sprâncene o cută mică, de încruntare, deși nu-mi dădeam seama că mă încruntam. O gură largă. Niște ochi mari, de o nuanță neobișnuită.

Oftasem. Eram foarte scundă, da. Părul îmi era prea negru, prea greu. Zâmbeam prea rar; atunci când o făceam, zâmbetul îmi era prea larg și cumva strâmb. Încercasem în clipa aceea, iar rezultatul fusese o strâmbătură. Bună de speriat găinile, după cum spunea Dora.

Auzisem un strigăt. Stăpâna apăruse în oglindă, lângă mine, precum regina cea rea din cărțile de povești. Luată prin surprindere într-un moment intim, sărisem, speriată. Bineînțeles, gura ei frumoasă se deschisese ca să dea drumul unui șuvoi de cuvinte îngrozitoare. Dintr-odată, sătulă de toate astea, m-am revoltat.

– Mi-am făcut treaba! am strigat, furioasă, bătând din picior. Am făcut-o foarte bine. Am făcut-o ca să ajut! Dolly e bolnavă și, dacă nu eram eu, acum ar fi praf în cârnații dumneavoastră.

Ca prin vis, am văzut brațul ei lung întinzându-se și apucându-mi tot părul, într-o coadă groasă. Așa mă târâse – în bucătărie, firește, unde bucătăreasa gătea un fazan. Ea și-a ridicat privirea, uluită, în timp ce Lady Vennaway a luat un satâr de pe masă.

Cu o mișcare dibace, Stăpâna mi-a răsucit iute părul într-o spirală și mi l-a tăiat, dintr-o singură lovitură, până la gât.

– Vanitatea e un păcat! mi-a strigat ea. Și e de tot râsul ca păcatul ăsta să-l faci chiar *tu*!

Apoi a plecat.

După ce am rămas singure, eu și bucătăreasa ne-am privit. Nu puteam să-i explic. Părul meu zăcea pe podea, șuvițe peste șuvițe. L-am ridicat. Părea să fie chiar mai mult decât atunci când era pe cap. Simțeam cum mi se mișcau noile vârfuri, scurte, în jurul feței.

– Am făcut curat în sala de mese, am spus eu în cele din urmă, iar apoi mi-am luat părul de pe podea și l-am aruncat la gunoi.

Mai târziu, am aflat din romane și reviste că fiecărui al treilea orfan i se taie părul la un moment dat. Totuși, asta nu-mi îndulcise în nici un fel sentimentul că fusesem victima unei silnicii și nu-mi alinase durerea din suflet. Cu toate astea, pe termen lung, Lady Vennaway îmi făcuse, fără să vrea, o favoare. Fiind lung, părul meu refuzase să stea aranjat și se opusese oricărei încercări de a fi strâns în vreun fel. Scurt fiind, se aduna în jurul marginilor bonetei, ascultător, și mă scutea de ore întregi de pieptănat în fiecare săptămână. Atâta vreme cât fusese lung, părul meu nu servise la nimic, în afară de chinurile la care o supunea pe Aurelia.

Zâmbesc amintindu-mi că ea făcea pe furioasa de fiecare dată când ne comparam lungimea părului. Oricât de mult și l-ar fi periat sau îngrijit pe al ei, părul meu fusese întotdeauna mai lung. Chiar dacă era mat, întunecat la culoare și firește că n-avea cum să se compare cu buclele ei strălucitoare și mătăsoase, Aurelia dădea un spectacol în toată regula, prefăcându-se că-i era ciudă.

Inventase un joc în care să ne aplecăm peste gardul de lângă pârâu și să ne legănăm capul deasupra apei, ca să vedem al cui păr ajungea să-i atingă oglinda. Era o prostie, desigur, pentru că n-aveam cum să ne măsurăm în felul ăsta lungimea părului – Aurelia câștiga mereu, pur și simplu pentru că era mai înaltă. Însă jocul ne făcea să râdem de fiecare dată.

Bineînțeles că prima oară căzusem. Eram atât de hotărâtă să ating apa cu părul, încât m-am aplecat prea mult, iar picioarele mi-au rămas în aer. N-am mai putut să mă țin bine de gard și m-am prăvălit. Nu m-am rănit, dar m-am udat, m-am umplut de noroi și mi-a fost teamă că Dora avea să râdă de mine.

După ce mi-a fost tăiat părul, ne-am întors la concursul cu rămurele lansate pe apă.

Acum, la Londra, stau și mă gândesc că, până la urmă, s-ar putea să nu fiu la adăpost față de familia Vennaway. Poate că o femeie care s-a putut purta

cu un copil așa cum s-a purtat Stăpâna cu mine e o femeie de care trebuie să te temi mereu. Poate că nu-mi servește la mare lucru faptul că sunt departe, o fată micuță, oarecare, într-un oraș imens și cu un număr de locuitori pe măsură. Londra trebuie să fie cel mai bun loc din lume în care să-ți poți pierde urma.

Ceva răscolit de amintirile pe care le-am depănat mă face să fiu neliniștită. Îmi doresc să merg prin ploaia torențială și să respir aerul rece și umed. Oare ce anume mi-a stârnit aceste gânduri? De bună seamă că nu amintirea despre tăierea părului.

Altceva.

Eu și Aurelia jucându-ne la pârâu. Faptul că mi-e dor de ea. Întrecerea cu crenguțe. Aplecatul peste gard. Râsetele noastre răsunând în tot locul. Din nou, dorul care îmi e de ea. Căderea mea și mirosul noroiului. Aurelia râzând cu lacrimi la vederea feței mele murdare. O, ce dor îmi e de ea! Aurelia înveselindu-mă cu o nouă poveste, spusă pe drumul de întoarcere. O poveste despre doi iepuri pe nume Entwhistle și Crumm, care își deschiseseră o croitorie la Hampstead. Am adorat acea poveste, pe care Aurelia mi-a spus-o de-a lungul mai multor zile, în episoade.

Entwhistle purta o vestă roșie, iar Crumm, una albastră...

Și, dintr-odată, am o revelație. Valul amintirilor mă conduce, așa cum curentul apei poartă o crenguță, spre răspunsul pe care îl căutam.

Capitolul 21

Trecuseră douăsprezece luni încheiate înainte s-o revedem pe Aurelia. Abia în martie anul următor s-a întors la noi, cu vântul de primăvară fluturându-i prin păr și cu narcise care, înflorite pe pajiștile de la Hatville Court, se unduiau în semn de salut.

Eram în camera de studiu – acum nu-mi mai amintesc de ce – pierdută într-un fel de melancolie care devenise starea mea de spirit obișnuită. Trezită din visare de zgomotul unor roți de trăsură, am aruncat fără prea

mult interes o privire pe fereastră, crezând că sosea vreunul dintre musafirii lui Lady Vennaway. Însă ceva din scena aceea mi-a făcut inima să tresară.

Trăsura lăsase o linie dreaptă de-a lungul pietrișului de pe alee; pietricelele zburaseră în jurul ei ca niște picături dintr-o fântână, răsfrângând lumina palidă a soarelui. Atelajul cotise cu toată viteza, aplecându-se, temerar, pe o parte. Chiar și caii păreau să galopeze cu un aer nepăsător, de parcă singura lor plăcere era să-și arate picioarele puternice și panașele înalte, iar trasul calești nu însemna nimic pentru ei. Astfel, am avut o puternică bănuială cu privire la cine se afla înăuntrul acelei trăsuri, iar asta – chiar înainte ca ea să se apropie îndeajuns de mult încât să recunosc echipajul bleumarin cu argintiu al doamnei Bolton.

Am luat-o la fugă.

Aurelia a coborât din trăsură, iar Lady Vennaway a prins-o în cea mai lungă și mai strânsă îmbrățișare pe care am văzut-o vreodată. Stăpâna a plâns și a tot plâns, a sărutat-o și a plâns din nou, iar apoi nu i-a mai vorbit vreme de o lună încheiată. Lordul Vennaway era, ca de obicei, rece și taciturn. Totuși, i s-a citit emoția în privire pe când i-a dat fiicei lui o îmbrățișare fugară.

M-am simțit copleșită de dragoste, de o imensă bucurie și ușurare. Și de teamă, desigur, pentru că mă temeam că o pierdusem pe fata pe care o cunoșteam atât de bine. Ochii mei, care nu văzuseră nimic din lumea largă, erau aproape orbiți de strălucirea și de noutatea înfățișării Aureliei. Deși avusese douăzeci și unu de ani la vremea la care plecase, pentru mine era totuși prietena mea din copilărie. Era neîndoielnic că se întorsese transformată într-o femeie, stăpână pe ea și rezervată față de noi toți. Nu recunoșteam nici una dintre hainele pe care le purta, nici umbrela elegantă, nici mănușile neobișnuite, de culoare verde smarald.

M-a trecut un fior; ce ar fi putut o sărmană copilă, care nu umblase pe nicăieri, să-i spună unei creaturi ca ea, ca să-i trezească interesul? Destule și chiar mai mult de-atât, după cum s-a văzut de îndată. Căci în clipa în care a dat cu ochii de mine, pe chipul ei liniștit și distant a înflorit zâmbetul strălucitor pe care i-l cunoșteam dintotdeauna. Râzând, plină de veselie, m-a ridicat și m-a învârtit așa cum obișnuia de când ne știam, iar apoi mi-a dat drumul, ca să mă studieze.

Așa cum eu mă minunasem de felul în care se transformase ea, Aurelia a fost la fel de impresionată de schimbarea petrecută în ceea ce mă privea – o

schimbare pe care n-o luasem în seamă până atunci. Trecusem de paisprezece ani, eram eu însămi o tânără femeie. Anul acela lung, trăit în singurătate, își lăsase amprenta asupra mea. Nu era de mirare că arătam altfel – mai înaltă, mai subțire, mai în vârstă. Crescusem și-mi pierdusem nevinovăția de copil. Nu mai credeam că Aurelia era perfectă, dar mi-am dat seama, plină de bucurie, că o iubeam la fel de mult.

Săptămânile următoare au fost minunate! Prietenia noastră s-a restabilit – afecțiunea era atât de tangibilă, atât de vădită pe fața și în glasul Aureliei, încât am început să mă întreb de ce mă îndoisem vreodată de ea. Zile cu plimbări, discuții și distracții cu Aurelia, în timpul cărora îi sorbeam fiecare cuvânt. Era din nou lângă mine, în sfârșit, iar eu îi povesteam sincer și de-a fir a păr întâmplările prin care trecusem, îi vorbeam despre temerile și îngrijorările mele. Nu mai vorbisem așa cu ea până atunci, iar noua mea francheță părea să ne apropie mai mult ca niciodată. Vorbeam atât de mult și despre lucruri atât de adânci, încât nu mi-a trecut prin minte că era cu putință ca ea să-mi fi ascuns ceva.

Așa a început cea din urmă etapă a vieții mele alături de Aurelia: încă o dată prietene nedespărțite, fiecare dintre noi fiind schimbată în anumite privințe de absența ei.

Aurelia părea să fi găsit ceea ce căutase și dădea semne că era mai legată de Hatville ca oricând. Mă așteptam să-și amintească de prietenii și de locurile pe care se luptase atât de mult să-i viziteze. Dar după ce, la început, îmi povestise, entuziasmată, câteva întâmplări, celelalte dispăruseră din istorisirile ei precum un vis.

O dată sau de două ori a primit câte o scrisoare, adresa de pe plic fiind scrisă de o mână necunoscută. Ea le-a pus deoparte și n-am aflat niciodată cine i le trimisese. Am presupus că își continuase corespondența cu Frederic Meredith, însă atunci când i-am spus că mă temusem să nu cumva să se mărite cu el și să mă uite, ea a râs din toată inima, până când a înecat-o tusea.

Sănătatea i s-a deteriorat rapid la doar o lună de la întoarcerea acasă. Dacă înainte fusese greu de crezut că Aurelia era bolnavă, acum era cu neputință să uităm asta. Odinioară atât de robustă și de plină de viață, devenise slabă

și palidă. Reușise să amâne mult timp înrăutățirea stării ei, dar, atunci când s-a petrecut, schimbarea a fost dramatică.

La Hatville a fost adus pentru ea un scaun cu rotile. Dacă Aurelia dorea să vadă grădina de trandafiri sau pârâul, o împingeam până acolo. Într-o zi bună, ea putea să meargă încet, ajutându-se foarte mult de un baston. Într-o zi proastă – iar acelea erau dese – nu se putea ridica din pat. Familia Vennaway n-ar mai fi putut-o căsători acum nici dacă încă și-ar fi dorit-o. Se părea că Aurelia se întorsese acasă la timp ca să-și ia rămas-bun. Totuși, se agăța de viață cu tenacitate și săptămânile s-au transformat în luni, iar lunile s-au transformat în ani improbabili. Cel puțin în privința refuzului ei de a se supune probabilității, Aurelia a rămas cu totul neschimbată.

În ciuda durerii de a o privi luptându-se cu boala, nu eram nefericită. În mod straniu, aceea a fost cea mai liniștită perioadă pe care mi-o pot aminti.

O schimbare tristă la Hatville fost plecarea lui Robin, căruia i s-a oferit un post de grădinar-șef la moșia unei distinse familii din Gloucestershire. Recunosc că m-a șocat să-l văd plecând. Nu că i-aș fi subestimat priceperea, însă pur și simplu n-o luasem niciodată în considerare. Robin era atât de modest și de liniștit, încât nu-i observasem niciodată talentul de a îngriji crinii africani și nici nu-mi dădusem seama că livezile de la Hatville erau renumite pentru fructele lor, dacă noua slujbă care i se oferise nu ne-ar fi atras atenția asupra măiestriei lui.

– Știe să aibă grijă de lucrurile însuflețite, spusese Aurelia cu glas șoptit.

Îi înțelegeam tristețea. Plantele prindeau viață sub degetele lui Robin, în vreme ce ea se stingea.

După întoarcerea ei, am descoperit că dobândise o însușire nouă, devenind mai meditativă și mai profundă. Petreceam mai puțin timp jucându-ne și râzând și mai mult timp plimbându-ne, atunci când ea era în stare, și vorbind despre felul în care trecutul își pusese amprenta asupra noastră. Cântam și citeam mai puțin cu voce tare, dar discutam despre lucruri mai serioase și tăceam mai mult. Acum Aurelia era mai mult licărire decât strălucire și mai mult apă adâncă, liniștită, lucitoare, decât foc.

În ceea ce mă privea, reușisem să îndur anul în care fuseserăm despărțite înarmată cu nimic altceva decât cu credință și cu tăria mea înnăscută. Cunoașterea propriilor puteri mi-a dăruit ceva ce nu mai avusesem până atunci. Nu-i puteam da un nume, dar simțeam că era parte din mine.

Amândouă știam că acele zile erau un dar care ne fusese dat ca să ne bucurăm de el pe cât puteam de mult și ca să-l folosim cu toată înțelepciunea de care eram în stare.

Ni s-au dăruit aproape trei ani minunați.

Capitolul 22

Domnului Manning, papetarul, i se zugrăvește uimirea pe față atunci când își ridică privirea și mă vede în prag, acoperită din cap până-n picioare de picături de ploaie care mi se preling pe haine. Se vede cum se dă o luptă între amabilitatea lui profesională și consternarea care l-a cuprins.

– V-ați întors, constată el.

– Bună ziua, domnule Manning, sper că sunteți bine. Mă întreb dacă aș putea să vă deranjez ca să arunc o ultimă privire în registrul dumneavoastră?

– Mă îndoiesc să fi apărut peste noapte nume noi, domnișoară. N-avem aici niște spiriduși care să scrie la lumina lunii.

– Sunt sigură că nu aveți, domnule, dar aș vrea să caut altceva, dacă-mi îngăduiți.

Domnul Manning ridică din umeri și își întinde gâtul într-o parte, apoi în cealaltă, înainte de a-mi înmâna registrul.

– Ce zi mohorâtă! murmură el.

– Foarte mohorâtă, îi dau eu dreptate, neputând să-mi stăpânesc un zâmbet.

Răsfoiesc, plină de nerăbdare, paginile până la litera C. Și iată-l.

Crumm & Co. Waistcoat Lane. Lângă curtea întortocheată din spatele St. Angelus. Holborn.

Adresa îmi alungă orice urmă de îndoială. Waistcoat Lane[7]! Nu e de mirare că Aurelia s-a gândit la povestea noastră din copilărie. Mă rog în gând ca viitoarele ei indicii să nu mă silească la o căutare atât de îndelungată și de încâlcită prin trecutul meu.

Citesc din nou adresa și mă reped afară din prăvălie, mulțumind din mers în timp ce ies. Birja mă așteaptă, iar apoi pornește și înaintează iute către Holborn, timp în care îmi uit aproape de tot supărarea față de vânătoarea de comori pusă la cale de Aurelia. De-abia pot răsufla de nerăbdare.

– Vreți să vă aștept din nou, domnișoară? mă întreabă vizitiul după ce ne oprim într-o baltă, în fața la St. Angelus.

Îi plătesc și îl las să plece. După întârzierile și tărăgănarea din ultimele zile, n-am de gând să părăsesc prăvălia domnului Crumm decât după ce găsesc scrisoarea. Dacă trebuie să-mi petrec noaptea acolo, așa voi face.

Holborn e pustiu. Într-adevăr, ziua asta mohorâtă copleșește întreaga Londră. Fusta îmi e îngreunată de apă. E posibil ca ploaia să-mi fi pătruns și prin bonetă. Nu-mi pasă. În curând voi afla mai multe de la Aurelia.

Curtea e întortocheată, ce-i drept, iar forma ei seamănă cu o batistă mototolită. Lângă curte e o alee îngustă – aproape că mă aștept să văd doi iepuri croitori venind la mine ca să-mi arate drumul. Și iată prăvălia, cu fațada zugrăvită în vișiniu și cu o vitrină bombată, cu șprosuri[8], având zugrăvite deasupra, îngrijit, cu auriu, cuvintele „Crumm & Co“.

În timp ce mă opresc în prag, tremurând de nerăbdare, ușa se deschide cu un sunet prietenos de clopoței și un domn înalt, îmbrăcat într-un pardesiu lung, aproape că dă peste mine.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară, spune el pe un ton politicos, ținându-mi ușa înainte s-o ia din loc.

Mă întâmpină un interior plăcut luminat de lumânări și de lămpi cu gaz, a căror strălucire e bine-venită într-o zi atât de întunecată.

– Bună ziua, domniță.

Un bărbat cam la șaizeci de ani, cu o înfățișare plăcută, își ridică privirea dintr-un registru și îmi zâmbește.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Bună ziua, domnule. Vă mulțumesc, însă vreau doar să arunc o privire.

– Desigur, desigur.

Mergi la secțiunea de istorie naturală... Gândește-te la cartea despre care am discutat pe larg...

Avansez puțin mai mult în interiorul prăvăliei. Mă hotărăsc să *nu* merg deloc la secțiunea de istorie naturală. Acum, că înțeleg indiciul Aureliei,

cred că acea indicație din scrisoarea ei e un mod de a induce în eroare pe oricine altcineva în afară de mine. Căci, deși domnul Howden vorbise despre o mulțime de cărți în seara aceea, dorind să-și arate erudiția, cartea despre care discutaserăm *noi* – eu și Aurelia – era, desigur, *Vechiul magazin de curiozități*.

– De fapt, domnule, ați putea să mă îndrumați către locul în care se găsesc operele lui Dickens, vă rog?

El iese de după birou și îmi arată rafturile respective. Mă privește cu mai multă atenție și mi se pare că tresare, deși se stăpânește iute și își reia înfățișarea de mai înainte.

– Mă întreb..., exclamă el, apoi se oprește. Mă întreb dacă mai e ceva cu care v-aș putea ajuta, domnișoară...?

– Nimic altceva, mulțumesc.

Însă el mă privește din nou cu mare atenție. Poate că e doar din cauza înfățișării mele, căci sunt udă și palidă, cu hainele șiroind de apă. Ori poate că din cauză că sunt în doliu – sau neînsoțită. Oricare ar fi motivul, nu mă simt stânjenită, pentru că el are o voce joasă, plăcută, și o prezență cât se poate de liniștitoare.

– Mă întreb, domnișoară, dacă ați observat colecția noastră de numere mai vechi, de acolo? Aici nu e bibliotecă, însă eu sunt un mare admirator al scriitorilor contemporani, așa că păstrez o copie a tuturor lucrărilor lui Dickens și a altor doi sau trei autori. Periodicele și cărțile legate sunt depozitate în acel dulap cu ușă de sticlă. Nu sunt de vânzare, dar voi lăsa cheia în ușă, în cazul în care doriți să le studiați.

Se întoarce la biroul lui și mă lasă în pace. Mă încrunt – mai mult decât de obicei. E ceva ciudat în întreaga noastră conversație.

Găsesc *Vechiul magazin de curiozități* pe un raft. Îmi scot mănușile umede și caut iute – în partea de sus și de jos a raftului. Știu că scrisoarea nu va fi într-o carte, întrucât cărțile sunt acolo ca să fie vândute. Nimic.

Mă uit în spatele raftului, să văd dacă se scoate, să văd dacă se poate ascunde ceva acolo. Nimic.

Sunt aproape sigură de rezultat atunci când mă îndrept către dulapul cu ușa de sticlă. Mă uit la domnul Crumm, dar el e absorbit de registrul său. Descui dulapul și găsesc lungul șir de ediții din *Ceasul domnului Humphrey*[9], revista pe care mi-o amintesc atât de bine din copilărie. Aici

sunt exemplarele care conțin capitolele finale ale poveștii triste ale micuței Nell și iată-l și pe ultimul, la capătul unui raft, lângă perete.

Iau cu atenție revista și o întorc pe toate părțile; nu cade nimic din ea. O răsfoiesc cu grijă și găsesc un loc în care două sau trei pagini sunt lipite. Poate că a curs puțin lipici când a fost legat exemplarul. Sau poate că nu.

Vâr un deget între pagini, iar acestea se desfac exact acolo unde mă așteptam – tragedia unei eroine care moare prea tânără.

Între pagini se află un plic alb, simplu, pe care sunt scrise doar două inițiale:

AS

Capitolul 23

Cu mâinile tremurându-mi, îmi desfac pelerina, vâr scrisoarea în buzunarul rochiei, alături de cealaltă, și îmi închei pelerina la loc. Pun revista înapoi, închid dulapul și mă opresc puțin, ca să mă gândesc. Aici, în acest oraș atât de depărtat de Hatville, pe o alee dosită, într-un cartier pe care nu l-am mai vizitat niciodată, mă așteaptă o scrisoare de la prietena mea. Mă simt ca și cum m-aș fi rătăcit eu însămi într-un roman.

Sunt nerăbdătoare să citesc scrisoarea, dar nu vreau să fac asta într-un loc public. Nici nu vreau să mă întorc în camera de unde tocmai am plecat și în care mă simt izolată. De asemenea, mă întreb dacă în această prăvălie nu cumva ar putea exista alte răspunsuri, unele pe care scrisoarea Aureliei nu mi le poate oferi. Oare acest domn a cunoscut-o pe Aurelia? Se pare că mă cunoaște *pe mine*.

Mă întorc la cărțile care sunt de vânzare și mă hotărăsc să cumpăr *Oliver Twist*. Mi-a fost greu să-l las pe *Oliver* la Hatville. Librarul îmi examinează alegerea cu interes.

– Un roman minunat. Ce ciudat! Mi-am imaginat că veți alege altceva… *Vechiul magazin de curiozități*, poate?

Bănuiala pe care tocmai am avut-o nu e doar în imaginația mea. Librarul știe ceva.

– Acesta e preferatul meu, domnule, dar îl am deja.

– Înțeleg. Atunci, ați găsit *tot* ceea ce vă trebuia astăzi?

– Desigur. Mulțumesc, domnule... Crumm, nu-i așa?

– Albert Crumm, la dispoziția dumneavoastră, domnișoară…?

– Eu sunt Amy Snow.

– Bineînțeles că ești, draga mea, bineînțeles că ești. O!

Iese din nou din spatele biroului și îmi strânge mâna călduros.

– Sunt foarte bucuros să te cunosc în sfârșit, deși… Presupun că asta înseamnă că domnișoara Vennaway nu mai e printre noi.

– Îmi pare rău să vă spun că a murit, domnule, s-au împlinit deja nouă zile de atunci. V-a fost prietenă?

– Sunt onorat să-ți răspund că da. Am avut o relație foarte cordială. Și, prin ea, simt că te cunosc puțin și pe tine, domnișoară Snow, dacă asta nu e doar o impresie. Cele mai sincere condoleanțe!

– Mulțumesc. Puteți să-mi spuneți, domnule Crumm – mă simt ca într-un basm – cum a reușit asta… asta…?

– Domnișoară Snow, ești de acord că nu e potrivit să avem o astfel de conversație în timpul programului de lucru? Îmi dau seama că sunt un străin, dar ți s-ar părea foarte ciudat să te invit să luăm masa împreună la mine acasă, astă-seară? Fiica mea, Kate, va fi acolo, împreună cu Henry, fiul ei – tânărul vlăstar, după cum îl numesc eu. Ne-ar face mare plăcere să vii.

Sunt convinsă că eticheta o interzice, dar sentimentul de singurătate e mai puternic decât convenienţele. De-abia mă pot abține de fericită ce sunt și mă tem că-mi vine să plâng în fața celui mai înțelegător domn pe care l-am cunoscut vreodată.

– Aș fi încântată, domnule Crumm! N-am prieteni în oraș, iar să întâlnesc pe cineva care a cunoscut-o pe Aurelia… Ei bine, nu vă pot mulțumi îndeajuns.

Îmi spune că va închide prăvălia într-o oră și mă întreabă dacă aș vrea să aștept în biroul lui.

– Poate că ți-ai putea petrece timpul citind noua ta achiziție, îmi spune, zâmbind. Sunt sigur că ești nerăbdătoare să faci asta.

Rămân fără cuvinte, în timp ce el trage un fotoliu aproape de șemineul stins. Apoi scormonește iute în șemineu, până ce se aprinde focul. Îmi ia boneta și pelerina și mă roagă să am grijă de prăvălie pentru o clipă, ca să poată alerga alături și să cumpere cafea pentru amândoi. În câteva momente, toate nevoile mele sunt satisfăcute; am scrisoarea și am și intimitatea care îmi trebuie ca s-o citesc. Îmi usuc hainele lângă un foc atât de fierbinte încât mă face să tremur, și mă încălzesc cu băutura aburindă. Voi avea companie astă-seară și, da, acum sunt singură și pot să plâng puțin, pe măsură ce încordarea și tulburarea din ultimele zile încep să mă părăsească.

Scot scrisoarea din buzunar. E netedă și albă în comparație cu prima, care acum e uzată de cât am citit-o și am analizat-o (ca să nu mai vorbim de cât e de mototolită). Îmi trag scaunul puțin înapoi – cu norocul meu, ar fi culmea să scap prețioasele pagini în foc!

Încă șovăi, iar apoi mă gândesc cu groază la cât de aproape am fost să renunț, să nu mai urmăresc indiciile. Dar dacă și scrisoarea asta e îngrozitor de criptică? Ce se întâmplă dacă trebuie să rămân la Londra sau să merg într-un loc și mai rău? Ce se întâmplă dacă trebuie să plec *în străinătate*? Înghit în sec și îmi strecor degetul pe sub clapeta plicului. Cunoscând-o pe Aurelia, sau, mai bine zis, dându-mi seama că n-o cunosc nici pe jumătate atât de bine pe cât credeam, probabil că istoria e pe cale să se rescrie singură, cu o frumoasă cerneală violet.

Mult iubita mea Amy,

Ai reușit! Ai urmat traseul și ai găsit drumul către următorul indiciu. Felicitări, vrăbiuțo, ești aproape la fel de isteață ca mine!

Ți-a luat mult să-ți găsești drumul, draga mea? Cât de cumplit, cumplit de dezamăgitor e faptul că, după ce ți-am pregătit cel mai ingenios traseu, n-o să pot discuta niciodată cu tine despre asta, n-o să pot să aud niciodată povestirea ta despre aventurile prin care ai trecut! Îmi vine să plâng, draga mea, să plâng de furie pentru că voi pierde toate astea.

Îmi pare rău dacă această primă provocare ți s-a părut anevoioasă, Amy. Londra nu e locul în care să te descurci cel mai ușor și știu că n-ai fost în situația în care să te bucuri de el, singură cum ești. Dar era esențial ca

prima parte să fie cea mai grea. Cu siguranță că nimeni altcineva n-ar fi putut găsi scrisoarea asta?

Vei pleca la țară, porumbițo, și nu prea departe, doar la Twickenham, așa cum am făcut și eu înaintea ta. Odată ajunsă acolo, vei locui la prietenii mei. Oameni dragi! Taci puțin. Știu la ce te gândești:

„Dar nu-i cunosc! Dacă îi deranjez? Cum pot să apar la ușa lor și să mă invit singură, eu, o necunoscută?“

Las jos foaia și mă uit prin cameră. Exact la asta mă gândesc.

Fii liniștită, surioară, nu trebuie să-ți faci griji pentru NIMIC. Ideea că ar trebui să stai la ei a fost a lor, nicidecum a mea. În momentul în care îți vei spune numele, vei fi bine-venită în sânul familiei, crede-mă, dragă.

Văd că sunt aproape la capătul paginii și pare un moment potrivit să fac o pauză și să-ți cer o favoare foarte importantă, draga mea. Poate fi chiar cel mai important lucru pe care să-l faci pentru mine în toată aventura asta. Înainte să întorci pagina, promite-mi că vei face pentru mine acest lucru mărunt…

– Promit, Aurelia, oftez eu.

Bineînțeles că știa că aș fi făcut orice. Întorc pagina și sunt surprinsă să citesc:

Arde-ți hainele, draga mea, te implor. Nu, nu mă inspir de la popoarele indigene din ținuturile calde. (Mi-aș dori să fiu acolo! Orice ținut mai cald decât Surrey în februarie ar fi bine-venit!) Nu-ți sugerez să umbli goală. Lumea, draga mea, nu e pregătită pentru asta. Dar știi că multă vreme m-a durut sufletul să te tot văd îmbrăcată așa cum ești. Felul în care arăți nu va fi o prioritate pentru tine, din cauza lipsei tale nenaturale de vanitate. Vei spune că ești în doliu, iar asta va fi scuza ta ca să te plimbi la nesfârșit prin lume în haine hidoase, negre și gri, dacă nu iau măsuri decisive!

În curând vei fi răsfățată așa cum eu n-am putut să te răsfăț niciodată câtă vreme am fost împreună. Gândește-te la cât de bucuroasă voi fi să te privesc din șezlongul meu celest, rontăind pe nerăsuflate coajă confiată de citrice și sorbind șampanie în timp ce citesc operele lui Dickens. (Sunt înconjurată de trei sau patru admiratori nespus de chipeși, să nu te îndoiești de asta.)

Nu mă îndoiesc.

Mai e un motiv pentru care mă grăbesc să-ți schimb identitatea vestimentară. Draga mea, îmbrăcată așa cum ești, pur și simplu îi strigi lumii: „Sunt nefericită!“ Ești ruda săracă, cea mai umilă dintre doamnele de companie, persoana de-abia tolerată. Și așa a fost la Hatville. Dar asta trebuie să înceteze. Îmbrăcată astfel, ai atrage atenția în lume într-un mod cu totul nepotrivit. Trebuie să lași în urmă acea identitate.

Așadar, odată ce ajungi la Twickenham, vei avea îmbrăcămintea potrivită – nu va trebui să faci nici un efort. Te rog să nu te agăți de vechile tale zdrențe „pentru orice eventualitate“. Îți spun cât se poate de serios că nu va mai exista niciodată vreo situație în care să trebuiască să te îmbraci așa.

În cele din urmă, Amy, nu știu ce mi-am imaginat în gândurile mele fanteziste despre perioada pe care am plănuit s-o petrec la Londra, dar în realitate nu s-a întâmplat nimic nebunesc. Eu și doamna Bolton am luat masa în oraș, am fost la teatru, am vizitat Mudie's, Biblioteca din Londra și British Museum. Pe scurt, toate amuzamentele despre care ți-am vorbit ar fi fost și mai plăcute dacă te-aș fi avut alături. Mi-aș dori să nu te fi lăsat acasă.

Vezi tu, acum cred că nutrisem o speranță fantezistă să fac ceva șocant – nu gândeam limpede la vremea la care am plecat. Părinții mei…

Dar nu, nu pot să-ți fac mărturisiri în această etapă delicată. E încă prea curând. Ce s-ar întâmpla dacă altcineva în afară de tine ar citi scrisoarea? Nu văd cum, dar dacă am trecut cu vederea ceva? Trebuie să-mi mai păstrez secretele o vreme.

Iartă-mă, sora mea mai mică, dacă închei aici și nu te las mai lămurită. Încă nu-mi pot găsi liniștea spunându-ți ce am pe suflet. În schimb, liniștea mea trebuie să vină din faptul că în curând vei fi în siguranță în Twickenham. Sunt fericită să mi te închipui acolo.

Încă ți-e dor de mine? Egoistă până la final, sper că da, și totuși sper că nu te gândești doar la asta. Vreau să te bucuri de timpul petrecut la Twickenham, Amy. Fii fericită! Dobândește puterea de a spera!

Cu cea mai mare dragoste, de la devotata ta,
AV

Am citit scrisoarea de trei ori, iar apoi am stat liniștită pentru mult timp, privind flăcările care trosneau în șemineu.

Capitolul 24

Casa lui Albert Crumm e la doar câțiva pași de prăvălie. Ploaia s-a transformat într-o ploaie măruntă și, pe drum, ne bucurăm de aerul curat.

Fiica lui, Kate, e cea mai binevoitoare și mai primitoare ființă pe care mi-aș fi putut-o închipui. Totuși, a contractat răceala de care am suferit și eu, așa că, după ce facem cunoștință, mă roagă frumos s-o scuz și se duce să se vâre în pat și să mănânce un castron de supă caldă. Îmi dă prilejul să stau de vorbă cu Albert între patru ochi, înainte de cină. Henry, Vlăstarul, îmi spune Albert, va veni acasă pentru cină la fel de sigur cum sosește un cățel la ora mesei.

Ne așezăm într-un salon întunecat. Locuințele din centrul Londrei, se scuză el, nu sunt prea spațioase, iar casa e veche și cu puține ferestre. Albert sună din clopoțel pentru o altă cafea; e pur și simplu dependent, îmi mărturisește, vesel. Eu aleg lapte cald cu nucșoară; am destule probleme cu somnul.

– Vă rog să-mi povestiți despre Aurelia, îl conjur. Îmi e nespus de dor de ea, iar acest traseu al scrisorilor mă lasă fără cuvinte. Când ați cunoscut-o? Cât de bine ați cunoscut-o? Mai presus de toate, când și cum a aranjat ea să ascundă o scrisoare în prăvălia dumneavoastră?

– Sunt atâtea de spus, începe Albert, clătinând din cap și încercând să-și pună rânduială în gânduri. Dar nu pot să vorbesc decât până la venirea lui Henry. E un băiat foarte bun, dar domnișoara Vennaway mi-a dat de înțeles că trebuie să păstrez un secret absolut.

– Mi-a spus și mie același lucru. E o mare ușurare să vorbesc liber, fie și pentru numai cinci minute. Nu sunt foarte bună la ținut secrete și cred că nu mă descurc deloc în privința asta.

– Ai nevoie să afli povestea propriu-zisă, domnișoară Snow. Asta ți-ar ușura viața. Acum, lasă-mă să mă gândesc. Am întâlnit-o prima oară pe domnișoara Vennaway în 1844, adică asta ar fi...

– Acum aproape patru ani...

– Chiar așa. Ne-am întâlnit la teatru. Drury Lane. Piesa – groaznică, actrița – frumoasă. Eram cu o cunoștință care se întâmpla s-o cunoască pe doamna Bolton, prietena domnișoarei Vennaway. Am fost prezentați unii altora și am descoperit că aveam cu toții aceeași părere despre piesă. Săptămâna următoare, o altă piesă de teatru – pusă în scenă extraordinar, jucată îngrozitor. Am schimbat din nou câteva cuvinte. Doamna Bolton și domnișoara Vennaway m-au invitat ca, după piesă, să mă alătur lor la cină. Bineînțeles că, prietena dumneavoastră fiind o mare iubitoare de literatură, am avut multe de vorbit. În luna următoare ne-am întâlnit de mai multe ori cu diverse ocazii și am început o relație prietenie care, deși abia înfiripată, era foarte cordială, întemeiată fiind pe faptul că amândoi aveam aceleași gusturi și idei. Domnișoara Vennaway m-a onorat făcându-mi mai multe confidențe. Am aflat despre boala ei de inimă, despre situația dumneavoastră de neinvidiat în casa ei și despre relația tensionată pe care o avea cu părinții. Îi era dor de prietena ei dragă – de tine – foarte mult, iar din pricina asta se gândea să se întoarcă acasă cât mai repede.

– Se gândea ea la asta?

– Da, bineînțeles. Dar se temea să-și revadăLordLady părinții. Domnișoara Vennaway mi-a spus că erau peste măsură de mândri și de reci. Mi-a povestit cum și ea fusese hărțuită – ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit – să încheie, înainte de plecare, o logodnă fără iubire. Mi-a spus că nu se putea întoarce până când nu-i putea ierta. Cred că a plecat de la Londra în aprilie, iar de atunci n-am mai văzut-o.

Mă încrunt.

– Ați spus, domnule, că a fost *logodită* înainte să plece? E adevărat că părinții au făcut presiuni enorme asupra ei vrând s-o mărite, și s-o mărite cât mai avantajos, însă niciodată nu s-a ajuns la logodnă și, prin urmare, nici la căsătorie. Iar atunci când Aureliei i s-a descoperit boala de inimă, totul s-a sfârșit.

– Să fi înțeles eu greșit? Nu, sunt destul de sigur că asta a spus. Atunci, cam acum trei ani, am primit o scrisoare de la Aurelia, în care mă întreba dacă îi puteam face o mare favoare – n-a menționat ce anume – și dacă îi

puteam promite confidențialitate absolută. I-am scris imediat și i-am spus că da. Era o tânără extraordinară, iar povestea ei, în mod firesc, m-a impresionat foarte mult. Mi-a răspuns cu mii de mulțumiri – am priceput că era vorba, într-adevăr, de o chestiune de viață și de moarte pentru ea – și a atașat scrisoarea pe care ai găsit-o în această după-amiază. Mi-a dat instrucțiuni minuțioase cu privire la amplasarea ei și mi-a spus că tu, domnișoară Snow, vei fi îndrumată s-o descoperi după ce ea, Aurelia, n-avea să mai fie pe acest pământ. Mi-a mai spus că era imperios necesar ca scrisoarea să nu cadă niciodată în alte mâini și, mai ales, ca părinții ei să nu afle niciodată despre existența acestei scrisori. De atunci, te-am așteptat să vii.

Faptul că Aurelia a pomenit de încheierea unei logodne încă mă nedumerește, dar mă pot gândi la asta mai târziu.

– Vă mulțumesc, domnule Crumm, pentru amabilitate și pentru tot ceea ce ați făcut. Încă nu cunosc motivele Aureliei, dar știu că acest lucru a însemnat totul pentru ea, și așa e și pentru mine. Sunt nespus de bucuroasă că ne-am întâlnit.

– Și eu, draga mea, și eu. Ei, aud ușa. Oare să fie tânărul Henry? strigă el deodată.

– Da, bunicule. Mi-e o foame de-aș fi în stare să mănânc și pietre! se aude, venind dinspre coridor, o voce înfundată.

Mă întorc ca să-l văd pe tânărul Henry, vlăstarul, acel băiat foarte bun. Mă aștept la un băietan de vreo paisprezece ani, subțirel și vesel, cu o șapcă de școlar pe cap. Imaginați-vă surpriza mea atunci când în prag apare un domn mare de statură, care să tot fie înalt de vreun metru optzeci, cu părul întunecat la culoare, cu ochii de aceeași nuanță și cu fața luminată de un zâmbet poznaș. Tânărul Henry e destul de mare! Tânărul Henry e... ei bine, e chipeș. Iar, datorită indispoziției mamei lui, vom fi doar noi trei aici, astă-seară. Simt cum mi se înroșesc obrajii; în ceea ce mă privește, asta chiar că va fi o cină neobișnuită.

– Henry, băiete! exclamă Albert, ridicându-se ca să-l îmbrățișeze și ciufulindu-i părul cu un gest plin de familiaritate, dar și de dragoste, de parcă tânărul ar fi un cocker.

– Bătrâne! îi răspunde Henry bătându-l ușurel cu palma pe spate și trecându-și brațul pe după umerii lui. Acum, unde e cina mea? Dă-mi-o imediat!

– N-o vei avea! Nici o cină pentru vlăstare în seara asta!

– Atunci, plec chiar acum în altă parte... O, bună seara! Nu, nu mai plec. Cine e ea?

– Nu-ți dau să mănânci ca să te învăț să-ți porți cu tine și bunele maniere. Henry, aceasta e domnișoara Snow. A venit azi la prăvălie.

– Bunicule, chiar trebuie să ți-o spun mereu? Nu poți să-ți tot târăști clienții la tine acasă! Dacă nu vor să cumpere nimic, e dreptul lor. Nu îi poți ține închiși aici până când cedează și cumpără un Wilkie Collins! Domnișoară Snow, iertați-l pe bătrân, e un pic cam țicnit, nu vedeți? Vă eliberez eu pe dată!

Mi-ar plăcea să răspund la gluma lui amabil, dar serios, însă nu pot să scot nici un cuvânt. Mă tem că mi se citește admirația pe față, iar stânjeneala mă împiedică să vorbesc. Nici măcar nu-l pot privi.

– V-am văzut în după-amiaza asta, nu-i așa? continuă Henry. Pe când tocmai intrați în prăvălia bunicului meu, iar eu aproape că v-am răsturnat. Îmi cer scuze din nou.

Nu l-am recunoscut ca fiind domnul din pragul librăriei, pentru că atunci n-am văzut decât o pălărie și o haină. Mă încumet să-i mai arunc o ocheadă, sperând ca de data asta să-l găsesc mai puțin frumos. Dar îmi dau seama că e mult mai frumos decât mi s-a părut prima dată. Zâmbetul lui mi-ar putea face inima să înflorească năvalnic – dacă n-ar fi atât de mâhnită. N-am avut niciodată astfel de sentimente uimitoare față de Robin, de Benjamin sau de oricare alt tânăr sătean din Enderby. Având în vedere înfățișarea mea lipsită de orice farmec, mi-am închipuit că eram de piatră în fața oricărei atracții. Se pare că nu sunt.

– Băietan fără minte ce ești! intervine Albert, și foarte bine face, fiindcă mie încă nu mi-a revenit glasul. Pricepe odată că eu și musafira noastră am avut o prietenă comună, care a murit. Am invitat-o pe domnișoara Snow la cină cu dublul scop de a ne aminti împreună de cea care nu mai e și de a ne cunoaște mai bine.

Pe dată, fața surâzătoare a lui Henry devine serioasă. Îi citesc compasiunea în ochi. Vine la mine și îmi strânge mâna. Atingând-o pe a lui, o simt pe a mea foarte mică și rece.

– O, domnișoară Snow, îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ai suferit-o! Fii bine-venită! Mă bucur să te cunosc, deși mi-aș dori ca

împrejurările să fie diferite. Înțeleg că trebuie să fie o pierdere recentă, continuă el făcând semn cu capul către hainele mele de doliu.

În sfârșit, îmi regăsesc glasul.

– Mulțumesc, domnule Crumm, ești foarte amabil. Da, e recentă, dar se știa cu mult timp înainte și nu... ei bine, da.

Eram pe punctul să spun: „N-a fost un șoc atât de mare“, dar nu e adevărat. Lumea fără Aurelia e la fel de șocantă pentru mine ca întotdeauna.

– Îngrozitor. Atunci, sunt cu atât mai încântat că ești aici cu cât ne dai putința să-ți oferim un dram de consolare, precum și companie. Îmi pare rău și pentru tine, bunicule. Răposata era, oare, cineva cunoscut?

– Nu, Henry, nu era, și n-o mai văzusem nici eu de multă vreme. Domnișoara Snow mi-a adus vestea. Dar nu-ți face griji pentru mine. Acum, domnișoară Snow, tinere, putem să mâncăm, în sfârșit?

– Așa ziceam și eu! strigă Henry aruncându-și paltonul. Și, domnișoară Snow, află că nu sunt „domnul Crumm“. Eu sunt domnul Mead, dar ăsta e mai degrabă tatăl meu, așa că te rog să-mi spui Henry. După cum vezi, nu ținem la *formalități* în casa asta!

Desigur. Kate e fiica lui Albert, iar Henry e fiul ei. Îmi imaginasem un Henry Crumm, un băiețel pirpiriu, dar Henry Mead e... total diferit.

– Ce prostesc din partea mea! Desigur, am cunoscut-o pe mama ta mai devreme. Atunci, te rog să-mi spui Amy.

– Amy, sunt onorat. În orice caz, unde e mama mea?

– E răcită, Henry, spune Albert în vreme ce ne conduce, printr-un coridor mohorât, până la sufragerie. Am ispitit-o pe domnișoara Snow aici, cu promisiunea unei companii feminine plăcute, iar acum a rămas doar cu noi doi!

Henry face o față amuzantă – un amestec de compătimire și de îngrijorare – care îmi stârnește un râs sonor, ce mă surprinde și pe mine. Nu-mi amintesc când am râs ultima oară. El mă privește puțin ciudat; râsul meu trebuie să sune la fel de ruginit precum scârțâitul unei balamale.

Urcă scările ca să își vadă mama, în timp ce eu și Albert ne așezăm.

– Să vorbim câtă vreme nu e și Henry aici, domnișoară Snow. Nu-ți cer, desigur, să-mi spui nimic din scrisoarea domnișoarei Vennaway, afară de următorul lucru: a dorit să te ajut cu ceva?

– Nu, domnule Crumm. Rolul dumneavoastră în planul ei s-a încheiat.

– Foarte bine, atunci dă-mi voie să-ți ofer ajutorul meu din proprie inițiativă, în cazul în care ai nevoie de el. Dacă rămâi la Londra și ești în căutarea unui loc în care să stai, află că fiica mea cea mică, Annie, încă locuiește cu mine, deși astă-seară e plecată de acasă. Am multe camere libere, ale tuturor odraslelor care au părăsit cuibul, și te asigur că aș fi onorat să te ajut.

– O, domnule Crumm, vă mulțumesc. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, pentru că, de când a murit Aurelia... ei bine, dumneavoastră și familia dumneavoastră sunteți ca un balsam pe rană. Însă Aurelia mi-a dat instrucțiuni să merg la... să merg mai departe... și mă tem că trebuie să fac lucrul ăsta fără întârziere.

*

În ciuda faptului că la început m-am simțit îngrozitor de timidă, acum încep să mă bucur de una dintre cele mai plăcute seri din viața mea. Sunt foarte veselă din pricina ușurării pe care o simt fiindcă în cele din urmă n-am eșuat, în căutarea mea, după primul obstacol – și din pricina vinului excelent care îmi e turnat în pahar cu generozitate.

Albert Crumm și nepotul lui sunt cea mai plăcută companie – spirituali, afectuoși și sensibili. Henry arată un interes curtenitor față de oaspetele lor neobișnuit, deși e un tânăr domn de lume, iar eu sunt doar o persoană oarecare, ce a trăit o viață searbădă într-un sat uitat de lume. El studiază ca să devină doctor, îmi spune, însă găsește programa de învățământ teribil și insuportabil de searbădă. Acum a venit în vizită la bunicul lui pentru două săptămâni, ca să-și mai alunge plictiseala. Se pare că îndrumătorii lui de studii sunt de acord cu această pauză. La fel ca și Henry, ei speră că studentul lor se va întoarce la cursuri odihnit și, mai mult decât atât, adaptat la rigorile medicinei.

– Vlăstarul meu, suspină bunicul prefăcându-se că îl dezaprobă, dar vădit mândru și iubitor. Nu e prost, vezi tu, domnișoară Snow, departe de mine gândul ăsta, doar că nu se străduiește îndeajuns. Tânăr și aiurit, înțelegi, tânăr și aiurit.

– Totuși n-aș vrea să mă crezi *atât de* aiurit, domnișoară Snow, oftează Henry sprijinindu-și cotul de masă și afundându-și bărbia în palmă.

Mă trezesc făcând același gest, în vreme ce îl ascult cu atenție. De la neputința de a-l privi, acum am ajuns la opusul ei: nu mai pot să-mi iau

ochii de la fața lui.

– Pur și simplu nu sunt făcut pentru cărți. Cel puțin nu pentru cele ilustrate din abundență cu reproduceri în detaliu ale unor cadavre secționate. Însă împărtășești, oare, părerea bunicului meu, cum că aș fi aiurit și ușuratic?

Iau o înghițitură de vin, savurând atât gustul, cât și faptul că Henry mi-a cerut părerea. Mă urmărește cu atenție în timp ce așteaptă să-i răspund.

– Cred că studiul medicinei e o strădanie admirabilă, dar înțeleg că pregătirea îți poate pune răbdarea la încercare. Nu mă mir că nu-ți plac îngrădirile care ți se impun. Dar sunt sigură că îți vei găsi drumul, într-un fel sau altul.

– Îți mulțumesc, Amy.

Pare să cadă pe gânduri, ca și când părerile mele chiar ar avea însemnătate. Mi-aș dori să-i pot spune mai multe. Mi-aș dori să pot prelungi conversația asta la nesfârșit.

Henry îmi amintește de Aurelia – plin de viață ca personalitate și înfățișare, înzestrat și ager în ceea ce privește intelectul; pe deasupra, nărăvaș și idealist. Sper ca, bărbat fiind, să-și croiască drum în lume mai ușor decât Aurelia.

Prea devreme, ceasul bate miezul nopții și sunt consternată. Habar n-aveam că atât de multe ore pot trece atât de repede alături de niște oameni care, la urma urmei, erau pentru mine niște străini. Desigur, sunt nerăbdătoare să urmez indiciile Aureliei și, de altfel, nici n-am de ales, dar îmi e greu să renunț la compania unor prieteni atât de plăcuți, descoperiți de atât de puțin timp.

Henry și Albert stăruie să mă însoțească înapoi la Jessop Walk, în trăsura lui Albert. Cred că își dau seama că prezența a doi domni e mai potrivită decât a unuia singur. Cât despre Kate... ea e încă în pat. Din când în când, strănuturile ei ajung până la urechile noastre, precum puful de păpădie purtat de vânt. Sunt mișcată și uimită atunci când ea coboară scările, clătinându-se, ca să-și ia rămas-bun. Îi întorc amabilitatea recomandându-i o băutură cu rom.

Domnii mă conduc acasă, dacă nu pun la socoteală faptul că, bineînțeles, nu e „acasă“ deloc. Căminul lor întunecos și înghesuit din Holborn mi s-a

părut mai primitor decât a fost vreodată Hatville, iar pensiunea de pe Jessop Walk e prozaică și solitară în comparație cu ambele.

Merg în vârful picioarelor prin casa tăcută, îndreptându-mă către camera mea. Râsetele și cordialitatea din seara asta mă fac să mă simt acum mai singură ca niciodată. Mă așez pe pat, încă îmbrăcată cu pelerina și încălțată cu cizmele. Simt că am nevoie de ceva timp ca să pătrund această experiență. Pentru prima oară, am avut senzația de apartenență. E sentimentul care însoțește acel vechi vis al meu, cel cu căsuța și poneiul...

Mă reîntorc cu gândul la ultimele zile. Proprietara pensiunii de aici, familia Begley din tren, domnul Carlton de la Rose and Crown, cu toții au fost săritori și politicoși. Iar eu le-am nutrit multă recunoștință pentru asta. Dar, în ochii tuturor, eu încă eram Amy Snow din Hatville; rigidă, stângace și temându-mă că aș fi putut să displac. Cu Albert și Henry... am simțit cu totul altceva. M-am simțit *în largul meu*! Am vorbit cu ei – *am râs*!

Mi-aș dori din toată inima să pot primi invitația lui Albert, s-o cunosc pe fiica lui, Annie, să locuiesc în casa lor. Însă hotărârea de a mă opri și de a mă odihni nu-mi aparține mie. Trebuie să merg mai departe. Nu-mi pot lăsa baltă misiunea de fiecare dată când întâlnesc pe cineva agreabil.

După un somn zbuciumat, mă trezesc într-o dimineață strălucitoare. Ploaia s-a oprit și urmează să merg la țară. E prima zi a lunii februarie.

PARTEA A DOUA

Capitolul 25

În sfârșit, am de făcut ceva ușor. Nu mi se cere să mă străduiesc să descopăr adresa familiei pe care o am de vizitat și nici nu trebuie să caut

printre amintiri, scormonind prin clipe de mult uitate ca și când aș căuta acul în carul cu fân. Știu mai multe despre ei decât despre oricine altcineva întâlnit de Aurelia în călătoriile ei: familia Wister din Twickenham. Iată adresa exactă: Mulberry Lodge, Orleans Lane, Twickenham Meadows, Middlesex. Mi se părea o adresă exotică la vremea la care o vedeam gravată în partea de sus a scrisorilor Aureliei.

Se pare că există o mulțime de modalități de a ajunge la Twickenham: cu omnibuzul, cu diligența ori cu barca. Sau poți să iei trenul până la Richmond, iar de acolo să mergi pe jos. Am aflat toate astea de la doamna Woodrow, care e o sursă foarte bună de informații și e încântată să discute despre avantajele și dezavantajele fiecărei variante de călătorie.

Astfel, după ce am străbătut în pas vioi străzile spălate de ploaie, mă aflu la St. Paul, într-o diligență sclipitoare, privind pe fereastră la măreața catedrală. Fațada imensă din piatră de Portland e înnegrită și afumată. Pe măsură ce prospețimea primelor ore ale dimineții dispare, catedrala pare să scoată fum și să se adâncească într-un soi de meditație posacă.

Diligența îmi amintește de unul dintre caii lordului Vennaway: foarte elegantă și bine îngrijită, scăldată în alamă strălucitoare și piele. Numele diligenței e „Meteor“, iar lordul Vennaway chiar *avea* un cal care se numea astfel. Deși acel Meteor nu era maro cu negru și nici n-avea roți stacojii, de trăsură, mi se pare că semăna totuși cu diligența care poartă același nume, având în comun cu ea aerul mândru, promisiunea vitezei și nerăbdarea de a porni la drum.

Am plătit fără șovăială pentru un loc înăuntru. Gândul de a mă cocoța pe imperială și de a mă legăna tot drumul până la țară, expusă la intemperii ar însemna să dau dovadă de un simț al aventurii pe care nu mi l-am cultivat încă. Oricum, nu mai trebuie să mă prefac că am la mine doar o mică sumă de bani; nimeni de aici nu mă va recunoaște.

Cu toate astea, m-am uitat de jur împrejur înainte să-i îngădui unui domn înalt, cu părul foarte blond și cu ochii foarte albaștri, să mă ajute să urc în diligență. Nu mă aștept să văd în clipa de față vreun Vennaway prădalnic – totuși, încă mă stăpânește pornirea irațională și aprigă de a cerceta totul, în căutarea vreunui pericol.

Suntem șase călători înghesuiți înăuntru, printre care și o guvernantă cu cele două fetițe pe care le are în grijă, una dintre ele fiind mai mare decât cealaltă cu câțiva ani buni. Nu pot să nu mă gândesc la mine și la Aurelia,

iar durerea cruntă de a o fi pierdut mă încearcă din nou. Apoi mai e un domn foarte rotofei, cu fața roșie. Pântecul îi e atât de ridicat și de întins, atât de umflat și de rotund, încât amenință să-l înghită cu totul. Nu mă pot opri să mă gândesc că o plimbare pe jos, la pas, i-ar face mai bine decât o călătorie plină de zdruncinături, cu diligența. De fapt, o plimbare pe jos, la pas, în fiecare zi.

Ultimul pasager care se așază e domnul cu părul auriu, cel care m-a ajutat să urc. E la fel de bine îmbrăcat precum oricare dintre domnii pe care i-am văzut la Hatville. Poartă o cravată strălucitoare, albastru-deschis, care i se potrivește cu nuanța ochilor. Mă și face să mă simt așa cum mă simțeam la Hatville: ponosită și lipsită de apărare. Cu toate astea, e foarte prevenitor față de noi toți, iar mie și guvernantei ne propune ajutorul lui cu tot atâta generozitate ca și soarele care își împrăștie razele de jur împrejur.

– Îngăduiți-mi să-mi ofer serviciile în cazul în care aveți nevoie de ajutor, îmi spune el pe când ne așezăm.

Stă chiar în fața mea, iar eu nu știu cum să mă port, dat fiind că suntem atât de aproape unul de celălalt.

– Înțeleg situația delicată în care se află o doamnă care călătorește singură, deși împrejurările ne silesc uneori la asta, nu-i așa?

Cumva reușesc să-mi mișc capul în semn de încuviințare și în același timp să mi-l și clatin, dornică doar să-mi transmit recunoștința pentru îngrijorarea arătată și să aprob tot ceea ce spune. Nici un gentleman adevărat de la Hatville nu mi-a vorbit vreodată cu atâta delicatețe – sau, mai bine spus, nici unul nu mi-a adresat vreun cuvânt – în afară de Bailor Dunthorne, iar *asta* nu e o amintire deloc plăcută!

Acum, domnul își înclină capul auriu către guvernantă.

– Văd că dumneavoastră, doamnă, chiar dacă nu călătoriți singură, sunteți împovărată de o mare răspundere. La fel, dacă aveți nevoie de ceva, mă pun la dispoziția dumneavoastră.

– E puțin probabil să am nevoie de ceva, domnule. Merg doar până la Hammersmith.

Tonul ei transmite un mesaj lipsit de echivoc: „Nu mă compătimiți, nu mergeți pe ghicite în ceea ce mă privește, mă descurc de minune“. Aș vrea s-o pot imita.

– Desigur. Destinația dumneavoastră e doar la o aruncătură de băț, ceea ce bineînțeles că vă sporește plăcerea de a călători cu o încărcătură atât de

prețioasă.

Ea se înmoaie puțintel.

– Mulțumesc, domnule. Îmi sunt foarte dragi.

Apoi, guvernanta își îndreaptă atenția la priveliștea de afară. Bag de seamă că „încărcătura“ cea „prețioasă“ e bine instruită. Cele două fete nu se mișcă, nu vorbesc și nu se strâmbă una la alta. Așa că ele încetează să-mi mai amintească de mine și de Aurelia la Westminster.

Cu un strigăt și cu un pocnet de bici, pornim! Încă din prima clipă, *simt* tot ce se întâmplă: caii trag de harnașament, harnașamentul trage de osie, iar osia face trăsura să se miște. Simt cum roțile ne poartă prin tot orașul, de-a lungul rutelor statornicite cu mult timp în urmă – rute despre care se spune că în curând nu vor mai fi folosite, acum că au apărut trenurile.

Domnul cel strălucitor și domnul cel corpolent poartă o conversație ca între *gentlemeni*.

– Sebastian Welbeck, spune cel din urmă, întinzând o mână dolofană în jurul propriului pântec. Iar dumneavoastră sunteți domnul...?

– Garland, se prezintă celălalt, aplecându-se ușor înainte ca să dea mâna.

Auzind acel nume, domnul Welbeck devine și mai roșu.

– Quentin Garland din Chiswick? bolborosește el. Sunt onorat să vă cunosc, domnule, sunt cât se poate de onorat. Expert financiar, antreprenor, model în societate, oare există vreun domeniu care să vă fie străin?

El continuă să-l descoasă pe domnul Garland pe toate părțile, dornic nevoie mare să-i afle opiniile despre calea ferată.

Nu sunt surprinsă că e un om cu realizări deosebite. Mă mir că în două zile am întâlnit doi bărbați, fiecare binecuvântat cu o înfățișare și cu maniere nespus de frumoase, și totuși atât de diferiți. Henry era dezinvolt, sincer și vesel. Domnul Garland e rafinat, politicos și calm. Henry avea bucle rebele, mâini și picioare lungi. Pe domnul Garland pare că nici o briză n-ar îndrăzni să-l ciufulească, nici o calamitate n-ar avea puterea să-l afecteze. Henry încă încearcă să-și găsească drumul prin lume, împresurat de incertitudini și dezamăgiri precum orice muritor de rând. Domnul Garland are o viață stabilă, de succes și independentă. Henry mi-a încălzit inima. Domnul Garland mă uimește. De fapt, mă cam înspăimântă. Amândoi sunt foarte plăcuți la vedere.

La Hammersmith, ne despărțim de guvernantă și de fetele pe care le are în grijă. Trei bătrâni le iau locul, ne salută, scurt, înclinând din cap, iar apoi

își reiau dezbaterea aprinsă despre pudra de *curry*. Fiindcă domnul Welbeck e atât de masiv, toți trei se înghesuie lângă mine.

– Stați bine acolo, domnișoară Snow? Doriți să facem schimb de locuri? mă întreabă domnul Garland cu glas scăzut.

Discreția lui e zadarnică, pentru că dezbaterea dintre cei trei se dezlănțuie, aprinsă și savuroasă. Banchetele umplute cu păr de cal sunt pline de cocoloașe și nici nu îndulcesc huruiala puternică a roților mergând pe drum.

– Sunt destul de bine, vă mulțumesc, domnule, răspund eu cu glas șoptit.

Mă supăr pe mine însămi fiindcă sunt atât de fricoasă. Dar el e acel soi de domn pe care îl vedeam venind în vizită la Hatville și care trecea pe lângă mine fără să mă vadă, în goana lui de a o întâlni cât mai repede pe Aurelia. Iar acum, un astfel de domn se află chiar în fața mea. Picioarele îi sunt atât de lungi încât, chiar strânse cu eleganță, ajung în jumătatea mea de trăsură. E prima dată când mă bucur că ale mele sunt atât de scurte și le aduc cât mai aproape de bancheta pe care stau.

Părând îngrijorat, el se apleacă spre mine. Eu mă retrag.

– Și aveți mult de mers?

Șovăi.

– Nu prea mult, domnule, mulțumesc de întrebare.

Domnul Welbeck pare enervat că a pierdut atenția importantului său tovarăș de călătorie, pe care o recâștigă dând drumul unei expuneri amănunțite despre acțiuni și participații, pe care eu n-o pot urmări deloc. În timp ce călătorim, iar conversațiile continuă în jurul meu, mă trezesc privindu-l din când în când pe domnul Garland. Nu cred că e bine ce fac, dar înfățișarea lui parcă te invită să-l contempli. Are în jur de treizeci de ani, nici tânăr și fără minte, nici bătrân și răsuflat. Mă simt fermecată de trăsăturile lui perfecte, de costumul gri, elegant, și de joben, cel mai înalt pe care l-am văzut vreodată. Cum de reușește un om să atingă atât de ușor gradul ăsta de perfecțiune? De teamă că ar putea să bage de seamă că mă uit la el, îmi întorc privirea către fereastră.

Gândurile îmi zboară la ziua de ieri, la cerul indigo de deasupra Londrei și la ploaia torențială. La descoperirea scrisorii și la cina cu Henry și Albert. Oare e cu putință să-ți fie dor de niște persoane pe care le-ai întâlnit o singură dată în viață? Se pare că da.

Trecem prin Richmond. Văd clădiri elegante, dârele verzui ale apelor râului și un pod frumos, care traversează Tamisa. Văd o întreagă lume de sălcii și de insule plutitoare. Londra a rămas, neîndoielnic, în urmă.

– O priveliște frumoasă, nu-i așa? remarcă domnul Garland, zâmbindu-mi, iar eu cred că a băgat de seamă uimirea din privirea mea.

Ne oprim la pod, plătim taxa, iar trăsura ne zdruncină din nou prin Twickenham. Trecem pe lângă pajiști și grădini de legume din care nu se văd decât frânturi așezate ciudat în peisaj, la fel cum și eu sunt înghesuită între domnii iubitori de *curry*.

– *Twiiiick'num*! strigă vizitiul nostru oprind diligența într-un mod teatral, în scârțâit de roți. The George, King Street, doamnelor și domnilor.

Mă ridic în picioare, stânjenită în fața atâtor tovarăși de drum bărbați, dar cu toții sunt indiferenți, în afară de domnul Garland. Iese din diligență înaintea mea, iar ușa se deschide larg. Mă ajută să cobor; am geanta în mână.

– Domnișoară Snow, vă așteaptă cineva? Îmi îngăduiți să vă însoțesc?

Îmi oferă brațul. Nu știu ce să fac cu el! Rezolv enigma într-un mod lipsit de eleganță, întinzându-i mâna ca să mi-o strângă. Mănușile mele ponosite și mănușile lui impecabile se ating în treacăt.

– Nu, domnule, deși sunteți foarte amabil și vă mulțumesc. Am de făcut doar un drum scurt. E o zi frumoasă și îmi place să merg pe jos, vă asigur.

Domnul Garland șovăie, iar apoi face o reverență de o eleganță desăvârșită, uitându-se drept în ochii mei. Mă înroșesc și fac și eu o reverență. Urându-mi o zi bună, el traversează strada către clubul King's Head și își scoate pălăria înainte să intre, iar eu răsuflu ușurată și revin la singurătatea mea obișnuită. N-aș putea să-i reproșez nimic în privința manierelor și nici a atenției pe care mi-a arătat-o. Și totuși... Pot să răsuflu ușurată acum, că a dispărut.

Singură în agitația de pe King Street, îmi dau seama că, din nou, nu știu unde mă aflu și încotro să mă îndrept.

Capitolul 26

Nu mă grăbesc, pentru că nu mă așteaptă nimeni. Îi cer vizitiului îndrumări ca să ajung la Twickenham Meadows, apoi întreb o tânără care mână porcii unde aș putea găsi Orleans Lane. În curând, stau în fața porții casei Wister, Mulberry Lodge. În ultimele zile am vorbit cu mai mulți necunoscuți decât în toată viața mea de până acum.

Casa e solitară și liniștită. E pătrată și albă, iar la mijloc are o ușă de un albastru-închis. Cârcei de viță-de-vie fără frunze, încâlciți, se încolăcesc pe ea precum niște copii veseli. Mă strecor pe poartă și mă apropii de casă, care devine mai frumoasă pe măsură ce mă apropii mai mult. În jurul ei e gazon și sunt plantați cedri.

Un câine iese din niște tufișuri și se ține după mine, în semn de salut. E un câine de vânătoare cu mers târșâit și cu blana lungă, de culoarea nisipului. Nu-i recunosc rasa; la fel ca mine, nu e nici cal, nici măgar. Se gudură, latră și nu-mi pot opri un zâmbet. De multe ori am socotit câinii ca fiind cele mai rezonabile creaturi – fără cărți de vizită sau convenții, doar mâncare, somn și zburdat. La Hatville nu erau câini.

– Salut, Caversham. *Ești* Caversham, nu-i așa?

Îngenunchez ca să-l mângâi pe spate. Părul îi crește în toate direcțiile. Încântat de faptul că faima îl precedă, schelălăie de bucurie și se rostogolește, scoțând la iveală un pântec la fel de păros.

Ușa din față se deschide.

– Caversham? *Cav*! Ce... o! Bună ziua!

În prag a apărut o tânără care zâmbește și-și strânge un șal în jurul ei. Iese pe trepte încălțată cu papucii de casă.

– Să nu răciți! îi strig, ridicându-mă în picioare, iar Caversham își bagă capul pe sub tivurile fustelor mele și mă urmează. Domnișoară Wister, vă rog să mă scuzați că am venit neanunțată, însă aș vrea foarte mult să vă vorbesc.

– Desigur, draga mea, îmi răspunde ea făcându-mi semn. Dă-mi voie doar să închid ușa în calea acestei nenorociri care trece drept climă. Așa. Cum te numești? Pe mine ai venit să mă vezi, sau, poate, pe tatăl meu?

– Ei bine, pe amândoi. De fapt, pe voi toți. Domnișoară Wister, eu sunt Amy Snow.

Trece o secundă descurajantă, timp în care mă tem că numele meu nu înseamnă nimic pentru ea, însă apoi înțelege dintr-odată.

– Vai de mine! Amy Snow. Bun venit, draga mea! Intră, intră! Te așteptăm de mult timp. Mamă! Tată! Copii! Amy Snow a venit la noi, în sfârșit! *Mamă*!

O mulțime de oameni năvălesc pe loc dintr-o mulțime de camere diferite. Cu greu pot să fiu atentă la ce se întâmplă în jurul meu sau la fețele lor. Devin obiectul unei agitații pline de afecțiune și sunt îmbrățișată strâns, trasă când într-o parte, când în cealaltă, pentru ca, în cele din urmă, să revin în același loc în care mă aflam la început.

Mi se iau hainele de deasupra, precum și cizmele pline de noroi și mi se oferă o pereche de papuci. Sunt așezată cu multă hotărâre pe un scaun, în fața unui foc, și mi se pune în poală o tavă de argint pe care se află o farfurie cu tort și un pahar de vin de Madeira. Nu sunt lăsată să vorbesc; toată lumea mă îndeamnă să mănânc și să beau. Mă străduiesc să mă conformez, deși e un pic enervant să am șase sau șapte, nu, *opt* fețe care mă privesc în timp ce mănânc, zâmbind și dând din cap din când în când, de parcă aș arăta că am vreun talent deosebit. Sunt bine-venită în sânul familiei cu adevărat.

– Așa, spune o doamnă care arată și se poartă foarte mămos – presupun că e doamna Wister. Ce ai vrea să faci mai întâi, draga mea? Ai vrea să-ți vezi camera? Să te odihnești? Sau ai vrea să ne spui povestea ta? Ori, mai bine, ți-ar plăcea să te plimbi prin casă împreună cu fetele, ca să te obișnuiești cu noul tău cămin?

Nedumerită, mă uit în jur și văd o cameră decorată într-un albastru verzui intens, cu accente aurii și zmeurii. De-abia pot vorbi, fiindcă mi-e greu să mă obișnuiesc cu trecerea de la încercările de până acum – la această situație nouă și cu totul încântătoare.

– Sincer vorbind, nici nu știu! Vedeți, până aseară nici nu știam că aveam să vă întâlnesc. Nu știu cât de mult cunoașteți din planurile Aureliei în ceea ce mă privește, dar mi-a lăsat o scrisoare în care mi-a cerut să vin aici... Însă vă rog ca, dacă vă stingheresc câtuși de puțin, să mi-o spuneți. Pentru nimic în lume nu vreau să mă vâr în sufletul cuiva. Pot să închiriez numaidecât o cameră în sat, dacă asta ar face lucrurile mai simple pentru noi toți.

– O cameră în...? *Nu* prea cred, domnișoară Snow. *Mai simple?* Suntem atât de dornici să te cunoaștem încât ar trebui să mergem de colo colo ca să te vizităm la fiecare cinci minute. Ni s-ar toci încălțările.

– Bineînțeles că trebuie să rămâi cu noi, domnișoară Snow, spune o altă fată drăguță, alta decât cea care m-a întâmpinat. De mult timp am așteptat cu toții, plini de nerăbdare, să te întâlnim.

– Domnișoară Snow, mi se adresează domnul Wister ridicându-se în picioare, cu mâinile în buzunarele vestei. Cred că întreaga poveste trebuie să ți se pară foarte ciudată. Zici că până ieri nici n-ai știut de acest aranjament? Ei bine, desigur că *noi* am știut, pentru că noi l-am propus! Prin urmare, avem un avantaj asupra ta. Draga de Aurelia a fost o fată minunată, dar o excentrică – a făcut niște trebușoare destul de ciudate pe-aici. Fără îndoială că avea motivele ei. Dar, cu siguranță, dorești să auzi chiar de la noi că ești bine-venită, așa că îngăduie-mi să te liniștesc. Am pus-o pe domnișoara Vennaway să ne promită că avea să te trimită aici atunci când... atunci când urma să vină tristul moment. Dorim să rămâi cu noi, în casa noastră, atât timp cât îți va face plăcere – pentru totdeauna, dacă dorești! Suntem o familie numeroasă, după cum vezi, și puțin copleșitoare, fără îndoială, dar suntem blânzi, mai mult lătrăm decât mușcăm, ca și Caversham. Cred că te vei simți foarte confortabil aici, domnișoară Snow, dacă ne lași să avem grijă de tine; ar trebui să te hrănim, în primul rând.

– Într-adevăr, pari moartă de foame, draga mea, îmi spune soția lui. Ai vorbit foarte bine, Edwin, pentru că nu mă gândisem la asta din punctul de vedere al domnișoarei Snow. La urma urmei, îi suntem străini. Doar că, vezi tu, draga mea, am auzit atât de multe despre tine de la Aurelia, încât simțim că te cunoaștem foarte bine!

– Și eu pe voi, din scrisorile și povestirile ei.

În sfârșit, reușesc să mă liniștesc. Fețele înșirate una lângă alta încep să aibă sens pentru mine.

– Sunteți doamna Wister, desigur – verișoara doamnei Bolton.

– Eu sunt, într-adevăr, domnișoară Snow, numai că trebuie să-mi spui Constance. Și noi îți putem spune Amy, nu-i așa? Pentru că, dacă păstrăm varianta oficială, sunt o mulțime de domnișoare și de domni Wister, după cum vezi, iar totul ar deveni încurcat.

– Da, și nu-i poți spune tatei „domnul Wister“, spune băiatul cel mai mare, Michael, care să tot aibă vreo paisprezece ani și e foarte revoltat. Sună ridicol! Îl tot îndemn să obțină un titlu nobiliar, ca să poată fi Lord Wister, ceea ce ar suna mult mai bine, doar că el nu mă ascultă. Domnul Wister! Și, Amy, când voi fi mai mare, și *eu* voi fi domnul Wister!

Nu mă pot opri și izbucnesc în râs.

– Atunci, sigur că îți voi spune Michael. Iar acum, îngăduiți-mi să vă privesc pe toți.

Îmi dau seama că fata care m-a întâmpinat este cu un an sau doi mai mare decât mine.

– Ești domnișoara Madeleine, ghicesc eu, iar ea adevărește înclinând din cap.

E încântătoare. Rochia albă și panglicile aurii îi scot în evidență părul blond și tenul desăvârșit, alb ca fildeșul.

– Domnișoara Priscilla, spun, salutând-o pe cea de a doua fiică, despre care știu că e de vârsta mea.

Poartă o rochie fină, roz-deschis, împodobită cu trandafiri de aceeași culoare. Are păr castaniu, ochi căprui și gropițe care apar și dispar precum lumina soarelui pe apă.

– Vezi, iarăși un nume care sună ca naiba! se revoltă din nou Michael. Domnișoara Priss Wister. Părinții mei nu s-au gândit prea mult atunci când i-au dat numele ăsta, nu-i așa?

– Poate că nu, Michael. Acum spune-mi, el cine e? Oliver?

– Nu, eu sunt Hollis.

Următorii doi băieți sunt de vârstă apropiată și seamănă foarte bine, cu părul șaten și ochii căprui, Hollis și Oliver.

– Părem gemeni, dar *nu* suntem gemeni, pricepi? mă lămurește Hollis.

– Iar ea trebuie să fie... Ei bine, ea trebuie să fie *pruncul*!

Îmi aduc aminte ca și cum ar fi fost ieri: Aurelia mi-a spus că verișoara doamnei Bolton născuse o fetiță frumoasă. Iar acum acel prunc e o făptură în vârstă de patru ani, cu un nor de bucle de auriu deschis în jurul capului. Domnișoara Louisa îmbrățișează un pui de cocker ce i se zbate în brațe.

– Trifoi, spune ea încet, ridicând cățelul spre mine și fixându-mă cu niște ochi albaștri, uriași.

– Sunt foarte onorată să te cunosc, Trifoi, spun eu aplecându-mă și mângâindu-l pe căpșor.

Cățelul scoate o limbă roz, minusculă, și îmi linge mâna.

Mă sfiesc să fiu cercetată de atâtea priviri – nu doar de cea a micuței Louisa, ci și de ale tuturor celorlalți. Cu toții arată atât de... *fericiți*! Și de *fără griji*.

Îmi imaginez cum trebuie să le par; palidă și slabă, cu cearcăne sub ochi și îmbrăcată în haine de doliu făcute dintr-o țesătură ieftină și aspră. Mă simt ca un goblin în mijlocul lor, ceva nelalocul lui, sumbru, taciturn și ancorat în trecut. Îmi doresc să mă lepăd de toate acestea și să mă spăl de ele în razele de lumină ale acestei familii fericite și inimoase.

Cu toate astea, chiar dacă am sosit de puțin timp știu că va veni în curând momentul în care va trebui să plec.

Capitolul 27

Familia Wister e prosperă, de clasă mijlocie și nespus de binevoitoare. Sunt copleșită de noile mele gazde. Îmi dau seama de asta după doar o oră petrecută în compania lor, la un prânz somptuos care începe curând după ce m-au servit cu felia de tort și cu vinul de Madeira. În primul rând, sunt prea mulți. Îmi e greu să-mi dau seama dacă îi stânjenesc cu ceva. Am fost sfioasă atunci când am luat masa cu domnul Crumm și cu nepotul lui, dar două persoane nu reprezintă un număr atât de mare încât să nu pot lua seama la conversație și să nu pot ocoli pericolele care ar putea să apară în cursul ei.

Dar aici! Nu pot urmări conversația – sau, de fapt, conversațiile care vin spre mine din toate direcțiile. Atât de multe persoane mi se adresează în același timp: pun întrebări, fac glume, spun povești, se ridică în grabă de la masă ca să-mi arate șaluri, schițe și soldați de jucărie... Mă cuprinde o stare de panică gândindu-mă că nu voi reuși să răspund cuiva, sau că nu voi reuși să arăt îndeajuns de mult entuziasm, sau că voi adormi, pur și simplu, cu capul în farfurie.

De la sosirea mea, a mai apărut încă un membru al familiei: doamna Larissa Nesbitt, mama lui Constance. Doamna Nesbitt (nu mă pot obișnui să-i spun „Larissa“ acestei venerabile matroane) e însuși modelul văduvei cumsecade, aflate în grija iubitoare a familiei. Are bucle argintii, ce apar de

sub o bonetă albă ca zăpada, și bujori în obraji. Pare sfioasă și plăpândă, dar, după cum s-a văzut în cazul Aureliei, aparențele pot fi înșelătoare.

Se dovedește că doamna Nesbitt e o mare iubitoare de vizite, așa că stă foarte rar pe acasă. Acum, de pildă, s-a întors la ora prânzului, după o vizită făcută împreună cu „dragul de Jack“, care, din câte înțeleg, e Lord John Russell, prim-ministrul nostru.

– Nu știu cum face, mormăie domnișoara Priscilla. Noi ne considerăm sociabili, dar bunica îi cunoaște *pe toți*! Chiar și oamenii cei mai sus-puși, care nu s-ar *gândi* niciodată să ne bage în seamă, devin prieteni foarte buni cu bunica.

Doamna Nesbitt îmi mărturisește, în felul ei amabil și cuceritor, că, pentru o femeie ca ea, e foarte important să aibă propria viață și propriul cerc de prieteni. Ba chiar n-ar avea nimic împotrivă, adaugă ea, să se căsătorească din nou.

Un alt neajuns de care mă lovesc e faptul că sunt cu toții atât de veseli. Eu sunt foarte puțin obișnuită cu așa ceva și cu mare greutate îmi dau seama cum trebuie să mă port și să vorbesc astfel încât să nu mă simt precum o sperietoare nimerită în mijlocul unei petreceri. Cred că nici măcar Aurelia n-a fost vreodată fericită *în adevăratul sens al cuvântului* – oricum, nu fericită în felul în care sunt oamenii aceștia. Încă din primele ei zile, prietenia noastră a îmbrăcat forma unei lupte împotriva celor care aveau puterea, a unei uniri împotriva tuturor necazurilor. Însă nu sunt sigură că aici *există* necazuri.

Dacă nu trebuie să alin pe cineva și nici n-am de rezolvat cine știe ce mister de nepătruns, nu prea știu dacă am ceva de oferit. Sper să-mi pot urmări gazdele și să învăț câte ceva din purtarea lor înainte ca luminile rampei să se îndrepte asupra mea, astfel încât să nu par atât de ciudată. Și iată cum, în felul meu serios și încordat, îi transform pe acești oameni cumsecade într-un obiect de studiu și ajung să fiu sleită de puteri cu mult înainte de ora cinei.

Văzând că lâncezesc în mijlocul lor, Constance îi oprește în cele din urmă pe copii și mă conduce în camera mea. Mi-a fost pregătită de ceva vreme, îmi spune ea.

Încăperea e aerisită și drăguță, cu perdele albe de muselină tremurând ca florile în adierea vântului – asta, din cauza unei ferestre care nu se

potrivește bine. S-a făcut și focul, ca să alunge frigul, iar o găleată mare de cupru e plină cu cărbuni lucitori.

– Folosește orice îți trebuie, mă îndeamnă Constance. Iată, lopata e acolo. Trebuie să te simți în largul tău. Am vrut să stai în camera asta pentru că și domnișoara Vennaway a locuit aici, așa că m-am gândit că ți-ar plăcea. Și, de fapt, e singura cameră liberă pe care o avem.

O asigur că sunt mai mult decât mulțumită. Asta e imaginea cea mai apropiată de cea a casei pe care mi-o doresc. Desigur că Mulberry Lodge e cu mult mai mare decât căsuța modestă din visurile mele, însă are o atmosferă la fel de primitoare și de caldă. Mi se pare un mic miracol să mă găsesc într-un loc atât de ospitalier. Mă face să simt că mersul pe firul destinului Aureliei nu e singura cale de urmat și că, până la urmă, în cursul căutării pe care o întreprind, se toarce și un fir consolator, cel al propriului meu destin. Mă rog să fie așa.

Grija cu care camera mea a fost transformată într-un paradis mă face să uit cu desăvârșire de frig. Covoarele sunt moi, roz și verzi. În cameră mai există o bibliotecă și un pat mic, cu polog, iar tapetul de pe pereți are dungi trandafirii și de culoarea fildeșului. N-am mai văzut niciodată pereți tapetați. O masă rotundă și două scaune așteaptă în fața ferestrei. Deja mă văd stând acolo în zori și admirând grădina. Pereții sunt decorați cu tablouri. Unul dintre ele înfățișează casa, învăluită în clematite, iar Caversham stă proțăpit pe treapta cea mai de sus, dârz și milităros.

– Aurelia l-a pictat?

– Da. Un cadou pe care ni l-a lăsat la plecare, draga de ea. Și iată-ți cufărul, îmi spune Constance arătând spre un cufăr mare de lemn, așezat la picioarele patului.

– Cufărul *meu*?

Constance mi-a vorbit de parcă m-aș fi așteptat la asta, însă eu n-am avut niciodată un cufăr și nici bunuri de pus în vreunul.

– Ei bine, da! Cufărul pe care ți l-a lăsat Aurelia. I-a dedicat mult timp cât a stat aici. Cheia se află în sertarul bibliotecii. Te las acum – cu siguranță că tânjești după un pic de liniște. Te rog să te odihnești și să nu ieși până când nu ești pregătită, chiar dacă asta va fi abia mâine. Sau chiar peste trei zile! Nici nu pot să-mi imaginez cum e să n-ai o casă atunci când treci prin asemenea încercări. Prin urmare, trebuie să locuiești aici.

Îi mulțumesc din toată inima. Chiar am nevoie de odihnă. Azi de dimineață m-am trezit într-un Jessop Walk mohorât și lipsit de viață, iar acum întunericul se lasă peste Mulberry Lodge.

După ce Constance iese din cameră, privesc cufărul. Un cadou – sau cadouri – de la Aurelia! Așteptându-mă aici în tot acest timp! E mare și făcut din lemn stejar, cu mânere de alamă la amândouă capetele. Dacă Aurelia s-a așteptat să-l iau cu mine, nu știu cum îl voi căra. Dar, deocamdată, nu-mi fac griji pentru asta. Simțindu-mă în siguranță pentru prima oară de când a murit Aurelia, trag perdelele de la fereastra care dă spre peluza scăldată în lumina amurgului, spre copacii grațioși și spre ceea ce poate fi o frântură din râul de pe cealaltă parte. Grijile pot să aștepte. Chiar și cufărul poate să aștepte. Totul poate să aștepte.

Capitolul 28

Tresar și mă trezesc dintr-un vis în care mă aflam în cădere. Mă afundam adânc într-un abis din care știam că n-aveam să mă mai întorc. Un strat înalt de zăpadă îmi domolea coborârea, dar tot mă scufundam, cu spatele întors înspre adâncuri; zadarnic îmi aruncam brațele și picioarele în sus. Fustele negre mi se umflau și pluteau, iar scrisorile Aureliei – erau zeci – îmi cădeau din buzunare și zburau ca niște păsărele. Stratul de zăpadă se închisese deasupra mea, iar întunericul devenise de nepătruns...

Întunericul *e* de nepătruns. Mă aflu într-un loc moale și ciudat. N-am nici un punct de referință din care să-mi pot da seama unde sunt; nici o frântură de lumină nu-mi îngăduie să mă orientez. Inima îmi bate cu putere. E ca și când lumea pe care o știu a dispărut și m-am trezit pe un alt tărâm.

Treptat, îmi revine memoria și, odată cu aceasta, îmi dau seama că sunt în pat la Mulberry Lodge. Sunt în siguranță. Și totuși, nu știu unde să găsesc o lumânare, o oală de noapte, un ceas. Nu știu în ce direcție se află ușa, fereastra sau scaunul cu rochia aruncată pe el. Am dormit în patru camere diferite în doar șase nopți; nu e de mirare că sunt dezorientată. Îmi promit

că, dacă e cu putință, voi rămâne în casa asta până când voi ști cu siguranță în ce direcție să mă îndrept.

Cobor din pat tremurând. E o noapte geroasă. Mă îndrept în vârful picioarelor spre fereastră, mă lovesc de masă, iar apoi trag perdelele. Luna nu e pe cer, așa că nu mă pot orienta, iar totul e nemișcat. Trebuie să fie miezul nopții. Nu găsesc lumânările într-o asemenea întunecime, așa că mă vâr înapoi în pat.

Acum, că sunt trează, gândurile dau năvală să mă chinuie. Vânătoarea de comori, mă gândesc, este, într-un fel, o binecuvântare. Fără să am acest motiv să merg mai departe, durerea m-ar fi consumat cu totul. Însă știu că, la un moment dat, va trebui să renunț la Aurelia și să-mi clădesc o viață a mea. Călătoria pe care o fac acum nu e *a mea*; mi-a fost planificată de altcineva. Sunt ca o cusătoreasă care își lucrează o rochie după un tipar pe care nu l-a desenat ea, neștiind cât de bine i se va potrivi rochia atunci când va fi gata – de fapt, neștiind nici măcar dacă i se va potrivi. Încă nu sunt liberă.

Și totuși, perspectiva libertății mă sperie. Ce ar trebui să fac cu ea? Acum, că mă aflu aici, în mijlocul acestei familii gălăgioase și sincere – trei generații sub un singur acoperiș – resimt lipsa propriei mele istorii de familie. *Cine sunt eu?* Mi-aș dori să știu cine sunt părinții mei. Mi-aș dori să știu de ce m-au părăsit. Mi-aș dori să știu vreun mic detaliu care să-mi amintească de ei: sunetul unui râset, culoarea unei rochii… Îmi doresc, doresc, doresc… Cu toate astea, chiar în timp ce tânjesc după astfel de lucruri, o parte din mine înțelege că, și dacă aș ști, n-aș avea ceea ce îmi trebuie. Aurelia își cunoștea prea bine ascendența – și își petrecuse toată viața împotrivindu-i-se pentru că jurase că *n-o* definea.

Cad într-un somn agitat. Atunci când mă trezesc din nou, un răsărit palid răspândește destulă lumină ca să pot vedea ceea ce se află în jurul meu.

Găsesc lumânări în sertarul bibliotecii și aprind două. Îmi înfășor vechiul meu șal în jurul cămășii de noapte zdrențăroase, ca să mă încălzesc; pare cam nepotrivit să port hainele astea jalnice, aducătoare de nenorociri, aici, în acest cămin fericit. Apoi mă așez pe podea, în fața valizei.

Cheia se potrivește perfect și se rotește ușor. E un cufăr nou, care nici nu scârțâie, nici nu e plin de praf sau de mucegai, ci e neted și curat; capacul se ridică ușor, fără zgomot. Cufărul e plin până la refuz. O bucată de muselină presărată cu lavandă e așezată deasupra conținutului. Aroma mă

învăluie, amețitoare și evocatoare de veri fericite, însă atunci când ridic o crenguță, florile cad pe dată, uscate și sfărâmicioase. Deasupra se află un plic pe care e scris numele meu.

Iubita mea Amy,

Iată-mă, te aștept în cea mai bună formă pe care e cu putință s-o am acum. Vezi tu, nu te voi uita niciodată atât timp cât voi trăi, și nici după aceea. Ai ajuns la draga mea familie Wister. Ei au grijă de tine acum și sper să facă o treabă mai bună decât mine!

Atunci când te-am găsit în zăpadă, am avut cele mai bune intenții, te asigur. Credeam că puteam să fac orice – am vrut să cred. Dar nu mi-am putut convinge familia să te accepte. N-am putut schimba societatea ca să-ți facă un loc bun în sânul ei.

Vreau să știi, vrăbiuțo, că înțeleg toate astea acum și îți cer iertare din toată inima. Știu că nu vrei scuzele mele, știu că nu mă tragi la răspundere pentru cruzimile pe care le-ai îndurat. Cu toate astea, primul pas al confesiunii pe care ți-o fac e acela de a-ți spune că îmi pare rău și de a-ți mulțumi pentru iubirea ta plină de bunăvoință, în ciuda numeroaselor mele defecte. Recunosc că egoismul nu e cel mai mic dintre ele.

Ceea ce îmi amintește de anul în care am plecat și te-am părăsit – mi-e rușine să mă gândesc la asta, draga mea. N-aveai decât treisprezece ani.

Eram hotărâtă să plec, știi prea bine. Eram pornită să mă folosesc de orice ocazie care mi-ar fi apărut în cale, fără să-mi pese de consecințe. Dar a existat și un alt motiv pentru hotărârea mea înflăcărată – unul pe care nu ți l-am spus niciodată. O voi face acum.

Draga mea, îți amintești cât de hotărâți erau părinții mei să mă mărite, cu câtă disperare își doreau ca eu să le ofer un moștenitor. Știrile despre boala mea de inimă au pus capăt tuturor planurilor, bineînțeles. Părinții mei – şi cred că toți cei din casă – au fost șocați.

Dar timpul a trecut, nu-i așa? Și am rămas, din toate punctele de vedere, într-o stare bună de sănătate. Ne-a fost ușor să ne prefacem cu toții că n-aveam acel defect fatal, sau am putut măcar să ne relaxăm, bizuindu-ne pe ideea că încă mai aveam mult timp înainte. Ne-am revenit cu toții. A apărut minunatul prilej de a pleca în călătorie cu doamna B. Iar părinții mei au început să se gândească (o situație care nu mi-a adus niciodată nimic bun).

Arătam atât de bine încât începuseră să se întrebe dacă, la urma urmei, n-aș fi putut duce o sarcină până la capăt. Au început să creadă că acum era imperios necesar să mă căsătoresc. Aveau să mă piardă indiferent de ceea ce s-ar fi întâmplat – să mă țină necăsătorită n-ar fi schimbat acel fapt trist –, dar, dacă aș fi avut un copil, el ar fi fost o amintire vie a mea. Dintr-odată, au început să-și dorească un nepot (pentru că, desigur, ar fi fost băiat) mai mult ca niciodată. Nu doar un moștenitor, o prelungire a gloriei familiei Vennaway, ci și o mângâiere și o binecuvântare pentru ei după moartea mea. Au început să insiste, din nou, să mă căsătoresc.

Las scrisoarea din mână, cuprinsă de o senzație de rău fizic. Ar putea fi adevărat? Chiar fuseseră gata să-și forțeze fiica să se căsătorească pe când ea era *pe moarte*? Deși… a fost așa cum a spus ea. În acea vreme *era* greu de crezut că era pe moarte. Zilele ei ca adevărată invalidă erau încă departe. Părea la fel de strălucitoare ca întotdeauna. Provoca la fel de multe necazuri ca întotdeauna. O parte mică și șovăitoare din mine poate să înțeleagă cum de lordul și Lady Vennaway s-ar fi putut convinge pe ei înșiși că riscul la care ar fi fost supusă Aurelia n-ar fi fost *atât de mare*. Citesc mai departe:

M-au chemat într-o zi, Amy, și mi-au spus că au acceptat o propunere de căsătorie în numele meu. Chiar fuseseră atât de buni încât să stabilească o dată în primăvară. Îți poți imagina groaza și tulburarea mea. Vestea a venit atât de brusc – și după o perioadă de pace relativă – încât m-a luat pe nepregătite. Ar fi nevoie de multe pagini ca să-ți povestesc certurile care au urmat, Amy: argumente, rugăminți, ordine date și lacrimi vărsate. Pe scurt, am implorat, am pledat, m-am mâniat, am amenințat și am spus cele mai groaznice lucruri, fără nici un rezultat. Trebuia să mă căsătoresc cu Bailor Dunthorne în două luni din acel moment. Sunt sigură că ți-l amintești, Amy!

Bailor Dunthorne! Cum l-aș putea uita? O oră petrecută în prezența lui era ca o oră într-o cameră cu săbii zburătoare. *Ai fi putut* avea noroc. Ai fi *putut* scăpa fără să fii rănit. Dar nu era sigur și, prin urmare, acea nesiguranță dicta și gradul în care te bucurai de prezența lui. Mă înfior amintindu-mi cum silueta lui îndesată și semeață se apleca spre mine, în timp ce el își ținea mâinile pe genunchi, cu fața-i întunecată și cu ochii îndrăzneți care se apropiau tot mai mult… Însă provenea dintr-o familie

excelentă, cu o linie de descendență chiar mai lungă decât cea a familiei Vennaway. Înțeleg de ce părinții își doreau ca Aurelia să se căsătorească cu el. În ceea ce-l privea pe Bailor, propriul lui tată îi cerea cu hotărâre să pună capăt vieții lui ușuratice și să aibă unul sau doi fii. Aurelia susținuse întotdeauna că era soția ideală pentru el, din pricina speranței ei scurte de viață.

– Iubire? chicotise ea. El nu vrea soție mai mult decât îmi doresc eu soț. Nu, Bailor mă vrea ca pe o soluție strălucită la strâmtoarea în care se află. Astfel, își calmează tatăl, își îndeplinește datoria de familie, apoi redevine holtei. Mi-l pot imagina acum, prefăcându-se că are inima frântă, iar după ce mor, folosindu-se de amintirea mea pentru totdeauna ca de o scuză ca să nu se recăsătorească niciodată și să facă tot ce-i place. Dacă între noi ar exista o prietenie, am putea face un aranjament excelent. Dar nu-mi place de el, Amy, nu-mi place de el.

Nici mie nu mi-a plăcut.

Așa că, vezi tu, am avut un motiv și mai însemnat decât ți-ai fi putut imagina, vrăbiuțo, ca să părăsesc Hatville. M-am obișnuit să fiu înțeleasă greșit, contrazisă, dar nu m-am așteptat niciodată, în ultimii ani ai vieții mele, să fiu silită să fac asta… cu un om care… of, Amy, știi ce spun. Fie că nu și-au dat seama că asta a fost cea mai mare umilință și cruzime la care m-ar fi putut supune, fie că exercitarea voinței lor a fost, pur și simplu, mai importantă pentru ei. Nu voi ști niciodată.

Desigur, încă mi se interzicea – în repetate rânduri! – să călătoresc cu doamna B. Voiau să mă căsătoresc cât mai curând cu putință. În cele din urmă, porumbițo, s-a ajuns la un compromis. Am promis că, dacă mă lăsau să plec, doar pentru acele trei luni scurte, aveam să mă căsătoresc cu Bailor la întoarcere.

Simt cum îmi tresare inima. A fost *de acord*? Îmi aduc aminte de acele discuții lungi, tensionate, șoptite, încheiate cu uși care se trânteau, de sentimentul că era vorba despre o miză cu mult mai mare decât cea a unei simple călătorii de plăcere. Acum înțeleg.

Și au fost de acord! Mi-au primit condițiile; trebuia să mă întorc în iunie, cu toate capriciile satisfăcute și lăsate în urmă. Aveam să mă așez la casa mea și să devin femeie măritată; aveam să mă dedic importantei încercări

de a avea un copil. Desigur, am mințit. N-aveam nici o intenție să mă căsătoresc cu Bailor, nici în iunie, nici altădată. I-am spus-o între patru ochi. Plecând de la Hatville, nu știam cum aveam să mă descurc în viitor, dar știam că aveam s-o fac.

Atunci când am plecat, Amy, am crezut că n-aveam să pot să-i iert niciodată. Dar acum, când sunt atât de aproape de moarte, trebuie să găsesc o cale să-i înțeleg, atât pentru mine, cât și pentru ei. Cred că mai presus de orice și-au dorit să simtă că, până la urmă, posibilitatea de a avea un nepot nu era ceva dincolo de puterile lor. Cred că erau înnebuniți de acea dorință. Și pot să înțeleg asta, Amy, chiar pot, însă de mine chiar nu se ținuse seama deloc! Cred că m-au iubit, în felul lor ciudat. Poate că fiecare fiică are nevoie să creadă asta, fără să țină seama de cât de multe povești trebuie să-și țească în minte ca să și reușească s-o facă.

Știu prea bine ce vrea să spună. Câte ore am petrecut țesând în minte povești care s-o absolve de vină pe mama și să mă încredințeze că am fost iubită cândva?

De ce nu ți-am spus nimic din toate astea? Dragă vrăbiuță, mi-a fost rușine! M-am simțit atât de umilită de întreaga poveste, încât n-am putut să-i spun nici chiar și celei mai blânde și mai bune confidente ale mele. Nu mă puteam gândi decât la recâștigarea libertății mele pentru ca, apoi, departe de Hatville, să-mi pot trage sufletul, să mă gândesc și să găsesc o cale de a îndrepta tot ceea ce devenise atât de greu și de încâlcit. Nici nu știam pe atunci că mă așteptau multe alte greutăți, draga mea, dar asta e o poveste pentru altă dată. Scrisoarea asta e destul de lungă și voi mai aștepta o bună bucată de vreme înainte să-ți spun restul.

Ți-ai deschis cufărul? Sunt sigură că nu. Fă-o acum. Amy, vei găsi haine noi acolo. Draga mea, vreau să lași deoparte orice gând la vânătoarea de comori pentru următoarele două luni. Poate să pară o mare întârziere, dar ai nevoie de timp ca să te odihnești și ca să te vindeci după toate cele prin câte ai trecut. Trebuie să știi ce înseamnă siguranța. Cred că, de data asta, odihna e cel mai bun dar pe care pot să ți-l fac – mai bun decât banii sau rochiile.

Îmi pare rău că trebuie să mergi mai departe, dar, în timp, vei înțelege. Prin urmare, nu există nici un indiciu în scrisoarea asta. N-ai nimic de

făcut acum, în afară de a te bucura de bunătate și de ocrotire. N-ai nimic la care să te gândești, poate că doar la imensul tău devotament față de o ființă atât de împrăștiată și de egoistă. Nu te teme, următoarea scrisoare te va găsi la momentul potrivit.

Între timp, încearcă să fii fericită. Încearcă să te simți o tânără femeie privilegiată. Hainele te vor ajuta.

Cu cea mai mare dragoste, din partea devotatei tale,
AV

Capitolul 29

Să probez *haine*? Într-un moment ca *ăsta*? Numai Aurelia se putea gândi la așa ceva.

Bailor Dunthorne. O logodnă forțată. Credeam că știam totul despre ea. Oare câte voi mai afla înainte să-mi închei căutarea?

Nimic în următoarele două luni – iată răspunsul pe scurt!

Nu înseamnă că nu *doresc* să rămân aici, mi-o doresc foarte mult. Nu înseamnă că nu-mi priește odihna – visul urât de azi-noapte stă mărturie. N-am mai avut astfel de coșmaruri din acele zile sumbre care au urmat leșinului din livadă al Aureliei. Dar să aștept atât de mult înainte să găsesc un alt indiciu, ca să nu mai vorbesc de vreun răspuns care să mă lămurească! *Aurelia*!

Mă plimb prin cameră, iar soarele luminează podeaua de parcă ar fi o palidă ofrandă de pace, când se aude o bătaie ușoară în ușă. E domnișoara Madeleine, care a venit să vadă dacă am nevoie de ceva.

Sunt stânjenită de înfățișarea mea – părul ciufulit, neglijeul ponosit –, dar ea pare să nu bage de seamă. Privirea îi cade de îndată pe cufărul deschis și pe hârtiile împrăștiate pe covor.

– În sfârșit, l-ai deschis, spune ea cu glas șoptit. Ai găsit o scrisoare. M-am gândit eu că trebuie să fie una. Știam că n-avea să te lase fără un ultim

cuvânt.

„Dacă ai ști“, mă gândesc.

– Am ajutat-o să aleagă hainele.

– Într-adevăr?

Lucrurile din cufăr îmi arată o străfulgerare din timpul pe care Aurelia l-a petrecut departe de mine. Mi-a cumpărat lucruri. A rugat o prietenă s-o ajute la asta. Dintr-odată, simt că am greșit trecând cu vederea un asemenea gest.

– Trebuie să fii foarte uimită, continuă domnișoara Madeleine de parcă mi-ar citi gândurile. Ai parte de atâtea schimbări, iar acum trebuie să-ți schimbi și hainele. Vrei să te las singură, Amy, sau ai vrea să aduc niște ceai pentru amândouă?

– Un ceai ar fi bine-venit, într-adevăr, ca și compania ta. Mulțumesc.

Mă gândesc că Madeleine e de-a dreptul încântătoare. Nu în felul strălucitor, aprins, al Aureliei. Totuși, e frumoasă. E fermecătoare, blondă și liniștită. Brațele îi sunt rotunjite și grațioase. Mersul îi e precum cel al unei prințese. S-ar putea să se îngrașe mai târziu, dar nu va arăta rău. Firea ei e cea care îi luminează trăsăturile frumoase precum cele desenate în cărțile de povești, și care o face să nu fie plictisitoare. E la fel de plăcută ca o nouă dimineață.

Luăm ceaiul așezate la măsuța mea de la fereastră, privind cum soarele se ridică puțin câte puțin deasupra grădinii. Pe Madeleine nu pare deloc s-o supere faptul că port cămașă de noapte. Poate că, având surori, e obișnuită cu asta. Îmi povestește despre vizita Aureliei.

– Cu toții o admiram. Priss, eu și băieții. Era nespus de vioaie și de amabilă. Trebuie să-ți fie tare dor de ea.

– Așa e.

Ce ușurare să pot vorbi despre Aurelia, despre sentimentele mele! Mă descarc mai mult decât aș vrea, iar apoi mă opresc dintr-odată, de teamă să nu fi încălcat vreo regulă de etichetă, însă chipul ei rămâne blând.

– Știi, și eu am avut o prietenă care a murit foarte tânără, îmi spune, iar seninătatea de pe față i se preschimbă într-o încruntare.

Se pare că în spatele înfățișării ei liniștite se ascunde o suferință, în ciuda nenumăratelor privilegii de care se bucură. Așa cum mi-a spus cândva bucătăreasa: fiecare își are povestea lui.

– Îmi pare foarte rău. S-a întâmplat de curând?

– Nu chiar. S-a întâmplat acum cinci ani și ceva. Numele ei era Annabelle Sefton. Am fost împreună la academia pentru doamne și ne cunoșteam din copilărie. S-ar putea să te gândești că, având atât de mulți frați, n-ar fi trebuit să sufăr atât de tare pierzând o prietenă. Însă am suferit.

– Pot să-mi închipui. Cât de îngrozitor e să moară atât de tânără! Mai tânără chiar decât Aurelia.

– Da. N-a fost niciodată puternică. Avea plămânii slabi. Părinții ei o duceau în Italia în fiecare iarnă, dar a murit oricum. Avea cea mai dulce fire, iar lumea devenea, pentru mine, un loc mai frumos atunci când eram cu ea. Sunt norocoasă să am o asemenea familie, Amy, și, în plus, suntem o companie plăcută, dar nu va mai exista niciodată o altă Annabelle. Ceea ce vreau să spun e că fiecare om e unic, iar a iubi pe cineva înseamnă a iubi toate micile detalii din care e alcătuit acel om. Aurelia nu poate fi înlocuită, și nici Annabelle, dar îți ofer sincera mea afecțiune și prietenie, dacă asta îți poate fi o mângâiere.

Încep să plâng. O, desigur că plânsul nu este o noutate pentru mine, dar n-am mai plâns în fața altcuiva. Madeleine își pune brațul în jurul umerilor mei până când mă opresc din suspinat.

– Așa se întâmplă, spune ea. Te asigur că va fi mai ușor cu timpul.

După ce pleacă, mă înclin, în sfârșit, deasupra cufărului. Știu că Madeleine își dorește să mă vadă admirând rochiile pe care le-a ales împreună cu Aurelia și i le voi arăta cu plăcere, dar trebuie să le privesc mai întâi singură, în caz că mai am de descoperit ceva secrete.

Împăturesc bucata de muselină și mi se taie răsuflarea la vederea bogăției unei fâșii de mătase strălucitoare, de culoare roșu aprins. *Roșu*! e o rochie de seară – generoasă și decoltată, cu trandafiri de mătase prinși pe mânecile bufante. E o rochie de seară pe care n-o voi purta niciodată! Nu mă pot opri s-o privesc, pe jumătate îngrozită și pe jumătate răpită de încântare. E o rochie pentru Aureliile acestei lumi, nu pentru fetele ca Amy Snow.

O întind pe pat și scot din cufăr, cu oarecare reținere, următorul veșmânt. O altă rochie de seară, de culoare mov-închis, precum cerneala. Oare Aurelia și-a imaginat viața mea ca pe un bal fără sfârșit? Pe contururile de satin sunt cusute niște ornamente de tul, la modă. Arunc iute rochia pe pat și încep să caut din nou, în speranța de a găsi haine obișnuite. În cele din urmă dau de ele, deși mai întâi rămân cu gura căscată în fața altor trei rochii de seară: una roz, una de culoarea piersicii și una argintie. Asemenea

rochii sunt hainele unei alte fete, nu ale mele. Și totuși, sunt *minunate*, mai frumoase decât orice am văzut până acum.

Urmează o serie de rochii de zi, care, trebuie să recunosc, sunt perfecte. Decente, dar elegante, frumoase, dar simple, într-o combinație uimitoare de culori și de texturi, îmi vine să le port pe toate deodată. O, sunt o încântare! Nu e nimic negru, bleumarin, cafeniu sau gri. Nu trebuie să port semi-doliu, ci să explodez în culori, pur și simplu!

Cufărul, la fel ca într-o poveste spusă de Aurelia, pare fără fund, scoțând la iveală pantofi și umbrele de soare, șaluri, eșarfe și pelerine. Sunt și corsete, cu ceea ce par a fi sute de panouri și de închizători, în loc de cele cu doar patru panouri, cu care sunt obișnuită. Găsesc și cămăși, jartiere și ciorapi. Ciorapii sunt albi cu toții; unii sunt simpli, alții cu modele, cu buline, alții cu dungi și alții cu floricele brodate. Jartierele sunt, în cea mai mare parte, practice și obișnuite, dar *unele*... Sunt puțin șocată.

Vârâte ici și colo printre haine, găsesc portmonee de tul pline cu bani. Sute și sute de lire sterline! Nu număr banii acum, dar verific fiecare portmoneu în căutare de bilețele, ghicitori sau indicii. După cum a promis Aurelia, nu e nimic. Doar bani și iarăși bani.

Mi-e greu să mă obișnuiesc cu ideea că toate sunt pentru mine. Lucrurile frumoase nu mi-au fost permise niciodată și nici n-am fost îndeajuns de frumoasă ca să mă avantajeze.

Odată, Aurelia mi-a dat un pieptăn, decorat cu cristale. Trebuie să fi avut vreo șapte ani la vremea aceea. Eram fascinată de felul în care sclipeau cristalele; păreau să țină captive flăcări din locuri îndepărtate. Și oricărei fete – oricât de umilă ar fi –, dacă are părul lung, îi place să aibă așa ceva. Așa că mi-am prins pieptănul în păr și m-am simțit ca o prințesă. Lady Vennaway m-a zărit în grădină în ziua aceea. Mi l-a smuls din păr, rupându-mi firele, și l-a aruncat în lac. De atunci, Aurelia a încetat să-mi mai dea cadouri pe care să nu le putem citi sau mânca. Faptul că îmi umpluse cufărul trebuie să fi fost plăcerea și felul ei de a se răzbuna!

Însă după am golit tot cufărul, iar acum pe pat sclipește un munte de haine viu colorate, îmi dau seama despre ce e vorba. Aurelia mi-a dăruit o pagină goală, la fel de sigură și de netăgăduit precum a fost cândva patul meu alb, de zăpadă. Acesta e un nou început.

Mă uit la garderoba și la averea unei mari doamne. Capul mi se învârte gândindu-mă la asta. „Aurelia, eu nu sunt așa!“

– Și totuși..., argumentează vocea ei, la fel de clar ca și când s-ar afla aici, lângă mine, înclinându-și bărbia în felul ei tipic. Ai crescut într-o casă supusă, nu-i așa? Prietena ta cea mai apropiată a fost tânăra Lady Vennaway. Știi să călărești, să pictezi, să brodezi și să cânți la pian. Poți să cânți și din gură puțin, deși e mai bine dacă n-o faci. Ai o educație excelentă. Dacă nu ești o doamnă, atunci ce ești? Îți sugerez să i te adresezi oricărei servitoare, lăptărese sau soții de negustor... *cu toatele* te-ar socoti o doamnă.

Ca întotdeauna, e greu să-i tăgăduiești logica.

Capitolul 30

Noua Amy Snow nu apare pe deplin dintr-odată. Și totuși, după două săptămâni de locuit la Mulberry Lodge, nu pot să spun că nu s-a petrecut o transformare înfloritoare înlăuntrul, în afara și în jurul meu. Încă n-a venit primăvara, dar câteva semne îmi dau speranță: cântecul unei mierle solitare și pline de curaj, pe care îl aud atunci când mă trezesc, și mirosul cald și floral care plutește în aer în unele clipe. După ultimele luni, simt că speranța e la fel de trainică și de strălucitoare ca și realitatea.

Treptat, reușesc să împart familia Wister, dintr-un întreg exuberant și generos, în membrii care o alcătuiesc. Mă simt imediat apropiată de Madeleine și de Priscilla, deși într-un mod diferit. Priscilla e de vârsta mea, însă mi se pare că îmi e ca o soră mai mică. Și ea are o frumusețe convențională, blândă, dar înfrumusețată de caracter. Gropițele din obraji sunt cele care îți arată tot ceea ce trebuie să știi despre domnișoara Priscilla. Dacă stă să se întâmple vreun rău, ea va descoperi asta.

Amândouă surorile sunt profund îndrăgostite. Madeleine – de domnul Daniel Renfrew, care pare să cultive „orice fel de fruct cunoscut oamenilor, Amy“, iar Priscilla – de câte un domn diferit în fiecare săptămână. Între noi trei s-a încheiat iute o alianță, iar ele nu par să mă găsească deloc ciudată sau dezagreabilă.

Arăt altfel, desigur. În primul rând, sunt mai curată decât am fost vreodată! Toate doamnele de la Mulberry Lodge fac baie de două ori pe săptămână, asta cuprinzând și o spălare temeinică a părului, iar eu nu fac excepție.

Îmbăierea are loc într-o cadă așezată în fața unui foc aprins în salon și e supravegheată de Bessy, una dintre cameriste. La Hatville am petrecut mult mai mult timp îngrijindu-mă de Aurelia decât de mine, așa că la început nu mă simțeam în apele mele și nu-mi plăcea să primesc atât de multă atenție. Cu toate astea, Bessy nu vrea să audă de scrupulele mele: „delicat“ nu e un termen care să-i poată fi asociat.

În timp ce spală și stropește în jur, vorbește mult și deschis despre problemele ei intestinale, durerile specifice femeilor, durerile ei de spate și glandele umflate. Dă detalii atât de sincere și de numeroase, încât pare o prostie să pretinzi că astfel de lucruri nu există și pare de-a dreptul o înfumurare să nu răspunzi în același mod. Starea mea de sănătate e relativ bună; totuși, din când în când mă dor sinusurile și sufăr de durerile specifice femeilor. Îi povestesc despre toate astea, dorindu-mi, de multe ori, să fi avut mai multe de spus. E reconfortant. Ciudat, dar reconfortant.

De când Lady Vennaway mi-a tăiat părul, cu ani buni în urmă, am continuat să-l tund regulat. Nu mai e scurt până la bărbie, ci îmi ajunge la umeri. Nu e foarte la modă, dar ăsta e un preț mic de plătit pentru orele economisite în fiecare săptămână cu descurcatul unor plete lungi. De asemenea, îmi place pentru că mi se potrivește mai bine, așa că, probabil, sunt puțin vanitoasă, până la urmă. De asemenea, se așază mai bine în jurul noilor mele pălării și bonete într-un fel care e... aproape atrăgător.

Apoi mai e și felul în care mă îmbrac acum. La început m-am gândit să-mi trădez puțin promisiunea față de Aurelia și să port în continuare vechile mele corsete cu șireturi. Cele noi chiar mă intimidau. Dar, după ce am încercat noul stil (ajutată și susținută de Madeleine și de Priscilla), am descoperit că îmi plăcea. E cu neputință să te simți umilă purtând așa ceva. Chiar și atunci când sunt obosită, postura mea e sigură, mândră și energică. Se poate să ai o zi proastă atunci când porți un astfel de corset, dar nu se poate *să pară* că ai una.

Apoi mai sunt și hainele în sine. Vechile mele zdrențe mohorâte au dispărut; n-au fost arse, ci spălate și donate azilurilor locale pentru săraci. La stăruințele fetelor și în prezența lor, am încercat fiecare haină din cufăr.

Da, chiar și jartierele scandaloase, deși le-am scos foarte repede (însă le-am încercat din nou mai târziu, după ce am rămas singură). Fiecare rochie, chiar și pe cele pe care nu le voi purta niciodată, și fiecare pantof. Nu mi-a plăcut niciodată culoarea ochilor mei, însă atunci când e pusă în valoare de nuanțele pe care le-a ales Aurelia, culoarea asta devine uimitoare – chih-limbarie, precum cea a ochilor de pisică, în loc de banala nuanță a alunei bătând spre cafeniu.

Zâmbesc mai mult. Micuța cută de încruntare e încă acolo, între sprâncene, pentru că obiceiurile vechi nu dispar ușor și pentru că în viață dai peste multe lucruri care te uimesc. Dar se pare că pot să zâmbesc și să mă mir în același timp. Și, astfel, ființa asta zâmbitoare, frumos îmbrăcată, care nu pot fi eu și totuși, cumva, sunt eu, e Amy Snow care participă la viața de la Mulberry Lodge.

Și ce viață! Edwin Wister e avocat și lucrează foarte mult la Londra, mai exact la Holborn. Am fost tentată să-l întreb dacă a auzit de Crumm & Co. Mă gândesc deseori la Albert și la Henry; acea primă experiență de a-mi face noi prieteni, pe când eram atât de singură, m-a marcat profund. Nu pot tăgădui faptul că îmi doresc – foarte rar, totuși – să-l pot revedea într-o zi pe domnul Henry Mead. Poate că mi-o doresc puțin mai des decât „foarte rar“. Dar sunt silită să păstrez secretul.

Primim foarte mulți vizitatori, iar de două ori pe săptămână doamnele își fac vizitele de dimineață, ieșiri la care sunt mereu invitată. În primele zile am preferat să stau acasă și să mă plimb prin grădină sau să mă odihnesc în seră. Dar în curând am fost tentată să le însoțesc, și iată că am devenit o parte din cercul societății înalte de la Twickenham. Oamenii acceptă fără comentarii sosirea tinerei însoțitoare a domnișoarei Vennaway; toată lumea își amintește de Aurelia. Parcă aș avea o pereche de aripi, încă foarte mototolite, care se deschid, întinzându-se în ciuda câtorva lovituri și zgârieturi și dovedind că n-au fost vătămate în chip fatal.

Twickenham e o încântare. Pajiști, grădini în care se cultivă vegetale pentru vânzare, precum și conace care poartă toate semnele unei existențe liniștite. O mare varietate de personaje, de la nobilimea străină până la doamnele care se ocupă de activități caritabile și până la scriitorii solitari care apar din când în când în lume, murdari de cerneală și clipind din ochii osteniți de scris.

Zilele trec, devenind mai înverzite, mai grăbite și mai frumoase – precum un râu. Pe măsură ce iarna își încetează stăpânirea împovărătoare asupra pământului, pe cer se văd străluciri albăstrii, acel albastru blând și pal al primăverii, o nuanță asemănătoare cu cea a cravatei elegantului domn Garland. Calendarul social devine mai plin, dacă se poate închipui așa ceva. Sunt stabilite balurile de primăvară, iar fetele se entuziasmează la gândul că vor dansa cu domni pe care, de la Crăciun încoace, i-au văzut doar în saloane. Încep să se planifice picnicuri, întreceri nautice și petreceri pe ambarcațiuni care vor naviga până la insula Eel Pie. Gazdele mă includ printre invitați, de parcă voi locui mereu la Twickenham. Cedez iluziei, ca și când aș pluti pe ape purtată de zefir. Nu uit nici o clipă că nu voi vedea vara de pe râu, dintr-o barcă. Totuși, e plăcut să mă mint că o voi face.

Capitolul 31

Odată cu venirea sezonului de baluri, Madeleine și Priscilla sunt silite să-și petreacă o groază de timp în prăvăliile din Twickenham. Însoțindu-le acolo, întâlnesc într-o zi o siluetă înaltă, care mi se pare cunoscută. Mi se taie răsuflarea, deși nu pot să spun că acea persoană îmi e cu adevărat o cunoștință.

Fetele își dau coate în timp ce el merge pe King Street – arată într-adevăr foarte bine. Ne aruncă tuturor o privire aprobatoare și își ridică jobenul neobișnuit de înalt, iar apoi dispare în Kings Head. În mod ciudat, îmi dau seama că sunt ușurată de faptul că impresionantul domn Garland nu m-a recunoscut.

Însă o oră mai târziu, drumurile noastre se încrucișează din nou. Ne aflăm într-o prăvălie în care se vând bijuterii. Priscilla are mare nevoie de un lănțișor de aur pentru pandantivul ei de opal, care se potrivește perfect cu rochia de culoarea stridiei. Tocmai privim toate trei la bijuteriile expuse într-o vitrină, când o voce cunoscută îl salută pe domnul Price, proprietarul prăvăliei.

Nu pot să nu-mi ridic privirea. E domnul Garland, cu siguranță, purtătorul unei cravate albastre care îi sclipește la gât și al unui joben care îi ajunge până la tavan. Parcă e desprins dintr-o reclamă de modă pentru domni. El își ridică din nou jobenul și zâmbește, apoi se uită din nou la mine și se încruntă. Grăbită, îmi îndrept atenția spre un șir de lănțișoare de aur care au lungimi fascinant de variate.

– Scuzați-mă.

Inima îmi bubuie în piept. Preț de o clipă, îmi vine s-o iau la fugă.

– Bună ziua, doamnelor! Vă rog să mă iertați că vă abordez așa, doar că – se uită țintă la mine – vă cunosc? Îmi păreți cunoscută și, dacă asta sună ca o scuză lamentabilă pentru a mă prezenta, vă asigur că nu e cazul. Numele meu e Quentin Garland. N-aș vrea să pierd ocazia să vă salut dacă ne cunoaștem, domnișoară...?

Fetele mă privesc uimite. Îmi dau seama că au mai auzit numele de Quentin Garland. De când mă aflu aici, e rostit adesea în saloanele din Twickenham; e omul momentului. În mod prostesc, mă simt mândră să-l cunosc pe bărbatul ăsta impresionant, iar abordarea lui amabilă îmi alungă dorința de a fugi.

– Sunt domnișoara Snow, domnule Garland. Ne-am întâlnit o dată, pentru scurt timp. În diligența de la St. Paul's spre King Street.

– Ei bine, așa e! O, Doamne! Mă bucur să văd că arătați *atât* de bine. E limpede că Twickenham vă prieste.

Ne strângem mâinile pentru a doua oară. De data asta, mănușile mele sunt la fel de fine ca ale lui. Are o privire intensă și îmi dau seama că bagă de seamă felul în care m-am schimbat, deși e prea politicos ca să comenteze.

Simt că mă înroșesc.

– Mulțumesc, domnule. Cred că Twickenham trebuie să le priască tuturor.

– Așa e. Twickenham e un loc încântător. Câmpurile, râul... da, minunat.

Se uită în jur, arătând vag spre minunățiile din Twickenham. Apoi își întoarce căutătura albastră spre mine, coborându-și-o, din pricină că e atât de înalt, precum o face corola unei margarete.

– Iar acum drumurile ni se întretaie din nou. Recunosc că mi-a părut rău de mai multe ori că nu v-am însoțit în acea zi, domnișoară Snow. King Street nu e un loc în care să lași singură o doamnă. Dar e limpede că v-ați găsit prietenele.

– Ați fost foarte amabil și de ajutor, domnule. Dar, da, le-am găsit. Pot să vi le prezint pe domnișoara Madeleine Wister și pe sora ei, domnișoara Priscilla Wister?

– Încântat!

Fetele fac câte o reverență, cucerite de manierele lui desăvârșite, însă Priscilla își revine pe dată.

– Mă *chinui* să aleg un lănțișor, domnule. Pe care anume îl socotiți ca fiind mai elegant: un lănțișor cu zale mai largi, sau unul cu zale mai ovale? Nu vreau să fiu demodată; îmi doresc să aleg ceva cu adevărat *victorian*.

Îmi încleștez mâinile ca să le împiedic să se ridice și să-mi acopere fața. Nu pot să-mi închipui că un bărbat ca domnul Garland, preocupat de afaceri și de progresul națiunii, și-ar da osteneala să aibă o opinie despre lănțișoarele pentru femei. Cu toate astea, el se apleacă deasupra vitrinei și pare să studieze problema cu o seriozitate desăvârșită.

– Priscilla, domnul Garland nu vrea să se gândească la lănțișorul tău! îi șoptește Madeleine, îngrozită.

Dar el nu pare deloc grăbit să plece. Atunci când se întoarce din nou spre noi, părem că așteptăm să glăsuiască un oracol.

– Cu zale ovale, răspunde el, un astfel de lănțișor i se potrivește unei frumuseți delicate precum e cea a dumneavoastră, domnișoară Priscilla. E greu de închipuit ca vreo bijuterie să arate rău pe una atât de minunată precum sunteți dumneavoastră. Totuși, aveți dreptate să alegeți ceva modern și nou. O cumpărați pentru vreo ocazie specială?

Priscilla e prea copleșită ca să poată răspunde.

– Sâmbăta viitoare va avea loc un bal la Lowbridge House, în Richmond, îl lămurește Madeleine pe domnul Garland.

– Iar balul va câștiga în strălucire prin faptul că veți lua parte la el, domnișoarelor. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să plec. Mă bucur că v-am întâlnit din nou, domnișoară Snow. Bună ziua!

Rămânem toate trei privind în urma lui, înșirate precum niște boboci de rață. Emoția cumpărăturilor pentru bal a căpătat o strălucire deosebită datorită prezenței domnului Garland. Odată cu plecarea lui, strălucirea s-a stins.

Capitolul 32

În ciuda asimilării mele în regatul fermecat care e Mulberry Lodge, n-am uitat-o nici pe Aurelia, nici vechile vremuri de la Hatville și nici scrisorile. Sau poate că ar fi mai bine să spun că ele nu vor să *mă* uite.

În cea mai mare parte, bunele mele maniere au câștigat în dezinvoltură, iar acum se simte că am mai multă încredere în mine. Conversez cu ușurință și niciodată nu m-am făcut de râs. Însă uneori mă trezesc scrutând o figură tolerantă și neavând încredere în politețuri. Oare cei cu care am de-a face se înșală? Oare *ar trebui* să fiu persecutată? Dacă nu, atunci de ce familia Vennaway s-a purtat atât de rău cu mine? Vreme de toți acei ani, *de ce*? Întrebarea asta mă urmărește precum un suspin.

Totuși, în cea mai mare parte a timpului sunt fericită. Iată, în sfârșit, propriul meu vis devenit realitate. O familie. Voie bună. Cămin și casă. Binecuvântare. O, știu că, de fapt, ei nu sunt familia *mea* și că aici nu e casa mea. Dar îmi place să cred că, trăind astfel aici și acum, îmi plămădesc o posibilitate undeva, în viitor. După ce voi încheia căutarea pe care Aurelia a plănuit-o pentru mine, îmi voi aminti de perioada asta și poate că îmi voi crea propriul Mulberry Lodge cumva, alături de familia mea.

Refugiul meu preferat e sera, suprema dovadă a gustului pentru exotic al lui Constance. Dacă aș avea o casă a mea, sera ar fi *exact* la fel. O întreagă cameră de sticlă! Plină cu plante! Sera de la Mulberry Lodge e ca o grădină înăuntrul unei case. De fapt, e ca o junglă adăpostită într-o casă.

Palmierii înalți ajung până la tavan. Aici se mai găsesc un hamac, câteva canapele și o bancă de fier forjat, vopsită în alb. În seră mai sunt și portocali, precum și orhidee. Familia Wister are doi papagali, Solomon și Xerxes, ale căror siluete cu aripi desfăcute și cozi lungi aruncă umbre mișcătoare. Strigătele lor mă fac să tremur de încântare atât la gândul că există locuri tropicale îndepărtate, cât și pentru că nu trebuie să le vizitez.

Într-o zi foarte umedă, foarte englezească, primesc un vizitator neașteptat. Bessy îl aduce la mine, în seră, așa că mă trezesc singură cu Quentin Garland preț de cele câteva momente în care Bessy e plecată după întăriri.

– O, Doamne!

În primele clipe, uimirea îmi covârșește bunele maniere. Nu pot să-mi închipui ce caută el aici și sunt îngrozită că mi se întâmplă așa ceva. Tocmai schițam papagalii, cu cățelușul Trifoi moțăindu-mi în poală și cu Caversham tolănit pe papucii mei. Sar în picioare, iar câinii o iau la fugă.

– Domnule Garland! Sper că sunteți bine? Ce onoare neașteptată!

În ciuda ploii, el arată impecabil. Poartă obișnuita-i cravată bleu, însă jacheta de călărie e vișinie, cu un guler de catifea roz pal. Îmbinarea asta de culori ar părea excentrică pe oricine altcineva, însă domnul Garland nu e deloc excentric, ci e personificarea eleganței. Uneori mă întreb dacă are oameni anume angajați ca să-l îmbrace. Acum am și eu haine frumoase, dar, îmbrăcată cu ele, încă arăt ca o muritoare. Încă pot să mă împiedic și să mă lovesc, iar o adiere de vânt îmi poate ciufuli părul. Dimpotrivă, domnul Garland pare să fie în stare să patineze pe sticlă, aflându-se înăuntrul unei vitrine protectoare. Dincolo de astfel de presupuneri, desigur – fanteziste, nu pot să-mi imaginez nimic despre cum e, de fapt, viața domnului Garland. Obiceiurile de a migra și de a-și construi cuib ale unei păsări rare, surprinse fugar într-o ocazie unică, nu mi-ar putea fi mai străine.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Snow, îmi spune el făcând o reverență adâncă. Probabil că ar fi trebuit să vă trimit cartea mea de vizită, doar că treceam prin apropiere, iar vremea fiind atât de urâtă, perspectiva de a vă revedea și de a mă adăposti pentru câteva clipe a fost prea tentantă.

Perspectiva de a mă vedea a fost tentantă? Lucrul ăsta pare puțin probabil. E aproape ca și când el... dar nu – un astfel de gând e prea ciudat.

– Încântată să vă văd. Cum m-ați găsit?

– Am avut o întâlnire cu Ashleigh Charlton. A pomenit, în treacăt, numele familiei Wister, iar eu mi-am amintit că v-am întâlnit încântătoarele prietene în oraș. I-am spus lui Ashleigh că o cunosc pe tânăra lor invitată și l-am întrebat unde vă pot găsi.

De ce, pentru numele Domnului, să facă așa ceva? Totuși, îmi dau seama că nu-l pot întreba.

– Lumea e mică, șoptesc eu.

Apoi năvălesc înăuntru Madeleine și Priscilla, spre marea mea ușurare. Datoria de a întreține singură un domn, chiar și vreme de obișnuitul sfert de oră, m-a băgat în sperieți. Încă stăm în picioare, stingheri. Nici măcar nu l-am invitat să ia loc! Madeleine îndreaptă greșeala și ne așezăm cu toții, eu – precum aluatul aruncat pe masă, iar domnul Garland – asemenea

untului care se topește în tigaie. Toată lumea se salută cordial. Madeleine îl întreabă dacă dorește să bea ceva răcoritor, însă domnul Garland refuză, în timp ce eu șed tăcută și sunt destul de nedumerită în sinea mea. *Perspectiva de a mă vedea a fost tentantă!* În ciuda stânjenelii care m-a cuprins, strălucesc de încântare.

– Locuiți în apropiere, domnule Garland? îl întreabă Madeleine cu zâmbetul ei minunat, salvând conversația.

– Nu, locuiesc la Chiswick. Totuși, afacerile mă aduc destul de des aici. Rămân deseori la prieteni – asta mă scutește să călătoresc mereu încolo și încoace. Iar dimineața a fost atât de plăcută, încât am plecat să mă plimb.

Râde și clătină din cap, încruntându-se.

– După ce vremea s-a schimbat dintr-odată, mi-aș fi dorit să mă fi gândit mai bine.

– Veți veni la bal, la Lowbridge, câtă vreme sunteți încă aici, domnule Garland? îl întreabă Priscilla agitându-se ca o marionetă.

De câteva zile vorbește întruna despre bal.

– M-ați ajutat să-mi aleg lănțișorul pentru ocazia asta, la urma urmei.

– Îmi amintesc! Și nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să vă văd purtându-l. Voi veni dacă pot, deși cel mai probabil e să fiu silit să mă întorc în oraș până la sfârșitul săptămânii.

Se încruntă, ca și când ar fi profund dezamăgit, deși nu-mi pot închipui că suferă de lipsa invitațiilor la baluri.

Continuăm să vorbim despre lucruri fără importanță, iar atunci când pleacă sărim toate trei ca să-l conducem la ușă, împingându-ne ușor între noi din pricina dorinței de a-i arăta toată politețea cuvenită. El dispare în ploaie, după care Priscilla țipă și sare de colo colo, bucuroasă nevoie mare fiindcă nici măcar atât de sociabila ei bunică nu l-a întâlnit pe domnul Garland.

Mă așez înapoi pe șezlong, încruntându-mă. Nu pot să-mi dau seama de ce sunt atât de neliniștită de vizita lui, din moment ce s-a purtat, ca întotdeauna, extrem de manierat. Am sentimentul, pe bună dreptate sau nu, că a vrut să-și confirme o impresie. Probabil că nu e obișnuit să poarte conversații într-o seră plină până la refuz cu plante și papagali. Probabil că a dezaprobat faptul că Bessy l-a adus la mine, în loc să-i ceară să aștepte în salon. Am văzut sclipirea din ochii ei pe când îi anunța sosirea; voi auzi despre asta la următoarea mea baie.

Dar sunt neliniștită, nu pot să tăgăduiesc. Mă ridic din nou, tulburată, și mă duc la oglinda din hol, ca să-mi întăresc convingerea că nu sunt surprinzătoare în nici o privință. Părul îmi e nesperat de ordonat pe sub boneta albă și port o rochie verde-măr. Mânecile nu sunt prea bufante, iar fusta nu e prea largă; mă liniștesc puțin. Poate că sunt doar neobișnuită ca oamenii din lumea bună să se poarte politicos cu mine.

Sau poate că sunt atât de tulburată doar pentru că el e atât de minunat de chipeș.

Capitolul 33

Balul mult așteptat a sosit, în sfârșit. Priscilla aproape că a început să plângă atunci când am refuzat să port rochia roșie.

– Dar poate că domnul Garland se gândește să te curteze! S-ar putea să fie acolo diseară! Iar el e obișnuit să se afișeze alături de cele mai sofisticate doamne! O, Amy, *de ce* nu?

– Priscilla, dragă, eu *nu* sunt cea mai sofisticată dintre doamne! A purta o astfel de rochie ar cere să am mult mai multă încredere în mine și eleganță decât am cu adevărat. Și, te rog, nu vorbi despre domnul Garland așa! Sunt absolut sigură că intențiile lui nu sunt cele pe care ți le imaginezi.

Nu modestia mă face să vorbesc astfel. Gândul că domnul Garland a găsit tentantă perspectiva de a mă vedea mi-a trecut prin minte de mai multe ori de când m-a vizitat în ziua aceea, în seră; e o sâcâială de care nu pot să scap. Dar, pur și simplu, *nu poate* fi așa, sunt destul de sigură de asta. Ar fi un compliment exagerat. Cu siguranță că arăt foarte diferit față de vremea la care ne-am cunoscut. Nu mai sunt un goblin zdrențăros și sfrijit. Dacă aș fi o prietenă mărinimoasă care s-o privească pe domnișoara Snow, aș spune că e o fată cu înfățișare obișnuită, cu anumite trăsături plăcute, care își dă toată silința să arate bine. Dar *ăsta* nu e genul de fată pentru Quentin Garland din Chiswick. Pentru numele Domnului!

– Atunci de ce a venit în vizită la tine?

N-am nici un răspuns. Cu toate astea, refuz o dată pentru totdeauna să port rochia roșie. Mă simt aproape dezbrăcată în oricare dintre rochiile mele de seară. Cea roșie și cea mov sunt cele mai îndrăznețe. Astfel îmbrăcată, arăt cu mult mai în vârstă decât sunt și par să fiu gata de... ei bine, nu sunt decente. Cea argintie e frumoasă, însă are culoarea unei rochii de mireasă, de prințesă sau de corp celest căzut pe pământ, iar eu nu sunt nimic din toate astea. Tremurând în furoul meu de mătase, aleg să port rochia de muselină de culoarea piersicii, care e mai potrivită. Priscilla stăruie să fac un compromis alegând-o pe cea trandafirie și, în sfârșit, mă îmbrac.

Madeleine mă coafează și îmi împodobește părul cu trandafiri roz și albi, precum și cu o panglică roz, subțire, împletită printre șuvițele întunecate. Nu stă ca la carte, însă e înfrumusețat. Am un șal crem, fin, cu broderii roz, și pantofi crem cu trandafiri roz. Mă simt ca un copil care se joacă de-a găteala, dar fără să vină nimeni să mă înșface și să mă târască înapoi la bucătărie.

Mă cuprinde sfiala pe când urc în trăsură împreună cu Constance, Edwin, doamna Nesbitt și Michael. Acesta din urmă se plânge că trebuie să meargă la bal în timp ce frații lui construiesc un fort în sala de mese. Însă Edwin îi spune că nici un bărbat nu trebuie să însoțească singur cinci doamne, iar, pe deasupra, care ar fi rostul de a avea fii dacă nu să împarți cu ei povara obligațiilor sociale?

În ciuda rochiei de mătase fină, roz, și a umerilor goi, albi ca zăpada, mă tem că toată lumea își va da seama că am fost crescută într-o bucătărie și că va râde de mine. Chiar și așa, nu pot să nu suspin în timp ce traversăm Podul Richmond. Adâncurile Tamisei, negre și strălucitoare, reflectă luminile caselor înalte de pe marginea apei, dezvăluind privirii o lume elegantă, din care nu-mi vine să cred că voi face parte, chiar și pentru o singură noapte.

La Lowbridge Hall, vasele cu jar aprins sunt așezate în șiruri lungi, paralele, ca să lumineze drumul către intrare al invitaților. Aleea vastă e ticsită de trăsuri care vin și pleacă; n-am nici o șansă să dispar precum Cenușăreasa.

De parcă Priscilla m-ar lăsa! Mă apucă de mână în timp ce ne îndreptăm spre ușă, mi-o ține strâns pe când suntem anunțați, salutăm gazdele și pășim în marea sală de bal, cuprinsă de agitație. Ea nu-mi dă drumul decât atunci când Michael și Edwin ne găsesc locuri tuturor.

Iar în tot timpul ăsta, balul m-a cucerit. Cred că n-am văzut nimic atât de frumos în viața mea. Știu că toată lumea de aici trebuie să-și aibă propria istorie de bucurii și dezamăgiri, că în spatele aparenței de fericire s-ar putea ascunde amărăciune sau durere. Dar, pentru o noapte, asemenea necazuri au fost lăsate deoparte, alături de rochiile de zi prăfuite și de pantofii comozi. Pentru o noapte, pășesc într-o iluzie sclipitoare. Nu doar spectacolul mă încântă, ci și atmosfera în sine, o asemenea bună dispoziție și aglomerație încât ele mă fac să-mi uit toate grijile. Îmi doresc să alerg pe ringul de dans și să mă învârt, chiar și de una singură dacă altfel nu se poate.

N-o fac.

Șed într-o postură afectată, sorbind punci și ascultând comentariile doamnei Nesbitt despre cine e, ce face fiecare și de ce poartă *așa ceva*?! Cunoaște pe toată lumea, desigur.

– Iată-i pe domnul Gooch, Notarul, și pe domnul Figg, Paracliserul. Și pe Meg Pawley – am cunoscut-o acum câțiva ani, în casa domnului Dickens din Ailsa Park. Era Meg Fellowes pe atunci, desigur.

O privesc pe Meg Pawley cu interes, dorindu-mi cu ardoare să-l pot întâlni pe domnul Dickens, însă doamna Nesbitt deja mi-a spus că el nu se află acum la Twickenham. Prietena acestui om important e o femeie drăguță, îmbrăcată într-o rochie galben-lămâie și care conversează cu o matroană statuară, cu părul întunecat, îmbrăcată într-o rochie de o nuanță izbitoare de verde-jad, ce are fiecare volan și volănaș decorat cu fire de un alb strălucitor precum zăpada. Mi se pare vag cunoscută; *trebuie să fie vecină cu familia Wister*, mă gândesc, în timp ce doamna Nesbitt continuă:

– Cea cu care vorbește e sora ei, Meribelle, care n-a fost niciodată căsătorită. Nici nu-i de mirare. E o fată drăguță, dar care are darul de a face și spune numai lucruri greșite, în *orice* situație! Ce bărbat ar risca? Acum, de ce – *pentru numele lui Domnezeu!* – crezi că domnul Elms a găsit de cuviință să poarte mănuși de culoarea paiului? Iar aceea de pe cravată să fie, oare, o *broderie*? Ocolește-i privirea, dragă, pentru că, dacă te invită la dans, nu vei avea încotro, nevrând să-l jignești, însă mănușile acelea *nu* sunt deloc potrivite.

Sunt fascinată. N-am de gând să încep să-i judec pe bărbați după prezența sau absența broderiilor de pe cravate, dar habar n-aveam că domnii ar trebui să se îmbrace la fel de atent ca noi. Nu m-am gândit niciodată la provocările sociale care îi privesc pe bărbați. Mă uit la Michael, care trage, nefericit, de

mănușile lui (de un alb imaculat) și îmi dau seama că deja a fost instruit în privința vieții de societate. Părul îi e aranjat cu grijă, cu buclele mult netezite – nu știu cum. Îmi promit că mâine îl voi duce la râu, doar noi doi. Și dacă ar vrea să sară direct de pe mal în barca lui Tam Marks, luntrașul, sau să ia o înghițitură din bidonul cu apă al tatălui lui Tam (despre care mă îndoiesc profund că ar conține apă), nu voi spune nimic despre asta.

În orice caz, Michael se plictisește repede și ne părăsește ca să dea o raită pe la mesele-bufet, după care își îndreptățește absența aducându-ne niște combinații apetisante: carne de pasăre de curte, șuncă și limbă. Sunt atât de mulți invitați și atât de multă mâncare, încât nu pot să nu mă gândesc la personalul de la bucătărie, care trebuie să-și fi petrecut întreaga zi, cel puțin, tăind carnea și legând feliile cu panglici în pachețele de mărimea potrivită. Sunt prea tulburată ca să pot mânca mult, dar un pic de jeleu sau de tort cu alcool nu pot fi niciodată refuzate.

Îi mulțumesc fierbinte Aureliei, în gând, pentru că m-a învățat să dansez. Datorită educației pe care mi-a dat-o, cu întreruperi, dar și într-o manieră plină de zel, îmi e mult mai ușor să mă port ca o doamnă decât aș fi făcut-o dacă nu învățam de la ea. Dansez cu mulți domni, tineri și zvelți sau bătrâni și grași. În ciuda îndemnurilor Priscillei, nu mă gândesc să-mi fac vreun admirator, nu în ultimul rând fiindcă știu că nu voi sta aici îndeajuns de mult ca să încurajez vreo legătură serioasă. Apoi mai e și mâhnirea care mă însoțește pretutindeni, de care m-am lepădat astă-seară, dar care mă va aștepta mâine-dimineață ca să-și reia drepturile.

În plus, încă nu sunt pregătită să am un admirator. Dacă cineva mi-ar face curte vreodată, cum aș putea să-mi explic trecutul? Nu sunt sigură că m-ar putea iubi nimeni *în felul ăsta* dacă ar afla toate detaliile ascunse și nedemne ale vieții mele. Așa că mă mulțumesc să dansez și să zâmbesc, să spun puține despre mine și să fiu foarte amabilă. Drept urmare, sunt foarte admirată!

Nici urmă de domnul Garland, care cu siguranță că până acum s-a întors în oraș. O dată sau de două ori îmi închipui că îl văd pe Henry Mead în mulțime, dar cu siguranță că mă înșel. Trebuie să se fi reîntors la studii, cufundat din nou în temutele manuale de medicină.

Cel mai frumos moment al serii e, pentru mine, întâlnirea cu domnul Renfrew, adorat de domnișoara Madeleine. Iar asta, nu doar pentru că e un gentleman cu înfățișare fermecătoare și cu o fire foarte plăcută, un dansator

desăvârșit, îmbrăcat perfect, cu o haină conică la modă și cu cămașă cu plastron. Văzându-l că poartă o ținută atât de elegantă, Madeleine izbucnește în hohote de râs.

– De obicei sunt acoperit de noroi, îmi spune el. Cred că nu m-a crezut în stare să mă îmbrac civilizat.

– N-am spus niciodată asta, Daniel! Adică domnule Renfrew, se împotrivește ea, făcându-l pe tatăl ei să-i arunce o privire tăioasă.

Nu, motivul pentru care Daniel Renfrew îmi place atât de mult e că, în timp ce dansăm, îmi mărturisește un plan pe care și-l făurește de ceva timp. Desigur, urmează s-o ceară în căsătorie pe Madeleine. Se gândește la asta de câteva luni, îmi povestește el, însă nu crede că are destule înlesniri materiale ca să-i ofere tot ceea ce i-ar trebui unei tinere de talia domnișoarei Wister. Însă acum a primit o comandă de la unul dintre numeroșii duci care locuiesc aici, și care dorește să creeze un peisaj splendid în grădinile conacului său. Proiectul va fi plătit regește – o ocazie care apare doar o dată în viață.

– Închipuiți-vă, domnișoară Snow! Un întreg proiect peisagistic, într-o grădină!

Și îmi vorbește, cu mare entuziasm, despre ideile lui pentru o amenajare moderată, care să pună în lumină unicitatea locului. Acesta e puțin deluros și se povârnește spre râu în capătul cel mai îndepărtat. Domnul Renfrew își imaginează pajiști luxuriante și o livadă de cireși și tei, o grădină în spirală, ornamentată cu obeliscuri, garduri vii alcătuite din carpeni, precum și o vie.

Sunt fascinată. Cele văzute în copilărie, pe când Robin mă purta încolo și-ncoace cu roaba, m-au făcut să am o mare prețuire față de grădini, deși nu-i pomenesc domnului Renfrew nimic despre asta.

Se încheie cel de al doilea dans al nostru. Promit să nu spun nimănui nici un cuvânt înainte ca el să semneze contractul cu ducele.

Ne întoarcem la familia Wister, care nu bănuiește nimic, moment în care mă salută o doamnă de vârstă mijlocie. O observasem mai devreme, în rochia ei minunată de culoare verde-jad, cu garnituri de un alb strălucitor.

Domnul Renfrew face o reverență și se retrage, fără să-și dea seama că mă lasă singură cu o străină. Dar sunt atât de fericită și de lipsită de griji, cu mintea plină de cireșe și de struguri, încât mă gândesc doar cu plăcere să cunosc pe cineva nou, așa că îi zâmbesc, încântată, străinei.

Ea mi se prezintă drept „doamna Ellington“. Un nume care, la fel ca și figura ei, îmi e cumva cunoscut. Privind-o mai bine, sunt sigură că n-am întâlnit-o la Twickenham.

– Ai fost doamna de companie a tinerei Lady Vennaway, nu-i așa? mă întreabă ea pe neașteptate.

Adeveresc că am fost; zâmbetul îmi devine șovăielnic, iar în suflet mi se strecoară un sentiment de neliniște.

– O tânără domnișoară care a murit cu doar câteva luni în urmă, după cum am auzit.

Adeveresc din nou.

– Domnișoară Snow, încalci buna-cuviință în atât de multe feluri, încât cu greu aș ști de unde să încep, îmi spune ea, spre marea mea uimire.

Fac un pas mic, involuntar, ca să mă îndepărtez, însă ea face unul mult mai mare spre mine, distanța dintre noi devenind stânjenitoare, de doar câțiva centimetri.

– Doamnă Ellington, vă cunosc? o întreb, încercând din răsputeri să nu mă las copleșită de apropierea și de dușmănia ei. Să înțeleg că sunteți o cunoștință a familiei Vennaway?

– Am această onoare, da. Dar nu vreau să discut despre cunoștințe comune. Doresc să-ți atrag public atenția asupra impardonabilei tale lipse de cuviință. În primul rând, nu porți doliu! Iei parte la un bal! Atât de devreme după pierderea unei persoane care îți era infinit superioară din toate punctele de vedere și care, totuși, ți-a arătat o atât de mare îngăduință. Iar acum, când acea persoană nu-ți mai poate fi de nici un folos, încerci să faci paradă în societate!

Își ridică mâinile, dezgustată, gestul ei fiind menit să dea de înțeles că nu reușește să înțeleagă pe deplin corupția mea morală.

– Chiar crezi că o doamnă de companie, o *servitoare*, de fapt, e o persoană demnă să apară astă-seară aici? Pun prinsoare că nimeni altcineva nu crede asta. Totuși, fie că nu-ți dai seama că între noi și tine există o prăpastie, fie că ai îndrăzneala să ignori acest fapt. Nu știu cum îți poți justifica atitudinea.

Doamna Ellington e țanțoșă și încordată precum un vătrai de alamă. Eu, pe de altă parte, mă simt îndoindu-mă ca o garoafă ofilită. Mă uit, neputincioasă, în jur. Suntem prinse la jumătatea distanței dintre ringul de dans și bufet. Se strâng oameni în jurul nostru; unii se opresc ca să asculte.

Doamna Ellington ridică glasul. Nu strigă, însă vorbește îndeajuns de tare ca persoanele curioase să poată auzi cu ușurință. Observ mai multe fețe dezaprobatoare. Cred că blamul mi se adresează. Aș vrea să ajung la prietenii mei, să fiu ocrotită.

– Doamnă, nu intenționez să mă justific în fața unei străine, răspund, pe un ton coborât, în vreme ce obrajii mi se înroșesc ca focul. Bună seara!

Mă întorc să plec, dar ea strigă după mine, de data asta puțin mai tare, iar valul de dezaprobare se întinde.

– Atunci, n-ai nimic de spus în apărarea ta? mă provoacă ea. Nu găsești nici o scuză pentru purtarea ta sfidătoare, de neiertat?

Mă opresc, șovăind. Nu prea pot să mă hotărăsc să plec, pur și simplu.

– Dimpotrivă, doamnă, răspund eu păstrându-mi calmul, încă foarte politicoasă. *Aș putea* să spun destul de multe. Cu toate astea, nu intenționez să îi fac mărturisiri cuiva care nu știe nimic despre prietenia dintre mine și domnișoara Vennaway, legătură care a fost atât prețioasă, cât și strict personală. Fiți sigură că nutresc doar cel mai mare respect față de ea *și* de societatea prezentă aici în această seară. Vă doresc distracție plăcută, doamnă.

Acum încep să mă îndepărtez, clătinându-mă pe picioare, însă doamna Ellington mi se adresează *din nou*!

– Prietenie!

Vine după mine, silindu-mă s-o ascult.

– Îndrăznești s-o numești prietenie? Cum poate exista așa ceva între fiica unică a celei mai notabile familii din Surrey și una ca tine, un nimeni fără avere sau relații? Din partea ta poate fi vorba despre oportunism, lingușire și, de asemenea, despre o îngrozitoare lipsă de judecată, însă nu poate fi vorba despre nici o *prietenie*. Am auzit totul despre tine, domnișoară Snow! Nu se știe de unde te tragi! Nu se știe cine îți sunt rudele! Asta e o rușine. *Tu* ești o rușine.

Acum mă înfurii. Deși picioarele încă mă trădează, mă întorc spre ea, sprijinindu-mă de o masă. Îmi îndrept spatele, plină de hotărâre, și ridic din sprâncene. Am înfruntat un dușman mai rău decât cel de acum – iar asta, la o vârstă cu mult mai fragedă. Îi vorbesc din nou; de data asta, *eu* sunt cea care ridică glasul. Vorbesc mai tare decât ea, îndeajuns de tare încât să mă poată auzi toată lumea din încăpere – pentru că muzica s-a oprit, ca și toate celelalte conversații.

– Doamnă Ellington, vă asigur că informațiile pe care le dețineți sunt cu totul false, întrucât, după cum vedeți, nu-mi lipsesc nici prietenii, nici averea. În ceea ce privește originile mele, aveți dreptate – ele sunt cu desăvârșire necunoscute. Am fost educată împreună cu domnișoara Vennaway și am devenit însoțitoarea, îngrijitoarea și *prietena* ei. N-am descoperit niciodată identitatea părinților mei și am presupus că venirea mea pe lume s-a datorat unei relații de dragoste nelegitime. Am crescut într-o bucătărie, doamnă Ellington. După ce am fost adusă acolo, am dormit într-un coș de cartofi. Nou-născută fiind, am fost găsită în zăpadă. Eram dezbrăcată. Iată faptele care trebuiau aflate. Bună seara.

Mă răsucesc pe călcâie și plec. Însă mă părăsește repede fiorul de triumf absolut pe care l-am simțit folosind în public cuvântul „dezbrăcată“ și opunând calomniilor purul adevăr. Mă tem că am făcut de rușine familia Wister.

Însă o altă voce mă oprește:

– Amy, așteaptă!

Edwin Wister vine în fugă spre noi, părăsind locul ferit în care s-au adunat ai lui; din pricina tulburării ce m-a cuprins, îi văd pe toți ca prin ceață. Cu ochii plini de furie, Edwin se întoarce către doamna Ellington.

– Vă previn, doamnă, că nu voi mai tolera să vă adresați astfel nici unui oaspete al meu. Domnișoara Snow se află sub protecția mea pe durata ședерii sale la Twickenham. E o prietenă căreia îi purtăm un respect deosebit, după cum i-am purtat și domnișoarei Vennaway. *Dumneavoastră* sunteți cea care arată lipsă de respect față de memoria regretatei domnișoare Vennaway, doamnă, tratând-o astfel pe protejata ei. Purtarea dumneavoastră este regretabilă.

Apoi Edwin vine după mine și mă ia de braț.

– Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău, murmură el în timp ce mă conduce prin mulțime, departe de înspăimântătoarea doamnă Ellington.

– Și mie. Îmi pare rău de ceea ce *am spus*! Doar că ea *continua* să mă urmărească! N-o puteam lăsa să creadă că mă tem. N-am vrut să creadă că îmi e rușine. Deși îmi e, puțin.

– Amy! strigă Michael, alergând după noi.

Tatăl lui închide ochii. Îmi dau seama că întreaga societate a rămas nemișcată, privind cum vin după mine cei din familia Wister.

– Amy, ești o fată minunată și te iubim! îmi strigă Michael. Nu ne pasă de unde te tragi! Nu plecăm urechea la părerile unei hoaște grase! *În inima mea*, eu te prețuiesc ca pe un diamant! mă încredințează el bătându-se cu hotărâre peste pieptul îngust.

Edwin își trece un braț în jurul lui Michael și unul în jurul meu, conducându-ne afară din sala de bal, în foaier, departe de privirile publicului. În spatele nostru, orchestra cântă din nou. Tremur și mă trezesc sprijinindu-mă de Edwin, deși nu m-am socotit niciodată slabă de înger.

– Gata, gata, draga mea, îmi spune el. Să ne așezăm și să ne revenim. A fost o întâmplare nefericită, dar va trece, nu-ți fie teamă. Michael, am înțeles că ai vrut să le demonstrezi tuturor respectul nostru față de Amy și că ai vorbit dintr-un impuls cavaleresc, dar, te rog, dragă băiete, să nu mai spui *nimic* altceva. Ai fost chiar revoltător de nepoliticos. Noi te-am învățat să fii cu totul altfel.

– Ei bine, nu m-ai învățat nici să stau deoparte și să las o hoașcă neghioabă să-mi insulte prietenii, tată.

– Poate că așa e, însă eu îi vorbisem deja doamnei Ellington și nu era nevoie să mai pui paie pe foc. Nu-ți critic intențiile, ci doar acțiunile. Promite-mi, Michael, că nu mai faci nimic.

– Da, foarte bine tată, promit, doar că m-a făcut să-mi clocotească sângele în vine! O tot ataca pe biata Amy! Am vrut să ajung acolo și s-o opresc, doar că eram prins în spatele a trei sau patru domni grași, care erau prea ocupați să se holbeze ca să se mai poată mișca. Apoi, tu ți-ai spus părerea și am vrut s-o susțin și eu pe Amy. Dar n-am să mai folosesc injurii, dacă spui tu.

– Da, așa spun. Mulțumesc, Michael.

– Însă chiar *e* o hoașcă neghioabă, tată, nu crezi?

– *Michael!*

– Dar chiar asta *e*, tată! Nu poți spune că *nu e*, nu-i așa?

Michael o ține pe a lui până când tatăl său recunoaște, doar între noi și cu glas șoptit, că da, doamna Ellington e o hoașcă neghioabă și chiar mai mult de-atât.

Abia atunci Michael își pune capul pe umărul meu, încetând să mai fie un tânăr domn cu porniri cavalerești și redevenind un băiețel obosit.

În curând, ceilalți membri ai familiei Wister se adună în jurul nostru. Constance și fetele mă liniștesc cu îmbrățișări și sărutări. Mă ametește

ușurarea de a nu-i fi scandalizat peste măsură. Madeleine îmi spune că e încântată de discursul meu adresat doamnei Ellington și chicotește puțin amintindu-și de amănuntul interesant cum că am dormit într-un coș de cartofi.

Chiar și așa, hotărâm că am trăit destule emoții pentru o singură noapte și că s-ar cuveni să ne retragem.

Pășim în noaptea rece de aprilie și îmi strâng șalul în jurul meu. Îmi închipui că aud șoapte urmărindu-mă precum niște curenți de aer: „găsită în zăpadă“; „crescută într-un coș“; „relație nelegitimă“.

În timp ce Edwin se ocupă de un ușor blocaj între trăsurile aflate în așteptare, un domn își ridică pălăria în semn de salut și ne urează noapte bună. Constance ni-l prezintă pe domnul Charlton. Îmi amintesc numele; el e cel de la care domnul Garland a aflat unde locuiesc. Domnul Charlton dă mâna cu noi toți, iar pe a mea o strânge cu simpatie. E un gest de bunătate bine-venit. Trăsura lui fiind blocată ca și a noastră, facem puțină conversație.

– M-am bucurat că am putut să-i spun cunoștinței noastre comune unde vă putea găsi, în cele din urmă, domnișoară Snow. A fost foarte stăruitor – întreba de zile întregi. Mă bucur că i-am fost de ajutor.

Sunt nedumerită. Oare n-a spus domnul Garland că m-a găsit din întâmplare, datorită unui comentariu făcut în treacăt? De ce s-a interesat atât de mult de mine, așa cum susține domnul Charlton? Iar, dacă voia să mă revadă, de ce, atunci când ne-am întâlnit la prăvălia de bijuterii, nu m-a întrebat, pur și simplu, unde locuiesc? Trebuie să recunosc că mă încearcă un sentiment cam neplăcut la gândul că, în loc să fie sincer, m-a căutat astfel. După tot ce mi s-a întâmplat, nu-mi place să-mi amintesc că, dacă cineva e îndeajuns de hotărât, mă poate găsi.

Atâta pagubă! Mă tem că Priscilla va fi dezamăgită, fiindcă pun rămășag că domnul Garland va auzi despre evenimentele din seara asta și *le* va găsi interesante, deși nu în felul în care mi-aș fi dorit.

Capitolul 34

În dimineața de după bal, rămân în pat până târziu. Casa e tăcută. Mă îngrop în așternuturi, încercând să-mi șterg din minte gândurile din noaptea trecută. Mândria exaltată pe care am simțit-o pentru că mi-am înfruntat dușmanul cu atâta îndrăzneală aproape că a dispărut, iar bucuria duioasă de a fi susținută de prieteni nu-mi vindecă pe deplin rana. Urându-mi noapte bună, Constance mi-a spus să nu-mi fac griji, însă îngrijorarea a ajuns să facă parte din chiar felul meu de a fi. Rușinea îmi e dublă, legată atât de propria purtare – să strig la o doamnă, la un bal privat, agitând ca pe o lance amănuntele deplorabile ale trecutului meu –, cât și de critica care mi-a fost adresată.

Spusele doamnei Ellington sunt întocmai ceea ce mă așteptam să aud în cele din urmă de la cineva, undeva, și îmi dau seama că acum situația mea e la fel de echivocă precum a fost mereu. În ciuda hainelor, a banilor și a discursului meu înșelător și rafinat, nu mă voi potrivi niciodată cu adevărat într-un loc, fiindcă oamenii vor întotdeauna să știe de unde te tragi.

E ca și când trecutul ar fi o mlaștină plină de creaturi întunecate, care pândesc, perfide, în adâncuri. De când am venit aici, am reușit să merg, zi după zi, pe pământ uscat, însă noaptea trecută fiarele din mlaștină au ieșit și s-au repezit să mă scufunde. Îmi amintesc de vorbele doamnei Ellington, de disprețul ei, de expresia feței, care semăna izbitor cu cea a lui Lady Vennaway. Dacă nu-mi creez o identitate cu totul nouă, mereu se va găsi cineva care să mă privească astfel.

Însă ce fel de viață ar fi asta, să trăiesc veșnic în minciună și să privesc mereu peste umăr, temându-mă ca nu cumva să mă întâlnesc cu cineva din trecut, care ar putea să dezvăluie totul într-o clipă? Nu. N-aș alege niciodată o astfel de viață. Mai bine aș căuta o cale de a face pace cu cea care sunt, fiindcă nu pot fi altcineva.

Îmi întrerup cugetarea pentru ca, vreme de câteva clipe, să-mi plâng de milă din toată inima. Dincolo de fereastră, o cioară sloboade un croncănit sumbru. Aud voci pe hol și pe doamna Nesbitt chemând trăsura. În curând se face liniște din nou. Doamna Nesbitt a plecat la întrunirile ei de salon și va lipsi ore în șir de acum încolo.

Mi-am amintit de unde o cunosc pe doamna Ellington. Pe când eram copil, a venit la Hatville o dată sau de două ori. Dacă îmi amintesc bine, familia Ellington locuia la Londra, însă aveau o casă la țară, în Surrey. Blestem Hatville și spectrul lui malefic.

Și cât de tulburătoare a fost scrisoarea Aureliei, cu indicii că vor urma alte greutăți – de parcă n-ar fi fost deja destule pe care nu le știam! Nici măcar nu mi-a zis cum anume a reușit să scape de căsătoria cu Bailor. După ce Aurelia s-a întors din călătorie, prietenia noastră s-a schimbat și a devenit mai profundă… așa că de ce nu mi-a putut spune atunci despre Bailor?

Cu toate astea, acum înțeleg mai bine de ce n-a vrut să se întoarcă acasă. Aș putea să încerc să ghicesc chiar și motivul din care, pentru un timp, se transformase în cea mai mare seducătoare pe care o văzuse Derby-ul vreodată. Încerca să arate, astfel, că își câștigase libertatea? Sperase să găsească un nou pretendent – cineva pe care părinții ei să-l fi putut accepta, dar care să fi fost mai puțin respingător decât Bailor Dunthorne? Ori se săturase el, pur și simplu, s-o aștepte să se întoarcă? Încerc să-mi amintesc dacă am auzit ceva despre el în acei ultimi ani, însă nu-mi aduc aminte deloc. Aurelia s-a întors în lumea închisă, ocrotită, de la Hatville, și nimic nu ne-a mai tulburat acolo. Nici o veste despre pretendenții din trecut, nici un vizitator de prin locurile în care călătorise ea. Acum toate astea mi se par puțin ciudate. După o aventură atât de lungă și de plină de viață, atât de dorită și atât de greu câștigată, Aurelia lăsase totul în urmă, ca și cum acea parte a vieții ei nici n-ar fi existat. Doar dacă nu cumva i se întâmplase ceva atât de cumplit, încât să vrea să uite totul.

Meditațiile mele triste sunt întrerupte de Madeleine, care bate la ușă. Iubitul ei domn Renfrew a venit să ne viziteze.

– Am crezut că ai de gând să te ascunzi toată ziua, îmi spune ea zâmbind, însă noi, prietenii tăi, avem nevoie de prezența ta, așa că ieși din ascunzătoare și îmbracă-te numaidecât.

Draga de Madeleine. Câtă grijă are de mine! (Și nu-i poți ascunde nimic; a ghicit că voiam să vin la ei.) Așa că îmbrac în grabă o rochie albastră, de duminică, și îmi aranjez părul. Trebuie să ies din camera mea, să întâlnesc întreaga familie, să zâmbesc și să mă prefac că nu sunt atât de umilită încât îmi vine să plâng.

Domnul Renfrew nu pleacă decât după ce i se promite că eu, Madeleine și Priscilla îl vom vizita miercuri ca să-i vedem grădina care revine la viață primăvara. Mai durează până să înflorească trandafirii, însă deja și-au deschis corola clopoțeii, narcisele și lăcrămioarele.

Prețuiesc mesajul pe care vizita lui atât de grabnică a vrut să mi-l dea nu numai mie, ci și oricui altcuiva dorește să-l înțeleagă: Amy Snow n-a căzut

în dizgrație, are și alți prieteni în afară de familia Wister. Iar viața continuă, în ciuda scandalului.

Capitolul 35

A doua zi primesc un nou semn de atenție curtenitoare din partea unui gentleman: domnul Quentin Garland. Semnul ăsta nu e o vizită, ci un bilet. E concis, însă foarte cordial. Continui să mă tem că am căzut în dizgrație, așa că biletul e o surpriză bine-venită, care aproape că îmi alungă din minte îndoielile pe care le-am avut în legătură cu vizita pe care domnul Quentin Garland mi-a făcut-o de curând.

Dragă domnișoară Snow,

Sper ca aceste câteva rânduri să vă găsească sănătoasă. Vă rog să acceptați cele mai alese complimente din partea mea. Și transmiteți-le, dacă sunteți atât de bună, cele mai frumoase urări celor două domnișoare Wister, pe care le-am cunoscut de curând.

Am fost dezamăgit că nu v-am văzut pe toate la balul de la Lowbridge; după cum bănuiam, afacerile m-au răpit. Sper să vă pot vedea la un altul în curând. Aceleași afaceri au luat acum o întorsătură neașteptată și, prin urmare, trebuie să plec la Edinburgh, unde probabil că voi fi reținut vreme de câteva săptămâni. Sper că mi se va îngădui să vă vizitez după ce mă voi întoarce la Londra.

Asigurându-vă că vă port cel mai adânc respect, al dumneavoastră cu sinceritate,

Quentin Garland

Acum sunt sigură că nu-l voi mai revedea, fiindcă din cele două luni pe care Aurelia mi-a spus că aveam să le petrec la Mulberry Lodge, au trecut deja șase săptămâni. Aș fi fericită să-mi petrec în liniște prețiosul timp rămas, dar familia Wister nici nu vrea să audă să mă retrag cu umilință din societate. Sunt îndemnată să-i însoțesc în vizitele lor și, deși două sau trei

familii sunt mai reci decât de obicei, iar una refuză să ne primească, toți ceilalți se poartă firesc. Astfel, timpul trece idilic și grăbit.

Vremea e plăcută pentru această perioadă a anului, așa că îi facem a doua vizită domnului Renfrew, luându-i cu noi și pe băieți. Ca prin magie, a reușit să obțină în seră câteva fructe timpurii și ne cere să le gustăm. Lui Hollis îi plac în mod deosebit piersicile, pe care le gustă până la ultima, cu sucul curgându-i pe bărbie.

Într-o altă după-amiază, îl duc pe Michael la râu; îmi mărturisește că nu vrea să-i urmeze tatălui său în cariera de avocat. Îmi spune că cel mai mult îi place să învețe și să-și transmită cunoștințele mai departe. Se pare că la școală e rugat adesea să-i ajute pe copiii mai mici. Profesorul lui i-a vorbit despre o posibilă șansă: Guvernul a cumpărat o clădire în Whitton, în scopul de a o transforma într-o școală de pregătire a unor profesori care apoi să le predea copiilor săraci și foștilor infractori. Școala nu se va deschide decât peste doi ani, când Michael va împlini șaptesprezece. Profesorul lui i-a promis că, dacă vrea, îl va recomanda pentru un loc la acea școală.

– Sper doar ca tata să se gândească bine, oftează Michael. Va spune că sunt tânăr și că sunt lucruri mai bune de făcut, că ar trebui să plec la universitate și să văd lumea. Dar nu vreau, Amy. Dorința mea e să merg la școala aceea.

Mă gândesc la Henry, care își dorește sincer să aibă o vocație, dar care încă nu și-a descoperit-o. Mă întreb – așa cum fac adesea – dacă, de când ne-am întâlnit, s-a împăcat cu ideea de a avea o carieră ca medic. Trebuie să fie greu pentru un tânăr să încerce să facă ceea ce se cuvine și, în același timp, să găsească o cale de a-și duce viața într-un mod care să-l mulțumească. Sper ca Edwin să vadă că planul lui Michael e bun, odată ce va înțelege că băiatul e hotărât.

Timpul trece. Michael are doar paisprezece ani, dar deja îl stăpânește o năzuință. Madeleine e pe cale să primească o cerere în căsătorie, doar că încă nu știe de ea. Iar eu? În curând, voi ajunge pe meleaguri necunoscute. Îmi petrec momentele de singurătate recitind vechile scrisori ale Aureliei și încercând să ghicesc unde aș putea fi trimisă în continuare. Uneori, mă trezesc întrebându-mă unde studiază Henry Mead medicina. Visez la cele

mai de neînchipuit moduri în care drumurile noastre s-ar putea intersecta din nou.

Apoi, se întâmplă. Dimineața pe care o așteptam și de care, totuși, m-am temut în tot acest timp.

Mă aflu în seră, citind o scrisoare de la Aurelia, din iunie 1884 – de când se afla la Twickenham. Vremea era atât de secetoasă, atât de nemiloasă, săptămână după săptămână, încât Tamisa se uscase cu totul. Se pare că în albia râului se organizau jocuri de cricket. Toți membrii familiei Wister se duseseră să privească, iar Edwin fusese invitat să ia parte la joc. Chiar și Aurelia fusese lăsată să dea câteva lovituri – trebuia să ai farmecul ei ca să ți se dea voie să faci așa ceva. Având inima slabă, valul de căldură era un chin pentru ea. Ceda în fața problemelor de sănătate atunci când oboseala și amețeala o istoveau pe de-a-ntregul, însă reușea să participe, totuși, la un număr destul de mare de petreceri pe apă, meciuri de crochet și picnicuri.

Tocmai meditez la cele citite, când apare Bessy.

– O scrisoare pentru dumneavoastră, domnișoară Amy. Acum a sosit. Vreți să luați prânzul împreună cu ceilalți?

Gata, am primit scrisoarea Aureliei. E ultima zi a lunii martie. Trebuie să pun capăt ședерii mele aici.

Tulburată de nerăbdare, privesc hârtia. E de culoare mov pal, nici vorbă de cremul obișnuit al Aureliei. Mă întreb cine a trimis-o, de unde și cum de a știut expeditorul că era chiar momentul potrivit s-o trimită. Ștampila poștei e pătată, așa că întorc plicul, încruntându-mă. Cerneala e neagră, scrisul cu înfloriturи îmi e cunoscut – dar sunt sigură că nu e scrisul Aureliei. Văd adresa de retur și scap scrisoarea din mână.

Hatville Court, Surrey

Mă năpădește groaza. Cum de m-au găsit? Oare toate măsurile mele de precauție au fost în van? Oare am dezamăgit-o pe Aurelia cu mult înainte să mă apropii, măcar, de încheierea căutării? Cel puțin, e doar o scrisoare. Cel puțin, ei nu sunt aici, ca să-mi arunce în față disprețul lor. Mă așez în genunchi și adun paginile de sub canapea. N-am puterea să mă ridic din nou. Cu fustele umflate în jurul meu ca un nor uriaș, mă așez pe podea și citesc scrisoarea.

Amy Snow,

Îți scriu animată fiind de sentimente contradictorii; totuși, conștiința îmi dictează că trebuie s-o fac. Nici nu știu dacă această scrisoare va ajunge la tine și îți mărturisesc că o parte din mine speră să nu ajungă. Ți-am ordonat să dispari și m-ai ascultat. M-am bucurat că ai făcut-o.

I-am interogat amănunțit pe toți membrii personalului, ca să aflu dacă vreunul dintre ei a primit vreo veste de la tine. Cu toții jură că nu. Am citit vechea corespondență a Aureliei, căutând numele și adresele prietenilor pe care i-a vizitat în anul în care a fost plecată. A fost extrem de vagă. Cu toate acestea, a pomenit despre o familie Wister din Twickenham și, în urma unor cercetări, le-am descoperit adresa. Sper ca, chiar dacă nu te afli la această familie, membrii ei să poată lua legătura cu tine și să-ți dea scrisoarea. În caz contrar, îi rog să mi-o înapoieze. Poate că scrisoarea va ajunge, totuși, la tine.

Îți scriu ca să-ți fac o simplă cerere. Doresc să-ți vorbesc. Poți reveni la Hatville pentru asta. Sau, dacă preferi, ne putem întâlni la Londra, într-un loc pe care să-l alegi tu. Aș avea nevoie de cel mult o oră din timpul tău. Dacă nu-mi poți îndeplini cererea, te rog să-mi scrii, lăsându-mi o adresă de corespondență. Vreau să-ți spun anumite lucruri și nu le voi așterne pe hârtie dacă există riscul ca ele să nu ajungă la tine.

Nu m-am gândit că ar trebui să existe vreun motiv ca să te revăd. Totuși, aceste lucruri trebuie spuse față în față, oricât de neplăcută ar putea fi o asemenea întrevedere.

Cu stimă,
Celestina Vennaway

Capul mi se învârte, cotropit de o negură deasă. Cu toate întâmplările neașteptate și ciudate care s-au petrecut în viața mea în ultimul timp, am fost departe de a-mi închipui că avea să mi se întâmple *asta*.

Preț de o clipă îngrozitoare, mă înspăimânt la gândul că ăsta ar putea fi următorul indiciu al căutării mele. Oare Lady *Vennaway* să fie – cu bună-știință sau nu – persoana căreia Aurelia să-i fi încredințat indiciul? Nu pot să cred. Cu siguranță că scrisoarea mamei ei e ceva fără legătură și a sosit, doar, într-un moment cât se poate de ciudat. Ce naiba ar putea să vrea de la mine Lady *Vennaway*? Nimic plăcut, sunt sigură de *asta*.

Poate că secretul e că între Aurelia și mama ei a avut loc o mare împăcare, înainte ca Aurelia să moară. Oare calea pe care trebuie s-o străbat, urmând indiciile, mă va duce în cerc, înapoi la Hatville? Nu pot și nu vreau să cred asta. Oricât m-aș teme de locurile necunoscute în care m-ar putea trimite Aurelia, la Hatville îmi doresc să merg cel mai puțin. Mai degrabă m-aș duce în *Africa*!

Îmi vâr scrisoarea adânc în buzunar și mă ridic în picioare. Cel puțin, Lady *Vennaway* nu știe unde sunt. Va exista un alt indiciu. Va apărea în curând. Trebuie să existe un alt indiciu.

Capitolul 36

Totuși, zilele trec și nu mai apare nici un indiciu. A venit aprilie. Pajiștile din Petersham și Ham, de peste râu, încep să înflorească; vitele ațipesc cu picioarele afundate până la genunchi în verdeața presărată cu muguri albi. Tamisa e mai verde decât oricând, iar o zi sau două se dovedesc a fi chiar însorite, numai bune pentru o plimbare prin grădină, pentru un ceai luat pe pajiște și pentru un pic de leneveală pe sub sălciile de pe malul râului, unde eu, de pildă, am stat și am făcut schițe cu bâtlani și bărci.

Îmi doresc din toată inima să pot rămâne aici. Nu mi-am dorit niciodată nimic cu atâta ardoare, dacă nu pun la socoteală dorința ca Aurelia să se însănătoșească. Visez pasionat și intens, cu ochii deschiși, de parcă visul ar putea deveni realitate, că va veni o scrisoare care să-mi dea de veste că această călătorie a ajuns la final; că, de fapt, toate răspunsurile se află aici.

Am stat de vorbă cu Edwin și l-am lămurit, atât cât am putut, asupra situației mele. Adânc tulburată de scrisoarea lui Lady Vennaway, l-am întrebat dacă știe ceva despre planul Aureliei în ceea ce mă privește, despre vânătoarea de comori. Făcând acest lucru, m-am abătut puțin de la ceea ce mi-a cerut Aurelia, însă nu mai pot să îndur încordarea în care mă ține faptul că nu știu ce se va întâmpla cu mine. Edwin nu știe nimic.

Dar acum a aflat că voi pleca în curând și că aș putea fi trimisă aproape oriunde, ceea ce îl îngrijorează foarte tare.

– Nu-mi place să mă gândesc la asta, Amy! Să pleci în lume de una singură, cine știe unde! Să nu știe nimeni unde ești! Ce a fost în mintea ei? Nu de asta ai nevoie. Dispariția ei dintre noi e o tragedie, pentru tine mai mult decât pentru oricine, dar ceea ce îți trebuie ție acum e o viață bună. Speram că ai putea să rămâi aici. De ce nu? Ce mai înseamnă o femeie în plus, când am deja cinci? Ar trebui să fiu onorat să te număr printre ele, Amy – să fie o jumătate de duzină, de ce nu?

Plâng, iar el mă îmbrățișează. Pentru o clipă, îmi închipui că sunt Priscilla, că el e tatăl meu și mă gândesc la viața pe care aș fi avut-o lângă un astfel de om care să mă vegheze. Îmi pun întrebări despre propriul tată, aș vrea să știu unde e acum și dacă a avut vreodată habar de existența mea. Sper, mai degrabă, că nu.

Apoi mă adun și îi spun lui Edwin că, deși pare foarte ciudat, trebuie să-mi păstrez încrederea în Aurelia și credința că există un motiv întemeiat pentru toată această intrigă.

– Întotdeauna a avut o înclinație spre dramatism, e adevărat, dar m-a iubit sincer și mi-a vrut binele, Edwin. La urma urmei, m-a adus aici, nu-i așa? Unde aș fi putut găsi eu singură niște oameni mai buni? Nu vreau să plec, nu vreau nimic altceva, dar cred că, oriunde voi merge mai departe, motivul pentru care o voi face va fi unul întemeiat.

– Dar vei fi în siguranță? Probabil că nu te pot opri dacă ești hotărâtă să faci așa cum ți-a cerut Aurelia, și înțeleg că hotărârea ta e deja luată. Însă pot să te însoțesc, dacă vrei. Fără să pun întrebări.

– Sunt copleșită. Asta e cea mai amabilă ofertă pe care mi-a făcut-o cineva vreodată. Dar nu știu unde mă va duce această căutare și nici cât va dura până când va fi încheiată. Ar putea fi vorba despre câteva luni! Ar putea fi ani, presupun, deși sper să n-am dreptate. În plus, Aurelia mi-a cerut să păstrez secretul. Nu pot s-o trădez.

El oftează, părând adânc tulburat.

– Atunci, trebuie să stărui asupra a două promisiuni pe care îți cer să mi le faci, domnișoară Amy Snow, fiindcă văd că ești foarte pricepută să le păstrezi.

Deja mă simt destul de împovărată de promisiuni – alcătuiesc un lanț mare și greu, care mă trage în jos – dar, desigur, întreb despre ce e vorba.

– În primul rând, promite-mi să-mi scrii o dată pe lună, măcar un scurt bilet, chiar dacă nu le poți scrie celorlalți, ca să știu că ești în siguranță. Chiar dacă nu-mi vei da o adresă la care să-ți răspund, trebuie să știu că ești bine. Și, în al doilea rând, promite-mi că, dacă ai nevoie de ceva îmi vei da de veste, ca să te pot ajuta, chiar dacă te afli la celălalt capăt al pământului. Promite-mi, Amy!

Îi promit din toată inima.

– Știi, adaugă el, Madeleine va fi devastată dacă nu vei mai ține legătura cu ea. Cu toții vor fi, desigur, dar mai ales Madeleine. Cred că știi că nu vei fi prima prietenă pe care a pierdut-o. Madeleine nu merită asta. Recunosc că sunt puțin supărat pe Aurelia. Oare nu s-a gândit la consecințele pe care întreagă povestea asta avea să le aibă asupra altora? Nu s-a gândit la ceea ce aveam să simțim noi pierzându-te? *Tu* te-ai gândit?

– Dragă Edwin, mă gândesc la asta doar de puțină vreme. Înainte să vă cunosc pe voi, nu mi-a trecut în veci prin minte că i-aș putea lipsi cuiva, în afară de Aurelia, desigur. Dar nu, n-am crezut niciodată că aș putea merita loialitatea, respectul și afecțiunea pe care mi le-ați arătat cu toții, nu până în noaptea balului de la Lowbridge.

El dă din cap cu gravitate.

– Asta e cumplit de trist, draga mea.

Capitolul 37

Deși mă simt mai bine fiindcă Edwin știe acum câte ceva despre situația mea, devin din ce în ce mai neliniștită pe măsură ce trec zilele. S-a scurs aproape o săptămână de când am primit scrisoarea de la Lady Vennaway și încă n-am nici un indiciu. Îmi fac griji și mă întreb mereu, tulburată, ce ar putea să vrea de la mine.

Cu toate astea, am o consolare. Pe 5 aprilie este cea de-a cincisprezecea aniversare a lui Michael, iar el a decretat că trebuie să sărbătorim cu o petrecere pe apă și apoi pe insula Eel Pie. Nu mă gândisem că aveam să

mai iau parte la acest eveniment fericit. De obicei, locuitorii din Twickenham merg pe insulă vara, însă Michael e hotărât și ne-a cerut să mergem fără să ținem seama de starea vremii. Vine și ziua de 5 aprilie, frumoasă și neobișnuit de caldă pentru perioada asta a anului, iar Michael e plin de el de parcă vremea însorită ar fi meritul lui.

Știu că până acum ar fi trebuit să fi primit deja următoarea scrisoare a Aureliei și să fiu pe drum; îmi fac griji că ceva a mers rău. Cu toate astea, până la urmă nu pot să nu mă bucur că sunt încă aici! Pot să urc împreună cu fetele într-o barcă, chicotind și țipând. Sunt cu ei în timp ce plutesc pe apă… Sunt cu ei în timp ce ne aruncăm în iarba presărată cu margarete. Aproape de îndată, Madeleine mă ia de mână și îmi face turul insulei, arătând-mi locurile preferate ale familiei: fâșia de mal unde trebuie să întindem pătura de picnic; hotelul la care se țin petrecerile de vară, faimoase pentru veselia lor; stejarul din care Hollis a căzut odată și și-a rupt brațul; salcia sub care Edwin a cerut-o în căsătorie pe Constance.

Sunt împreună cu ei în timp ce ne ospătăm din belșug, iar apoi jucăm popice, cricket și râdem cu lacrimi la glume de familie, pe care acum le înțeleg și le împărtășesc. După picnic, oamenii mari și micuța Louisa ațipesc; Madeleine și Priscilla împletesc lanțuri de margarete. Băieții se joacă de-a sălbaticii în partea îndepărtată a insulei. Urletele lor se aud, pesemne, până la Twickenham. Mă îndepărtez și șed în liniște, preț de câteva minute, sub frumoasa și romantica salcie, gândindu-mă că *aici*, chiar în locul ăsta, a început viața de familie a Wisterilor. Bineînțeles, mă gândesc la Henry și mi-l închipui aici, vorbind și râzând cu mine. Cât de mult aș vrea să-mi cunoască prietenii! Visul meu prinde contur: asta e ceea ce vreau. Pentru prima oară, vechea dorință mi se întrupează în cuvinte și o spun tare, cu glas puternic, deși nu mă aude decât o găinușă neagră de baltă, care dă din cap:

– Asta e ceea ce-*mi* doresc!

Tânjirea mi se răsucește în stomac precum o trâmbă de fum. N-am habar despre ce ar trebui să fac ca să-mi împlinesc visul, și nu știu nici când anume aș putea deveni liberă, ca să mi-l pot împlini. Însă, cu toate astea, l-am gândit și l-am pus în vorbe, iar acum se află înlăuntrul meu.

Mă alătur celorlalți. Ne strângem lucrurile fără tragere de inimă și navigăm din nou spre casă, obosiți și fericiți, trăgând pe nări aerul rece al râului, sub luna în creștere. Sunt aici când n-ar trebui să fiu…

Iar a doua zi, la trezire, găsesc o scrisoare pe pernă, lângă mine. N-are destinatar. Plicul poartă doar inițialele mele. Cineva de la Mulberry Lodge mi-a pus-o pe pernă.

Iubita mea Amy,

Mă rog ca scrisoarea asta să te găsească sănătoasă, porumbițo. Sper că ești odihnită și întremată, că afli care e cu adevărat valoarea ta, acum, când ai plecat din cercul îngust al lumii de la Hatville. Cei din familia Wister te iubesc, nu-i așa? Haide, recunoaște.

Și recunoaște că îți plac și hainele. Of, Amy, nu te voi vedea niciodată purtându-le. Tu și cu mine nu ne vom îmbrăca niciodată ca să mergem împreună la un bal. Imaginează-ți cum ar fi fost să facem parte din familia Wister, în loc să creștem la Hatville. Imaginează-ți. Știi ce am făcut azi, Amy? Ne-am dus la pârâu. A trecut ceva timp de când n-am mai făcut-o, pentru că multă vreme eu n-am mai putut să cobor din pat. Și, în plus, suntem prea mari acum ca să ne mai atârnăm de garduri. Dar m-ai condus acolo astăzi și ne-am așezat printre viorele, savurând un mic picnic și limonadă – o, Doamne, cât de mult iubesc limonada – și sufleul de ciocolată. În privința sufleului, știi că cel de azi a fost pur și simplu renegat de bucătăreasă, autoarea lui, care a spus că nu era îndeajuns de fin. Însă nouă ni s-a părut delicios. Ea l-ar fi aruncat dacă nu l-am fi salvat de la o asemenea soartă cumplită! Am făcut o faptă bună, nu-i așa?

Îmi aduc aminte de ziua aceea. E nemaipomenit că, după ce m-am culcat, fără să-mi dea de bănuit, Aurelia a scris chiar rândurile pe care eu le citesc acum.

Însă îți amintești destul de bine zilele noastre fericite împreună, sunt sigură de asta. Mai sunt și altele de spus. Ți-am povestit despre faimosul plan al părinților mei de a mă căsători cu Bailor Dunthorne. Acum, că ți-ai adunat puterile, sau cel puțin așa sper, te voi șoca mai departe și îți voi spune restul.

Of, Amy, e greu. Logodna forțată n-a fost singurul secret pe care îl ascundeam în acele zile. Celălalt merge și mai departe în trecut. A început pe când aveam nouăsprezece ani și mi-a fost descoperită boala de inimă. Nu, a început pe când aveam optsprezece, iar părinții mei începuseră să

stăruie cu tot dinadinsul să mă căsătoresc. Sau poate că a fost chiar înainte de asta! Sincer vorbind, nu pot să spun cu exactitate când a început.

O, Doamne, draga mea, asta chiar e greu de scris. Amy, îți amintești de Robin, desigur. Dragul, blândul, bunul, chipeșul Robin. Ei bine, întotdeauna mi-am imaginat că era puțin îndrăgostit de mine. (Desigur, fiind nespus de vanitoasă, mi-am închipuit întotdeauna că cei mai mulți dintre bărbați erau puțin îndrăgostiți de mine.) Adevărul e că am avut dreptate. Și, odată cu trecerea timpului, cred că m-am îndrăgostit și eu de el.

Simt nevoia nu numai să las din mână scrisoarea, ci și să mă ridic din pat și să mă plimb de mai multe ori în jurul camerei înainte să reiau cititul. Aurelia și Robin? *Robin?* Iar ea *a crezut* că s-a îndrăgostit de el? Îmi amintesc de băiatul mai mare de vârstă decât mine, drăguț, care mă plimba ca pe un sac de îngrășăminte, acum denumit „dragul, blândul, bunul, chipeșul, Robin“! *Era* chipeș? Bineînțeles că da, numai că eu n-am stat să cuget niciodată la asta.

M-am gândit întotdeauna la Robin ca fiind mai mare – el a avut grijă de mine pe când eram mică, a fost întotdeauna atât de destoinic și de conștiincios. Adevărul e că el și Aurelia erau de aceeași vârstă, îmi dau eu seama acum, uluită. Nu mi-a venit niciodată să cred că ea avea cu opt ani mai mult decât mine – era atât de nesupusă și de fantezistă, părând să trăiască întotdeauna în afara legilor firești ale timpului.

Mă întorc în pat, bat pernele ca să mă așez mai bine și le lovesc cu atâta putere încât nu știu nici eu ce m-a apucat. Apoi mă întorc la scrisoare.

La început, desigur, el era doar Robin care lucra în grădină. Pe când eram copii, înainte să apari tu, cred că era cel mai apropiat de ceea ce puteam numi „prieten“. Amândurora ne plăceau păsările, animalele și plantele. Amândoi eram mult mai fericiți afară decât în casă. Mă simțeam împăcată în mijlocul naturii, așa cum nu mă puteam simți niciodată în lumea oamenilor, după cum știi. Robin mă ajuta să repar și să îngrijesc diverse lucruri. Nu vorbea prea mult, așa cum sunt sigură că îți amintești, dar atunci când o făcea, merita să fie ascultat. Atunci când mama pierdea pruncii, atunci când se certa cu tata, atunci când îmi spunea că trebuia să

fac ceva ce nu voiam să fac, mă duceam să petrec timp cu Robin. Dar nu m-am gândit niciodată la el ca la un băiat, eram doar copii.

Atunci, ai apărut tu, Amy! Mi-ai ocupat tot timpul și atenția; aproape că am uitat de bietul Robin. Te-am îngrijit, te-am răsfățat și mi s-a părut minunat să aibă cineva nevoie de mine și fiu privită cu admirație. Pe măsură ce creșteai, tu deveneai persoana care mă liniștea și mă înveselea. Dacă aveam nevoie de companie, puteam să mă joc cu tine. Ai crescut și mai mult, iar tovărășia ta era cu mult mai plăcută decât cea a lui Robin, pentru că erai vorbăreață, curioasă și plină de viață, iar astfel de trăsături nu se numără printre calitățile lui!

Pe când aveam optsprezece ani, iar părinții mei mi-au spus răspicat că trebuia să mă căsătoresc neîntârziat, știi cât de rănită și de furioasă am fost. Într-o noapte, pe când durerea era prea greu de îndurat, am ieșit din casă. M-am așezat în leagănul vechi din grădina de trandafiri și am plâns cu amărăciune. Eram copleșită cu totul și nu știam ce să mă mai fac. În starea aceea jalnică m-a descoperit Robin.

Nu-l mai văzusem într-adevăr de multă vreme. Nu mai vorbiserăm de multă vreme. Găsindu-mă plângând, nu mi-a spus nici un cuvânt – și cât de minunat a fost acel gest, după toate cuvintele, după toate vorbele pline de ură pe care eu și părinții mei obișnuiam să ni le aruncăm unii altora. Robin m-a ridicat din leagăn, pur și simplu, s-a așezat în locul meu, m-a luat în brațe și m-a ținut strâns. Nu mai eram copii.

Ceea ce urmează să-ți spun (și sunt sigură că ai ghicit deja) e ceva ce nimeni n-ar așterne pe hârtie în mod obișnuit. Chiar dacă aș putea să-ți vorbesc stând față în față cu tine, cum mi-aș alege cuvintele? În societatea noastră castă nu ni se dă un limbaj pentru astfel de lucruri. Dar, Amy, îți voi spune adevărul.

Am plâns mult timp în brațele lui, cu capul pe pieptul lui și, Amy, m-am simțit bine. Cu toată discuția despre căsătorie și datorie, bărbații începuseră să mi se pară dușmani! Cât de plăcut și de consolator a fost să-mi dau seama că nu trebuia să fie așa.

M-a dus în livadă, astfel încât să fim singuri pe deplin, ascunși de copaci. Ne-am așezat pe iarbă, el m-a ținut din nou în brațe și m-am trezit zâmbind, chiar din adâncul nefericirii mele.

Ținându-ne în continuare în brațe, am început să ne sărutăm. Robin mă privea ca pe o păpușă rară și prețioasă, despre care nu-i venea să creadă

că era a lui și pe care o atingea cu teama că avea să i se frângă sub degete. M-am simțit ca și când privirea aceea pe care mi-a aruncat-o el îmi potolea o foame de o viață.

De minunat – m-am minunat și eu. Obrazul lui era atât de moale, în ciuda pielii arse de soare de la munca în aer liber. Simțeam cum mă atingea cu barba care de-abia îi mijea, atât de străină mie. Simțeam că îl sorbeam prin degete și prin palme, îl absorbeam încetul cu încetul ca să-l păstrez în amintire.

Nu te teme, vrăbiuțo, nu-ți vor da amănunte despre fiecare parte a lui! Nu vreau să simți stânjenită! Mă simt eu și pentru tine! Cuvintele par atât de seci scrise așa, pe hârtie, deși ceea ce exprimă n-a fost nici pe departe banal. Simțământul acela era ca un lichid. Era moale și mătăsos ca un amurg și luminos ca stelele. Mi se părea că lumea întreagă se reordona în jurul meu.

Sper ca și tu să trăiești cândva ceea ce am simțit eu în acea noapte, atunci când vei fi pregătită și când va veni momentul potrivit. Am simțit o înfrigurare, Amy, mai mare decât mi-aș fi putut închipui. Părea că vine din vremuri străvechi. Părea ceva sacru. Încă mă minunez, după atâția ani, de miracolul ei și de faptul că societatea o interzice cu atâta strictețe. Chiar și așa, nu-mi pare rău, nici măcar pentru o clipă.

Desigur, n-a putut fi vorba niciodată de o uniune între noi. În primele zile obișnuiam să visăm, plini de jind – nu l-am auzit niciodată pe Robin vorbind atât de mult ca atunci când îmi spunea tot ce își dorea pentru noi. Dar știam că visul era ca și iubirea noastră – o plăcere imposibilă, secretă. Știam că ne hrăneam cu iluzii. Momente furate: acele ore târzii din noapte, în care nimeni altcineva nu era afară, răstimpul dintre realitate și vis, acelea erau frânturile de timp în care putea să existe iubirea noastră. Dacă era iubire. Mă întristează faptul că toate lucrurile cu adevărat frumoase din viața mea, lucrurile pe care le-am ales pentru mine – prietenia ta și atingerea lui Robin dincolo de orice – au trebuit să fie furate și secrete.

Las iarăși scrisoarea din mână și mă afund în reverie pentru o vreme. Ce secrete mi se dezvăluie! Mă lupt să-mi rânduiesc amintirile astfel încât să se potrivească acestei noi realități. Aurelia era *îndrăgostită* în toți acei ani și nu mi-a spus. În toate dățile în care stăteam de vorbă, chicotind, despre pretendenții ei sau ne făceam griji pentru viitor, ea omitea ceva – pe cineva

– foarte important. Robin era *iubitul* ei! Nu puteam fi mai surprinsă nici dacă mi-ar fi spus că mama ei era bucătăreasa sau că Dora era geamăna ei demult pierdută. *Robin*? Nu cred că Aurelia a făcut ceva rău, chiar n-a scăzut cu nimic în ochii mei. Dar faptul că nu mi-a mărturisit nimic pe când mă socoteam atât de apropiată de ea... asta doare. Deși pe atunci eram foarte mică de vârstă. Probabil că nu trebuie s-o învinovățesc că nu i-a povestit unui copil de zece ani despre astfel de experiențe. Totuși, după ce am mai crescut, în ultimii ei ani, de ce nu mi-a încredințat atunci secretul?

Încep să mă întreb dacă nu cumva sunt îngrozitor de naivă, fiindcă asta e a doua mare uimire pe care am trăit-o până acum – a treia, dacă trebuie să pun la socoteală și vânătoarea de comori. Toate astea mă fac să simt că n-o cunosc deloc. Amintirea mea despre Aurelia e la fel de deschisă și de sinceră precum soarele într-o zi de vară. Dar asta arată că m-am înșelat crezând-o astfel.

Oricum, această dragoste, această pasiune sau orice va fi fost, a continuat până în momentul în care am plecat. Știam că n-avea nici un viitor și totuși nu ne puteam opri. Atât timp cât el era acolo și eu eram acolo… nu ne puteam împotrivi. Așa că, vezi tu, Amy, asta a fost încă un motiv pentru mine să plec de la Hatville. Sentimentele dintre mine și Robin nu dispăreau și nu duceau la nimic bun. N-aș fi putut îndura să-l văd căsătorindu-se cu altcineva. Cu toate astea, nu mă putea avea nici pe mine, iar el era un tânăr, un om bun, care avea nevoie de o soție minunată. Dacă am fi fost descoperiți? Îți poți imagina ce i-ar fi făcut părinții mei? Ar fi fost dat afară, desigur. Ar fi fost făcut de ocară. Nu și-ar fi putut găsi de lucru în altă parte, tatăl meu ar fi avut grijă de asta. În ce lume ciudată trăim!

Știi restul acestei povești, Amy. N-a fost un final fericit pentru mine și Robin. În vreme ce eu am fost plecată, el a așteptat la Hatville ca să vadă dacă mă întorc acasă în siguranță, lucru pentru care se temea, draga mea, ca și tine, iar apoi a plecat. Cred că despărțirea din perioada în care eu am călătorit ne-a ajutat pe amândoi să privim lucrurile și dintr-un alt unghi; în plus, declinul stării mele, după cum îți amintești, a fost dramatic. Nu putea îndura să rămână și să mă vadă cum mor. Mă întreb ce o face, Amy? Mă întreb dacă vreo domnișoară plictisitoare din Gloucestershire i-a câștigat inima?

Așa că acum dă-mi voie să mă întorc la Bailor. L-am văzut o singură dată după ce am fost de acord să mă căsătoresc cu el, înainte să plec. La invitația părinților mei, a venit la cină. Am fost plăcută și fermecătoare toată seara (așa că el trebuie să fi intrat la bănuieli). Părinții mei ne-au lăsat singuri după masă.

Înainte ca Bailor să-și poată rosti dezgustătoarea-i propunere, i-am spus că nu puteam și că nu voiam în ruptul capului să mă căsătoresc cu el. Eram gata să-i spun, dacă ar fi trebuit, că nu mai eram fecioară. I-aș fi spus orice, Amy, dar n-a fost nevoie. Un bărbat ca Bailor Dunthorne cunoaște femeile. Le cunoaște slăbiciunea și frica și n-a văzut nici una dintre ele la mine. A citit hotărâre și, îndrăznesc să spun, disperare pe fața mea. Iar, la urma urmei, n-a fost niciodată îndrăgostit de mine.

L-am privit în ochi cu hotărâre și i-am spus că putea să continue să mă curteze și să îndure compania părinților mei, dacă dorea, dar că își pierdea timpul, că i-am mințit pe părinții mei și că nu intenționam să-mi țin promisiunea. I-am spus că i-aș fi fost o soție îngrozitoare, că i-aș fi făcut viața un iad și că i-ar fi fost mult mai bine fără mine. El mi-a răspuns că nu se îndoise de asta nici o clipă. L-am condus până la trăsură și i-am strâns mâna pentru prima și ultima oară. Atât în ceea ce-l privește pe Bailor! Cât despre felul în care s-au rezolvat lucrurile cu părinții mei, voi ajunge la asta într-o altă scrisoare. Când am plecat cu doamna B, ei au crezut că eram logodită.

Vrăbiuțo, mă întreb ce crezi tu, mă întreb ce îți spui acum, în timp ce citești. Mă întreb ce ai vrea să-mi spui, dacă ai avea ceva să-mi spui.

Iar acum, dragă Amy, să trec la următoarea parte a călătoriei tale. Sunt sigură că nu dorești să pleci din Twickenham; îmi pare atât de rău că trebuie. Dar, draga mea, trebuie să afli mai multe, așa că te trimit mai departe. În curând o vei întâlni pe doamna X, iar pentru asta nu pot decât să-ți cer iertare.

Desigur, e o doamnă mai în vârstă și mă tem să nu moară înainte ca tu să ajungi la ea, pentru că e o bătrână îndărătnică și ar fi în stare să se bucure că dispare, dacă asta ar contraria pe cineva! Totuși, m-a asigurat de intenția ei de a trăi veșnic, așa că rămân încrezătoare, după cum îți cer și ție să faci. Vei rămâne la ea timp de trei săptămâni. Sunt sigură că vor veni momente în care ți se va părea că zilele sunt nesfârșite.

Îmi tremură inima. Lucrul ăsta nu sună prea încurajator.

Cu toate astea, trei săptămâni nu înseamnă o perioadă prea lungă, iar acolo unde te vei duce sunt și lucruri foarte plăcute. Orașul e foarte vechi și frumos, iar asta va pune la lucru mintea ta cea agilă și curioasă.

Nu-ți voi face cunoscută adresa ei în scrisoarea asta pentru că, alături de confesiunea mea despre Robin, acestea sunt două informații prea însemnate ca să le pun împreună. S-ar putea să fiu, totuși, prea precaută și să-ți creez probleme inutile. Numai că, în timp ce scriu, în mintea mea se desfășoară un scenariu imaginar în care părinții mei vin după tine dintr-un motiv oarecare, găsesc una dintre scrisorile mele și înțeleg că povestea mea e mai mult decât știau ei. Probabil că așa ceva nu prea e cu putință, iar tu mă blestemi pentru asta. Dar nu pot să risc. Iată indiciul tău, draga mea:

Margareta și primula se leagănă împreună
Pescărușul cel albastru ca săgeata-n cer se pierde
Visele ți le veghează ca să-ți fie noaptea bună
Iar din noduri și urzeli, iată, un tablou se țese
Vezi un sat frumos în el, liniștit, scăldat în verde,
Unde stă secretul doamnei, ce ascuns va să rămână.

Știu că pot mai mult atunci când vine vorba să-mi pun în valoare talentul literar. Dar am cam obosit din pricina planurilor și a intrigilor. La urma urmei, sunt doar o biată femeie plăpândă!

Închei astă-seară cu inima grea pentru că, deși mi-am luat o piatră de pe inimă făcându-ți destăinuiri, nu-ți văd fața. Și pentru că îți cer foarte mult, știu asta. Și pentru că mă apropii de sfârșitul a ceea ce trebuie să-ți spun, iar după asta nu vor mai exista scrisori. Deși eu voi fi moartă și îngropată atunci când va veni acea clipă, tu nu vei fi, iar mie deja mi-e dor de tine. Așa să fie. Așa a hotărât viața pentru noi. Trebuie să fiu curajoasă, pentru că tu ești cu mult mai curajoasă, nu mă îndoiesc de asta.

Cu mare iubire și afecțiune din partea devotatei tale
AV.

Dau încă o dată la o parte așternuturile, pentru că, dintr-odată, mă simt înăbușită și apăsată de greutatea lor. Aurelia ascunzându-mi asemenea secrete. Aurelia mințindu-și părinții, spunându-le orice voiau să audă, ca

să-și câștige libertatea. Aurelia dezvăluindu-mi tot ce nu știusem până acum – însă pe o cale atât de ocolită și de misterioasă. O poveste de dragoste cu grădinarul e într-adevăr un secret teribil și șocant – cel puțin așa ar fi fost considerat la Hatville. Însă acum, Aurelia mi-a spus totul despre asta. Ce poate fi mai mult de atât?

În cele din urmă, mă ridic. Am stat nemișcată atât de mult timp încât o muscă a venit să se așeze pe nasul meu. O gonesc, furioasă, și îmi dau seama că e timpul să trec la treabă. Cobor din pat, mă pieptăn, îmi aleg niște haine, sarcini de zi cu zi care n-au nici un sens și care totuși îmi călăuzesc viața. Viața mea. Abia mai știu ce e asta. A fost întotdeauna atât de legată de cea a Aureliei, încât dacă una era pusă sub semnul întrebării, și cealaltă se resimțea pe dată. Iar acum trebuie să călătoresc mai departe, într-un alt loc, nou și necunoscut. Îmi trag cu atâta putere o cămașă peste cap, încât aud cum o părticică se sfâșie. Aurelia are dreptate; n-aș alege să plec, dacă aș avea de ales. Trebuie să fac asta doar pentru că mi-o cere ea. O față îmbujorată iese de sub materialul alb de bumbac și se încruntă la mine din oglindă.

Continui până în septembrie, îmi spun dintr-odată. Atunci se împlinesc nouă luni de la moartea Aureliei. O ascult, merg acolo unde îmi va cere și fac ceea ce îmi va spune. Iar apoi, fie că am aflat secretul, fie că nu l-am aflat, fie că am ajuns la capătul drumului, fie că n-am ajuns, mă voi opri. Din septembrie încolo, vreau să merg oriunde îmi place și să fac tot ce îmi doresc. Nouă luni sunt de ajuns atunci când renunți la viața ta pentru altcineva, chiar și pentru cineva iubit. Nu mă aștept să nu-mi mai lipsească Aurelia sau să nu îi mai deplâng pierderea, dar eu încă trăiesc!

Capitolul 38

Așadar, mă îmbrac și îmi îndrept atenția spre ceea ce am de făcut. Sunt surprinsă să-mi dau seama că știu exact unde să găsesc numele și adresa „doamnei X“. Pologul de deasupra patului meu e o tapiserie. „Nodurile și

urzelile“ acesteia alcătuiesc o scenă cu o pajiște și, da, cu margarete, cu primule și cu un pescăruș. Nu pot să cred că de două luni dorm atât de aproape de răspuns. „Chiar sub nasul meu“, cum se spune. În cazul de față, îmi stătea deasupra capului.

Dau așternuturile la o parte și mă urc cu picioarele pe saltea. De-abia pot să ajung la polog.

Scăldat în verde, unde stă secretul doamnei.

Într-o fâșie lungă, de culoare verde-mușchi, zăresc câteva fire slăbite, ciudate, sub care se vede ceva alb. Mă întind din nou. Acum știu că e acolo, încă mai văd acea bucățică albă, care trădează faptul că în tapiserie e ascuns ceva. N-aș fi observat-o niciodată înainte. Este extraordinar modul în care mintea umană vede ceea ce anticipează și e oarbă la orice n-ar putea fi imaginat.

Ridicându-mă din nou în picioare, scot cu atenție bilețelul, iar acesta alunecă. Netezesc firele înapoi și sar de pe pat, cu o bubuitură mai mare decât m-aș fi așteptat. Bilețelul e o bucățică de hârtie, îndoită pe jumătate. Îl desfac și descopăr o amestecătură de litere, precum și o lopată desenată în colțul din stânga sus.

Găsesc o foaie albă de hârtie și un creion, apoi mă așez la masă, cu lumina caldă a soarelui căzându-mi pe față. Studiez codul vreme de un minut sau două. E foarte ușor. Eu și Aurelia aveam trei coduri pe care le foloseam în copilărie, iar ăsta e cel mai simplu dintre ele. Referința noastră era să scriem alfabetul pe două coloane: A-M și N-Z. Litera criptată era litera de dinaintea celei care se afla în diagonala opusă literei reale. Astfel, A devenea Y, B devenea X și așa mai departe. Pentru cifre, am inversat pur și simplu cifrele duble și am lăsat cifrele simple neschimbate. Știu codul pe de rost, deși au trecut mulți ani de când l-am folosit. Îmi traduc iute destinația:

Mhg Yhqyvlu Hqduhfrkhju
Ryvug Rkegu
43 Huxuwwy Gfhuuf
(lh Ieuul Gieyhu)
Xyfr

Înseamnă:

Doamna Ariadne Riverthorpe
Casa Hades
Strada Rebecca nr. 34
(lg Queen Square)
Bath

Bath. *Ar trebui* să fiu încântată: de la Twickenham, Aurelia a mers la Derby. N-a ajuns la Bath până la sfârșitul călătoriei. Bănuisem că traseul avea să mă ducă aproape de Derby, iar acum simt că sar peste multe orașe și peste săptămâni lungi de călătorie. Aurelia chiar a spus în scrisoare că sfârșitul călătoriei e aproape. Atunci, poate că Bath e ultimul loc în care trebuie să merg. Dar am simțit o repulsie față de Bath încă din acele luni îngrozitoare în care Aurelia era prinsă acolo într-o relație cu Frederic Meredith – pe când îmi pierdusem speranța că ea avea să se mai întoarcă vreodată acasă.

O nouă întrebare se naște în mintea mea. Oare ce rol a jucat cu adevărat domnul Meredith în viața sentimentală a Aureliei? Să fi pălit atât de mult, în lunile care urmaseră, ceea ce simțea ea pentru Robin? Sau să fi reprezentat domnul Meredith încercarea ei de a-și îndrepta atenția într-o altă direcție, mult mai mulțumitoare pentru Lord și Lady Vennaway? Oare acea încercare eșuase jalnic, tocmai de aceea fiind Aurelia atât de puțin dornică să vorbească despre ea după ce se întorsese acasă? Poate că voi afla asta la Bath. Chiar și așa, nu pot fi deloc entuziasmată la gândul că trebuie să merg acolo.

Scrisorile Aureliei nu mi-au zugrăvit o imagine atrăgătoare. Știu că Bath e foarte la modă și sofisticat. Într-adevăr, e un „oraș foarte vechi și foarte frumos“, dar și Twickenham e destul de vechi și de frumos pentru mine. Nu vreau să petrec două săptămâni într-o lume a balurilor, admiratorilor și bonetelor. Lucrurile astea pot fi plăcute atunci când ești însoțită de o prietenă, dar nu și atunci când ești singură. Nu cred că bătrâna doamnă Riverthorpe de la Casa Hades, în legătură cu care chiar și Aurelia „poate doar să-și ceară iertare“, îmi poate fi o prietenă apropiată. După Twickenham, ceea ce cred că mă așteaptă e singurătatea.

Faptul că acum am scrise pe hârtie un nume și o adresă mă obligă să-mi fac planuri de plecare. Am călătorit de la Ladywell la Londra și de la Londra la Twickenham fără nici un gând sau plan, ca un fluture bătut de

vânt înainte și înapoi. De data asta, mă ocup de plecare într-un mod diferit. Îi voi scrie o scurtă scrisoare doamnei Riverthorpe, în care s-o previn că domnișoara Amy Snow va ajunge la Bath la o zi sau două după primirea acelei scrisori. Apoi îl voi ruga pe Edwin să mă sfătuiască în legătură cu aranjamentele mele de călătorie și să mă ajute să hotărăsc cum anume să le explic plecarea mea celorlalți membri ai familiei fără ca prin asta să-mi trădez vreun secret. Oricât de dureros ar fi să plec de la Twickenham, promisiunea față de Aurelia mă silește la asta. Și, în plus, sunt foarte curioasă.

Capitolul 39

Edwin face toate aranjamentele. Urmează să părăsesc Twickenham a doua zi, cu trăsura familiei Wister. Mă va conduce William, vizitiul lor. Va fi însoțit de fratele lui, Jack, astfel încât atunci când ajung la Casa Hades să fie doi tineri care să ridice cufărul meu enorm. Eu nu voi avea altceva de făcut decât să-mi legăn umbrela și să-mi netezesc mănușile. Sper ca Aurelia, dacă veghează asupra mea, să-mi ierte această mică încălcare a secretului ei. M-am împăcat cu gândul ca lucrurile să fie dificile pentru o vreme; dar nu vreau să fie imposibile.

Distanța de la Twickenham la Bath e de aproape două sute de kilometri, cea mai lungă pe care am străbătut-o până acum. E prea departe ca să călătoresc o singură zi. Soluția ideală e să înnoptez la Marlborough. Edwin spune că acolo se află un han excelent.

El mă scutește și de greaua sarcină de a le spune tuturor că plec. Astă-seară, întreaga familie se adună la cină. El s-a asigurat chiar și că soacra lui va fi de față, un succes asemănător cu plantarea unui sicomor care se învârte în bătaia vântului de toamnă.

Un veritabil festin, servit *à la française*, e pregătit pentru noi în sala de mese decorată cu dungi de culoarea prunei și verde-brad. Cred că Edwin a prevenit-o pe Constance (iar Constance a prevenit-o pe Bessy) că se va

întâmpla ceva important. Au fost aprinse candelabrele, chiar dacă nu e întuneric, iar acum ele răspândesc o lumină festivă peste cele mai bune porțelanuri și peste supierele arămii. Culorile calde și lumina blândă, vederea capetelor celor care îmi sunt dragi aplecate pe bolurile aburinde, mă copleșesc cu o nostalgie de neîndurat chiar înainte să plec de-adevăratelea.

După ce se împart farfuriile cu supă, iar Bessy se retrage – și după un răstimp rezonabil, în care toată lumea soarbe – Edwin începe să vorbească. În ciuda faptului că e strecurată între supă și sparanghel, cu toții sunt foarte mâhniți la auzul știrii.

Eu și Edwin am hotărât să spunem adevărul, însă o versiune prescurtată. E mai ușor pentru mine în felul ăsta, mult mai ușor decât să inventez o poveste sau să dispar fără nici o explicație. Așa că Edwin anunță că trebuie să plec a doua zi, ca să rezolv niște probleme ale Aureliei – treburi confidențiale, despre care mi s-a cerut să nu vorbesc cu nimeni. El îi roagă pe copii să nu-mi pună nici o întrebare și să nu mă silească să le fac promisiuni, pentru că sunt foarte tristă că plec și am nevoie de sprijinul lor. Nici nu pot să înghit. Mă aplec peste friptura de vită, temându-mă să-mi ridic ochii și să-i privesc. Totuși, până la urmă, o fac.

– Dar te vei întoarce și vei sta din nou cu noi, nu-i așa, Amy? mă întreabă Priscilla, părând atât de tulburată și de nedumerită încât de-abia pot să mai îndur.

– Da, cu siguranță, răspunde Edwin.

N-am discutat despre asta, dar e limpede că a luat el hotărârea pentru amândoi. Auzindu-l spunând-o, sunt gata să-l cred.

– Totuși, nu știm când, adaugă el.

– Și vei fi bine, draga mea? întreabă Constance. Putem face ceva pentru tine? Vrei să iei ceva cu tine?

Draga de Constance. De parcă nu mi-ar fi dat deja atât de mult.

Dacă cina a fost dificilă, plecarea mea din dimineața următoare e și mai rea. Să-mi iau rămas-bun de la fete mă dă peste cap total. Știind că nu le voi mai vedea chipurile dragi și pline de bunătate pentru cine știe câtă vreme, e o durere pe care n-o întrece decât cea pe care am simțit-o la pierderea Aureliei. Nu pot îndura gândul că, atunci când Madeleine va fi cerută în

căsătorie, nu voi fi aici ca s-o felicit. Deși ne purtăm cu toții foarte curajos, e o ușurare să plâng alături de ei.

Singură în trăsură, mă simt ca și când aș fi somnambulă. Îmi stăvilesc lacrimile ca să par curajoasă în timp ce le fac cu mâna și le zâmbesc celor din familia Wister, care sunt strânși la poartă ca niște lupini[10]. Îmi fac cu mâna și stau pe vârfuri, iar zâmbetul lor larg e la fel de neconvingător pe cât trebuie să fie și al meu. Stăpânirea mea de sine dispare în timp ce trăsura se îndepărtează. Îmi întind gâtul ca să văd ultimele imagini ale dragului meu Twickenham.

În timp ce roțile zuruie de-a lungul lui King Street, îmi aduc aminte cum domnul Garland m-a lăsat acolo la începutul lunii februarie. Dacă s-a întors de la afacerile lui din Edinburgh, n-am mai auzit de el și n-am nici o adresă la care să-i pot trimite o scrisoare de rămas-bun. E o altă cunoștință de care mă despart într-un mod nepoliticos, din cauza vânătorii de comori a Aureliei. Regret asta.

Între Whitton și Windsor cedez cu totul și plâng din toată inima. Apoi mă îmbărbătez și-mi dau seama că a venit din nou timpul să fiu curajoasă. Îmi îngădui astăzi, câtă vreme mai sunt în trăsură, să-mi amintesc de Twickenham și să retrăiesc momentul în care mi-am luat rămas-bun. Ziua de mâine trebuie să mi-o petrec pregătindu-mă sufletește pentru Bath. Nu există decât o singură direcție în care să mă îndrept, iar aceea nu e înapoi.

Lui Michael îi încredințase Aurelia scrisoarea – asta am aflat-o azi-dimineață. Le bănuisem pe Constance, Madeleine sau Bessy.

Venind să-și ia rămas-bun, Bessy mi-a dăruit o batistă pe care a brodat-o cu inițialele mele, AS. O scot acum și îmi trec degetul mare peste cusăturile liliachii, mătăsoase. Bessy n-a avut decât puțin timp ca să lucreze la ea, și totuși broderia nu pare făcută în grabă; cusăturile sunt minuscule și delicate – o dovadă limpede de grijă și prietenie.

Societatea n-ar fi de acord. Aurelia și Robin, Aurelia și Amy, Amy și Bessy – combinații de oameni care n-ar trebui să aibă nimic să-și spună unul altuia, dar ale căror inimi nu simt astfel.

– Tu ai fost, Bessy? o întrebasem eu, repezit, de dimineață.

– Să fiu unde? se mirase ea.

Însă Michael, în timp ce m-a îmbrățișat de rămas-bun, părea tulburat.

– Nu e prea târziu, nu-i așa? îmi șoptise el.

– Prea târziu pentru ce?

– Pentru treaba pe care ți-a încredințat-o Aurelia. Doar că ea a spus „două luni“, iar eu am așteptat puțin mai mult. Mi-a plăcut enorm Aurelia, Amy, și i-am făcut o promisiune. N-am vrut s-o dezamăgesc. Am păstrat secretul foarte bine. Așa că sper că o săptămână în plus nu va conta.

– Sunt sigură că nu, Michael. Te rog să nu-ți faci griji. Numai că *de ce* ai mai așteptat, dacă pot să te întreb?

– Ei bine, îmi place de tine la fel de mult ca și de Aurelia, Amy. *La fel* de mult! Iar ea a plecat prea repede, a dispărut brusc, la fel ca tine, a spus el încruntându-se din pricina acelei amintiri. Am vrut să te țin mai mult aici, cu noi. Sincer să fiu, m-am gândit să nu-ți dau *niciodată* scrisoarea și să rămâi pentru totdeauna, dar știam că aș fi greșit. Numai că îmi doream foarte tare să vii la petrecerea mea de pe Eel Pie înainte să pleci.

Am râs. Și eu aș fi vrut să nu-l mai las să plece niciodată. L-aș mai fi întrebat și ce voise să spună despre faptul că Aurelia plecase brusc. Din câte știam, ea plecase exact atunci când plănuise. Însă nu mi-am mai putut continua discuția cu Michael fiindcă ne-a întrerupt sosirea bunicii lui. Ea nici n-a vrut să audă de prostiile din mintea mea atunci când aparența de curaj mi s-a zdruncinat și i-am spus că nu voiam să plec niciodată, că nu voiam să se schimbe nimic niciodată.

– *Viața* e o continuă schimbare, Amy, și locul ăsta se schimbă la fel de mult ca orice altceva. Nu e la fel ca acum cincizeci de ani, sau chiar zece! Apar și dispar case. Cârciumile, de pildă, apar și dispar, deși cu siguranță că sunt mai multe cele care apar decât cele care se închid. Peste câteva luni, calea ferată va ajunge la Twickenham. Chiar dacă ai rămâne, Twickenhamul pe care îl iubești astăzi ar fi diferit peste un an, peste zece sau peste douăzeci. N-avem ce să facem. Timpul e ca râul. De cele mai multe ori, ne poartă cu el mai repede decât ne-am dori.

Știu că avea dreptate. Știu că e o prostie să te opui; am învățat asta dorindu-mi din tot sufletul ca Aurelia să nu moară. Totuși, aș vrea să-mi aleg propria cale, chiar dacă ar fi una prostească.

Orele trec și ajungem la Marlborough. Privesc pe fereastră și văd că am ajuns la han, în fața căruia ne și oprim. Mi se strânge inima la gândul că plăcuta perioadă pe care am petrecut-o alături de familia Wister s-a sfârșit. Cât de mult mi-ar plăcea să-mi pot permite luxul de a încerca să rămân tare pe poziții – și de a eșua.

PARTEA A TREIA

Capitolul 40

A doua zi de dimineață plecăm devreme din Marlborough. William îmi spune că vom ajunge la Bath la timp pentru prânz. Se pare că mi-am făcut un obicei din a ajunge la noile mele gazde în timpul prânzului.

N-am dormit bine, dar deja sunt o călătoare experimentată, diferită de fata care a plecat din Hatville, care nu se urcase niciodată într-un tren sau într-o trăsură, nici nu se cazase vreodată la un han. Acum sunt îmbrăcată cât se poate de elegant, într-un costum de călătorie nou, vișiniu-închis, tivit cu o bordură bleu. Am o avere de cinci mii de lire sterline, pe care o port cu mine (nu pentru că nu știu cât e de periculos, ci pentru că n-am încotro). Nu sunt copleșită de durere și de iarnă, deși amândouă sunt amintiri proaspete și amândouă vor reveni.

Dar, deocamdată, e primăvară. E o dimineață frumoasă. Bath va fi o experiență minunată.

Repet asta de parcă aș învăța o lecție, de la Marlborough până la Chippenham, unde facem o scurtă oprire atunci când unul dintre cai pierde o potcoavă. Nu mă pot opri să scot capul pe fereastră și să mă uit cum lucrează fierarul chemat în grabă. Astfel de purtări mă pot da de gol la Bath, care e mult mai la modă decât Twickenham. Sunt sigură că, în situația de față, o doamnă ar trebui să se stea la locul ei, *îngrozitor* de plictisită.

Pe marginea drumului, două fetițe desculțe arată spre mine și șușotesc la vederea bonetei mele uriașe, cu cascada ei de pliseuri și panglici. Văzând că le privesc, își scot limbile roz la mine; le întorc amabilitatea. Gâfâie și fug, apoi se întorc și se apropie. Au părul încâlcit, iar hainele nu li se potrivesc. Una stă în spate, dar cealaltă e mai îndrăzneață și vine lângă trăsură.

– Vă rog, domnișoară, aveți un bănuț? mă întreabă cea îndrăzneață.

– Mă tem că nu, nu pentru tine, îi răspund eu.

Fața ei se încruntă îngrozitor.

– Pentru tine am doar o jumătate de coroană.

O văd cum rămâne cu gura căscată.

– Poftim, îi spun deschizându-mi poșeta și întinzându-i moneda. Și iată alta pentru tine, o chem eu și pe cea de-a doua ștrengăriță, care e prea împietrită de uimire ca să mai poată să se miște.

Prima fată mi-o smulge din mână și i-o aruncă.

– Mulțumesc domnișoară, o, *mulțumesc*!

– La drum, domnișoară Amy! îmi strigă William.

Pornim. Copiii au rămas locului pe stradă, uitându-se după noi și trimițându-ne bezele. Aș vrea să le iau cu mine, să le spăl, să le îmbrac și să le iubesc.

Nu m-am gândit că regiunea asta avea să mi se pară atât de frumoasă. Orașul Bath e construit pe niște coline, acum înverzite și minunate în haina lor de primăvară. Unduirile blânde sunt presărate cu ferme și cu turle de biserici. Peisajul se țese din fâșii luminate de razele soarelui și din pete de umbră, care îi sculptează contururile în cel mai plăcut mod cu putință. Poate că nu va fi așa de rău, îmi spun eu în timp ce drumul meu sinuos mă duce mai departe.

Atunci de ce sunt înspăimântată dând cu ochii de orașul Bath? Nu pot să-mi explic, dar, pe măsură ce privirea mi se oprește asupra primelor clădiri de un auriu palid, sclipind în lumina soarelui, mă cuprinde, la fel ca la St. Paul, o presimțire care face să mi se strângă inima. Poate că e amintirea scrisorii lui Lady Vennaway, care mă bântuie. Cum să mă pot liniști dacă mă simt urmărită? Cercetez străzile cu privirea, ca să văd dacă pe aici nu mișună cumva tâlharii; bineînțeles că nu văd nici unul. Trăsura pătrunde în Bath pe un drum neted și larg, mărginit de șiruri lungi de case elegante, cu mai multe etaje și lipite între ele. N-am mai văzut așa ceva.

Cel puțin nu e Derby, mă consolez. Dacă misiunea mea se încheie aici, așa cum sper, mă voi afla la o distanță de doar două zile de prietenii mei. Ar putea fi mai rău. Nu mi-ar fi plăcut să merg departe, spre nord.

Intrăm mai adânc în oraș, trecând printre prăvălii și case frumoase și lăsând în urmă o mică, dar somptuoasă mănăstire. Cotim la dreapta pe un deal abrupt și simt cum caii se smucesc și o iau la trap. Acum nu mai văd

dealurile decât ca pe niște frânturi întrezărite printre clădiri. Sunt prinsă între calcar și civilizație.

După un viraj la stânga, se pare că am ajuns pe Strada Rebecca. Ne oprim și cobor din trăsură. Șirul de case nu e atât de grandios precum cel pe care l-am văzut mai devreme. Strada nu e atât de largă. Aerul proaspăt se simte mai bine.

Casa pe care o caut e ultima din capătul străzii. Mai mare decât casele din jurul ei, e decorată cu numeroase turnulețe și frontoane. Are chiar și o fleșă[11] acoperită cu plumb, care stă aplecată ca și când și-ar dori, ca și mine, să se afle în altă parte. În partea din față, un portic iese în afară spre stradă, ca și când ar vrea să întâmpine orice vizitator și să-l oprească. Sunt distrasă de cuvintele sculptate în coloanele care mărginesc ușa. Gravate adânc, cu plumb, sunt de un negru foarte vizibil pe calcarul alb:

Casa Hades.

– O, Doamne, domnișoară Amy! îmi spune William, care se află aproape de mine, făcându-mă să tresar.

Stau încremenită locului și privesc casa cu luare-aminte, fără să mă intereseze nimic altceva.

– Chiar așa, William: o, Doamne! îi dau eu dreptate.

Ușa e deschisă de o femeie cu un aer atât de regal, încât uluirea îmi crește la culme – e îmbrăcată într-o haină simplă, cenușie, de servitoare, însă n-am văzut niciodată un servitor cu o ținută atât de trufașă.

– Sunteți...? E...? Scuzați-mă, doamna Ariadne Riverthorpe e acasă?

– Pot să vă iau cartea de vizită?

– Mă tem că n-am una, dar cred că doamna Riverthorpe mă așteaptă. Sunteți atât de bună să-i spuneți că a sosit domnișoara Amy Snow?

– Domnișoara Snow, desigur. Intrați și puneți-vă oamenii să vă aducă bagajele. Eu sunt Ambrose.

Îi întind mâna. Știu că nu trebuie să fac asta, dar manierele de doamnă nu-mi pot covârși purtarea obișnuită. Pășesc înăuntru și privesc în jur. Tavanele sunt înalte, decorate, o scară îngustă urcă spre niște înălțimi întunecoase, iar vestibulul e asemenea unui râu, cu trei coloane de piatră gri țâșnind din adâncuri.

Ambrose le face un semn poruncitor cu mâna servitorilor mei, iar apoi mă conduce într-un salonaș.

– O puteți aștepta aici pe doamna Riverthorpe. Vă iau eu bagajele.

Însă eu vreau să-mi iau rămas-bun de la însoțitorii mei, așa că mă întorc în holul boltit. Îmi iau la revedere de la Jack și William, iar doamna Riverthorpe tocmai se ivește, coborând pe scară.

Primul meu gând o aseamănă cu papagalii familiei Wister. Fața îi e brăzdată adânc, dar delicat, iar mâna care se sprijină de balustradă e încovoiată și puternică. Ochii îi sunt ca niște mărgele cenușii. Poartă o rochie mov-închis cu străluciri de verde-smarald pe corset și pe umeri. Se vede că rochia e scumpă; arată ca și când ar fi nouă, deși e croită după moda de acum douăzeci de ani și ceva. Doamna Riverthorpe își poartă părul ridicat într-o creastă, care saltă și se leagănă în timp ce posesoarea ei se îndreaptă spre mine, sprijinindu-se într-un baston. E încovoiată ca un semn de întrebare.

– La revedere, domnișoară Amy! îmi spun William și Jack strecurându-se pe ușă și dispărând în lumina soarelui.

Înghit cu greutate în timp ce ușa cenușie și grea se închide în urma ultimei mele legături cu Twickenham.

Capitolul 41

Femeia mă privește mult timp fără să scoată o vorbă. Tăcerea nu pare ciudată aici, în vestibulul ăsta sumbru în care orice sunet face să se audă ecoul.

– Așadar, tu ești Amy Snow.

Încuviințez înclinând din cap. Da, chiar eu sunt aceea.

– Micuța Amy a Aureliei.

– Da.

Ambrose ne conduce în salon. Pereții sunt acoperiți cu portrete de domni și, în mod ciudat, cu imagini în detaliu ale unor molii mari și colorate. Mobilierul e vechi, dar frumos. Ni se aduc pahare cu vin de Madeira, deși mi-e mai degrabă foame decât poftă de vin. Pentru prima oară după mult timp, nu-mi găsesc cuvintele. Una era să mă simt încrezătoare și în largul

meu atunci când eram înconjurată de prieteni, însă casa asta, care parcă e o vâltoare rece și întunecată, pare să mă sece de toate frumoasele însușiri pe care le-am dobândit în ultima vreme.

Aici mă simt din nou neliniștită.

– Domnișoară Snow, am avut plăcerea s-o cunosc pe domnișoara Vennaway acum patru ani. Ea mi-a cerut să păstrez o scrisoare pentru tine și să-ți îngădui să locuiești în casa mea ori de câte ori ar trebui să vii la Bath. Să înțeleg că ea a murit?

– Da. În ianuarie. Iar eu am fost la Twickenham.

– Desigur. Îmi pare rău să aud asta. A fost o persoană foarte originală. Îmi plac cei ca ea. Tragediile sunt peste tot în jurul nostru. Ce e viața, dacă nu o mare, lungă și poticnită tragedie?

Îmi ia ceva timp ca să-mi dau seama că așteaptă un răspuns.

– Ei bine, eu sper că de-a lungul vieții pot exista măcar unele perioade de fericire și de stabilitate, doamnă Riverthorpe.

Ea strânge din buze. Încă așteaptă un răspuns – unul mai bun.

– Hmm..., reiau eu. Nu pot să spun că e o lungă tragedie, doamnă. Cu siguranță că e poticnită, asta, da. Și sunt de acord că există tragedii, și nu puține. Dar viața ne oferă și altceva în afară de ele, îmi place să cred.

– Cum ar fi?

Un aer rece vine dinspre ușa care a rămas întredeschisă. Mă uit spre vestibulul sumbru, pentru inspirație.

– Cum ar fi prietenia. Frumusețea naturii. Literatura bună. Fericirea, chiar dacă doar în cantități mici și în momentele cele mai neobișnuite.

Ea ridică din sprâncene.

– Crezi în toate astea?

– Trebuie. Altfel, cum am putea să mai trăim? Cum ne-am mai susține moralul?

– Așadar, nu crezi ceea ce crezi, ci ceea ce *trebuie* să crezi. Ai spune că asta face din tine o proastă, domnișoară Snow?

– Dimpotrivă, aș spune că face din mine un om extrem de practic.

Ea dă drumul unui scurt hohot de râs, iar eu îmi dau seama că n-am mai purtat o astfel de dispută de când am pierdut-o pe Aurelia, deși Aurelia avea un fel cu mult mai plăcut de a-și susține punctul de vedere. Nu-mi place stilul doamnei Riverthorpe. Totuși, îmi aduc aminte că e prietena

Aureliei și că, astfel, trebuie să aibă și însușiri, nu numai metehne precum grosolănia și disprețul.

– Ne vom întoarce la această chestiune altădată, domnișoară Snow. Îngăduie-mi să-ți lămuresc ceva despre șederea ta aici. Aurelia a hotărât să nu-ți dau scrisoarea decât după ce se împlinesc opt săptămâni de la sosirea ta. Astăzi e 8 aprilie, prin urmare pe 8 mai vei fi liberă să pleci, deși poți să rămâi mai mult, dacă vrei. Mie oricum nu-mi pasă. Casa asta e mare și nu-i nevoie ca drumurile noastre să se întretaie dacă noi n-o dorim.

Simt cum mi se încovoaie umerii, așa că mi-i îndrept degrabă. N-ar fi politicos să-mi arăt adevăratele sentimente, dar mi se strânge inima la gândul că trebuie să locuiesc aici. Îmi spun – nu pentru prima dată – că trei săptămâni nu însemnă foarte mult. Numai că, în vreme ce mă uit în jur la imaginile bărbaților și ale moliilor, la șemineul fără foc, înnegrit de praf de cărbune, la lumina slabă care se filtrează prin geamul pâclos, trei săptămâni mi se par o eternitate.

– Acestea fiind spuse, îți cer să mi te alături diseară – am invitați la cină –, iar mâine după-amiază vino la un joc de cărți. Vineri are loc un bal plictisitor, iar duminică – o partidă de tir cu arcul la Tuke. Vei participa la ambele. Aurelia m-a însărcinat să te prezint lumii bune din Bath și să te fac un pic mai sociabilă cât timp te vei afla aici. Pot să-mi dau seama de pe acum că nu voi reuși, dar asta e. Cum să te hotărăști dacă să-mi urăști sau nu lumea, în condițiile în care tu nici n-o cunoști? După ziua de duminică, dacă vrei să mă ocolești și să-mi folosești casa ca pe un fel de hotel gratuit, poți face asta. Sau poți continua să mă însoțești, cu condiția să nu te găsesc prea plictisitoare.

Între amintirea primirii călduroase de care am avut parte la Twickenham și cea de acum se cască o prăpastie adâncă, peste care mintea mea nu poate construi un pod. Mă uit în jos, la mâinile pe care mi le țin strânse în poală.

– Înțeleg. Mulțumesc.

Ea se răstește din nou:

– Fleacuri! Crezi că sunt nepoliticoasă și ciudată. Ai făcut drum lung până aici și ai prefera să fii întâmpinată cu vorbe amabile, cu atenție și cu o privire blândă. Dar pe lumea asta vorbele amabile valorează mai puțin decât nimic, așa că m-am dezvățat de ele și, după cum poți să vezi, chipul meu nu e făcut pentru priviri blânde. Totuși, nu i-am oprit niciodată pe bărbați să-l privească. Iar ei au făcut cu mult mai mult de-atât.

Își ațintește privirea de oțel asupra mea, iar eu mă uit în altă parte. Vestibulul mare și pustiu, gura șemineului, zâmbetul malițios al doamnei Riverthorpe... ochii mi se plimbă de la una la alta fără încetare.

– Ce ai de spus în apărarea ta, Amy Snow? Ce ai înțeles din toate astea?

Sper ca ea să nu-mi poată citi gândurile.

– Încă înțeleg foarte puțin, doamnă. Nu știu de ce m-a trimis aici Aurelia, așa că voi face ceea ce-mi spuneți și-mi aștept scrisoarea. Vă sunt recunoscătoare pentru orice ajutor pe care i l-ați dat prietenei mele. Dincolo de asta, nu fac nimic. Sunt aici doar de cinci minute.

– Aha, ești dintre cei care au nevoie de timp ca să înțeleagă ceva, nu-i așa? Eu știu exact cum să procedez într-o situație din momentul în care o întâlnesc. Să te luăm ca exemplu: timidă, asuprită, îmbrăcată într-o rochie nouă. Loială unei prietene capricioase, care e prea moartă ca să-ți mai fie de folos acum. Forțată să trăiești pe când tu, dacă ai putea alege, mai degrabă te-ai ascunde. Prea politicoasă ca să-mi spui ce crezi și dorind să rămâi singură, astfel încât să poți începe procesul lung și anevoios de a te dumiri ce să înțelegi din toate astea.

Îmi înclin capul, țeapănă – femeia asta e tare ciudată.

– Dar aveți un avantaj asupra mea, doamnă, răspund eu în cele din urmă, căci mi se trezește simțul dreptății. Ați cunoscut-o pe Aurelia, așa că trebuie să vă fi vorbit despre mine. Instinctele dumneavoastră au fost pregătite. Eu n-am auzit de dumneavoastră până acum două zile și singurul ei comentariu despre dumneavoastră a fost o scuză.

Din momentul în care cuvintele mi-au ieșit pe gură, mi-am dorit să le pot prinde și îndesa înapoi.

Dar ea se răstește pentru a treia oară, clătinând din cap:

– Nu mă mir că a fost o scuză, pentru că asta era Aurelia, o nebunatică. Bine ai zis, domnișoară Snow. E adevărat, am auzit câteva povești despre tine. Acum mă aștept să vrei să iei prânzul înainte să despachetezi, nu-i așa?

– Doamnă, sunt înfometată. Și sper să nu vă supăr remarcând că oferta dumneavoastră de a mă invita la prânz seamănă foarte mult cu un gest de amabilitate.

– Haaaaa! croncăne ea. Te înșeli, domnișoară Snow, te înșeli. Faptul că te-am îmbiat să mănânci nu arată vreo purtare de grijă deosebită, ci doar o cunoaștere de bază a biologiei. Nu-ți băga în cap că, sub aparența mea

dură, aș fi gingășia întruchipată, sau vei fi foarte dezamăgită. Ne vedem la ora cinci, la cină. Explorează tot ce dorești, simte-te ca acasă. N-am secrete. Sau mai degrabă am multe, dar sunt atât de scandaloase încât le cunoaște toată lumea.

Capitolul 42

După o masă de prânz ciudată, presărată cu o conversație plină de provocări, scap și mă refugiez, destul de ușurată, în intimitatea camerei mele. Încăperea are un pic de ecou, al cărui răsunet e destul de trist. Încerc să nu mă gândesc la camera mea de la Mulberry Lodge. Poate că cea de aici e mai mare și mai luxoasă, dar, după gusturile mele, mai puțin plăcută în toate privințele. Are proporțiile ciudate ale unui triunghi isoscel; acoperișul se apleacă atât de abrupt încât chiar și eu, scundă cum sunt, m-am lovit la cap de mai multe ori în timp ce despachetam. Culorile sunt sobre – cafeniu, gri și vișiniu – și are vedere la stradă. Nu vreau să fiu pesimistă înainte să-mi înceapă cu adevărat perioada de ședere aici, dar nu sunt în stare nici să-mi închipui, măcar, că m-aș putea bucura vreodată de odihnă sau de singurătate în prisma asta ascuțită. Îmi grămădesc cărțile deasupra unui scrin, într-o sforțare zadarnică de a mă simți ca acasă.

După ce îmi așez hainele într-un dulap înalt, care scârțâie, explorez casa așa cum am fost invitată, trecând, fără pic de însuflețire, dintr-o cameră în alta. E un loc foarte ciudat. Nu numai că are un turn și o mulțime de cornișe de care te poți lovi cu capul, ci e și întunecată și lugubră; nu mă pot destinde deloc între zidurile ei. Pare cumva... nesănătoasă. Fiecare cameră e decorată cu tablouri care înfățișează molii. Sunt și schițe ale unor bărbați, iar unii dintre ei sunt dezbrăcați.

Una dintre camere pare să fie un fel de birou dedicat în totalitate moliilor. Atrasă de rafturile cu cărți așa cum am fost întotdeauna, găsesc doar titluri referitoare la molii, cum ar fi: *Ciclul de viață și obiceiurile moliei*; *Rhoperosera: un studiu* și, interesant, *Molia și omul*. Nu-mi imaginez cu ce

s-ar putea umple atâtea pagini despre subiectul ăsta, dar mă îndoiesc că voi fi îndeajuns de curioasă ca să le citesc și să aflu cu ce. În birou se mai află și o vitrină de sticlă plină cu molii pironite cu ace, dar, în chip ciudat, acestea sunt aproape cu toatele din aceeași specie: mici, cafenii, și, prin urmare, nu alcătuiesc o colecție variată. De ce *molii*, mă întreb, încruntată; mi se pare un obiect decorativ neobișnuit. Poate că doamna Riverthorpe e pasionată de lepidoptere. Nu pare genul, însă ea oricum e surprinzătoare în toate privințele.

La ora cinci, dorindu-mi să pot fi aproape oriunde altundeva, mă prezint la cină, așa cum mi s-a poruncit. Doamna Riverthorpe aruncă o privire la rochia mea verde-smarald, aleasă cu grijă în onoarea acestei ocazii, și îmi cere să mi-o schimb de îndată.

– Nu mai ai altceva...?

Dă din mână într-un fel care sugerează că înfățișarea mea e intolerabil de searbădă. Ea însăși e îmbrăcată într-o rochie stacojie, de poplin, care îi atârnă pe siluetă sau, mai bine spus, pe oase, coborând uimitor de jos pe un sân sfrijit și ridat. Efectul ar trebui să fie stânjenitor, însă neclintita ei siguranță de sine face ca rochia să nu pară chiar atât de nepotrivită, sau cel puțin arată limpede că nici vorbă ca purtătoarea ei să se gândească să și-o schimbe.

– Nu port hainele astea pentru că sunt bătrână și nu-mi dau seama că sunt demodate, să știi, îmi spune ea dintr-odată. Am ținut pasul cu moda până când ea n-a mai vrut să țină pasul cu mine. Nu pot să sufăr aceste rochii hidos de moderne de azi, făcute să ne acopere de parcă n-am fi avut niciodată vreun gând păcătos, n-am fi avut niciodată sâni, umeri sau coate. Suntem *femei*, nu portocale!

Nu mă gândisem niciodată așa la frumoasa mea rochie verde, cu guler rotund și mâneci lungi. Mă întreb dacă nu cumva doamna Riverthorpe e puțin nebună.

Netezindu-mi frumoasele fuste, mă hotărăsc să nu-mi schimb toaleta doar ca să-i fac ei plăcere.

– Mi se potrivește foarte bine, doamnă Riverthorpe.

– Da, suspină ea, m-aș încumeta să spun că așa e.

Ne întrerupe o bătaie în ușă. Intră trei oaspeți, ceea ce mă face să mă simt precum a cincea roată la căruță, iar nou-veniții sunt cea mai ciudată

societate care se poate închipui. Pe măsură ce salonul se umple, simt că parcă mă micșorez. Cu toții vorbesc unul peste celălalt, părând că încearcă să impresioneze și luându-se, fără doar și poate, la întrecere ca să se bucure de atenția doamnei Riverthorpe.

Unul dintre ei e domnul Pierpont, un ins uscățiv, cu ochi de vultur, de vreo șaptezeci de ani, care vorbește la nesfârșit despre zilele sale de glorie ca participant la întrecerile de vâslit, și mai e și domnul Freeman, un tânăr *dandy* extravagant, care cochetează nerușinat cu doamna Riverthorpe toată noaptea. Contribuția pe care și-o aduce la conversația generală constă doar în povești despre isprăvile sale bahice. Întrucât al treilea oaspete e doamna Manvers, care face parte din Asociația pentru Temperanță a orașului Bath, propria mea conversație se reduce la banalități, în încercarea disperată de a nu ofensa nici una dintre părți.

Nu e o seară plăcută și, odată încheiată, nu-mi mai amintesc ce am mâncat sau cum a fost vinul; nu țin minte decât senzația că parcă aș fi mers, desculță, pe cioburi de sticlă. Să fiu din nou singură în camera mea e o fericire, deși nu una prea mare.

Am renunțat la foarte multe ca să vin aici, mă gândesc eu în vreme ce stau îngenuncheată pe scaunul de lângă fereastră, dârdâind și privind în jos, spre strada tăcută. A fost întotdeauna ușor să-i îndeplinesc Aureliei dorințele pe când n-aveam nimic al meu. Însă e cu totul altceva acum, când am – *am avut* – prieteni dragi alături de care să-mi petrec zilele. Și mai mult decât atât! Un câine jucăuș, o seră, un râu și o grădină (chiar dacă nu erau chiar ale mele). Și speranță. Încă din acele prime dimineți friguroase de februarie petrecute la Twickenham, am simțit speranță. Asta e ceea ce-mi lipsește cel mai mult aici. Doamna Riverthorpe e prea istovită ca să mai poată vedea speranța ca pe altceva decât ca pe o bătaie de cap. Cred că nu i-ar da prea mare atenție nici măcar iubirii.

Mă strecor fără tragere de inimă într-un pat aproape înghețat și scrutez întunericul, întrebându-mă de ce naiba a trebuit să mă trimită Aurelia *aici*. Cea mai firească explicație la care mă pot gândi e că ea a vrut ca astfel să-l pot întâlni pe Frederic Meredith. Îmi promit ca, de îndată ce o revăd, s-o întreb pe doamna Riverthorpe dacă îl cunoaște. Acum, că am aflat despre Robin, sunt mai nedumerită ca niciodată cu privire la rolul lui Frederic Meredith în povestea Aureliei. În timp ce mi se închid pleoapele, mă

gândesc la ceea ce știu despre el. Un domn – desigur. Frumos – desigur. Un dansator desăvârșit. Un bărbat despre care ea mi-a scris în amănunt vreme de mai bine de două luni, pentru ca mai apoi să-l pomenească doar de două sau poate de trei ori în tot restul vieții ei. Clatin din cap, ostenită.

Dacă ai vrut să creezi un mister, Aurelia, ai reușit.

Pare aproape o prostie să închid ochii și să-mi îngădui să adorm într-o atmosferă atât de neliniștitoare. Fac tot ce-mi stă în putință să-mi amintesc că am șaptesprezece ani și că, nemaifiind copil, nu cred în fantome sau vampiri.

Capitolul 43

Bath. Sosită aici miercuri, până în dimineața zilei de vineri am și ajuns să mă simt în întregime nefericită. Am încercat să mă împac cu noua mea situație și să explorez împrejurimile într-o stare de spirit senină și binevoitoare. *Încerc*. Însă acum îmi lipsește familia Wister la fel de mult cât îmi lipsește Aurelia, iar Mulberry Lodge – cu mult mai mult decât mi-a lipsit vreodată Hatville. La Bath mă simt pierdută.

Stând, conștiincioasă, în fața catedralei, în ploaie, mă zgâiesc la sculpturile ce-i înfățișează pe oameni urcând trudnic, treaptă cu treaptă, scara către Cer. Simt o anumită simpatie față de ei, pentru că și lor, și mie ne e greu. Însă *ei*, cel puțin, nu sunt prinși în vârtejul căutării comorii a Aureliei.

Ieri, obosită, nervoasă și dornică să evadez din casa aceea, am plecat să explorez orașul. Din politețe, i-am cerut părerea doamnei Riverthorpe, ca nu cumva s-o dezonorez plimbându-mă neînsoțită. Aproape că a țipat la mine și nu m-a învrednicit cu nici un răspuns. Așa că am ieșit singură, iar trecătorii m-au privit cu uimire pentru că n-aveam însoțitor. Drept urmare, ori de câte ori mă uitam la reflexia mea în vitrinele luxoase și strălucitoare ale prăvăliilor, descopeream o Amy ce își înclina capul cu un aer care, hotărât, era unul de sfidare.

Apoi, ieri după-amiază am luat parte, conștiincioasă, la jocul de cărți. Atmosfera a fost la fel de plictisitoare și de încordată ca și aceea de la cină, cu o listă de invitați la fel de prost aleși. După ce totul s-a sfârșit și invitații au plecat, i-am vorbit doamnei Riverthorpe despre apropiatul bal. I-am spus că nu voiam să mă duc. Luasem parte de curând la un bal care avusese loc la Richmond, i-am povestit, așa că nu mai aveam nici o dorință de a-i face față altuia în viitorul apropiat.

Doamna Riverthorpe nici n-a vrut să audă. A decretat că un bal la Richmond nu se compară cu un bal la Bath. Nimeni nu vine la Bath pentru ca apoi să *nu* participe la baluri. Dacă n-aveam să mai vreau să merg la un al doilea, fie, însă nici nu voia să audă să nu merg măcar la unul. Și aș fi făcut bine să nu port o toaletă din cale afară de cuviincioasă.

Apoi am întrebat-o dacă îl cunoștea pe Frederic Meredith, dar doamna Riverthorpe a susținut că nu auzise niciodată de el. Atunci am vrut s-o întreb dacă știa ceva despre scopul vânătorii de comori, însă ea deja își pierduse răbdarea în ceea ce mă privea. Înainte să-i pot pune întrebarea, a luat-o din loc, fiind așteptată la o cină undeva în oraș.

Astăzi am ieșit din nou devreme, nu pentru că sunt nerăbdătoare să văd mai mult din Bath, ci pentru că nu vreau să-mi petrec toată ziua în casă așteptând balul. Până la prânz deja eram istovită și udă leoarcă. Am admirat Royal Crescent. Am contemplat Crescent Fields. Mă gândesc la felul în care aș fi putut să-mi petrec o zi ploioasă la Mulberry Lodge și mă încearcă plânsul.

Străbat tot drumul până la râu și privesc fără prea mare tragere de inimă barajul și apa care curge, când aud niște pași grăbiți tropotind pe pavaj, lângă mine. Apoi pașii se opresc, iar eu mă întorc.

– Scuzați-mă, doamnă!

Simt o strângere de inimă. Oare, rătăcind singură pe străzi, i-am dat cumva vreunui domn ocazia să mă abordeze într-un mod nepoliticos? Mă întorc și privesc prin perdeaua de picături care mi se preling de pe bonetă.

Silueta cea neclară își duce mâna la pălărie.

– Nu vreau să vă jignesc sau să vă sperii, doamnă, dar spuneți-mi, vă simțiți bine? Văzându-vă cum stăteați singură în ploaie, am vrut doar să mă asigur că n-ați pățit nimic rău. V-aș putea ajuta cu ceva?

Ceva din timbrul vocii lui mi-e cunoscut. Ridic mâna ca să opresc picăturile de ploaie; un firișor de apă rece ca gheața mi se scurge înăuntrul mânecii. Șovăi, nu din cauza umezelii, ci a uimirii. Henry Mead întinde o mână ca să mă liniștească, iar apoi și-o retrage pe dată.

– Iertați-mă, doamnă! Nu vă simțiți bine?

– Henry! exclam eu. Ce cauți aici? Ce mai *faci*?

E cumplit de limpede că el nu-și amintește de mine. Sunt uimită de felul în care îmi tresare inima la vederea lui – și mi se strânge atunci când îmi dau seama că el a uitat că ne-am cunoscut. Cu siguranță că, de când am făcut cunoștință, eu n-am fost nici pe departe atât de prezentă în gândurile lui pe cât a fost el într-ale mele. La urma urmei, știu că nu sunt una dintre acele femei pe care nu poți să le mai uiți.

El pare stânjenit.

– Scuzați-mă, doamnă, eu...

– O, te rog să nu te scuzi, domnule Mead.

Sunt rușinată că eu l-am salutat ca pe un vechi prieten când, desigur, el nu-mi e așa ceva.

– De ce ți-ai aduce aminte de mine? Ne-am întâlnit o singură dată, la bunicul tău, acum câteva luni. Doar că m-am bucurat să văd o față cunoscută aici, la Bath, vezi tu, și...

– *Amy*? Amy *Snow*? Ești chiar tu?

Acum el mă privește cu luare-aminte printre picăturile de ploaie și dintr-odată îmi dau seama cu bucurie că nu m-a uitat, ci că pur și simplu nu m-a recunoscut!

– Arăți *cu totul* altfel! Nu mă așteptam să te văd *aici*! Ce te aduce la Bath? Și de ce stai singură pe pod, în ploaie?

Clatină din cap, îmi strânge mâna și zâmbește poznaș, așa cum mi-l amintesc atât de bine. Îmi dau seama că și eu zâmbesc, deși sunt sigură că gestul ăsta e încă unul nepotrivit pentru o doamnă și, ca atare, trebuie să-l adaug pe lista mea de încălcări ale bunei-cuviințe.

Amândoi clipim printre picături și ne străduim să facem față ploii torențiale, așa că el îmi propune să intrăm într-o cafenea. Primesc cu recunoștință. De ce să-mi fac griji? Doamnei Riverthorpe nu-i pasă ce fac, și în nici un caz nu mă aștept să impresionez societatea din Bath. Vreau mă încălzesc, să-mi usuc hainele și să mă țin cât mai departe de Casa Hades. Vreau să stau de vorbă cu Henry.

Capitolul 44

Henry îmi dă brațul și ne grăbim să ne întoarcem în oraș, pe lângă prăvălii elegante și localuri înăbușitoare întrezărite printr-o perdea de ploaie. Ajunși în vecinătatea vechilor băi romane, Henry se strecoară printr-o ușă îngustă și mă trage după el. Mă trezesc într-o încăpere lungă și caldă, în formă de cutie poștală, unde sunt întâmpinată de aroma amețitoare a cafelei, densă precum o ceață. Găsim locuri într-un separeu de lângă o fereastră. Ploaia lasă pe sticlă desene fantastice, iar orașul e acoperit de vălătuci de abur. Îmi scot boneta și-mi revărs din ea propria cascadă.

– Aha, *acum* te văd! exclamă Henry, arătând mai încântat decât aș fi crezut că era cu putință. Amy, îmi pare atât de bine să te întâlnesc din nou! Trebuie să recunosc că m-a întristat faptul că nu ne-am mai putut întâlni în... ianuarie, nu-i așa? Dar tu trebuia să te ocupi de niște treburi personale, așa că ce mai puteam să fac? Mai mult decât atât, îți mărturisesc că bunicul mi-a *poruncit* să nu te deranjez cerându-ți o adresă de corespondență. Iar acum, iată-te!

Un chelner aduce cafea într-un samovar înalt de argint. Toarnă lichidul întunecat și aburind în cești crem de porțelan, translucide ca niște petale. Aștept până se înclină și se retrage, iar apoi îmi ridic privirea spre Henry și îi spun:

– Ai fost? Întristat, vreau să spun.

– Desigur! Am petrecut o seară frumoasă la Holborn, nu-i așa? Cred că între noi s-a născut o prietenie caldă. Asta, doar dacă plăcerea n-a fost doar de partea mea și acele treburi personale ale tale au fost o minciună ca să scapi de un tâmpit sadea, care ți-a stricat cina vorbind prostii toată seara.

– O, nu! Adică da, *a fost* o seară frumoasă și mi-aș fi dorit să fi putut rămâne și să vă revăd pe tine și pe domnul Crumm.

– Mă simt ușurat să aud asta. Atunci, să ținem un toast. Pentru prietenie! Și pentru întâlniri întâmplătoare în locuri neașteptate!

Își ridică ceașca, minusculă în mâna lui mare. Zâmbesc și o ciocnesc de ea pe a mea. Știu că mă zgâiesc la el, dar nu-mi vine să cred că stă în fața mea, după tot acest timp. E real! În carne și oase, ud de ploaie și cât se poate de *real*.

– Care e situația ta acum, Amy? Ești liberă să vorbești despre asta, sau ar trebui să nu mai pun întrebări? Nu sunt băgăcios, ci doar extrem de curios. Te rog, spune-mi să nu mai vorbesc dacă nu trebuie.

Mă simt încordată atunci când pomenește despre căutare, iar apoi ridic din umeri. În acele ultime minute uitasem cu totul de asta.

– Adevărul e că nu sunt mai liberă decât eram atunci când ne-am cunoscut, Henry. Timpul și scopul meu sunt încă în slujba aceleiași prietene care nu mai e printre noi. Mă tem că n-am libertatea de a-ți dezvălui detaliile, deși mi-aș dori foarte mult s-o pot face. Pune-mi orice întrebări vrei, doar că e cu putință ca la multe dintre ele să nu-ți pot răspunde.

El întinde mâna peste masă și mi-o atinge pe a mea ușor, plin de înțelegere. Mă simt ca o ceașcă de porțelan, delicată și mică sub atingerea lui.

– Înțeleg. Dar te simți *bine*? De cât timp ești aici? E totul... mmm...?

Își retrage mâna și face un gest vag printre cuvintele cu care mă întreabă dacă viața mea are vreun sens. Simt o mare dorință să-l mângâi pe obraz. În schimb, iau o înghițitură de cafea.

– Mulțumesc de întrebare, sigur că sunt bine și am găsit mai multă bucurie în ultimele luni decât am sperat vreodată că aș putea să simt.

Mă uit în jur, prin cafenea. N-am mai fost niciodată în vreuna. Îmi plac aerul plin de abur și mișcările vioaie și hotărâte ale chelnerilor.

– Am locuit la Twickenham, împreună cu niște oameni de-a dreptul minunați. Mi-a părut foarte rău să plec. Am venit miercuri aici și simt o puternică strângere de inimă. Aș prefera să mă aflu în altă parte, deși Bath e un oraș foarte atrăgător, desigur, numai că... mie... asta mi se pare... ei bine, sinceră să fiu, nu-mi place deloc.

– Dar cum e *cu putință*? Doar vorbim despre *Bath*, draga mea! oftează el, însă deja îmi dau seama că mă tachinează. Nu, nu, știu exact la ce te referi. Când i se spune cuiva că *trebuie* să-i placă neapărat un loc, asta face cu neputință să-i placă acel loc, să fie hotărât să *nu*-i placă locul respectiv – nu-i așa?

– *Da*! Și, Henry, Bath e un loc extrem de *la modă*, iar eu nu sunt, în nici un caz, o persoană în ton cu moda. Bath e frumos, desigur, dar motivele pentru care oamenii vin aici, să vadă și să fie văzuți, să danseze, să flirteze... Ei bine, astfel de lucruri pot fi foarte bune într-o companie

plăcută, însă eu sunt aici fără prieteni și, în plus, în adâncul inimii mele tânjesc după o viață mai liniștită.

– Cu toate astea, viața ta numai liniștită nu e, comentează Henry, lăsându-se pe spate în scaunul lui și privindu-mă. Treburi misterioase, călătorești singură dintr-un loc în altul. Nu e un lucru obișnuit pentru o domnișoară.

– Da, te asigur că nu e nimic obișnuit în situația mea.

– Mai mult decât atât, nu sunt sigur că acum poți pretinde că nu ești o persoană în ton cu moda. Cu siguranță, la Londra nu erai...

E rândul meu să-l tachinez:

– Cum? Cum *poți* să spui un lucru atât de neplăcut!

– Poate fi neplăcut, dar e adevărat. În timp ce *acum*, ei, bine, nu e de mirare că nu te-am recunoscut pe pod. O rochie foarte fină, o bonetă foarte mare, care-ți acoperă chipul. Arăți foarte diferit acum, să știi.

Zâmbește larg și își întinde picioarele lungi pe sub masă. Se lovesc de ale mele, iar el le retrage grăbit, îndreptându-se din nou.

– Scuză-mă, te rog, Amy!

– Dar gândurile de sub țeastă îmi sunt aceleași, indiferent de mărimea bonetei așezate pe ea, mă grăbesc să-i spun, în speranța de a-i distrage atenția de la fața mea îmbujorată. Aurelia a aranjat... multe lucruri pentru mine. Sunt mai bine îmbrăcată decât am fost vreodată, dar încă mai există lucruri legate de mine pe care societatea le poate considera greșeli. Nu pot tăgădui că e plăcut să te îmbraci bine și să nu fii privit de sus pe stradă, dar, în ceea ce privește transformarea într-o mare doamnă, în mijlocul unui vârtej social, nu asta mă preocupă.

– Dar ce te preocupă?

– Să-i fiu fidelă Aureliei, să-i îndeplinesc dorințele și să fac ceea ce trebuie să fac.

– Dar... cum rămâne cu tine?

Mă încrunt, iar între noi se lasă o tăcere stânjenitoare în timp ce mă gândesc la o explicație. Ușa din spatele nostru se deschide cu un sunet vesel de clopoțel. Un client încearcă să iasă în timp ce altul intră. Se lovesc de scaunul meu; mesele sunt destul de apropiate. Henry sare ca ars, însă clientul își cere scuze, politicos, și merge mai departe.

– Sunt bine, Henry, îi spun eu zâmbind, iar el se așază din nou.

Îmi împreunez mâinile pe masă și continui:

– Nici nu pot gândi dincolo de Aurelia; aranjamentele ei stabilesc unde mă duc și când. După ce ajung la sfârșitul acestei... afaceri... știu că va trebui să completez spațiile libere. Va trebui să mă hotărăsc unde să mă stabilesc și cum să trăiesc. Am destulă avere încât să nu fie nevoie să lucrez; totuși nu sunt o doamnă, nu prin naștere. N-am nici o dorință să mă tot prefac că sunt una și nici nu-mi doresc o viață de trândăvie singuratică. Neavând o familie a mea... voi avea multe lucruri la care să mă gândesc, odată ce închei cu treburile Aureliei.

Ridic iarăși din umeri, știind că nu e potrivit ceea ce am spus, însă habar n-am ce să-i mai zic – doar dacă nu-i spun totul.

Henry se apleacă și el spre mine și pare că se gândește cu atenție la ce să spună în continuare.

– Loialitatea ta e impresionantă. Văd că ai iubit-o foarte mult pe Aurelia. Dar nu e uneori... greu, să-i îndeplinești dorințele așa, în necunoscut?

Suspin.

– E atât o binecuvântare, cât și un blestem.

Mă opresc, iar Henry mă privește, răbdător.

– Cât timp sunt ocupată cu asta, nu pot să-mi iau propriile decizii și nici să-mi urmez propriul drum și asta e greu, da. Când întâlnesc prieteni amabili, nu sunt liberă să stau cu ei. Desigur, datorită Aureliei i-am cunoscut, în primul rând! Iar apoi, încă mă simt destul de pierdută fără ea; în plus, n-am încredere, Henry, că mă așteaptă un viitor fericit. Acum, sunt ca o... trăsură. Chiar dacă mă zbat de una singură, dorințele Aureliei sunt calul care mă trage înainte.

– Înțeleg. E important să ai un țel. Poate că în curând ai putea simți că ești și trăsura, *și* calul.

– Poate. Dar tu, Henry? Ce te aduce la Bath?

Henry amestecă în cafea și rontăie un biscuit. Granule argintii de zahăr îi cad pe mânecă și le scutură.

– O, motivele obișnuite, să văd și să fiu văzut, să dansez, să flirtez...

Mă simt puțin descurajată, până când îmi dau seama că mă tachinează din nou.

– De fapt, am fost trimis de acasă pentru că am căzut în dizgrație. Ei bine, „dizgrație“ e un cuvânt prea dur. Am fost trimis să reflectez asupra greșelilor pe care le-am făcut.

– O! Și... reflecțiile au dat roade?

El privește pe fereastră la ploaie și la strada întunecată, iar apoi se întoarce spre mine.

– Sincer vorbind, am aflat puține lucruri pe care să nu le fi știut deja: doar că sunt un pierde-vară fără motivație și fără direcție. Am lăsat baltă studiile, Amy. Îți amintești că, atunci când ne-am întâlnit, eram enervat din cauza lor? Le-am reluat la scurt timp și m-am simțit înviorat după acea perioadă de pauză. Am studiat cu seriozitate, chiar am făcut-o! Îndrumătorul meu de studii a fost foarte mulțumit de mine – vreme de aproape două săptămâni întregi! Iar apoi m-a apucat din nou acea senzație sufocantă că viața trece pe lângă mine în timp ce eu studiez. Mi s-a blocat creierul, Amy.

El își ridică mâinile în semn de capitulare.

– A refuzat să mai primească informații despre femur sau bacterii.

– Chiar așa? Şi ce altceva ai putea face? De ce ai ales medicina, Henry?

– Păi am vrut *să-i ajut* pe oameni. Îmi place să învăț, urăsc să văd suferință. Medicina părea o cale sigură de a-i ajuta pe oameni și de a le alina suferința. Dar, în schimb, mi-am dat seama că nu puteam învăța, n-am văzut oameni, cu excepția unor părți dezmembrate de la cadavre – un craniu aici, un omoplat acolo –, iar de suferit, sufeream *eu*! Scopul mi se pare încă nobil, însă calea pe care trebuie s-o urmez ca să-l ating nu e una pe care să mai vreau să merg nici măcar pentru o clipă.

S-a cutremurat amintindu-și.

– Acum, asta ridică o întrebare importantă pentru mine și pentru tatăl meu. Înseamnă că n-am caracter dacă pur și simplu nu pot să fac ceea ce trebuie vreme de o perioadă prestabilită, ca să ating un scop onorabil?

– Înțeleg... Așa că ești la Bath ca să meditezi asupra situației.

Mă feresc să răspund la întrebare, fiindcă nu pot să-i spun unui om ce fel de caracter are. El nu mi se *pare* lipsit de curaj sau de noblețe, dar îmi dau seama că pot fi influențată de părul ondulat, de silueta înaltă și de ochii lui. (Au cea mai închisă și mai strălucitoare nuanță de căprui, iar în clipa asta pe genele negre și lungi îi tremură o picătură argintie de ploaie.) Dar chiar și eu știu că părul și silueta nu sunt esența unui bărbat, nici măcar ochii întunecați și umezi din pricina unor picături de ploaie.

– Cred că familia mea are impresia că tinerețea e cea care mă împiedică să lucrez, Amy, îmi spune el râzând, într-un mod care sugerează că nu-și poate imagina *de unde* ar putea să aibă ei o asemenea impresie. Dar nu cred că

petrecerile și tinerele domnișoare sunt răspunsul pe care îl caut, deși n-am nimic împotriva lor. Nu *vreau* să-mi pierd timpul, mă asigură el cu seriozitate, așezându-și coatele pe masă și aplecându-se. Am irosit destul ca tânăr *dandy*. Deja îmi *doresc* să am un scop stabilit... Doar că nu știu care e acela.

Pentru că atât el, cât și eu stăm aplecați, suntem foarte aproape unul de celălalt. Mă înroșesc de la fiorul pe care îl simt pentru că ne facem confidențe pline de înțelegere. Nu mă pot îndepărta de el; nu vreau s-o fac. Vreau să-i spun atât de multe – că mă simt privilegiată fiindcă are încredere în mine și e atât de sincer, că îi admir hotărârea de a-și găsi un drum în viață care să i se pară cel bun de urmat, că mi se pare că are cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată... Inima îmi bate cu putere.

– Mai vrei cafea? mă întreabă Henry dintr-odată, rupând vraja și ridicând un braț ca să-i facă semn unui chelner înainte să pot răspunde.

Mă așez din nou într-o poziție corectă și mă uit în jur ca să-mi revin. Cafeneaua e mai aglomerată ca oricând, iar ușa scoate din nou un clinchet, anunțând încă un client. Scaunul meu e din nou împins. Îmi ridic privirea ca să asigur persoana care m-a împins că nu mi-a cauzat nici o neplăcere, însă doamna respectivă pare să nu-și facă griji. Tresar și-mi ascund aproape în întregime capul sub masă, prefăcându-mă că-mi leg șireturile.

– Amy? Hei? Amy? aud deasupra mea vocea lui Henry, așa că mă ridic, însă fără nici o tragere de inimă.

Arunc o privire la stânga, dar nou-venita deja străbate lunga cameră dreptunghiulară și se află la jumătatea drumului. Spatele ei perfect drept și fustele largi se îndepărtează de mine. Totuși, e aici, iar eu nu mai pot rămâne.

– Ești bine, Amy? mă întreabă Henry aplecându-se peste masă.

– Da, mulțumesc, dar trebuie să plec!

– Chiar trebuie? se întristează el, iar apoi scoate un ceas de buzunar auriu. O, Doamne, da, vorbim de ceva vreme. Am întârziat și eu. Dar pot să te duc mai întâi acasă? Mai degrabă aș întârzia decât să te văd plecând prin ploaie de una singură.

Însă eu chiar asta trebuie să fac. Asemenea Cenușăresei – dar cu amândouă cizmele bine îndesate în picioare –, trebuie să dispar. Ies în grabă pe ușa zornăitoare, în timp ce Henry aruncă niște monede pe masă. Apoi își ia pălăria și mă urmează.

– Îmi pare rău, Henry.

După ce mă ajunge din urmă pe strada udă de ploaie, mă întorc spre el și îl iau de mână, fără să țin seama de bunele maniere.

– Mi-ar plăcea să mai stau, dar nu pot să întârzii. Gazda mea mă așteaptă. Și nu cred că *tu* iei parte la balul de la Greatmead Hall în seara asta, nu-i așa?

El îmi răspunde că nu. Locuiește la niște prieteni, care au plănuit o cină astă-seară în casa lor de pe Strada Henrietta.

– Totuși, am auzit despre bal. În cinstea logodnei domnișoarei Genevieve Colt, nu-i așa? Mă tem că eu și prietenii mei nu suntem îndeajuns de importanți. Te învârți în înalta societate, Amy. Ei, haide, nu fi atât de tristă! Jumătate din Bath ar da orice ca să meargă acolo în seara asta. Iar cealaltă jumătate merge deja!

Nu pot să nu fiu tristă. Să mă învârt în cercuri care nu l-ar recunoaște pe Henry Mead nu e deloc o onoare pentru mine.

– Dar te voi revedea câtă vreme mai stau la Bath?

– Bineînțeles că da.

El pare nedumerit de graba mea și privește în lungul străzii.

– Lasă-mă să-ți chem o trăsură, dacă tot nu mă lași să te conduc. Iată! strigă el, fluierând, apoi, ascuțit. Care e adresa ta, Amy? Unde te pot găsi?

– Strada Rebecca.

O trăsură oprește lângă noi, cu copitele și roțile împroșcând apa din bălți. Ușa se deschide.

– Casa e simplu de găsit. Se numește Casa Hades! Gazda mea e doamna Riverthorpe. Caută-mă, Henry!

Urc în trăsură, iar el schimbă câteva cuvinte cu vizitiul și-i dă câteva monede.

– Promit. Mâine. Casa Hades? Sună ca o poveste dintr-un alt timp.

– Așa e. O, Henry, mă bucur atât de mult că te-am revăzut...

– Și eu mă bucur că te-am revăzut. Pe mâine, atunci! Voi veni de dimineață.

Trântește ușa.

Mă gândesc să-l mai întreb ceva și mă aplec pe fereastră.

– O, înainte de a pleca, te rog să-mi spui dacă în timpul ședерii tale la Bath ai întâlnit cumva un domn pe nume Frederic Meredith? Cred că era un prieten al Aureliei.

– Frederic Meredith? Îmi pare rău, Amy, nu. Îmi voi întreba prietenii, dacă vrei, dar eu n-am auzit niciodată de el.

Trăsura își ia avânt prin ploaie cu șuierat de roți, iar eu mă înfior de amărăciune. Încă o dată, trecutul a făcut ca o întâlnire fericită să aibă un final brusc. Pentru o clipă, acolo, în cafenea, am crezut că cele două nopți petrecute la Casa Hades m-au făcut să o iau razna cu totul.

Trăsături aristocratice – întipărite pentru totdeauna în mintea mea – ținută mândră, păr lung, castaniu, și ochi albaștri. Dar nu era Lady Vennaway. Era al cel de-al doilea mare rău care m-ar fi putut pândi.

Sora ei, Arabella Beverley.

Capitolul 45

Până să ajung la Casa Hades, m-am convins singură că nu s-a întâmplat nimic rău. Doamna Beverley nu m-a văzut. Și, deși m-a durut să fiu smulsă din nou de lângă Henry, el e aici și îl voi vedea mâine. Mă grăbesc să intru, de curând împăcată cu ideea de a mă afla la Bath. Prezența în oraș a unui prieten aruncă o lumină cu totul nouă asupra săptămânilor viitoare. Însă acea lumină pălește atunci când o găsesc pe doamna Riverthorpe așteptându-mă în vestibul. Stă la pândă precum ar sta, în niște ape întunecoase, un crocodil răbdător și primejdios.

– Văd că ai încercat să te îneci, ca metodă de a te sustrage mersului la bal! Te asigur că nu vei scăpa atât de ușor.

– Ba nu, doamnă Riverthorpe. M-am întors ca să mă usuc și să mă pregătesc.

– Ca să te pregătești, e nevoie să faci mai mult decât să te usuci, domnișoară! O voi trimite pe Cecile. Ea te va pregăti așa cum trebuie.

Nu știu cine e Cecile, dar e mai prudent să nu mă cert. Până acum, nu m-am obișnuit cine știe ce cu ciudata Casă Hades și le-am cunoscut doar pe doamna Riverthorpe și pe Ambrose. Aceasta din urmă pare să ocupe o poziție ambiguă, undeva între mai mare peste servitori, cameristă și

prietenă prețuită. Ca atare, nu prea știu cum să-i vorbesc – o ironie a sorții, având în vedere trecutul meu.

Presupun că ar trebui să-i spun doamnei Riverthorpe, care probabil că, într-un fel de neînțeles, are o legătură cu secretul Aureliei, că mătușa acesteia e aici, la Bath. Însă doamna Riverthorpe mă zorește să urc scara ca să-mi încep pregătirile pentru bal. Îi voi spune în seara asta, îmi promit, trebuie să găsesc un moment mai prielnic ca să-i vorbesc despre asta.

Cecile vine la mine tocmai pe când termin cu dezbrăcatul rochiei și cu pusul în păr al unor papiote care să mi-l încrețească. Aleg din nou rochia roz. Mi se pare păcat să port aceeași rochie de două ori și o prefer pe cea de culoarea piersicii, însă știu că aceasta din urmă nu-i va plăcea doamnei Riverthorpe. Probabil că nimic nu-i va plăcea doamnei Riverthorpe, dar nu-mi stă în putere să schimb asta.

Ca un făcut, Cecile aruncă o privire la rochia roz și strânge din buze. E franțuzoaică, foarte tânără și foarte sigură că știe ce e bine și ce e rău. Îmi deschide dulapul fără să-mi ceară voie și îmi cercetează rochiile ca și când ar răsfoi paginile unei cărți. Se oprește la rochia roșie.

– Nu, Cecile. Nu pot purta asta. Nu e potrivită pentru mine.

Vorbesc rar, ca să mă fac înțeleasă în cazul în care fata nu înțelege bine engleza, însă Cecile pare uluită.

– Nu e potrivită, *Mademoiselle*? Cred că vă înșelați, dacă-mi permiteți s-o spun. E alegerea perfectă pentru această ocazie.

– Nu, vezi tu, e cumva... mai *îndrăzneață* decât ceea ce port în mod obișnuit. A fost un cadou de la o prietenă, un cadou foarte generos, dar nu mi se potrivește atât de bine precum rochia roz.

– Se va potrivi perfect. Mult mai bine decât cealaltă.

Ea ridică din umeri și scoate rochia roșie din dulap.

– Veniți, *Mademoiselle*, doamna Riverthorpe va dori să vă vadă ținuta înainte de plecare. Să nu pierdem timpul.

– Nu, vorbesc serios, Cecile. E foarte amabil din partea ta să mă ajutați, dar nu m-aș simți bine în rochia asta. Nu vreau să spun că nu mi-ar *veni*, dar nu m-aș simți *bine* în ea. Nu... se potrivește cu felul meu de a fi. Nu se potrivește cu caracterul meu. Înțelegi?

– Vă înțeleg perfect, *Mademoiselle*, explicați foarte bine, dar nu asta e ideea. Scopul cu care te îmbraci pentru un bal nu e să-ți exprimi caracterul, ci să arăți... *comme il faut*[12]. Rochia roz pur și simplu nu e potrivită.

Engleza ei e impecabilă, însă e limpede că nu vorbim aceeași limbă.

Cu o îndemânare remarcabilă, Cecile îmi scoate crinolina și mi-o schimbă cu una mai mare, îmi pune rochia roșie și îmi trage hârtiile din păr, totul în doar câteva minute.

Aleargă să aducă trandafiri roșii, un ser care fixează părul și ceva care seamănă foarte mult cu parafina, iar apoi îmi aranjează părul într-o coafură extraordinară. După ce își încheie munca, pare că aș avea de două ori mai mult păr decât am de fapt; e îngrămădit deasupra capului și par mai înaltă decât sunt. Fața mi-e încadrată de bucle plate, ca niște semne de întrebare, iar în păr am prinși trandafiri care sunt cel puțin tot atât de numeroși precum buclele. Datorită lor, miros divin.

Îi șoptesc lui Cecile că s-ar putea să se fi înșelat în privința stabilității coafurii, chiar și dacă e îmbibată *cu* gelul de fixare, însă ea clatină din cap în semn că n-am de ce să-mi fac griji. Așa că îndrăznesc să sper că până și părul meu va fi supus și ascultător astă-seară.

Cecile îmi alege un evantai, un șal și o poșetuță brodată cu mărgele, toate negre. Sunt întoarsă pe toate părțile timp de un minut, corsetul îmi e netezit, fustele sunt puse în ordine și, în sfârșit, mi se îngăduie să ies din cameră.

Doamna Riverthorpe abia dacă se uită la mine, dar știu că în această privire a surprins fiecare detaliu al înfățișării mele.

– Bravo, Cecile! Noapte bună!

Pe când ne îndreptăm către trăsură, mă văd într-o oglindă înaltă din vestibul. Îmi vine să plâng. Nu numai că mă simt dezgolită, stânjenită și aproape că nu mă recunosc, dar nici măcar nu arăt *drăguț*! Coafura nu-mi avantajează fața. Trandafirii și părul par să se încaiere într-o luptă pentru supremație, iar detaliile negre fac un contrast prea puternic cu pielea mea foarte albă. Dacă trebuie să devin altcineva pentru o seară, sunt departe de a fi devenit o frumusețe.

Capitolul 46

Cel mai surprinzător lucru e că fac impresie. Mă concentrez intens și reușesc să am maniere impecabile. Desigur că-s așa, doar sunt ale Aureliei. Rochia îmi e admirată, iar părul – cu atât mai mult. Se pare că sunt foarte la modă.

Doamna Riverthorpe mă prezintă admirabil de vag ca pe „o tânără prietenă din provincie“. Nimănui nu pare să-i pese unde e provincia – dacă nu e Bath, nu e interesant. Cu toții vorbesc toată seara numai despre Bath și nimeni nu mă întreabă nimic în afară de ce cred eu despre Bath. Spun cât e de frumos și ce abundență de distracții oferă, și toată lumea e fericită.

Sunt înconjurată tot timpul de o mulțime de oameni. Doamna Riverthorpe, deși șocant de nepoliticoasă cu toată lumea, pare să fie foarte căutată. Totuși, în centrul acestei mici curți regale, mă simt mai singură ca niciodată. Mi-e dor de Madeleine și de Priscilla, de Edwin și de Constance, de Michael. Mi-e dor de Henry. Mi-e dor de o față cunoscută.

Iar apoi, văd una! Pentru a treia oară pe ziua de astăzi, sunt uimită. Încep să simt că toate persoanele pe care le-am întâlnit vreodată (și care, desigur, nu sunt prea multe) se vor aduna aici, la Bath, în seara asta. În timp ce mă uit și mă tot uit prin sala de bal, îi văd privirea studiind camera, măsurată și metodică. Ajungând la grupul meu, zăbovește asupră-mi cu un anumit interes, iar apoi trece la doamna Riverthorpe. Nu sunt deloc mirată; dacă Henry nu m-a recunoscut mai devreme, atunci cu siguranță că nici domnul Garland n-o poate face acum. În seara asta, transformarea mea a mers și mai departe decât de obicei.

Totuși, sper să-i vorbesc. Dacă nu din alt motiv, măcar din cel că mi-ar face plăcere să aud vești despre Twickenham și poate și despre prietenii mei de acolo.

Domnul Garland se scuză față de însoțitorii lui și se îndreaptă spre noi. Se strecoară cu mare delicatețe prin mulțime. Mă simt încordată de atâta nerăbdare, căci mă întreb dacă mă va saluta sau nu. Atunci când ajunge la doamna Riverthorpe, care în seara asta poartă o rochie ciudată, de un auriu strălucitor, îi ia mâna și i-o sărută.

– Draga mea Ariadne, cât mă bucur să te văd și ce strălucitoare ești! Ce mai faci?

Ea scârțâie o amabilitate, ca și când înseși oasele ei s-ar opune exprimării politicoase.

– Quentin! Ca de obicei, adică încă în viață, încă în posesia averii mele și încă nemulțumită de toți cei pe care îi întâlnesc. Mă îndoiesc că mă poți face să mă simt mai bine. Cel puțin ești mai plăcut privirii decât majoritatea. Întotdeauna am crezut că, dacă un bărbat n-are ceva frumos care să-l recomande, ar trebui să se ascundă și să nu apară în public. Tactul i-o cere. Cu toate astea, iată-ne înconjurați de oameni și neatractivi, și plictisitori. Ce putem face?

Eu suspin din cauza îndrăznelii ei. Domnii cu pricina, care se află în jurul nostru, zâmbesc curajos, ca și când ar fi hotărâți să se bucure de atenția doamnei Riverthorpe cu orice preț.

Auzindu-mi suspinul, domnul Garland se întoarce spre mine cu un zâmbet fermecător.

– Aș putea avea plăcerea, Ariadne, să-mi faci cunoștință cu noua ta prietenă?

– M-am gândit că ți-ar plăcea. Quentin, aceasta e o tânără prietenă a mea din provincie, domnișoara Amy Snow. Amy, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Quentin Garland. E la fel de plictisitor ca și ceilalți, dar e chipeș și bogat, așa că oamenilor le ia mai mult timp să bage de seamă că e plictisitor.

– Bună seara, domnule Garland, spun eu făcând o reverență adâncă.

La auzul numelui meu, el ridică din sprâncene.

– O, Doamne! De ce cred că ne-am... domnișoara *Snow*?

– Chiar așa, Quentin. Amy, l-ai mai întâlnit pe acest ins strălucitor?

– Ei bine, da, la Twickenham. Ce mai faceți, domnule Garland? Cât mă bucur să vă revăd!

Și chiar mă bucur. Domnul Garland arată mai frumos ca oricând – înalt și suplu, cu lumina candelabrelor dansându-i prin părul auriu precum lumina soarelui pe apă. Obișnuita lui cravată albastru pal a fost înlocuită în seara asta cu una într-o nuanță de albastru și mai pal, rece ca gheața.

– N-aș zice că e o *bucurie*, Amy. Nu e niciodată cu adevărat o *bucurie* să-l vezi pe domnul Garland, cu numeroasele lui interese și investiții. Doamne, cum te mai plictisește!

Domnul Garland pare sincer amuzat.

– Sper că nu așa vă amintiți de mine, domnișoară Snow, dar, dacă așa e, sper să vă schimb impresia în seara asta. M-ați onora cu un dans, dacă aveți vreunul liber?

Îmi consult carnețelul cu stângăcie, scăpându-mi gentuța și evantaiul. Mă las în jos ca să le ridic, apoi îmi amintesc că port corset și crinolină, ceea ce face să nu pot ajunge cu nici un chip la gentuță și la evantai. În plus, se presupune că ar trebui să aștept ca domnii zeloși din jurul meu să le ridice. Și chiar așa și fac. Cu gravitate, domnul Garland își adaugă numele în mai multe spații libere din carnețel.

Noaptea trece, tulburătoare ca un vis. O, imaginile sunt la fel de minunate ca și cele ale balului de la Richmond; fustele rotitoare și cristalul strălucitor, domnișoarele frumoase și buchetele enorme. Însă balul de acum e mai măreț, iar Lowbridge tocmai ce a fost un loc pe care l-am socotit o culme a măreției. Acum mă simt de parcă aș întâlni întreaga populație din Bath într-o singură seară și dansez ore întregi.

Încerc să mi-o închipui pe Aurelia aici, dansând chiar în sala în care mă aflu, prea prinsă în flirturi și în încercarea de a-și fascina admiratorii ca să mai vrea să se întoarcă acasă, la Hatville. Mă tot aștept s-o văd cum se uită la mine râzând și dându-și ochii peste cap. Atunci când mi-am început călătoria, obișnuiam s-o văd astfel tot timpul cu ochii minții, însă asta nu mi s-a mai întâmplat de ceva vreme. Sunt șocată să-mi dau seama că, undeva pe parcurs, trebuie să fi acceptat ideea că ea e dusă pentru totdeauna.

Dansez de mai multe ori cu domnul Garland și mi se pare foarte ciudat să fiu aici cu el, mai ales după ce l-am întâlnit astăzi pe Henry în oraș. E ca și când părțile din care mi-e alcătuiră viața s-ar reașeza, iar timpul s-ar estompa.

Să dansez cu el mi se pare o experiență cu totul diferită de aceea de a purta o conversație. Mă simt mică și stângace. Atunci când el lunecă, eu alerg, iar când se înclină și se leagănă, eu salt și mă balansez. Mi-aș dori să mă pot simți în largul meu, aș vrea să-l pot impresiona, dar sunt sigură că par neîndemânatică și neșlefuită pe lângă el. Însă domnul Garland nu dă nici un semn că ar avea aceeași impresie – se întoarce pentru fiecare nou dans cu același entuziasm pe care l-a avut la cel de dinainte.

În sfârșit, un dans scoțian vioi mă învinge. Nu pot să țin pasul cu picioarele lui lungi, așa că mă conduce la un scaun și îmi aduce un pahar de punci, pe care mi-l oferă cu o reverență. A reușit să găsească un loc liniștit

într-o cameră în care nu mi-aș fi putut imagina că ar exista așa ceva. Acum se așază, cu capul înclinat către mine.

E o ușurare să șed, să-mi trag sufletul și, în sfârșit, să-l pot întreba despre prietenii mei. Spre dezamăgirea mea, domnul Garland n-a mai auzit nimic despre familia Wister de când ne-am întâlnit ultima oară. Se pare că, la întoarcerea din Edinburgh, a trecut pe acolo și și-a lăsat cartea de vizită unei servitoare roșcate și corpolente, după spusele lui.

– O, *era* Bessy? strig eu.

El mă privește ciudat.

– N-am întrebat-o. Cred că arăta... robustă.

Desigur, domnul Garland nu și-ar fi pierdut timpul stând de vorbă cu o servitoare.

Toți membrii familiei erau plecați, iar eu plecasem, de asemenea, i-a spus Bessy, însă ea nu l-a putut informa asupra locului către care mă îndreptasem. El a fost dezamăgit că nu m-a mai găsit, însă și-a acceptat soarta.

– Dacă dispar săptămâni întregi, la ce să mă mai aștept? conchide domnul Garland ridicând din umeri. N-am vrut să apelez la cei din familia Wister fiindcă îi cunosc prea puțin, așa că nu i-am întrebat încotro ați plecat. Totuși, sunt foarte încântat să vă găsesc aici, domnișoară Snow.

Zâmbesc. Deși nici unul dintre noi n-a pomenit balul de la Lowbridge, încă sunt sigură că veștile despre scandalul cu doamna Ellington trebuie să fi ajuns la el; e bine de știut că acel scandal nu-l face să-i pară rău că ne cunoaștem.

O altă surpriză e faptul că nimeni de aici n-a cunoscut-o pe Aurelia. Întreb trei sau patru persoane, dar numele domnișoarei Aurelia Vennaway nu trezește nici un fel de amintiri. Nimeni nu-mi poate spune nimic despre Frederic Meredith. Mă întreb dacă oamenii se demodează aici la fel de repede ca și coafurile.

Capitolul 47

Orele trec, pantofii mei se uzează. Doamna Riverthorpe mă cheamă la ea din când în când ca să-mi prezinte pe cineva sau ca să-mi ceară părerea despre altcineva. Nu știu de ce mi-o mai cere, pentru că nu e niciodată de acord cu ea.

Cu o astfel de ocazie, mă trimite să-i aduc un pahar de punci. Tocmai pescuiesc prin bolul de cristal – mare cât un lac – când văd din nou pe cineva cunoscut. Dar, spre deosebire de întâlnirea cu Henry sau de cea cu domnul Garland, asta nu e o surpriză plăcută. Păr lung, castaniu, trăsături aristocratice... Sângele îmi îngheață și mi se oprește în vine. Ar fi trebuit să știu că avea să fie aici. Ar fi trebuit să știu și să i-o spun doamnei Riverthorpe.

– Așadar, tu *ești*! șuieră Arabella Beverley, cea de-a treia dintre surorile lui Lady Vennaway.

E îmbrăcată în semi-doliu și simt că roșul rochiei mele e fierbinte și rușinos precum sângele. Deși e mult mai puțin frumoasă, are părul la fel de bogat precum cel al surorii mai mari și al nepoatei ei și are aceeași structură osoasă fină. Mă simt pur și simplu ca și când m-aș afla în prezența unei fantome. Mă apropii ca s-o ating, așteptând să dispară din fața mea; deși mintea îmi spune că e Arabella Beverley, inima mea o caută, așa cum face mereu, pe Aurelia Vennaway.

Ea se îndepărtează de mâna mea, iar eu vărs punciul.

– Nu te-aș fi recunoscut niciodată, dar Marianne Hamilton tocmai mi-a spus că întreabă cineva de Aurelia. M-a făcut să te privesc iar și iar. Cum de ești la balul de logodnă al lordului Littleton, și încă îmbrăcată atât de bine? mă întreabă ea analizându-mă din cap până-n picioare. Văd că nu te-ai obosit să porți doliu!

Intru în panică, iar capul îmi vâjâie. Nu pot decât să mă gândesc la faptul că ea nu trebuie să afle vreodată că Aurelia mi-a lăsat o avere. Sora ei mi-a scris deja. Încă se gândește la mine. Dacă Arabella Beverley se întoarce în Surrey și îi spune surorii ei că trăiesc pe picior mare la Bath și că, în mod clar, mă scald în bani, cei din familia Vennaway vor veni după mine, mă vor găsi și vor afla că Aurelia a avut un secret. Toate acele etape ale călătoriei mele, toate acele precauții, toate vor fi fost în zadar...

Mă întorc ca să plec, însă brațul ei subțire se întinde ca să mă prindă.

– Unde te duci, ticăloasă mică? Ce ascunzi? Vrei să le spun tuturor celor din Bath ce ești și de unde vii?

– Nu dau doi bani pe toată lumea din Bath, doamnă, le puteți spune, dacă vreți! izbucnesc eu tremurând de furie.

Se întâmplă același lucru ca la balul trecut, însă de data asta nu fac nici o încercare ca să ocolesc confruntarea inevitabilă.

– Chiar așa? mă întreabă ea încet, încă ținându-mă prizonieră. De ce ești atât de nepăsătoare față de reputația ta, domnișoară, când e limpede că ai urcat foarte mult în societate? Mă întreb cum ai făcut asta într-un timp atât de scurt. Aha, înțeleg. *Înțeleg*!

Eu nu înțeleg. Se pare că a ajuns la o concluzie, dar nu-mi dau bine seama care poate fi aceea.

– Amy? Te deranjează această persoană?

Sunt salvată de cel mai puțin probabil protector. Ochii cenușii ai doamnei Riverthorpe se înnegresc atunci când o privesc pe doamna Beverly.

– Aceasta e doamna Beverley. E mătușa Aureliei.

Mormăi o explicație pentru că pare de prisos să fac o prezentare oficială și pentru că vreau doar ca doamna Riverthorpe să înțeleagă că e în joc secretul Aureliei.

Doamna Riverthorpe mă apucă de celălalt braț. Preț de o clipă, sunt prinsă între cele două ca și când ar fi copii care se luptă pentru o păpușă. Apoi doamna Beverley îmi dă drumul și fac un pas mai aproape de gazda mea. Ea e subțire ca o lamă și tremură când merge, dar acum, stând lângă mine, o simt solidă și puternică precum un stejar.

– Știți cine e ea? bolborosește doamna Beverley.

– Bineînțeles că știu, îi răspunde doamna Riverthorpe, nepăsătoare. Amy Snow, săracă precum o cerșetoare atunci când a părăsit casa surorii dumitale, și care de bună seamă că acum arată de-a dreptul splendid. Ce-i cu asta?

Mă uit la doamna Beverley în timp ce studiază abundența de diamante a adversarei, umerii ei goi și zbârciți, penele cochete îngrămădite în păru-i argintiu. Apoi se uită la rochia mea strălucitoare, cu umeri căzuți, la fileul meu negru cu mărgele, la trandafirii care îmi curg seducător prin păr. O văd făcând comparații inevitabile.

– Aș vrea să știu cum de o găsesc aici. Nu face parte dintre persoanele respectabile. E limpede că nu s-a ales cu mai nimic de pe urma Aureliei, care nu i-a lăsat decât o moștenire modestă, iar acum se pare că a găsit un alt mijloc de a prospera... ei bine, din punct de vedere financiar, cel puțin.

În vreme ce vorbește, pe chip îi apare acel amestec de groază și încântare pe care l-am văzut atât de des la Hatville. Încep să am o bănuială cu privire la concluzia pe care a tras-o doamna Beverley despre mine. E adevărat, știu, că o tânără singură pe lume n-are la dispoziție decât foarte puține opțiuni dacă nu beneficiază de protecție sau de avere, și există doar una singură care mi-ar fi putut îngădui să devin atât de prosperă într-un timp atât de scurt.

– Persoane respectabile, nu-i așa? spune, râzând, doamna Riverthorpe. *Respectabila* dumitale soră a aruncat-o pe Amy în drum, fără nici o lețcaie, după ce o viață întreagă a slujit-o pe fiica ei! Amy a îndreptat situația – cu un remarcabil succes. Sunt mândră de ea.

Vreau să scap din strânsoarea mâinii Arabellei Beverley. Nu mă deranjează faptul că oamenii știu că am cele mai umile origini, dar respectul față de mine însămi mi-ar fi crunt rănit dacă lumea ar gândi ceea ce gândește acum sora lui Lady Vennaway despre mine. Vreau să-i strig în față că sunt bogată datorită Aureliei și doar datorită ei. Însă tocmai asta n-o pot face. Și, deși doamna Beverley poate să creadă cele mai rele lucruri despre mine, dacă o las să le creadă, ea nu va mai pune întrebări despre moștenirea mea.

– Nu vă cunosc numele, doamnă, spune mătușa Aureliei, pentru că n-ați avut amabilitatea să vă prezentați. Nu sunt sigură totuși că ceea ce *dumneavoastră* socotiți a fi un motiv de mândrie ar fi considerat astfel și de oamenii rafinați, care *ar putea* avea pretenția ca o vârstă venerabilă să fie însoțită de demnitate și de reținere.

– Ei, acum vreți amabilitate, nu-i așa? Atunci vă voi spune numele meu. Sunt Ariadne Riverthorpe.

La fel ca la balul de la Richmond, un mic grup s-a adunat în jurul nostru încă din primele momente ale confruntării. Îmi pot imagina că doamna Riverthorpe e un personaj care promite întotdeauna publicului său un spectacol pe cinste. Domnul Garland, mă gândesc fără să vreau, va băga de seamă că nu pot participa la un bal fără să mă găsesc în mijlocul unui scandal.

E limpede că numele de Ariadne Riverthorpe îi e cunoscut doamnei Beverley, pentru că ochii ei de un albastru-deschis se măresc. Câtă reputație voi mai fi având se năruie pe dată, la fel cum apa de ploaie se scurge printr-o rigolă. Doamna Riverthorpe continuă, cu totul indiferentă:

– Demnitate și reținere doriți, nu-i așa? Așadar, o femeie ar trebui să dispară în momentul în care îi apare un rid, nu? Să se înfășoare în văluri și să amuțească? Oare *bărbaților* li se face rușine odată ce încetează să mai fie decorativi? Oare *bărbații* sunt chiar așa niște creaturi frumoase, cu părul lor sârmos, cu fălcile cărnoase și cu pântecele revărsate? *Nu* prea cred!

Se aude cum spectatorii chicotesc ca niște bule de șampanie care urcă la suprafață.

Nu mă pot gândi decât la cât am fost de rușinată pentru că am spus „dezbrăcată“ în public, la Richmond! Cel puțin n-am vorbit niciodată despre pântece revărsate. Obrajii palizi ai doamnei Beverley se înroșesc.

– Sunteți ipocrită, doamnă Beverley, continuă extraordinara prietenă a Aureliei. Vă găsiți refugiul în convenții și vă spuneți că târgurile pe care le-ați făcut sunt sănătoase din punct de vedere moral fiindcă societatea le aprobă. Doar cei slabi au nevoie de un astfel de refugiu. Așadar, mergeți acasă. Spuneți-le tuturor că Amy are acum o avere. Spuneți-le că tot ce și-au dorit să i se întâmple – sărăcia, dezonoarea, anonimatul – nu s-au lipit de ea. Le-a refuzat.

Doamna Beverley clatină din cap.

– O să le spun, fiți fără grijă!

I se alătură un domn corpolent și șters, care, cred eu, trebuie să fie unchiul Aureliei, iar doamna Beverley se întoarce spre el scoțând ceva asemănător unui suspin. Nedumerit, el se uită la cele două necunoscute care s-au certat cu soția lui, iar apoi o ia de lângă ele. Mica adunare se risipește. Doamna Riverthorpe își râde în barbă.

– Ha! Ce mică e lumea, nu-i așa? Neplăcut, dar n-a murit nimeni din asta.

– Oare ea... oare ea...?

– Ce-i cu tine, dragă, ți-ai înghițit limba? Unde e punciul meu, la urma urmei?

Uimită, umplu din nou paharul pe care încă îl strâng în mână. I-l dau.

– Doamnă Riverthorpe, dacă nu cumva mă înșel, doamna Beverley crede, iar dumneavoastră ați sugerat – că sunt o... sunt o... Acum toată lumea de la Hatville va crede că sunt o...

– Tocmai! Ha! Vezi cât de folositor e ca unii oameni să fie atât de înclinați să gândească rău despre tine?

– Dar, doamnă Riverthorpe, oamenii *ascultau*! Nu doar la Hatville vor circula astfel de zvonuri, ei bine, toată lumea din Bath...

– Am crezut că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie de lumea din Bath.

– Ei bine, nu, dar...

Se apleacă spre mine și își ațintește ochii precum mărgelele într-ai mei.

– Amy, nu fi atât de naivă! Ori asta, ori vor crede că Aurelia ți-a lăsat o moștenire. I-am distras atenția. Asta ai vrut, nu-i așa?

– Da.

– Și nu-ți pasă deloc de societatea din Bath, nu-i *așa*?

– Așa e! Însă e dureros ca străinii să creadă despre mine ceva atât de flagrant de neadevărat, care îmi rănește atât de mult sensibilitatea.

– Pfff, sensibilitatea. Amy, nașterea ta a stat sub semnul infamiei și ai fost tratată ca atare cea mai mare parte a vieții tale. Oriunde te duci, oamenii gândesc despre tine lucruri neadevărate. Nu în ultimul rând, se crede că devotamentul pe care l-ai avut față de Aurelia a fost o farsă calculată în scopul de a-i obține banii! Ești o tânără care călătorește singură, într-o societate care respinge în mod absolut ideea că o femeie poate să fie independentă. Astfel, tu *provoci* pur și simplu critici și greșita înțelegere a faptelor tale! Nu-ți poți *îngădui* să ai sensibilități.

O privesc uimită, negăsindu-mi cuvintele.

– Dar fii sinceră, Amy. N-ai schimba nimic. Îți place să crezi că Aurelia te-a pus într-o poziție intolerabilă, dar nu te-ai întoarce la vechea ta viață, n-ai vrea să mai fii din nou blajină, dependentă și asuprită. Nu te-ai întoarce la o asemenea existență!

Spunând acestea, se îndepărtează.

Pentru o clipă rămân fără cuvinte, privind-o cum pleacă. Apoi mă răsucesc pe călcâie și mă năpustesc în direcția opusă. Urc pe scări spre marea galerie și deschid ușile care dau în balcon. Am nevoie să iau o gură din aerul rece al nopții ca să-mi domolesc simțământul de rușine care m-a cuprins. Nu pot îndura gândul că vorbele doamnei Riverthorpe ar putea fi adevărate; aș vrea cu orice preț s-o am înapoi pe Aurelia. Sau nu?

Un grup de invitați de lângă ușă îmi încetinesc înaintarea și, în timp ce trec pe lângă ei, văd scena care se reflectă într-o imensă oglindă a cărei ramă e lucrată migălos, cu frunze aurii. Tinere fete inocente, proaspete, îmbrăcate în alb sau crem, sunt adunate în jurul mamelor lor, arătând la fel de liniștite și de ocrotite ca niște ghiocei. Și, iată-mă pe mine în prim-plan,

îmbrăcată într-o rochie stridentă, roșie ca vinul. Coafura mea sfidează acum arta lui Cecile; părul și trandafirii se supun legii gravitației și coboară într-o cascadă întunecată. Fața îmi e aprinsă, ochii îmi ard. Sunt de aceeași vârstă cu fetele acelea, însă viața pe care am dus-o e cu totul diferită de a lor. Mă clatin atunci când trec pe lângă ele, pentru că arată atât de drăguț, palide și ocrotite.

Și totuși, dacă aș putea să aleg... Pentru prima dată în viață, ceea ce simt la vederea mea e admirație, fiindcă îmi croiesc luptând drumul prin lume, chiar dacă o fac cu stângăcie. *Nu* sunt blajină și dependentă. Sunt feroce și liberă. Mă doare s-o recunosc, dar doamna Riverthorpe are dreptate: nu m-aș întoarce.

Capitolul 48

Drumul cu trăsura spre casă se deapănă într-o liniște încordată; am o mulțime de lucruri la care să mă gândesc, indiferent dacă gazda mea încuviințează asta sau nu. Totuși, atunci când pășim în vestibulul Casei Hades, care pare mai stranie decât oricând, cu o singură lampă ce răspândește o lumină mult prea slabă de-a lungul întinderii întunecoase, o urmez pe doamna Riverthorpe în salon, fără ca nici una dintre noi să vorbească. Vom bea împreună un pahar de vin de Madeira.

În salon arde un foc mic. Doamna Riverthorpe se întinde pe un șezlong verde. Dintr-odată, îmi dau seama că e bătrână. Pare o prostie să bag de seamă asta abia acum, după ce s-au scurs două zile întregi de când am cunoscut-o, dar doamna Riverthorpe e toată numai voință neîmblânzită și forță vitală pură îmbrăcate în țesături nemaipomenite. E greu să o socotești bătrână, pentru că fiecare cuvânt, privire și fiecare rochie a ei interzic acest lucru. Cu toate astea, nu orice bătrână de optzeci de ani ar sta la un bal până la ora două dimineața, târând fiecare ins întâlnit în cale într-o luptă de neînțeles, purtată după bunul ei plac.

Îmi dau seama că îmi amintește mai degrabă de Aurelia. E adevărat, Aurelia era tânără, frumoasă și fermecătoare, dar poate că așa a fost și doamna Riverthorpe. În privința simplei lor prezențe, a hotărârii și a strălucirii, sunt asemănătoare.

Gândul mă face să mă simt mult mai binevoitoare față de ea în timp ce îi întind un pahar. Bag de seamă că mâna ca o gheară îi tremură puțin atunci când îl ia.

– Ei bine, și ce a înțeles domnișoara Amy din întâmplările interesante care s-au petrecut în seara asta? Dacă nu e prea devreme ca să pun o astfel de întrebare. Dacă domnișoara Amy n-are cumva nevoie de câteva săptămâni ca să-și facă o părere.

Ironia ei pare doar de fațadă; chiar îmi zâmbește. Trebuie să fie obosită.

Îmi umplu și eu un pahar și mă așez în fața ei.

– Cred că s-ar putea să am nevoie de o viață ca să-mi dau seama. Parcă a fost un vis, doamnă Riverthorpe – persoane din Hatville, persoane din Twickenham, toate capitolele vieții mele s-au ciocnit unul de altul.

– Asta se întâmplă chiar foarte des. Nu poți petrece cinci minute la Bath fără să dai peste o duzină de oameni pe care îi cunoști din altă parte.

– Încep s-o înțeleg pe pielea mea! Deși încă n-am un cerc prea mare de relații, am și întâlnit doi oameni pe care îi cunosc.

Nu pomenesc nimic despre Henry. Nu vreau ca doamna Riverthorpe să mă ia în derâdere.

– O, cum de s-a putut ca acea mătușă a Aureliei să creadă *asta* despre mine?!

– Nici înainte n-avea o părere bună despre tine. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar simpla ta asociere cu mine îți pune în discuție respectabilitatea. Știi, despre mine umblă o grămadă de zvonuri. Să nu-ți pese niciodată de ceea ce cred alții, Amy. Sau, dacă îți pasă, nu lăsa niciodată să se vadă asta.

– Sunt adevărate zvonurile?

– Are vreo însemnătate?

– Nu, dar sunt curioasă din fire. Ați fost prietenă cu Aurelia. Locuiesc în casa dumneavoastră. Cu toate astea, nu știu nimic despre viața dumneavoastră.

Ea râde, nu cu obișnuitul ei chicotit viclean, ci cu un hohot ostenit, într-un fel care mă face să mă înfior până-n măduva oaselor.

– N-ai putea să știi niciodată cum a fost viața mea. Nu că nu te-aș crede în stare să pricepi, însă nimeni n-ar putea s-o facă. În lumea asta a noastră există un drum dinainte hotărât pentru femei, Amy, și Domnul să ne apere dacă nu-l urmăm. Dar dacă viața ne aduce în împrejurări care se abat de la acel drum, ce putem face? Îmi vine să râd la gândul că femeilor le e îngăduit să facă atât de puține alegeri, pentru ca apoi să fie pedepsite pentru ceea ce au ales fiind silite de împrejurări. Îmi vine să râd la gândul că femeile sunt ținute de rău pentru că folosesc singura putere adevărată pe care o au, într-un mod care *le* avantajează! Îmi vine să râd la gândul că suntem condamnate la o viață de oprobriu pentru că am ieșit în afara paradoxului ciudat pe care natura și educația îl fac din noi. O mulțime de lucruri mă fac să râd, Amy, și nici unul dintre ele nu e amuzant.

Și, fără pic de bucurie, se leagănă înainte și înapoi, într-o parodie sumbră a ceea ce se vrea un hohot de râs.

– Vorbiți la fel ca Aurelia.

Fața ei se destinde.

– Cândva i-am semănat foarte mult, am fost, la fel ca ea, o doamnă din lumea bună, de la care se așteptau multe. Eram tânără, cam de vârsta ta, când am fost sedusă de un ticălos care apoi m-a părăsit. Am fugit cu el, așa că alegerea mi-a fost publică, n-aveam cum să pretind că nu se întâmplase. Cu câțiva ani mai înainte, ceva semănător i se întâmplase unei alte domnișoare, pe care o cunoșteam. S-a sinucis de rușine.

Se ridică, merge șontâc până la cămin și ațâță focul cu vătraiul. Flacăra izbucnește ca și cum s-ar revolta, însă nu face cine știe ce căldură. Doamna Riverthorpe se așază din nou pe șezlong, privindu-mă drept în ochi, cu un braț sprijinit pe brațul lui de mahon, iar cu celălalt întins de-a lungul spătarului. *Ea* nu-și ține mâinile strânse umil în poală.

– După ce a murit, societatea a recunoscut unanim că tânăra fusese o victimă nevinovată. Vezi tu, actul ei de autodistrugere a fost privit ca un semn al sensibilității și al virtuții ei înnăscute, în ciuda greșelii. A făcut o treabă excelentă în ceea ce privea restabilirea reputației. Singura problemă a fost că era moartă.

– Înțeleg că ați făcut o alegere diferită.

– Într-adevăr, așa e. Oricine preferă moartea în locul dezonoarei e un prost.

Întunericul pare să ne împresoare din ce în ce mai mult.

– Eu... sunt de acord cu dumneavoastră, doamnă Riverthorpe. Dar sunteți – cuvântul *fericită* nu pare potrivit – mulțumită de viața dumneavoastră atunci când priviți în urmă?

Spre mirarea mea, ea mă privește cu atenție, ca și când i-aș fi pus o întrebare bună.

– Cred că, dacă Dumnezeu ar fi socotit că păcatul meu era de neiertat, ar fi putut să mă suprime el însuși, dar n-a făcut-o. Amy, asta s-a întâmplat acum *șaizeci și cinci* de ani. Nu toți acești ani au fost ușori, nu toți au fost plăcuți și au mai fost și *plini* de încercări, dar au fost anii *mei* – doar ai mei – și nimeni nu-mi poate spune că nu i-am meritat.

Ea clatină din cap plină de convingere și dă pe gât tot paharul de Madeira.

– S-a vorbit mult despre mine, îți dai seama. Multe dintre poveștile astea sunt adevărate, dar multe nu sunt. Așa se întâmplă odată ce ieși din tipare. Însă nu mă voi obosi să contrazic pe nimeni. Așa că asta sunt. Nu-s respectabilă, dar sunt puternică, ceea ce e cu totul altceva.

Păstrez tăcerea pentru un timp, meditând la cuvintele ei. Nu pot spune că nu îi admir curajul de a trăi cu mândrie, așa cum e, în societate, în loc să se ascundă în anonimat. Actorii de pe scena primului scandal trebuie să fie morți de multă vreme – părinții ei, cel care a sedus-o, vecinii scandalizați. Cu toate astea, vechile stigmate te urmăresc și te împresoară precum mirosul de ceapă, așa cum știu și eu prea bine.

Mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă Aurelia și Robin ar fi fost descoperiți. Ea ar fi înfruntat orice scandal cu fruntea sus, chiar l-ar fi savurat, dacă ar fi fost sănătoasă. Dar ostenită, slăbită și pe moarte, ei bine, a avut alte bătălii de purtat. Acum încep să înțeleg această ciudată prietenie care a legat-o de doamna Riverthorpe. Încep să înțeleg până unde a mers Aurelia ca să-mi dezvăluie adevărul despre ultimii ei ani, mie și doar mie.

– Ce mi se pare de neînțeles e motivul pentru care oricine ar *alege* această viață, spun eu în cele din urmă. N-aș putea să îndur. Să fiu mereu în atenția celorlalți, mereu bănuitoare cu privire la ce gândesc, la ce spun despre mine.

– Chiar crezi că oriunde altundeva lucrurile stau altfel?

Îmi amintesc de Hatville: nesfârșite revărsări de dispreț și insulte.

Îmi amintesc Londra: privirile reci și ofensate ale oamenilor înstăriți de la Panteon, în timp ce mă învârteam printre ei neînsoțită.

Îmi amintesc de doamna Ellington: *„Îndrăznești s-o numești prietenie? Cum poate exista așa ceva între fiica unică a celei mai notabile familii din Surrey și una ca tine?“* Simt că inima mi se strânge și mai mult cu fiecare jignire.

Apoi, îmi amintesc de Henry și de Albert. De familia Wister și de Bessy. Mai presus de toate, la fel de limpede ca și când aș fi văzut-o ieri, îmi amintesc de draga mea Aurelia, mereu bucuroasă că mă vedea. *„Haide, Amy, e o zi frumoasă, să coborâm la pârâu!“*

Clipesc și îmi curg lacrimi fierbinți din ochi. Mi se usucă gâtlejul, beau paharul de Madeira dintr-odată și mă ridic ca să-mi torn încă unul.

– Cred că lucrurile *pot* sta altfel. Poate că nu într-un singur *loc*, ci în unele zone din mai multe locuri – poate că din *orice* loc! Întotdeauna m-am socotit nenorocoasă, doamnă Riverthorpe, însă de fapt nu sunt așa, fiindcă am cunoscut adevărata prietenie. Dintre toate binecuvântările vieții, asta trebuie să fie cea mai luminoasă și mai bună.

– Bine, bine, copilă, nu te înflăcăra prea mult. Da, da, lumea e plină de oameni minunați, iar adevăratul devotament e ceea ce o face să se învârtă. De asta am avut atâta lume în jurul meu astă-seară, nu crezi?

Pufnesc puțin în paharul meu.

– Doamnă Riverthorpe, iertați-mă, dar sunt uimită de popularitatea de care v-ați bucurat în seara asta.

Ea chicotește.

– Pentru că sunt bogată, desigur. Mai mult decât atât, sunt singură pe lume, fără moștenitori. Cei din jurul meu sunt vulturi care se învârt, Amy, care așteaptă să mă sfâșie după ce mor. Fiecare dintre ei susține că mă găsește amuzantă, că îmi admiră hotărârea de a trăi veșnic, dar, de fapt, hotărârea asta li se pare nespus de obositoare. Eu sunt ceea ce s-ar putea numi o investiție incertă de timp și de respect de sine: ei știu că s-ar *putea* să mă curteze ani de zile, să îndure tot comportamentul meu scandalos, iar la urmă să nu primească nici un sfanț.

Zâmbește de-a dreptul malițios, iar ochii cenușii îi strălucesc în întuneric.

Nu pot să nu-i împărtășesc veselia, oricât ar fi de nemiloasă. Descopăr dintr-odată că-mi face plăcere compania ei. Dacă n-aș purta o crinolină mare cât tot orașul Bath, aș vrea să-mi strâng picioarele sub mine, așezată cum sunt în marele fotoliu cafeniu.

– Nu vă înțeleg, doamnă Riverthorpe. Spuneți că disprețuiți societatea, dar trăiți chiar în inima ei! De ce?

– Societatea din Bath e cea pe care o știu. Mă amuză! Decât să duc o viață liniștită, în care toți cei din jurul meu cos, zâmbesc și-și oferă unii altora batiste, mai degrabă aș zbura pe lună. Iată care e delicioasa ironie, Amy: mă hrănesc cu *ei*! Cei care mă doresc moartă mă țin, de fapt, în viață. Privindu-l, de pildă, pe Quentin Garland cum îți făcea curte, spune ea aplecându-se spre mine cu nerăbdare și cercetându-mi fața. De tot râsul! Pun rămășag că nu-ți cunoaște originile umile. Sunt sigură că *te* consideră o investiție solidă.

– Vă înșelați.

Îmi dă satisfacție să spun asta.

– Domnul Garland m-a întâlnit pe când eram îmbrăcată în zdrențe și pierdută. Și s-a purtat la fel de politicos ca și astă-seară. Și îmi închipui că știe de unde vin, căci toată lumea din Richmond știe, iar el are cunoscuți acolo.

– Chiar așa? Ei bine, e un lucru interesant. În cazul ăsta, fii atentă! Dar haide, acum sunt în toane bune. Nu irosi ocazia, întreabă-mă despre lucrurile pe care vrei cu adevărat să le afli.

Se așază din nou și așteaptă. Sunt un pic tulburată de comentariile ei despre domnul Garland, însă a găsit o cale sigură să mă abată de la acel subiect.

– Pot să primesc scrisoarea Aureliei și să plec?

– Haaaaa! E chiar atât de rău? Ești aici doar de două zile! O, ești mult prea simțitoare. Nu, nu poți. Tu și cu mine i-am făcut promisiuni acelei fete. Nu-i voi trăda dorințele.

– Știam că veți spune asta. Dar *de ce* sunt acestea dorințele ei? Pentru numele Domnului, nu e *cu putință* ca ea să-și fi închipuit că aveam să fiu fericită aici. Îi cunoașteți marele secret, doamnă Riverthorpe, cel spre care mă îndrumă?

– Îl cunosc. Nu ți-l voi spune, firește, dar îl cunosc.

Mă încrunt la bătrâna cocârjată și neîmblânzită din fața mea. Nu numai că Aurelia a avut îndeajuns de multă încredere în ea ca s-o amestece în această vânătoare de comori, dar i-a încredințat și secretul. O privesc pe doamna Riverthorpe într-o lumină nouă. O, Doamne, oare drumul meu chiar se încheie aici, la Bath – unde toată lumea mă crede acum o curtezană?

– Din întâmplare, știu și răspunsul la cealaltă întrebare a ta. Pe ăsta ți-l pot spune. Motivul pentru care Aurelia te-a trimis aici, Amy, n-are *legătură* cu fericirea, ci cu alegerea pe care trebuie s-o faci.

Poate să-mi citească gândurile. Știam eu.

– De aceea nu trebuie să te eliberez încă. Indiferent dacă ești de acord sau nu, societatea, banii, viața mondenă sunt lucruri pe care cei mai mulți oameni din lumea noastră le râvnesc cu înverșunare. Aurelia a vrut ca tu să poți să alegi.

Acum e rândul meu s-o iau în râs. Propunerea pare ciudată.

– Dar Aurelia mă cunoștea mai bine de atât. Ei îi plăcea să flirteze și să fie adulată. *Mie*, nu.

Chipul doamnei Riverthorpe e, ca întotdeauna, malițios. Întinde un braț osos și mă ia de mână.

– Nu respinge atât de repede ideea, stând acolo și simțindu-te superioară. Ești aici doar de *două zile* – nu știi nimic! Ăsta nu *era* drumul tău, cum ar fi putut să fie? Aurelia a vrut să faci o alegere în cunoștință de cauză. Nu-mi spune că nu te-ai simțit măgulită că ai fost aleasă astă-seară de acel sclipitor Garland. Ce crezi, ar putea fi chiar adevărata ta dragoste, așa-i? Nu cumva atențiile cu care el te înconjoară îți dau o distincție pe care n-ai mai avut-o până acum – și care îți *place*?

Mă bâlbâi puțin, dorind să mă apăr, dar ea continuă, încă ținându-mă de mână:

– N-ai văzut în seara asta privirile geloase aruncate de celelalte domnișoare? Dacă le-ai văzut, atunci poate că, la urma urmei, nu ești dezgustată să fii adulată cu orice preț. Însă dacă nu le-ai văzut, asta înseamnă că trebuie să fii cam prostuță.

– Eu... eu nu le-am băgat de seamă, murmur. Atunci e limpede că-s cam prostuță.

Nu pare mirată.

– Ei bine, asta e. Dar gândește-te, Amy: cu averea Aureliei și cu protecția mea, dacă ai vrea să rămâi aici și să trăiești o viață de mare doamnă, ai putea. Fără îndoială că ți s-ar deschide calea spre o căsătorie cu un ins din lumea bună, așa cum e Quentin Garland, și să ai copii care să aparțină și ei lumii bune. Sunt sigură că nu vei alege asta, însă rămâne o posibilitate până în clipa în care o respingi. Ținându-te lângă ea, Aurelia știa că nu ți-a dat ocazia să alegi. Toate astea s-au schimbat acum. Poți avea orice dorești.

Îmi eliberează mâna, în sfârșit. Cred că ora târzie și dramatismul serii m-au copleșit.

– Dar nu pot! N-o pot aduce pe Aurelia înapoi din morți. Nu mă pot întoarce la Twickenham decât dacă îi trădez încrederea. Nu pot să plec mâine de aici. Așadar, nu, *nu* pot avea tot ce-mi doresc.

Ea strânge din buze, dezgustată.

– Foarte bine, dragă, ești nefericită.

Se lasă iar tăcerea. Focul pare să se stingă din nou și e foarte frig. Aș vrea să plec și să îmbrac ceva mai călduros, și totuși nu mă încumet să-i întorc spatele doamnei Riverthorpe, de teamă ca ea să nu dispară ca un fum. Mi-am dat seama de ceva. Scormonesc în van cu vătraiul în cămin, căci focul amenință să se stingă din clipă în clipă.

– Doamnă Riverthorpe, mi se pare de necrezut ca Aurelia să mă trimită tocmai aici, când s-a chinuit atât de mult să-și protejeze secretul. O vânătoare de comori! Scrisori împrăștiate peste tot! Eu călătorind de colo colo, necunoscându-mi scopul! Iar toate astea pot fi în zadar dacă toți cei pe care i-am întâlnit vreodată se adună, ca un făcut, tocmai la Bath.

– Ai dreptate. În privința asta, Aurelia a făcut un calcul greșit. Și cu urmări supărătoare, pe deasupra.

– Atunci, de ce naiba a făcut-o? De ce a stăruit asupra unor măsuri atât de riguroase, doar ca să mă aducă în locul cel mai public care se poate închipui?

– Pentru că n-a știut.

– Dar Aurelia nu era proastă. Trebuie să-și fi dat seama că existau mari șanse să dau aici cel puțin peste o persoană pe care s-o fi cunoscut în altă parte.

– Nu, nu și-a dat seama.

– Cum așa?

– Pentru că, draga mea, ea n-a fost niciodată la Bath.

Îmi strâng șalul mai tare în jurul trupului. Mi se ridică părul pe brațe.

– Bineînțeles că a fost! Am scrisori de la ea. Vreți să spuneți că n-a locuit în această casă? A mai avut alți prieteni aici? Prieteni nepotriviți... servitori, poate? Ar fi stilul ei. Oare ăsta ar putea fi motivul pentru care n-ați auzit niciodată de Frederic Meredith? Și cel pentru care nici unul dintre invitații de la bal nu părea s-o cunoască pe *Aurelia*?

Doamna Riverthorpe se ridică, țeapănă, și-și lasă greutatea pe baston. Îmi dau seama, cu inima strânsă, că am pierdut-o pentru seara asta.

– Nu, Amy. Nu eram la Bath atunci când am cunoscut-o pe Aurelia. Îți spun asta, iar apoi merg la culcare, pentru că mâine trebuie să mă delectez făcând alte răutăți, așa că am nevoie de odihnă. Aurelia nu știa cum e la Bath, pentru că n-a fost niciodată aici. Și mă tem că motivul pentru care n-am auzit niciodată de Frederic Meredith e faptul că el nici măcar nu există.

Capitolul 49

Mă trezesc devreme sâmbătă de dimineață, cu ultimele întâmplări umblându-mi prin minte precum niște ponei nărăvași. Mi se pare că toate astea ar trebui să i se întâmple unei alte fete; poate că celei îndrăznețe, îmbrăcate în roșu, pe care am zărit-o în oglindă aseară. Nu, nu pot tăgădui; aceea sunt eu.

În ciuda a tot ce aflu despre mine, ceea ce aflu despre Aurelia e încă și mai uimitor. De când am plecat de la Londra, în urmă cu doar câteva săptămâni, am descoperit despre Aurelia foarte multe lucruri pe care nu le-am știut niciodată. Dar asta nu e nimic în comparație cu descoperirea de aseară. Eu sunt la Bath, iar ea n-a fost niciodată aici. Și Frederic Meredith nu există? Aurelia nu numai că mi-a ascuns niște adevăruri, dar a și *mințit*. Oare doamna Riverthorpe mă înșală? Oare ea *greșește* cumva? Iar dacă spune adevărul, atunci unde s-*au* cunoscut? În ce împrejurări s-a întâlnit o moștenitoare solitară din Surrey cu o bătrână excentrică din Bath, între ele creându-se o legătură strânsă, după cum se pare? Posibilitățile sunt nesfârșite și oarecum copleșitoare.

Mă ridic din pat și sun ca să mi se aducă o cafea. Îmi înfășor un șal în jurul umerilor și scot scrisorile Aureliei; nu pe cele recente, ci pe cele vechi de ani de zile. Mă întorc în pat și mă hotărăsc să nu mă las până când nu le citesc pe toate. De la cap la coadă.

Așa cum mi le și amintesc, scrisorile încep, pline de exuberanță, cu povestiri despre perioada pe care Aurelia a petrecut-o la Londra. De asemenea, părea că-i era dor mine și de viața la țară. Nu-i pomenește deloc pe părinții ei. Nimic din toate astea nu mi se pare ciudat.

Apoi a plecat la Twickenham. Sunt multe scrisori de atunci, amănunțite, vesele. De curând, pe când eram la Twickenham, m-am uitat pe scrisorile din perioada asta – iar acum le recitesc în lumina celor aflate în ultima vreme. Bag de seamă tot felul de amănunte.

În timpul caniculei din 1844, citisem scrisorile temându-mă că toate aventurile descrise în ele s-ar fi putut dovedi prea obositoare pentru Aurelia, că ea s-ar fi putut îmbolnăvi și ar fi putut muri, iar eu n-aș mai fi revăzut-o niciodată. Astăzi, când am lăsat în urmă acele temeri, le citesc cu alți ochi. Încerc să-mi imaginez ce a trăit cu adevărat Aurelia după ce a găsit dragostea în brațele lui Robin, după groaznica trădare venită din partea părinților ei, după ce a fugit de acasă. Cum trebuie să-și fi dorit să fie bine, să savureze fiecare șansă de a se distra fără vigilența necontenită a ochilor reci ai mamei ei. Cum trebuie să se fi înfuriat și înspăimântat atunci când starea proastă de sănătate îi pusese în pericol libertatea pentru care se luptase atât de mult.

Mă trezesc întorcându-mă iar și iar la anumite pasaje.

31 mai 1848: *Azi-dimineață nu m-am simțit destul de puternică și eram sigură că n-aveam să pot merge la picnicul de la Whitton, dar am izbutit să mănânc puțină supă la prânz, m-am întremat și, până la urmă, am mers!*

5 iunie 1848: *Petrecerea dansantă organizată de* Lady *Caulton a fost nespus de amuzantă – am făcut mari sforțări în încercarea de a fi mai puțin serioasă vreme de o seară. Am dansat aproape toate dansurile, ceva impresionant dacă mă gândesc la cât de slăbită eram și la cât de rău mă simțisem în aceeași dimineață.*

17 iunie 1848: *Pentru prima dată, încăpățânarea nu mi-a servit la nimic. M-am forțat să mă îmbrac doar ca să fiu învinsă de o amețeală copleșitoare. Am leșinat, Amy, și am fost norocoasă că asta s-a întâmplat cu ușa de la dormitor deschisă, pentru că se pare că Hollis m-a văzut întinsă cu fața în jos și și-a chemat surorile, țipând în gura mare. Mi-am revenit iute, dar draga de Madeleine n-a vrut să mă mai părăsească, în ciuda tuturor rugăminților mele...*

Mă cuprinde o bănuială puternică, una care îmi face capul să se învârtă. Mă întreb dacă și Aurelia a avut bănuiala asta. Pesemne că nu, altfel nu cred că și-ar fi descris simptomele atât de sincer. Desigur, astfel de relatări sunt scurte, pierdute printre numeroasele pasaje care descriu momentele fericite. Iar în tot acest timp, tonul scrisorilor a fost cel al adevăratei Aurelia.

Apoi, dintr-odată, ea se află la Derby. Iată avertismentul pe care nu l-am uitat niciodată, cel care mă prevenea că acea călătorie însemna o pauză în corespondența noastră:

Călătoria va fi una lungă, draga mea, și sunt multe de pregătit... Te rog să nu te sperii din cauza acestei întârzieri.

Iată pauza dintre scrisori: doar trei mesaje scurte pe tot parcursul lunii iulie, toate trei fiind trimise de la Derby. Fiind doar un copil de treisprezece ani, măcinat de nesiguranță, eram plictisită de povestirile despre cutare domn cu un venit de cincisprezece mii pe an și despre cutare tânăr baronet cu un venit de douăzeci. Și astăzi mă plictisesc, dar dintr-o altă pricină: pentru că nu sunt pline de viață, afectuoase sau *adevărate*.

Poate că Aurelia încercase să-și domolească sentimentele față de Robin căutându-i acestuia un înlocuitor. Sau poate că amărăciunea de a nu avea un viitor împreună cu cel pe care îl iubea o împinsese să cocheteze cu oricine purta cravată. Dar, oricum aș încerca să explic, aceste relatări șterse nu sunt scrise în stilul Aureliei pe care o știam.

În lumina a ceea ce mi-a spus doamna Riverthorpe aseară, mă trezesc întrebându-mă dintr-odată dacă Aurelia a fost vreodată la Derby.

Cu siguranță că ăsta e un gând nebunesc. Iată o scrisoare din august, și alta, și alta, cu toatele fiind scrise din Derby. Dar, dacă mă gândesc la cât timp a stat Aurelia acolo, descopăr că nu sunt atât de multe scrisori în total.

Și nici schițele ei nu sunt convingătoare. Nu vreau să spun că le lipsește valoarea artistică, însă desenele Aureliei avuseseră întotdeauna amprente personale profunde, izvorâte din felul ei de a fi sau din capriciile care o stăpâneau. Toate schițele făcute la Derby înfățișează dealuri; nici un om, nici un animal, nici un loc pitoresc. Nu se potrivesc cu scrisorile și nu cuprind nici un detaliu care să-i fi captat atenția autoarei lor și pe care ea să

fi vrut să mi-l împărtășească. Aurelia ar fi putut cu ușurință să copieze dintr-o carte niște desene după natură.

Îmi aduc aminte de spusele lui Michael din dimineața în care plecasem de la Twickenham:

– A plecat și ea prea repede, a dispărut brusc, la fel ca tine.

De ce să i se fi părut bruscă lui Michael plecarea Aureliei? Fusese stabilit de la început ca ea să plece în iunie – și să se întoarcă acasă, la Hatville. Dacă se hotărâse să călătorească mai mult, de ce asta ar fi trebuit să ducă la scurtarea perioadei petrecute de ea la Twickenham?

Încerc o nouă teorie, doar ca să-mi dau seama dacă ar avea vreo logică. *Dacă Aurelia concepuse un copil cu Robin?*

Ei trebuie să se fi ferit, fără îndoială, însă cum ar putea astfel de lucruri să aparțină unei științe exacte? Cu siguranță că, dacă s-ar putea preveni concepția atât de ușor, n-ar mai veni pe lume copii nedoriți. Și chiar dacă de cele mai multe ori femeia e cea dezonorată, un astfel de lucru îi poate distruge și pe bărbați.

Îmi aduc aminte de domnul Templeton și de servitoarea cu buclele blond-roșcate. Dincolo de părțile bune și de cele rele ale unei astfel de situații, reputația domnului Templeton în societate fusese compromisă odată cu cea a iubitei lui. Aventura lor ieșise la iveală doar pentru că servitoarea rămăsese însărcinată. Dacă domnului Templeton i-ar fi stat în puteri să evite acest lucru, de ce n-ar fi făcut-o?

Dacă Aurelia era însărcinată – *dacă* era – ce s-ar fi întâmplat? Când și-ar fi putut da seama? Și ce *s-a petrecut* cu ea după aceea? Bineînțeles, o astfel de dramă ar fi fost pricina din care Aurelia să nu vrea să-mi scrie nimic cu privire la ceea ce trăia cu adevărat în acea perioadă.

Dar ce să gândesc despre restul timpului? În acei ultimi ani ai vieții ei, de-a lungul cărora eu am simțit că ne bucuram de o nouă prietenie, matură, mai degrabă ca două tinere femei decât ca un copilaș și o soră mai vârstnică, ar fi putut Aurelia *atunci* să păstreze un secret atât de mare față de mine? Strâng din dinți. Îmi pun aceleași vechi întrebări pe fundalul unor împrejurări noi.

Poate că Aurelia, așa cum i se întâmplase mai înainte și mamei ei, pierduse sarcina. Poate că femeile din neamul Vennaway nu aduc cu ușurință un copil la termen. La urma urmei, eu nici nu știu mare lucru despre toate astea, așa că s-ar putea să mă înșel. Însă bănuielile mele cu

privire la pierderea sarcinii par mai întemeiate decât ideea că Aurelia ar fi născut un copil și nu mi-ar fi suflat niciodată o vorbă despre asta. Și decât ideea că Aurelia ar fi putut să nască, dată fiind starea inimii ei. Doctorul Jacobs ne spusese că o naștere ar fi pus-o într-un foarte mare pericol. Iar cu Robin nu se iubise doar în acea noapte în care se lăsase dusă de val, ci în repetate rânduri. *Desigur* că n-ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost sigură că se puteau feri îndeajuns de bine ca să ocolească primejdia unei sarcini? Vechea Amy nu se poate gândi că Aurelia – sora ei mai vârstnică, sora ei deșteaptă – ar fi putut face o greșeală atât de mare. Noua Amy, care pare să facă progrese pe zi ce trece, poate vedea prea bine că Aurelia era și ea supusă greșelii, ca oricare alt om, iar disperarea la care vor fi dus-o împrejurările nu-i putea fi deloc un sfetnic bun. Chiar și așa, toate astea nu prea au sens...

Continui să citesc. Dacă e să am încredere în scrisori, Aurelia a rămas la Derby în august, înainte să călătorească în nord, la Mancher și Leeds, promițând să se întoarcă acasă până la Crăciun. De aici încolo, tonul scrisorilor ei redevine întru câtva firesc și convingător:

Ar fi trebuit să vezi filatura de bumbac de la Hatby, de lângă Manchester, draga mea: ca și când ar fi un Crăciun nesfârșit, fulgii albi se învârtesc și dansează continuu. Însă acolo nu găsești nici oameni de zăpadă, nici veselie; muncitorii din fabrică – bărbați, femei și chiar și copii, a căror vârstă coboară până la șase ani – au ochii roșii din cauza condițiilor în care muncesc; tușesc tot timpul, deși nimeni nu-i poate auzi din pricina sunetului mașinilor.

Nu pot să nu-mi amintesc că eu și Aurelia citiserăm ceva despre industria bumbacului, cu ani în urmă. Oare asta se întâmplase înainte, sau după călătoria ei? Cred că fusese înainte. Așa că acum mă întreb dacă acel oraș pe nume Hatby chiar există, și dacă Aurelia văzuse cu adevărat cum arăta o filatură de bumbac.

Amy, priveliștile rurale din nord fac ca Surrey să pară o palidă imitație a ideii de „rural“! Aici sunt cascade mari, care curg de pe culmi ce par a fi fost desprinse de restul pământului de suflul unor vânturi atotputernice, mlaștini vălurite, verzi-albăstrui, presărate cu râuri albicioase care saltă peste pietre și curg în cascade care se varsă în iazuri sclipitoare și în

luminișuri cutreierate de zâne. Da! Am văzut zâne – pretutindeni – sunt foarte sigură de asta.

Ieri, Amy, am fost la York! Un oraș atât de frumos!

Săptămâna trecută am văzut marea la Scarborough. Cât de mult ți-ar plăcea și ție s-o vezi, draga mea!

Încerc să-mi închipui că era însărcinată și, pe bună dreptate, îngrijorată. Sau, dacă în acea vreme tocmai pierduse sarcina, trebuie să fi fost slăbită și îndurerată. Încerc să mi-o imaginez mutându-se dintr-un loc în altul de-a lungul verii, în timpul acelui val de caniculă. Chiar dacă nu fusese niciodată însărcinată, boala ei de inimă trebuie să-i fi făcut viața un coșmar. Oricâte răspunsuri găsesc la dilemele mele, nici unul nu mă lămurește. În scrisorile trimise după luna iulie nu mai găsesc nici o veste despre sănătatea ei.

Citesc mai departe. Revăd rândurile în care îmi scria că se hotărâse să-și mai prelungească voiajul și să se întoarcă prin Shrewsbury și Bath, în amândouă cazurile fiind invitată să locuiască la niște prieteni ai unor persoane de care nu auzisem niciodată.

Scrisorile trimise din Bath nu sunt un rod al închipuirii mele. Le țin în mână, văd ștampila poștei pe plicurile lor. Paginile sunt pline de laude banale la adresa chipului frumos al lui Frederic Meredith, un om despre care doamna Riverthorpe susține că nu există.

Aici se termină scrisorile. Aurelia nu mi-a dat de veste că avea să se întoarcă. Îi stătea în fire să facă surprize.

Mă uit la paginile împrăștiate pe pat. Iată un nou puzzle, o vânătoare de comori devenită parte din vechea vânătoare de comori, cea pe care am început-o la cererea Aureliei. Pun cap la cap ceea știu cu siguranță. Aurelia a fost la Twickenham fără doar și poate. Știu asta pentru că și eu am fost acolo, pentru că gazdele o cunoșteau, pentru că scrisorile ei din acea vreme sunt numeroase și convingătoare. Potrivit doamnei Riverthorpe, Aurelia *nu* a fost la Bath, iar scrisorile trimise, chipurile, din acest oraș sunt puține și sunt străine de stilul obișnuit al Aureliei. La fel sunt și cele pe care le-am primit după ce ea ar fi plecat din Bath, ceea ce pune sub semnul întrebării cea mai mare parte a călătoriei ei. Așadar, unde a fost, de fapt? Și ce-a făcut?

Ideea că în toată povestea asta ar fi putut apărea și un copil e fantasmagorică. Dacă, totuși, Aurelia a născut un copil, unde să fie el acum? Existența copilului e totuși singura explicație cu putință a obsesiei Aureliei ca toată căutarea mea să se desfășoare în cea mai deplină taină. Și e singurul secret îndeajuns de important ca să îndreptățească trimiterea mea de colo colo prin țară, deși încă nu înțeleg pe deplin raționamentul care a stat la baza acestui plan.

Și totuși, Aurelia *nu* a fost întotdeauna rațională. N-a fost întotdeauna prudentă. N-a fost deloc previzibilă. Poate că nici n-a *avut* un motiv întemeiat ca să mă trimită în misiunea asta. Întreaga poveste pare să fie ca toate vechile mistere – nerezolvabile și ciclice.

Simt că sunt aproape de aflarea adevărului, atât de aproape, și totuși mai am de așteptat în jur de două săptămâni! Sper doar că restul ședерii mele la Bath nu va fi la fel de bogat în evenimente precum a fost noaptea trecută.

Capitolul 50

Măcar restul dimineții e cu totul *lipsit* de evenimente. Sau, mai bine spus, nu aduce singurul eveniment pe care mi-l doresc; vizita promisă de Henry. Nu vine, nu își lasă cartea de vizită, nu trimite nici un bilet.

Pe măsură ce dimineața se transformă în după-amiază, îmi uit preocuparea față de secretul Aureliei, precum și noile mele bănuieli revoltătoare. Nu mă pot gândi decât la Henry. Simt absența lui în adâncul stomacului precum stă o piatră grea pe fundul unei fântâni adânci. Mă plimb pe coridoare; lâncezesc, supărată, în camera mea. Privesc de o mie de ori cadranul fiecărui ceas din casă. La ora unsprezece, la prânz, la gustare, îmi spun că Henry are dimineața ocupată și că va veni după-amiază, cerându-și scuze pentru întârziere și zâmbind.

Deși soarele de aprilie răspândește cea mai plăcută lumină de peste an, mă întemnițez de bunăvoie în camerele mohorâte ale Casei Hades. La ora trei, îmi fac griji că niscaiva treburi de care el pesemne că a uitat l-ar putea

ține departe de mine toată ziua, caz în care s-ar putea să nu-l văd până mâine – sau până luni... Chiar nu văd cum aș rezista atât de mult. După o jumătate de oră se aude o bătaie puternică în ușă, iar inima îmi sare din piept. Țâșnesc de la locul meu înainte să-mi amintesc că nu sunt la mine acasă și că n-am de ce să-i întâmpin eu pe oaspeți. Silindu-mă să nu fac nici un zgomot, pândesc în capătul scării pe când Ambrose se duce la ușă – mereu merge atât de *încet*? Mă năpădește o dezamăgire cruntă atunci când ea îl anunță pe domnul Garland.

Se pare că el și-a făcut un obicei din a afla unde locuiesc, pentru ca apoi să vină neanunțat. Sunt pur și simplu deznădăjduită că a venit el în loc să vină Henry. Ambrose îl conduce în salon, unde apare și doamna Riverthorpe, îmbrăcată în violet, cu o strălucire malițioasă în ochi. N-am încredere în strălucirea asta.

Se pare că domnul Garland ne vizitează ca să se asigure că voi veni la întrecerea de tir cu arcul de mâine după-amiază și ca să ne întrebe pe doamna Riverthorpe și pe mine dacă dorim să vedem o nouă pereche de cai pe care tocmai i-a cumpărat. Ne și întreabă dacă ne-ar plăcea să ne plimbăm prin oraș cu trăsura lui.

Doamna Riverthorpe, deja în picioare și pe jumătate ieșind pe ușă, e de acord.

– A mai fost vreodată o zi atât de plictisitoare? întreabă ea uitându-se la mine de parcă eu aș fi cea chemată s-o înveselească, deși abia acum o văd pentru prima dată pe ziua de azi.

În schimb eu șed, abătută, lângă foc.

– Eu, eu... nu pot, deși vă mulțumesc pentru invitație, bâlbâi cu stângăcie.

Nu vreau să plec de acasă și să risc să-l pierd pe Henry, dar știu bine că n-am ce scuză să găsesc.

– De ce nu? mă întreabă doamna Riverthorpe, făcându-mă să mă gândesc la ciocul ascuțit al unui stârc străpungând un pește. Ești cumva istovită de solicitările imensului cerc social pe care l-ai dobândit în ultimele trei zile?

Mă chinui să zâmbesc.

– Bineînțeles că nu. Dar am multe lucruri de făcut în după-amiaza asta – scrisori de scris...

– A, da, larga ta rețea de corespondență – asta e, bineînțeles, spune ea ironic.

– Vă rog să nu vă deranjați, domnișoară Snow, mă conjură domnul Garland venind spre mine politicos ca întotdeauna și lăsând-o pe doamna Riverthorpe să se frământe în pragul salonului, ca un copil nerăbdător. A fost o sugestie de moment, pe care v-am făcut-o fără să fiu sigur că n-aveți altceva mai bun de făcut. Trebuie să aștept până mâine ca să am plăcerea companiei dumneavoastră, dar ați vrea să vedeți caii, cel puțin, înainte ca eu și doamna Riverthorpe să vă lăsăm în pace? Caii sunt chiar în fața porții și, dacă îmi amintesc eu bine, mi-ați spus cândva că sunteți o mare iubitoare de animale.

– O, da! Aveți dreptate, frumos din partea dumneavoastră că v-ați adus aminte, îi răspund, măgulită. Foarte bine, vă voi însoți afară și vă mulțumesc pentru amabilitate.

Chiar mă bucur să-mi abat pentru câteva minute atenția de la Henry, sau de la lipsa lui, așa că mergem cu toții afară.

Soarele de aprilie e cald și blând. Domnul Garland are un faeton micuț, la modă, bleu cu auriu, chiar soiul de trăsură în care mi l-aș fi imaginat. Caii cei noi sunt doi murgi lucioși, de aceeași înălțime, cu crupe puternice și cu capete elegante. Lordul Vennaway i-ar fi admirat. Zâmbesc, le mângâi boturile moi și îmi țin mâna sub buzele lor catifelate și curioase. Își lasă capetele în jos și mă împing, dezamăgiți că nu le-am adus bunătăți. Mă împiedic, râzând, iar domnul Garland întinde mâna ca să mă prindă. Tulburată de atingerea caldă a palmei lui pe brațul meu, îmi trec degetele prin coamele negre și mătăsoase, tăiate perfect drept, bucurându-mă de senzația mereu plăcută pe care mi-o dă atingerea părului de cal.

– Haide, haide! strigă doamna Riverthorpe din faeton.

Domnul Garland zâmbește politicos și se înclină.

– Pe mâine, domnișoară Snow.

Se urcă, sprinten, în trăsură lângă doamna Riverthorpe și o pornesc la drum. Îmi pare rău să mă despart de acele animale superbe. Caii au fost o parte a vieții mele la Hatville, niciodată complicată, din care am avut de câștigat întotdeauna. Îi privesc cum merg pe stradă în trap elegant, până când sunetul vesel al copitelor se stinge. Apoi intru în casă și aștept.

Încă aștept. Zilele trec fără nici un semn de la Henry și sunt mai singură ca niciodată. Atunci când doamna Riverthorpe îmi cere s-o însoțesc la câte un eveniment, de cele mai multe ori primesc, ca să fac să treacă timpul mai

repede. Oricâte obligații sociale aș avea, am grijă să merg la plimbare în fiecare zi. Străbat zilnic orașul Bath și cutreier Strada Henrietta, sperând să-l zăresc pe Henry. Și tot zilnic mă întorc la podul pe care ne-am întâlnit, trec pe lângă cafeneaua în care am stat de vorbă și am toastat pentru prietenia noastră. Îl văd peste tot, și totuși nu e nicăieri.

Nu pot să înțeleg. Încântarea lui de a mă revedea a părut sinceră. La fel și *prietenia* noastră. Mi-a promis să mă viziteze a doua zi de dimineață. În lipsa unor răspunsuri, imaginația mi se dezlănțuie. Poate că a auzit că aș fi o doamnă de moravuri îndoielnice... sau poate că, pur și simplu, s-a gândit de două ori înainte să adâncească prietenia cu o femeie care duce o viață atât de neconvențională. Sunt prea neobișnuită, spiritul mi-e prea liber. Chiar și eu îmi dau seama că, după ce la prima noastră întâlnire m-am temut că eram prea știrsă, prea molatică și prea stângace, asta e o schimbare destul de mare... dar pur și simplu nu știu ce să cred despre tăcerea lui. Și *sunt sigură* că mi-a ținut minte adresa – nu e ușor de uitat.

Poate că le povestise despre mine prietenilor lui, familia Longacre, iar lor nu le-au plăcut cele auzite? Henry a fost trimis la ei anume ca să se folosească de pilda unei vieți pline de stabilitate; pot fi bănuitori în legătură cu o femeie care călătorește singură și care nu duce o viață așezată.

Sau poate că a întâlnit pe cineva – o doamnă – și simte că prietenia noastră ciudată nu i-ar fi prielnică acestei noi povești de dragoste. Dacă așa stau lucrurile, voi încerca din răsputeri să-i urez numai bine din toată inima, pentru că nu mi-aș putea dori vreodată decât ca Henry să fie fericit. Numai că nu pot să nu-mi doresc să fiu eu cea care să-l facă fericit. Și, așa cum se întâmplă cu atâtea alte lucruri, aș vrea să *știu*.

Timpul trece dureros de lent. După tot ce am aflat despre Aurelia și tot ce bănuiesc în plus, sunt nerăbdătoare să primesc următoarea scrisoare. Sunt sigură că mă apropii de capătul drumului și că toate răspunsurile sunt aproape. Știu că nu trebuie s-o bat la cap pe doamna Riverthorpe să-mi dea scrisoarea mai devreme, așa că nu-mi rămâne decât să număr zilele. Nu lasă să se vadă dacă se bucură să-i țin companie, însă nici nu mă oprește s-o fac. În cazul celor mai multe dintre evenimentele la care iau parte, prezența lui Quentin Garland face ca acestea să fie mai suportabile.

Desigur, l-am întâlnit în acea duminică la întrecerea de tir cu arcul. Apoi m-a încurajat să merg luni la un prânz, la o doamnă pe nume Rathbone. Mai târziu în acea după-amiază, a venit cu trăsura și ne-a scos la plimbare pe

mine și pe doamna Riverthorpe. Ea se poartă cât se poate de urâcios, dar el pare în largul lui ori de câte ori se întâlnesc. Fiindcă acum simt că o îndrăgesc din ce în ce mai mult, din motive cu totul dincolo de înțelegerea mea, îl plac și mai mult pentru asta. De fapt, îmi place foarte mult de el. E întotdeauna politicos, întotdeauna de încredere și, dacă am sentimentul că e mult prea spilcuit și desăvârșit pentru mine, ascund acest simțământ și nu țin seama de el, fiindcă am hotărât în sinea mea că domnul Garland e liber să ajungă la această concluzie – sau nu – el însuși. Sunt sigură că îmi caută compania, iar asta îmi dă un sentiment de împlinire, cald, nou și bine-venit.

Pe când am senzația că mă aflu la Bath de vreo șase luni, mă uit în calendar și îmi dau seama că sunt aici doar de o săptămână. În timp ce mă pregătesc pentru o altă cină, mă opresc un pic ca să-mi lipesc fruntea de fereastră și să privesc strada. A devenit un obicei. Văd arabescurile negre ale gardului ce împrejmuiește parcul, o bătrână care plimbă un câine mic, însoțită de servitoarea ei, și flori roz de cireș într-o grădină. Văd un domn care merge în pas vioi. Îi urmăresc, nepăsătoare, mersul, iar el își ridică pălăria și salută un alt domn, care se apropie din direcția opusă. Mă ridic și mă uit din nou. Domnul care se apropie e Henry! E Henry! Preț de o clipă nu pot să mă mișc din cauza bucuriei de a-l vedea cum vine pe Strada Rebecca, desigur – ca să mă viziteze. Ce ușurare! Nu știu de ce a întârziat atât de mult cu vizita asta, dar sunt sigură că are o explicație potrivită, pe care o voi afla foarte curând. Mă întorc ca să alerg spre ușă, iar apoi mă opresc și îl privesc. Ambrose mă va chema. Vreau să savurez momentul.

Pare mai înalt ca oricând, îmbrăcat elegant pentru o vizită și purtând un joben nou sau, cel puțin, un joben pe care nu l-am mai văzut până acum. Bag de seamă că nu arată perfect, precum domnul Garland. Îi iese un pic prea mult mâneca de la cămașă de sub manșeta hainei, iar cravata îi e strâmbă, ca și când nodul a fost mai întâi strâns prea tare și pe urmă slăbit. Buclele întunecate îi încadrează fața și merge cu pas întins. Mi se topește inima. E leit așa cum trebuie să fie.

Ajuns aproape de casă se oprește locului, făcându-mă să zâmbesc. „Nu, aici e, Henry“, îi telegrafiez eu în gând. Dar nu cred că a înțeles adresa greșit, fiindcă că se uită drept la Casa Hades. Poate că e îngrozit de înfățișarea ei sumbră? Din unghiul din care îl privesc îi pot vedea fața și, spre consternarea mea, nu pare fericit. Expresia lui nu e aceea a unui bărbat

pe cale să o viziteze pe femeia pe care... Ei bine, la ce mă așteptam? Dar nu e nici măcar aceea a unui bărbat pe cale să-și viziteze un prieten. Nu l-am văzut niciodată pe Henry arătând sumbru. Își scoate jobenul și își aranjează părul astfel încât să i se așeze buclele, iar apoi și-l îndeasă din nou pe cap ca și când ar vrea să-l rupă.

Îmi trece prin minte un gând îngrozitor, pe care încerc să-l gonesc, dar nu pot. Dacă Henry nici vorbă să vină în vizită ca să-și continue prietenia cu mine? Dacă vine să-mi spună că s-a încheiat? Balul acela blestemat trebuie să fie pricina – pesemne că Henry a auzit despre cearta de la bal, iar acum vrea să-mi spună că nu poate continua să se vadă cu o femeie care are o asemenea reputație. Mă simt năpădită de rușine... dar îl pot lămuri! Va spune ce are de spus, iar eu îi voi dezvălui adevărul și vom râde împreună de toată povestea asta...

Dar el se îndepărtează! După ce a privit lung Casa Hades, se răsucește pe călcâie și se întoarce iute în direcția din care a venit. Fața mi se crispează de durere. În sfârșit, Henry e aici, la o aruncătură de băț, iar eu nici măcar să nu-i vorbesc? Nu pot să îndur așa ceva!

Ies în fugă din camera mea și cobor scările lungi, în spirală. Străbat coridorul vast, cu ecou, iar apoi deschid ușa din față, uitând că părul mi-a rămas plin de papiotele de ondulat. Ajung în stradă chiar la timp ca să zăresc silueta înaltă a lui Henry dispărând după colț. Alerg în urma lui pe cât de repede îmi îngăduie fustele largi și albastre, simțind fiecare piatră și crăpătură din pavaj prin pantofii mei fini. Nu-mi pasă. Tot ce-mi doresc e să-l văd pe Henry, să-i spun că orice ar gândi despre mine e greșit, să-i readuc pe față acel zâmbet plin de franchețe, care îmi place atât de mult la el.

Atunci când ajung la capătul străzii, el deja a dispărut. Nu-l văd nicăieri pe deal. Mă uit în lungul altor străzi care străbat dealul la dreapta și la stânga, dar nu-l zăresc pe cel pe care îl caut. Trecătorii mă privesc lung. Henry ar putea fi oriunde.

Copleșită de durerea de a mă fi aflat atât de aproape de el fără să ne fi putut vedea, mă furișez înapoi precum un câine. Faetonul domnului Garland e la poartă. Neputând să îndur gândul ca el să mă vadă așa, alerg și-mi scot papiotele din păr. Apoi mă arunc pe pat și izbucnesc în plâns.

Capitolul 51

Rămân amorțită de durere zile în șir. Nu-mi vine să cred că Henry Mead, care a fost atât de bun cu mine la Londra și a fost atât de sincer și mi s-a destăinuit în urmă cu doar câteva zile, la Bath, a venit să mă viziteze, dar s-a hotărât, până la urmă, să n-o facă. Nu-mi vine să cred, dar am văzut cu ochii mei că așa s-au petrecut lucrurile. Am vărsat multe lacrimi din pricina asta, însă ele nu schimbă nimic.

Vineri sunt uluită să-mi dau seama că am petrecut mult mai multe ore în compania lui Quentin Garland decât în cea a lui Henry, deși mă încăpățânez să mă gândesc la Henry ca la un prieten, iar la domnul Garland ca la o cunoștință. De fapt, absența lui Henry din viața mea îmi dă limpede de înțeles că el s-a hotărât să *nu*-mi fie prieten, în timp ce aș putea să mă căsătoresc cu cineva precum domnul Garland, așa cum m-a îndemnat fără ocolișuri doamna Riverthorpe, dacă aș alege să-mi pun la bătaie averea și noile relații. Și dacă m-aș hotărî să rămân la Bath.

Felul ăsta de viață, această existență mondenă presărată cu dineuri, petreceri dansante și jocuri de cărți, încă nu mi se pare viața potrivită pentru mine. Și totuși o trăiesc, și totuși zilele trec una după alta, implacabil. Existența își urmează cursul și sunt obosită să privesc mereu și mereu în adâncimea lucrurilor. Nu împărtășesc dragostea Aureliei față de orizontul nesfârșit. Vreau, totuși, să-mi găsesc un rost al meu, deși în armonie cu felul meu de a fi.

Să fie domnul Garland cineva alături de care aș putea trăi în armonie cu felul meu de a fi? Și de ce îmi pun această întrebare? Probabil pentru că e aici, lângă mine, și e chipeș, manierat, inteligent, având toate însușirile unui bărbat admirabil. Iar acum e limpede că îmi face curte; chiar și eu, naivă cum sunt, îmi dau seama de asta. Sunt nespus de flatată și îmi doresc să le scriu lui Madeleine și Priscillei despre întreaga poveste. Totuși, nu trebuie s-o fac. I-am scris tatălui lor, așa cum am promis, să știe că sunt în siguranță și că sunt bine. Mă agăț de speranța că drumul meu se încheie aici în mai puțin de două săptămâni și că apoi voi fi liberă să fac și să fiu ce vreau, să țin legătura cu cine vreau. În plus, deși știu că fetele s-ar bucura

să afle noutățile despre mine, inima nu mă îndeamnă deloc să mă destăinuiesc.

Domnul Garland rămâne așa cum a fost întotdeauna; măsurat în toate, elegant și perfect. Și *multe altele*. Poate că în asta constă fascinația dintre sexe. Atunci când mergem împreună cu trăsura, văd cum corpul lui prelung se balansează clipă de clipă, în armonie cu mișcarea faetonului, având un fel de capacitate fluidă de a se mișca în ritm cu lumea înconjurătoare. Atunci când purtăm o conversație politicoasă în salonul Casei Hades, văd cum lumina strălucește prin favoriții lui fini și aurii. Atunci când îmi ține ușa sau îmi înmânează un pahar, îi văd mănușile impecabile, deschise la culoare, și mânecile în culori pastelate.

Ce mă intrigă atât de mult la el? Nu poate fi doar faptul că e atrăgător – desigur că nu sunt atât de superficială. Cu siguranță că am mai văzut domni chipeși, doar nu degeaba am locuit la Hatville. Spre deosebire de doamna Riverthorpe, nu-l găsesc plictisitor; mi se pare inteligent și binevoitor. A fi mereu alături de el la evenimentele sociale îmi sporește simțământul că sunt acceptată, îmi dă iluzia că nu există bârfe despre sosirea mea misterioasă în mijlocul societății – că mă aflu printre prieteni. Fără îndoială că el nu s-a arătat deranjat de purtarea scandaloasă al gazdei mele, de originile mele umile sau de trecutul meu misterios. N-a făcut niciodată vreo aluzie la certurile de la nici unul dintre baluri, niciodată nu m-a făcut să mă simt nedemnă sau nedorită. Încep să-mi pierd, în ceea ce îl privește, acea reținere dictată de convenienețe și să mă bucur, în cele din urmă, de compania lui.

N-am mai fost curtată până acum. În momentele în care stăm de vorbă între patru ochi, îmi povestește despre moșia lui din Berkshire, despre caii pe care îi are, despre numeroasele lui investiții. Îmi dau seama că îmi spune lucruri despre care crede că mă fac să mă gândesc favorabil la el. Mă mir că simte nevoia să-și bată capul cu asta, când el, ca persoană, e întru totul admirabil. Nu-mi dau seama la ce poate să ducă întreaga poveste cu domnul Garland, dar sunt ușurată că, una peste alta, timpul pe care îl petrec la Bath trece mai puțin dureros decât mi-aș fi putut închipui la început.

Mă gândesc la toate astea în timpul unuia dintre nesfârșitele jocuri de cărți ale doamnei Riverthorpe. Stăm în salon, cu lumina viu colorată a serii revărsându-se plăcut peste interiorul prăfuit. Invitații sunt domnul Garland,

domnul Pierpont, fostul vâslaș, doamna Manvers de la Asociația pentru Temperanță din Bath și domnul Gladsby, un militant fervent pentru suprimarea educării claselor de jos, care, crede el, i-ar corupe pe oameni și i-ar transforma în niște anarhiști.

Conversația e pe măsură, adică de-a dreptul ireală, așa că îmi las gândurile să rătăcească printre razele de lumină. Dansând printre firicelele de praf, mintea îmi zboară de la promisa scrisoare a Aureliei la ziua de miercuri care va să vină. M-am obișnuit cu micile adunări ciudate ale doamnei Riverthorpe. Impresia mea de la început, aceea că ea își alege invitații dintre cei în stare să se lase chinuiți dincolo de orice limite, mi-a fost confirmată chiar de către doamna Riverthorpe în persoană.

Îmi ridic privirea și bag de seamă că ochii domnului Garland sunt ațintiți asupra mea. Zâmbește de parcă ar înțelege de ce mintea mi-a zburat în altă parte pentru o clipă. Doamna Manvers lămurește importanța construirii de biblioteci publice: muncitorilor cărora le place să bea tărie, asta le oferă o alternativă la tavernă ca loc de destindere după o zi grea de muncă.

Domnul Gladsby răspunde pe dată că nici un membru al „acelei clase de persoane“ nu va putea fi vreodată convins să renunțe la băutura demonică și că tot ce vor face clasele de jos cu o bibliotecă va fi s-o ardă.

Doamnei Manvers aproape că îi vine să plângă. Doamna Riverthorpe chicotește ca pentru sine, iar domnul Pierpont încearcă subtil să direcționeze barca spre un curent mai favorabil:

– În 1803, pe Tamisa, lângă Henley, am obținut cel mai mare triumf atunci când...

În acest moment interesant, Ambrose bate la ușă și intră.

– Scuzați-mă, doamnă, spune ea făcându-i semn din cap stăpână-sii cu obișnuita-i siguranță de sine. Domnișoară Snow, v-aș putea vorbi o clipă între patru ochi?

Sunt uimită.

– Desigur! Vă rog să mă scuzați, doamnelor, domnilor. Sper să nu vă încurc jocul.

Grijulie, îmi așez cărțile cu fața în jos, deși asta chiar n-are nici o însemnătate, fiindcă nu câștig niciodată. Domnul Garland câștigă aproape fiecare mână, cu un talent pentru jocul de cărți asupra căruia doamna Riverthorpe ne-a atras atenția în mai multe ocazii. El i-a spus cândva că nu joacă pentru a pierde, iar ea i-a răspuns că știa asta foarte bine.

Ies în hol însoțind-o pe Ambrose.

– Îmi cer scuze că v-am întrerupt în timpul jocului, domnișoară Snow, însă a venit un domn care așteaptă să vă vadă.

Mi se taie răsuflarea.

– Henry?

Ambrose își aruncă privirea peste o carte de vizită pe care apoi mi-o dă mie.

– Da. Henry Mead. Așadar, îl cunoașteți. Doamna Riverthorpe ar fi încântată să-l invitați înăuntru, domnișoară.

Îmi pot închipui încântarea doamnei Riverthorpe dacă l-aș atrage pe bietul și nevinovatul Henry în acel cuib de vipere. Însă eu vreau să ne vedem între patru ochi.

– Mulțumesc, Ambrose, nu va dura mult. Voi ieși eu ca să stau de vorbă cu el.

– Foarte bine, domnișoară Snow.

Alerg, chiar *alerg* cât e vestibulul de lung, hotărâtă să-l prind pe Henry înainte să dispară din nou.

Mă bucur nespus de mult că port frumoasa mea rochie verde-smarald, mult disprețuită de doamna Riverthorpe. „Nu te lăsa dusă de val“, îmi spun cu severitate. „E cu putință să fi venit doar ca gest de politețe, ca să te dezamăgească în persoană.“ Însă nu cred asta nici o clipă!

Trebuie să mă domolesc, îmi spun, în timp ce deschid ușa grea și ies pe verandă. Un faeton crem așteaptă în stradă, iar din el coboară Henry, cu picioarele lui lungi și cu ochii întunecați. Aleargă pe stradă și, spre uimirea mea, mă apucă de mâini și mă privește stăruitor.

– Amy! Pari încântată să mă vezi.

– Henry? Bineînțeles că sunt încântată! De ce n-aș fi? Unde ai fost? Ai spus că vii într-o sâmbătă și te-am tot așteptat...

Mă opresc dintr-odată, dându-mi seama că tocmai renunțasem la orice urmă de demnitate pe care sperasem s-o păstrez. Dar mi se pare că, dacă a existat între noi o anumită neînțelegere, deja am irosit prea mult timp.

Îmi dă drumul și nu pare nemulțumit de izbucnirea mea; dimpotrivă. Mă ia repede de mână, apoi îmi dă drumul. Una peste alta, pare că nu știe cum să se poarte cu mine.

– Îmi pare rău, Amy, spune el în cele din urmă, încă foarte serios. Nu mi-am închipuit că avea să-ți pese. Dar nu asta e ideea, desigur. Am promis că

vin și ar fi trebuit s-o fac. Am vrut să vin.

– Și totuși, de ce n-ai făcut-o?

Își trece o mână peste față și îmi zâmbește, dar nu e zâmbetul lui obișnuit.

– Mândrie masculină prostească. De fapt, am venit, deși nu de dimineață, așa cum am promis. În acea zi, pe când ne-am luat rămas-bun la cafenea, am fost atât de îngrozit să nu-mi scapi din nou printre degete, încât n-am mai gândit limpede. Îi promisesem lui Gus – domnul Longacre, prietenul care are amabilitatea să mă găzduiască aici, la Bath – să merg cu el la Bristol sâmbătă dimineața ca să asist la semnarea unor documente importante. Nu-l puteam lăsa baltă, așa că n-am venit să te văd până după-amiază.

– Ai venit sâmbătă după-amiază? Dar, Henry, te-am așteptat toată ziua!

– Ai făcut tu asta? mă întreabă el zâmbindu-mi mai larg, mai destins, însă puțin sfios. Of, Amy, acum sunt pe cale să-ți spun adevărul, adică să mă fac de râs într-un mod îngrozitor. Ești pregătită să mă placi chiar dacă o să mă crezi prost?

Îi promit că o voi face.

– Minunat! Mă bucur că ești atât de înțelegătoare, Amy. Deși lumea se așteaptă să fiu deștept, uneori mă port ca un prost. Venind la tine în acea zi, te-am văzut stând de vorbă pe stradă cu un domn nespus de chipeș, de-a dreptul strălucitor. Erați doar voi doi, iar tu îi zâmbeai și păreai foarte fericită. El te-a luat de braț și ați mângâiat caii înhămați la faetonul lui. Amândoi erați îmbrăcați foarte frumos și vă stătea... atât de bine împreună, pot să spun. Se vedea de la o poștă că acel domn era foarte bogat și de succes, că avea toate calitățile pe care eu nu...

– Dar, Henry! N-a fost așa! Eu niciodată...

– Nu, așteaptă, te rog să mă lași să termin, Amy. Dacă ai așteptat după cum spui, cred că meriți o lămurire. El a sărit în trăsură și a plecat, iar tu ai rămas locului mult timp după aceea, Amy, uitându-te în urma lui, de parcă n-ai fi putut îndura să-l vezi plecând. Și te-am urmărit din priviri.

Nu-mi vine să cred.

– Henry, unde *erai*?

– Pe stradă, cam pe acolo, îmi arată el.

– Ar fi trebuit să mă fi strigat! Sau de ce n-ai venit să mă cauți după ce am intrat?

– Mi-am pierdut curajul, ăsta e adevărul. Îmi pare rău. Știi, tu tot fugi, așa cum s-a întâmplat la Londra, iar apoi din nou săptămâna trecută. Și știu că ai multe altele la care să te gândești în afară de mine. Însă te-ai dus la balul lordului Littleton în noaptea aceea, te învârți în cele mai înalte cercuri. Bărbatul cu care stăteai de vorbă pe stradă, în fața casei, părea că aparține înaltei societăți. Și tu la fel. Am crezut că poate prietenia noastră e importantă pentru mine, nu și pentru tine.

Clatin din cap, încercând să-mi adun gândurile și să nu râd de absurditatea vorbelor lui și a împrejurării în care ne găsim.

– Dragă Henry, dacă ai ști! Nu e *deloc* așa! Prietenia noastră e prețioasă pentru mine și am fost foarte fericită să te revăd la Bath. În ziua despre care vorbești nu mă uitam după domnul Garland, mă uitam după cai! Ador caii, Henry. Iar de zâmbit – zâmbeam fiindcă cei doi *cai* erau atât de frumoși! Domnul Garland e prieten cu gazda mea și îl cunosc și eu puțin din vremea ședерii mele la Twickenham. Și nu eram singuri! Doamna Riverthorpe se urcase deja în trăsură. O, Henry, *ești* un pic prostuț, nu-i așa?

În sinea mea, încep să zâmbesc din toată inima. Mă simt nespus de bine să-i pot vorbi atât de sincer și să-mi dau seama că sunt importantă pentru el. „Era gelos“, îmi spun, fericită. Acum și el radiază și, în sfârșit, are zâmbetul pe care mi-l amintesc – zâmbetul care face ca totul să fie bine. Stăm locului mult timp, iar el pare că ar vrea să-mi spună multe, dacă n-am fi pe o stradă. Simt o încordare – una delicioasă – cum crește înlăuntrul meu și mă face să vreau să chicotesc.

Cred că și Henry o simte, fiindcă aruncă o privire la fațada impunătoare a Casei Hades, cu o expresie amuzată.

– O, Doamne, Amy!

– Așa a spus și vizitiul care m-a adus aici.

– Un om cu spirit de observație. Ce mai loc! Nu-i de mirare că păreai cam abătută atunci când am dat peste tine pe pod, în ziua aceea. Cine e gazda ta? O fantomă într-o rochie lungă și albă? O creatură înaripată a nopții, care vrea să-ți sugă sângele? Sper să nu fie varianta din urmă – fiind aproape doctor, n-aș recomanda o asemenea practică.

– Henry, ești ridicol, îi răspund, amuzată. Gazda mea nu e nici una dintre cele două variante, deși cred că, dacă ai cunoaște-o, ți s-ar părea la fel de ireală precum o fantomă sau un vampir. Doamna Riverthorpe are peste optzeci de ani și nu îi pasă deloc de opinia publică. Totuși, cunoaște pe

toată lumea, iese în fiecare seară – și aproape în toate zilele. Eu n-o pot descifra. Sper să faci și tu cunoștință cu ea.

Apoi, între noi se lasă iarăși tăcerea.

– Așadar, dacă ar fi să te vizitez din nou, în curând, ai fi fericită să mă vezi? mă întreabă el dintr-odată, puțin sfios și formal.

Îmi dau ochii peste cap.

– Dacă ai veni într-adevăr, aș fi încântată.

El clatină din cap.

– *Touché*! Mulțumesc, Amy, voi veni. Acum, cred că nu trebuie să te mai rețin aici, pe stradă. Prietenii mei, familia Longacre, sunt în trăsura de acolo. Mergem să privim apusul de la Beachen Cliff. N-ai vrea să ni te alături? Promite să fie un spectacol frumos.

Îmi dau seama dintr-odată că, în afară de plimbările mele solitare prin oraș, am stat zile întregi numai prin saloane, săli de bal și la mese. Venirea primăverii a însemnat pentru mine numărarea zilelor până la primirea următoarei scrisori a Aureliei. Am pierdut noțiunea schimbării anotimpurilor.

– Mi-ar plăcea, Henry, nici nu-ți poți închipui cât de mult, dar sunt reținută la un joc de cărți. Doamna Riverthorpe are invitați, nu pot să plec.

– Nu face nimic, a fost o invitație bruscă și prostească. Dacă vrei, vino să-i saluți repede pe prietenii mei, iar apoi te las să te întorci.

Traversez strada ca să cunosc familia Longacre, pe Gus și pe Ellen. Sunt un cuplu cumsecade, cu câțiva ani mai în vârstă decât Henry, care mă întâmpină cu căldură și mă invită la cină în seara următoare. Îmi promit că se va dansa, o, sunt așteptați doar câțiva prieteni apropiați, dar se va dansa negreșit!

Primesc cu bucurie, dau mâna cu toată lumea și fug înapoi, în atmosfera întunecată a Casei Hades.

Capitolul 52

Acolo mă lovesc – literalmente – de domnul Garland, care se află în vestibul. Mă eliberez și-mi pun mâinile pe obrajii fierbinți. Din anumite pricini, mă simt demascată – și sunt enervată. Ascund asta în spatele unui potop de scuze, chiar dacă, la urma urmei, nu m-aș fi putut aștepta să găsesc un domn tocmai în spatele ușii.

– Vă rog să nu vă scuzați, domnișoară Snow, eu eram în calea dumneavoastră. Doamna Riverthorpe m-a trimis să văd dacă totul e în regulă.

– O, domnule Garland, foarte frumos din partea dumneavoastră. Totul e bine, vă mulțumesc. Doar un vechi prieten care trecea pe aici. Ne întoarcem la jocul de cărți?

– Desigur, aștept cu nerăbdare să mai aflu câteva dintre punctele de vedere iluminate ale domnului Gladsby!

Îmi face cu ochiul, iar apoi îmi pune o mână pe braț.

– Cu toate că... stați, domnișoară Snow, dacă tot suntem singuri o clipă, poate că v-aș putea reține puțin? De câteva zile doresc să vă vorbesc între patru ochi și nu e ușor, fiindcă doamnei Riverthorpe nu îi place deloc să fie exclusă.

Râd; spusele lui sunt purul adevăr. Mă simt puțin tulburată că un domn atât de atrăgător dorește să-mi vorbească între patru ochi, iar asta – după ce a trecut doar un moment de când l-am revăzut pe Henry. Domnul Garland mă trage într-o nișă din spatele unei coloane.

– Speram să vă spun asta într-un decor mai plăcut, murmură el. Nu face nimic. Domnișoară Snow, trebuie să plec mâine la Londra, pentru afaceri. O, doar pentru trei sau patru zile, dar am vrut să vă vorbesc înainte să plec. Sunt sigur că nu poate fi o surpriză pentru dumneavoastră să aflați că vă admir foarte mult.

Îl privesc cu uimire. Greșește! Am ajuns să cred că ar fi interesat într-o oarecare măsură de mine, da, dar... să mă admire foarte mult? De ce? El mă privește cu tandrețe.

– Nu vă temeți, domnișoară Snow, asta nu e o cerere în căsătorie. Știu că nu ne cunoaștem de foarte mult timp. Sunt un om realist, nu un tânăr impetuos, și nu cred că o legătură adevărată poate să apară peste noapte. Sper că a noastră se va mări și se va adânci... Cu toate astea, mi-am dorit... să vă *pregătesc*, cred, mă liniștește el, râzând ușor. Doar dacă nu vreți să păstrez tăcerea asupra acestui subiect acum și pentru totdeauna. N-aș dori să vă supăr în vreun fel. Dar, dacă nu vă displace să continuăm să ne

cunoaștem, acum, că știți că sentimentele mele față de dumneavoastră includ și o admirație de natură mai personală, ei bine, asta m-ar mulțumi foarte mult.

Solemnitatea lui e copleșitoare. Văd acum foarte limpede coloanele de piatră cenușie, care ne înconjoară de parcă ar fi niște martori. Împreună cu tavanul boltit și cu vestibulul lung, de piatră, îmi dau sentimentul că mă aflu într-o biserică. Cu blândețe, domnul Garland îmi ia mâna într-a lui și și-o pune pe cealaltă deasupra. Trebuie să fiu puțin amorțită din cauza surprizei; de-abia o simt. Dintr-odată, pe neașteptate, mă străfulgeră o amintire. Întâlnirile noastre de la început: domnul Garland – întotdeauna politicos, întotdeauna săritor, mereu ireproșabil... iar eu – tulburată, prinsă pe picior greșit, dorind să fug. Oare m-am simțit vreodată în largul meu alături de bărbatul ăsta?

– Domnule Garland... Nici nu știu ce să spun, mă bâlbâi eu.

În ciuda tuturor atențiilor cu care mă înconjoară, sentimentele lui pentru mine par de necrezut. Nu-mi pot închipui ce anume ar putea găsi cineva ca domnul Garland de admirat la cineva ca mine. Cu toate astea, domnul Garland însuși mă privește acum cu niște ochi în care se oglindesc sentimentele despre care a vorbit. Mă hotărăsc să fiu cât mai sinceră cu putință.

– Domnule Garland, sunt foarte flatată și surprinsă, îi mărturisesc. Îmi faceți un mare compliment și vă mulțumesc. Mi-ați fost un bun prieten de-a lungul timpului pe care l-am petrecut aici și vă prețuiesc foarte mult.

Lucrul ăsta e adevărat. Încep să răsuflu mai ușor.

– Mă bucur s-o aud, domnișoară Snow. Atunci, să sper că mă puteți privi ca pe un pretendent – pe viitor, dacă nu chiar de îndată?

– Orice tânără ar fi bucuroasă să fie obiectul atenției dumneavoastră, domnule Garland.

– Dar tu, Amy, *tu* ai fi bucuroasă?

A fi? Nu-mi prea dau seama. E adevărat că am o adâncă admirație față de el. Dar oare asta ar putea să ducă și la o admirație de natură mai intimă? Domnul Garland e nespus de chipeș. Uneori, simt că mă pot îneca în privirea lui. Însă cred că potrivirea trebuie să meargă mai departe de încântarea de a privi pe cineva.

Iar apoi, mai e și Henry.

Tresărirea de bucurie pe care o simt ori de câte ori îl văd pe Henry e mai grabnică și mai simplă decât legătura închegată încetul cu încetul care s-a înfiripat între mine și domnul Garland. Dar... acum, când Henry nu e în fața mea, să-mi topească inima cu acei ochi întunecați și să mă liniștească cu acel zâmbet plăcut, îmi amintesc de singurătatea și de frământarea din ultima săptămână. Henry m-a rănit. L-am urmărit din priviri în timp ce se gândea dacă să mă viziteze sau nu, dar a ales să plece. Pe când domnul Garland a fost lângă mine, atent, de încredere, în fiecare zi. M-a ajutat în clipe grele, chiar dacă nu și-a dat seama de asta. Primesc lămuririle și scuzele lui Henry; știu că e sincer. Dar dacă, oare, va dispărea de fiecare dată când se va îndoi că-mi pasă de el, și voi fi din nou părăsită? Iată care ar fi lucrul care m-ar durea cel mai tare.

Îmi dau seama că timpul trece. Domnul Garland așteaptă răspunsul meu, iar doamna Riverthorpe și grupul ei pestriț de jucători excentrici de cărți așteaptă întoarcerea noastră. Nu pare să fie momentul să cântăresc totul cu atenție și mă simt cam ca una dintre misterioasele molii ale doamnei Riverthorpe – țintuită cu un ac într-o vitrină. Domnul Garland a spus că asta nu e o cerere în căsătorie. Nu-mi cere să-i răspund cu „da“ sau cu „nu“, nu acum.

– Eu cred... poate... Aș putea fi, domnule.

Mă înroșesc auzind ce răspuns nepotrivit i-am dat.

– Vreau să spun că până acum nu m-am mai gândit la așa ceva și îmi faceți o prea mare onoare. Însă compania dumneavoastră îmi face plăcere mai mult decât a oricui altcuiva din Bath și vă admir foarte mult amabilitatea și inteligența...

Bag de seamă că gândesc cu voce tare, așa că îmi curm vorba.

– Îmi pare bine să aud asta, domnișoară Snow. Poate că ar trebui să ne întoarcem la ceilalți, ca să nu ne iasă vorbe, dar aștept cu nerăbdare să ne reluăm prietenia după ce mă întorc de la Londra.

– Da... dar, domnule Garland, mai e și altceva. Eu... n-aș vrea să vă dau speranțe false. În prezent, nu sunt stăpână pe soarta mea. E prea mult și anevoios de explicat, însă în viața mea există anumite împrejurări care înseamnă... că s-ar putea să plec din Bath destul de curând și nu știu unde aș putea fi trimisă. Trebuie să sune foarte ciudat...

El se înclină și-mi sărută mâna.

– Domnișoară Snow, bineînțeles că îmi dau seama că vă găsiți într-o situație pe care aș numi-o... anevoioasă. Știu că ați călătorit singură și că norocul pare să vi se schimbe destul de des. Și bineînțeles că înțeleg că trecutul dumneavoastră vă pune într-o poziție oarecum *nelămurită*. Vă implor să mă credeți că nimic din toate astea nu-mi afectează în vreun fel respectul față de dumneavoastră. Vă rog să nu simțiți că îmi datorați nici o explicație. Va veni timpul pentru asta. E bine așa?

Îmi oferă brațul acoperit de o mânecă bleu și ne întoarcem în salon. Sentimentele mele sunt tulburi și sunt fericită să nu mai dau ochii cu el vreme de câteva zile. Sunt puțin supărată că totul s-a întâmplat atât de curând după reapariția lui Henry. Acum am de ce să mă îngrijorez. Totuși, mă bucur din toată inima că nici unul dintre cei doi nu mi-a cerut să dau vreo explicație. Iată lucrul cel mai important

Apoi, desigur, simt plăcere – dar și consternare – pentru că acest domn, pe care l-am privit odinioară cu uimire și l-am socotit a fi un străin la care nu se putea ajunge, mi-a cerut să-l accept ca pretendent. Și nu-mi amintesc prea bine ce răspuns i-am dat.

Capitolul 53

După ce pleacă oaspeții, mă miră faptul că doamna Riverthorpe nu mă întreabă nimic despre absența mea din timpul partidei de cărți. Dacă fusese îndeajuns de îngrijorată încât să-l trimită pe domnul Garland după mine, îmi închipui că ar fi putut fi curioasă.

A doua zi de dimineață, ies în oraș. Familia Longacre va trimite trăsura după mine la ora cinci și nu știu cum să-mi petrec timpul până atunci. Fac bine că ies, pentru că îl găsesc pe Henry afară, stând sub un platan.

– Amy! strigă el, sorbindu-mă din priviri cu încântare.

Port o rochie pastelată, cu dungi albastre și albe, cu mâneci bufante și decolteu simplu. Ziua e frumoasă și am renunțat la pelerină. La fel am făcut și cu toate gândurile despre domnul Garland. Nu trebuie să mă ocup de el

cel puțin trei zile și, fără îndoială, mintea mi-ar putea juca feste dacă n-aș fi hotărâtă să-mi alung toate aceste gânduri.

– Bună dimineața, Henry!

De fiecare dată când îl văd, zâmbetul meu devine larg. E ca și când ai vedea un câine aruncându-se într-un râu; nu poți să nu te înveselești.

– Ce faci aici? O, s-a anulat petrecerea?

– Ce fatalistă ești! Desigur că nu. Am vrut doar să mai petrec un pic de timp cu tine înainte de petrecere. Am irosit destul în ultimele zile. Dar, în nerăbdarea mea de a recâștiga timpul pierdut, nu m-am gândit că poate e prea devreme pentru o vizită. Așa că m-ai găsit pândind din umbră, ca și când aș plănui un jaf.

– Sunt foarte fericită să te văd.

– Ieșeai în oraș. Am venit într-un moment nepotrivit?

– Ieșeam doar pentru o plimbare. E un moment foarte potrivit.

El îmi oferă brațul și începem să mergem în tăcere. Mintea mea, care aseară era un vârtej de emoție și de zăpăceală, prinsă între reapariția lui Henry și declarația domnului Garland, e acum mai limpede. Domnul Garland înseamnă o propunere ispititoare ca pretendent, desigur că e; ar spune-o orice domnișoară. Dar în inima mea știu că Henry e cel pentru care am cele mai calde sentimente, le-am avut de la început. Îmi promit aici și acum că nu voi continua – chiar nu vreau – să-l încurajez pe domnul Garland. Va trebui să-i vorbesc după ce se întoarce de la Londra, deși mă tem de acel moment. Dar mai întâi trebuie să înțeleg bine cum stau lucrurile cu Henry... Și, desigur, mai e și căutarea mea...

Mergem până la Crescent Fields și ne așezăm sub un castan care începe să înmugurească, plin de lumânările roz pal. El își întinde jacheta ca să nu-mi pătez rochia stând pe iarbă și îmi dă mâna ca să mă ajute să mă așez. Apoi se așază lângă mine, iar vântul îi ciufulește părul.

– Ce bine îmi pare să te văd, Amy! îmi spune el cu glas scăzut. Săptămâna asta nu m-am purtat cu tine ca un prieten adevărat și vreau să-ți cer iertare din nou. N-aș fi vrut să te îngrijorez pentru nimic în lume. M-am simțit nedemn să te vizitez, iar tu ai crezut că te-am uitat.

Arunc o privire la câmpul din fața noastră. Razele soarelui de dimineață scaldă iarba și dezvăluie pânze de păianjen înrourate. E devreme, iar întinderea verde e în mare parte pustie, dar ici și colo câteva familii se

plimbă sau joacă cricket. Castanul foșnește deasupra noastră și mă gândesc la Insula Eel Pie și la salcia lui Constance și Edwin.

– Te-am văzut miercuri, Henry. O, m-am plimbat prin întregul Bath sperând să te văd, însă n-am dat de tine decât atunci când, ajunsă din nou în camera mea, m-am uitat pe fereastră. Mergeai pe stradă și am fost foarte fericită, fiindcă am crezut că veneai să mă vizitezi, dar apoi te-ai oprit la mică depărtare de Casa Hades, te-ai întors și te-ai îndepărtat.

El face o grimasă.

– N-a fost un moment de care să fiu mândru. După ce te-am văzut cu domnul... Garland, nu-i așa?... m-am convins singur că nu ești interesată să adâncești vreo relație de prietenie cu mine, însă o parte din mine încă spera. Am nădăjduit că ne-am putea întâlni din nou întâmplător, ca eu să pot să-mi dau seama dacă ai fi părut încântată să mă vezi, fără să risc să mă prezint la ușa ta și să mă arăt interesat. Apoi mi-am zis că am fost laș, așa că m-am întors miercuri, însă mi-am pierdut cumpătul, după cum ai văzut. Oricum, mă bucur că te-am căutat ieri... numai că n-aș mai vrea să vorbesc atât de încâlcit, ci să găsesc vorbele potrivite, cu înțelesuri limpezi!

Se ridică și trage aer adânc în piept.

– Amy, dacă ai vreo îndoială... aș vrea să-ți fiu mai mult decât prieten, dar simt că acum nu pot, pentru că n-am nimic de oferit, nici măcar vreo perspectivă până când nu-mi aleg o carieră pe care s-o urmez. Și, în plus, ne-am întâlnit doar de două ori înainte, așa că ar părea prea mare graba. N-ar trebui să-ți spun astfel de lucruri, știu. Dar acum, după ce am încurcat ițele pentru că nu te-am vizitat, trebuie să-ți spun, nu-i așa, ca să te lămuresc întru totul.

Un bondar timpuriu trece pe lângă noi precum o trâmbă zburătoare de pulbere. Simt pe față căldura soarelui, iar Henry mă place. Nu pot să nu zâmbesc.

– M-ai lămurit. Și eu am spus mai multe decât ar fi dictat bunele maniere, îi răspund. Eu... m-am gândit adesea la tine, după ce te-am întâlnit la Londra. Atunci când ai apărut aici, la Bath, am fost foarte fericită, iar apoi am crezut că, până la urmă, nu-ți păsa de mine. Știu că suntem doar doi străini. Numai că nu-mi *pari* străin.

– Nici tu mie. Cel puțin acum putem continua să ne cunoaștem și să recâștigăm timpul pierdut. Ai aflat deja că am cusururile mele, ca orice om, iar mândria, desigur, e unul dintre ele, îmi mărturisește, părând tulburat. Nu

mă gândisem totuși că mândria avea să mă facă laș. Pe viitor, voi încerca să mă feresc de așa ceva. E un moment greu pentru mine, știi, Amy. Să renunț la medicină, iar acum povestea cu tine. M-am socotit întotdeauna un bărbat minunat, dar acum aflu că a fi bărbat nu e întotdeauna ușor. Vezi? N-ar trebui să-ți spun asta! Ar trebui să mă ascund în spatele platitudinilor și să încerc să te conving că sunt perfect.

– Nu te-aș crede, Henry, nici măcar o clipă. Dar cred că vei face o treabă minunată, fiind bărbat, vreau să spun. Ești încă tânăr, și eu – la fel.

Henry se îndepărtează din nou de mine și zâmbește văzând priveliștea care ni se așterne în față.

– Mulțumesc, Amy.

O vreme stăm și privim un câine alb cu negru, care aleargă împreună cu un băiat foarte gras, în vârstă de vreo șapte ani. Atunci când băiatul se împiedică și cade peste câine, amândoi tresărim. Însă cei doi se ridică nevătămați și își continuă jocul voioși.

Henry, încredințându-mi secretele lui, e ca soarele împrăștiind umbre. Sunt atât de obosită să păstrez taine și să fiu mereu în gardă. Acum mă simt mai aproape ca niciodată de Henry, însă îmi dau seama că s-ar putea să nu mai avem prea mult timp înaintea noastră. În mai puțin de o săptămână, ar fi cu putință să plec din Bath. Desigur, nu pot să-i spun totul lui Henry, dar simt o dorință puternică de a-i împărtăși cât pot, poate mai mult, chiar mai mult decât ar trebui. N-aș vrea să tulbur liniștea așternută între noi, însă în cele din urmă o fac.

– Nu ești singurul care trece printr-un moment de schimbare, Henry, îi șoptesc eu privindu-i profilul minunat, cu buze arcuite și foarte frumoase.

El își înclină capul în semn de încuviințare, cu privirea încă ațintită la câmp, dar îmi dau seama că mă ascultă. Îmi dezleg boneta și o așez lângă mine, pe iarbă, pentru că vreau să-l pot vedea mai bine pe Henry.

– Întreg misterul îi aparține Aureliei, prietena dragă pe care am pierdut-o în ianuarie.

Îmi dau seama că își dorește să știe.

– Tânăra doamnă pe care o cunoștea bunicul meu. Ai crescut împreună cu ea, nu-i așa?

– Așa e. Legătura dintre noi e chiar mai puternică decât ți-ai putea închipui, Henry, pentru că îi datorez chiar viața. Când eram nou-născută, ea... m-a găsit în zăpadă.

– *Cum*?

Acum se întoarce spre mine și mă privește drept în față.

– Da. Fusesem părăsită. Eram..., șovăi eu, ocolind cuvântul „dezbrăcată“, eram vânătă de frig, iar Aurelia, care avea pe atunci opt ani și cel mai bun suflet cu putință, m-a luat și m-a dus acasă. A fost o *lady* extraordinară, Henry, deși la acea vârstă n-o știa – de fapt, la nici o vârstă n-a știut-o. Părinții ei nu m-au dorit. M-au văzut ca pe o rușine, înțelegi.

Îmi dau părul pe după urechi, puțin nervoasă. Nu sunt obișnuită să spun această poveste.

El se încruntă.

– *Tu*, o rușine? Un copil nevinovat? Nu pot să înțeleg o astfel de logică.

– Mă bucur că spui asta. Mulți ani am simțit că părinții Aureliei trebuie să fi avut dreptate, altfel nu m-ar fi tratat așa cum au făcut-o. Vezi tu, m-ar fi trimis la orfelinat atunci, pe dată, dacă Aurelia n-ar fi stăruit să rămân. Purtarea lor față de mine și-a pus amprenta asupra mea.

– Sunt convins. Au fost *foarte* răi cu tine, Amy?

Mi se pune un nod în gât.

– Da. Cred că și-au petrecut anii în care am locuit la ei părându-le rău de îngăduința pe care o avuseseră în acea zi.

Simt că am lacrimi în ochi, dar mi le stăpânesc, hotărâtă să vorbesc despre asta.

– Au stăruit să fiu dată cu totul la o parte din calea lor, să nu mă vadă niciodată prin preajmă, însă Aurelia n-a vrut să stea departe de mine. Era răsfățată și singură. Și avea imaginație – cred că era fascinată de misterul acelui copil necunoscut, găsit în zăpadă.

– Bineînțeles că era. Ai aflat vreodată ceva despre originile tale, Amy?

Îmi las privirea în jos și bag de seamă că mi s-au albit încheieturile; îmi răsucesc mâinile în poală.

– Nu, niciodată.

– Îmi pare rău să aud asta. Ai văzut o parte din familia mea. Nu-mi pot închipui cum trebuie să fie să n-ai una.

Nu știu cum să-i descriu așa ceva. Cum aș putea să-i explic bunătatea impersonală a bucătăresei, ura amară a lui Lady Vennaway, tristețea de a ști că eram doar tolerată la Hatville Court, iar asta – cu mare greutate?

Cu toate acestea, încerc să-i descriu totul, în fraze poticnite, fiindcă vreau ca Henry să înțeleagă. Reușesc să condensez șaptesprezece ani în cinci

minute, apoi îmi ridic privirea ca să văd dacă îl plictisesc. Numai plictisit nu pare.

– Amy, te rog să știi că oricare ar fi trecutul tău, familiile Mead și Crumm vor fi *întotdeauna* încântate s-o primească pe Amy Snow.

– Dragul meu Henry!

Nu mă pot opri, mă întind și îl iau de mână. Gestul meu încalcă destul de grav regulile etichetei, dar, odată ce i-am strâns mâna, nu mi se pare ușor să-i dau drumul, iar el nu și-o retrage. E un moment ciudat, dar superb, în care stau pe o pajiște plutind printre primule galben-deschis, ținându-mă de mână cu un prieten care e bărbat... și tânăr, și frumos...

– Mulțumesc, îi șoptesc eu.

– Amy, nu trebuie să-mi *mulțumești*, îmi răspunde el cu glas blând.

Încet, îmi desfac degetele și îmi retrag mâna.

– Iartă-mă, Henry, dacă nu m-am purtat cum trebuie. Mă simt ca și când toate emoțiile mele ar fi fost răscolite așa cum amesteci o budincă și au ieșit la suprafață precum aburul. Nu sunt obișnuită să le spun oamenilor astfel de lucruri.

– Nu mai rosti nici un cuvânt dacă asta te supără atât de mult, Amy, deși îți mărturisesc că sper să-ți poți continua povestirea. Mi-ar plăcea să aflu secretul Aureliei și mi-ar plăcea să-mi vorbești despre înrâurirea pe care el o are asupra ta acum – alegerile tale, viața ta.

– Desigur, voi încerca. Nu pot să-ți spun secretul Aureliei, nu numai pentru că n-am voie, ci și pentru că nu-l știu. Îți voi spune ceea ce pot, Henry, dar... Aurelia mi-a lăsat mai multe scrisori postume, fiecare conținând o pledoarie înflăcărată pentru păstrarea secretului. A fost de cea mai mare importanță pentru ea, Henry, și *nu pot* s-o trădez. Dar e greu să duc o existență ascunsă...

Până acum, nu mi-am dat seama de cât de mult mă apasă faptul că trăiesc într-o enigmă. E ușor să ascunzi adevărul la Bath, pentru că nimeni nu te întreabă despre el. Însă Henry vrea să mă cunoască. E înalt, cordial și bun la suflet. Dacă nu-i pot spune ceva în curând, simt că voi exploda și că mă voi împrăștia în petale.

Acum mă ia de mână, iar gestul nu e năvalnic, nici pripit. Îmi ține mâna cu hotărâre și foarte liniștit. În ciuda frumuseții copleșitoare a momentului, mă trezesc aruncând o privire în jur ca să-mi dau seama dacă nu cumva ne privește cineva cunoscut. Cu legile societății nu-i de glumit.

– Amy, voi păstra numai pentru mine orice îmi vei spune. Voi fi mândru să-ți fiu confident și te poți bizui pe deplina mea discreție. Voi onora secretul Aureliei, chiar dacă știu sau nu despre asta e vorba. Promit.

La sfârșitul acestei declarații solemne, îmi pune mâna la loc în poală; mă simt, în același timp, ușurată și îndurerată.

Astfel, îi povestesc lui Henry despre vânătoarea de comori. Deși nu-i dau nici un detaliu din povestea Aureliei, îi spun că fiecare scrisoare îmi dezvăluie din ce în ce mai mult din lucrurile pe care nu le știam. Îi spun că am mai mulți bani și haine luxoase decât mi-ar trebui, dar nici unul dintre lucrurile după care îmi tânjește inima: siguranță, familie, *răspunsuri*. Știu că nu urmez instrucțiunile din scrisori ale Aureliei, dar ăsta e compromisul care îmi îngăduie să simt că și viața mea are însemnătate.

Mărturisesc și că uneori am vărsat lacrimi de furie pentru că am simțit că eram încă o piesă pe tabla de șah a familiei Vennaway. Recunosc faptul că Aurelia a fost departe de a fi perfectă, că mă simt rănită pentru că mi-a ascuns atât de multe pe când era în viață. Și închei spunând, cu un oftat, că, în ciuda tuturor acestor lucruri, loialitatea mea față de ea e la fel de adâncă și de sinceră ca întotdeauna, și că așa va rămâne.

Capitolul 54

Sunt atât de fericită! Sunt atât de dureros, de înflăcărat și de deplin fericită! E precum soarele încălzindu-mi pielea, stropii de ploaie și parfumul trandafirilor portocalii – toate la un loc.

El mă iubește. Henry mă iubește. Și eu îl iubesc. Bineînțeles ca da. Ultimele cinci zile au fost cele mai fericite din viața mea.

De-a lungul întregii mele mari efuziuni de la Crescent Fields, el m-a ascultat și m-a tot ascultat. După ce am terminat, s-a lăsat pe spate, și-a împreunat mâinile sub cap și a închis ochii. Mi-am dat seama că era adâncit în gânduri, mai degrabă decât plictisit.

Înainte de asta nu l-am mai văzut niciodată culcat, așa că am profitat de ocazie și i-am studiat cu luare-aminte părul negru, ondulat, tonurile calde ale pielii, arcul plăcut al gurii. Am contemplat zâmbetul blând care i se înfiripa pe buze, felul în care pielea gâtului îi devenea mai palidă acolo unde dispărea sub aripile înalte ale gulerului. Costumul lui nu era bleu, ci de un cafeniu cu totul obișnuit; i se descheiase, dezvăluind o cămașă albă și o vestă roșie ce îi acopereau amândouă pieptul larg, pe care dintr-odată am simțit nevoia să-mi așez capul.

N-am făcut-o, bineînțeles că nu.

M-am minunat de lungimea picioarelor lui. În realitate, picioarele oricui sunt lungi în comparație cu ale mele, însă ale lui Henry mi s-au părut o pereche deosebit de frumoasă.

În cele din urmă, s-a ridicat din nou, iar eu am sărit ca și când aș fi fost prinsă făcând un lucru interzis, deși chiar nu simt că e ceva atât de greșit ca o femeie să admire un bărbat atrăgător. Poate că m-am molipsit de la doamna Riverthorpe. Poate că nu e un lucru rău. În seara aceea, familia Longacre și-a trimis trăsura după mine, așa cum promisese. În sfârșit, mi-am îmbrăcat iubita mea rochie de muselină de culoarea piersicii. M-am bucurat din inimă să merg la o petrecere la care să pot să-mi aleg singură ținuta, să-mi fac o coafură simplă, să mă îmbrac singură și, pe scurt, să fiu mulțumită de mine. Cecile n-ar fi fost de acord, însă eu mi-am părăsit camera simțindu-mă foarte destinsă. Pe coridor, m-am ciocnit de doamna Riverthorpe, care își trăgea pe mâini o pereche de mănuși lungi și negre, de satin.

– Copilă! a strigat ea, tresărind la vederea mea. Îți petreci cumva seara la o mănăstire?

N-a reușit să mă rănească.

– Doar cu niște prieteni, doamnă Riverthorpe. Vă urez distracție plăcută astă-seară!

– Mă îndoiesc. Mă îndoiesc sincer, mormăise ea în timp ce ieșea din casă cu o atitudine regală, în măsura în care e cu putință să ai așa ceva atunci când te sprijini cu putere într-un baston.

Am simțit un imbold s-o iau cu mine și să-i arăt că pe lumea asta există și un soi de oameni mai blânzi, însă la scurtă vreme mi-am venit în minți.

Am petrecut cea mai plăcută dintre seri. Familia Longacre și prietenii lor m-au făcut să mă simt întru totul bine-venită. Mâncarea a fost simplă, dar

excelentă, iar ringul de dans a fost încropit într-un salonaș, fiind loc pe el doar pentru trei cupluri, dacă dansatorii ar fi vrut să se poată mișca acolo în siguranță. Toată lumea a dansat cu toată lumea, dar să dansez cu Henry a fost un vis. A fost grațios și sigur de el și m-a distrat cu o mulțime de remarci pline de duh și de glume al căror înțeles nu-l cunoșteam decât noi doi.

M-am întors la Casa Hades învăluită de o strălucire caldă, pe care nici măcar cotloanele mohorâte și tablourile cu molii n-au putut-o umbri. E de prisos să spun că doamna Riverthorpe nu ajunsese acasă înaintea mea.

Mi-am petrecut următoarele patru zile împreună cu Henry, Gus și Ellen. Lumea mea s-a zguduit din temelii. Consternați de ideea că nu văzusem nici una dintre zonele rurale dimprejur, cei trei s-au hotărât să-mi arate priveliștile de la Beachen Cliff și traseele împădurite din Widcombe. Au dat în cinstea mea un picnic pe pajiștea de pe malul râului. Cred că îmi voi aminti mereu susurul apei curgătoare, sunetul scos de buburuze și căldura învăluitoare a soarelui și a râsetelor din ziua aceea.

E ciudat și minunat să faci parte dintr-o pereche – un sentiment cu totul nou pentru mine. Îi studiez pe Gus și pe Ellen cu priviri furișe ori de câte ori am ocazia. Ea e mică, blondă, plină de viață și iubește umbrelele de soare – are câte una de o nuanță diferită de fiecare dată când o văd. El nu e un bărbat frumos – are niște favoriți stufoși, arămii, și o barbă mare, de aceeași nuanță –, dar e amabil și politicos. E limpede că el și soția lui se prețuiesc unul pe celălalt. Mă întreb cum am fi eu și Henry după zece ani de trai împreună – dacă ăsta ne va fi destinul.

Și orașul mi se pare cu totul nou, cu Henry ca ghid. El e surprinzător de bine informat despre multe lucruri. Nu știu de ce m-ar mira asta, în afară de modestia lui, care chiar m-a uimit. M-a dus la baraj și m-a făcut să văd, în loc de niște apă vuitoare care curge în formă de potcoavă, un simbol sofisticat al vieții moderne. Mi-a vorbit despre ecluzele și canalele care fac din Bath un centru vital pentru navigație și comerț, nu numai pentru modă și flirt. Splendida arhitectură a orașului prinde viață pentru mine atunci când sunt împreună cu Henry.

Simt cum se sparge cochilia dură a nemulțumirii mele față de Bath și a enervării în privința vânătorii de comori. În cele din urmă, găsesc timp ca să mă opresc un pic și să mă bucur de viață; lângă Henry, îngrijorările mele

pier. E ca un foc într-o zi rece și mă atrage din ce în ce mai aproape de el, făcându-mă să mă simt prețuită și dorită.

Ne plimbăm de-a lungul lui Royal Crescent, dar explorăm și străzile care se ascund îndărăt. Zidurile din spate ale acelor case mari și fermecătoare sunt denivelate și zimțate ca niște dinți. Reflectez că așa e și societatea – elegantă și impecabilă în față, accidentată și zgrunțuroasă în spatele fațadei. Henry exprimă cu voce tare acest gând chiar în momentul în care îmi trece prin cap. Face asta adesea. Câteodată, întâlnim persoane cunoscute; e ca și când ni s-ar aminti un vis ciudat, atât de prinsă sunt în aceste zile magice. În foaierul hotelului Royal, după ce ne-am bucurat de un prânz somptuos, prin care am sărbătorit ziua de naștere a lui Ellen, o găsim pe doamna Manvers împărțind broșuri despre Asociația pentru Temperanță. Ne dă cu generozitate câte una (deși am deja trei), iar ea și Henry au o lungă conversație în timp ce Gus, Ellen și cu mine mergem să admirăm fântâna din curte.

Îmi dau seama că Henry e, de fapt, un om care știe o mulțime de lucruri și e înclinat spre cugetare, nefiind superficial, lipsit de profunzime, așa cum el însuși se acuză că ar fi. Mi s-a spus o viață întreagă că sunt nefolositoare și plină de cusururi; lucrul ăsta nu m-a ajutat cu nimic. Nu văd nici un rost ca Henry să-și provoace aceeași suferință, așa că îi spun să se oprească. Pare să fie de acord cu ideea mea.

Aseară, după o cină luată devreme la locuința de pe Strada Henrietta a prietenilor lui, mi-a spus că mă iubește.

Am luat cina pe terasă, învăluiți de caprifoi. Gus s-a scuzat că avea de studiat niște documente, apoi Ellen a intrat în casă și a cântat la pian. Eu și Henry am înfruntat frigul ca să putem rămâne afară. În ciuda zilelor însorite din ultimul timp, serile sunt mult mai răcoroase. Henry spune că asta se datorează faptului că Bath se află într-o depresiune mărginită de dealuri, o explicație geografică solidă pentru ceva ce îmi imaginasem că era pur și simplu rodul propriei mele dezamăgiri față de locul ăsta. Am vorbit despre literatură și am citit câteva sonete acompaniați de mierlele care se pregăteau pentru vară. Apoi am început să vorbim despre copilăria noastră.

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu ei? a spus Henry dintr-odată. Cu fetița de pripas care alerga după sora ei mare și vioaie, și cu băiețelul hoțoman care

nu putea ieși din casă fără să intre în bucluc. Mă întreb dacă acum ei mai există undeva, în afara amintirilor și a inimilor noastre.

– Încă mă simt precum acea fetiță de pripas, în cea mai mare parte a timpului. Și, de fapt... încă mai alerg după Aurelia.

– În cea mai mare parte a timpului? Și ce zici de restul timpului? Cum te simți atunci?

Am rămas încruntată mult timp, gândindu-mă la întrebarea lui.

– Ca om în toată firea, mi-am dorit întotdeauna să am grijă de mine, mi-am dat eu seama cu oarecare uimire. Prevăzătoare. Încrezătoare. Și stabilă. Am iubit-o foarte mult pe Aurelia, dar ea nu era stabilă. S-o iubești era ca și cum ai fi iubit o flacără. Și… *mă interesează* soarta mea, Henry. Drumul meu prin viață nu e convențional, și totuși par să mi-l croiesc! N-am crezut niciodată că aveam să pot face asta. Dar tu, Henry? Te simți în continuare același băiețel?

– Nu, mi-a răspuns Henry clătinând din cap, hotărât. O, firea poznașă e încă parte din mine, știu, dar acum sunt mult mai mult decât asta. M-am dezvoltat ca să cuprind cât mai mult din ceea ce trebuie să devin. Sunt cu siguranță bărbat, nu băiat. Numai că…

Mi-am adus aminte de uimirea pe care am simțit-o atunci când l-am văzut prima dată, umplând cadrul ușii, acasă la bunicul lui. Desigur că a lăsat în urmă băiatul care a fost cândva.

– Numai că?

El a privit spre grădină și și-a încrucișat picioarele, gândindu-se. Amurgul se lăsa blând, liliachiu-cenușiu și rece. Tremuram.

– Numai că… nu sunt încă bărbatul care *vreau* să fiu. Sunt ca o schiță a mea. Vreau să fiu portretul complet.

– Din cauză că nu ți-ai ales o profesie?

– Asta e, desigur, o parte. Unele părți din mine înaintează, în timp ce altele rămân în urmă. Cele din față sunt nerăbdătoare și vor... o mulțime de lucruri. Părțile întârziate fac tot ce pot, sunt sigur de asta, dar se simt copleșite de ceea ce li se cere. Oare spusele mele au vreun înțeles?

Cred că vrea să spună că se află în perioada de maturizare. Eu n-am avut niciodată șansa de a mă maturiza treptat – m-am confruntat întotdeauna cu împrejurări în care o lume mai blândă n-ar fi pus un copil. Însă am văzut maturizarea la Aurelia – lupta și ciocnirea între contrarii. Și mi-am dat seama că lucrul ăsta era de mare însemnătate și pentru Henry.

– Au, desigur, un înțeles. Crezi că ai putea să fii blând cu tine însuți, să le arăți părților întârziate puțină înțelegere?

– Nu sunt sigur că ar trebui. Cred că trebuie să devin mai ferm cu mine. Știi ce mă face atât de nerăbdător, Amy? Poți să ghicești ce vreau?

M-a privit atât de intens încât am simțit că inima începea să-mi bată năprasnic, de parcă știa că viața mea era pe cale să se schimbe. Dintr-odată n-am mai putut vorbi, așa că m-am mulțumit să dau din cap.

– O, draga mea, *draga* mea Amy, nu-ți dai seama? Ei bine, e vorba de tine! Amy, noroc că sunt îmbrăcat cu costumul ăsta, pentru că pe dedesubt, înlăuntrul meu, sunt dezgolit și cu garda jos. N-aș vrea să te tulbur pentru nimic în lume, însă trebuie să-ți vorbesc. Din prima seară în care ne-am întâlnit, m-ai fascinat. Păreai atât de tristă, atât de singură, dar atât de hotărâtă. Nu voiam să te las să pleci, chiar nu, însă tu și bunicul mi-ați spus limpede că trebuia. Și apoi, să te revăd aici! Să am ocazia să te cunosc mai bine, să-ți vorbesc, să-ți ascult confidențele, să ți-i prezint pe prietenii mei. O, știu că nu ne cunoaștem de mult timp și că, fără îndoială, mai avem multe de aflat, dar, petrecând atât de mult timp cu tine în aceste ultime zile, știu asta: viața mea ar fi mult mai săracă fără tine. Amy, dacă tot ceea ce simți pentru mine e doar prietenie, atunci să știi că voi prețui asta mereu și nu trebuie să te simți niciodată stânjenită din cauza declarației mele. Dar dacă m-ai putea iubi… dacă ai putea să mă iubești vreodată… ar trebui… ar trebui…

– Ce ar trebui să faci, dragul meu Henry? am întrebat în șoaptă, trăgându-i mâna spre mine peste masa de fier forjat.

M-a privit cu o speranță extraordinară. Nu voi uita niciodată privirea aceea. A topit în mine ceva ce nu știam că era înghețat.

– Aș vrea să nu mă mai despart niciodată de tine, Amy. Aș vrea să-mi clădesc viața alături de tine, dacă mă vrei. Știu că acum n-ar fi potrivit să-ți cer așa ceva – în momentul de față am foarte puțin de oferit, în afară de devotamentul meu neclintit –, dar într-o zi, când voi avea, ai vrea să-mi fii soție?

Am simțit cum mi-au țâșnit lacrimi din ochi și cum mi s-au rostogolit pe obraji. Am încercat să mi le șterg cu șalul, însă el mi-a luat-o înainte și mi le-a șters ușor cu batista lui, în timp ce mă cuprindea cu brațul.

– Spune-mi că sunt lacrimi de bucurie, Amy. Te rog, spune-mi că sunt lacrimi de bucurie. Nu-i face bine încrederii în sine a unui bărbat dacă el

ajunge să creadă că simpla aluzie la căsătoria cu el ar putea face o fată să plângă.

Odată ce am reușit să nu mai râd și să plâng în același timp, mi-am revenit și l-am asigurat că erau, într-adevăr, lacrimi de bucurie. Am stat în acea grădină, copleșită de uimire, cu capul învârtindu-mi-se și cu inima cântându-mi, plutind pe valuri de încântare ametitoare. Aș fi vrut să-i strâng toate cuvintele în brațe, să le legăn și să le păstrez pentru totdeauna; tânjisem după ele.

– Pentru mine, totul a început atunci când ai râs de grimasa comică pe care am făcut-o, mi-a spus Henry. Îmi aduc aminte că bunicul a spus ceva despre faptul că rămăseseși doar cu el și cu mine, mama fiind în pat, răcită. Am făcut o grimasă și te-ai schimbat la față. Am avut un sentiment protector față de tine încă de la început. Dar să văd strălucirea a ceea ce ar fi însemnat pentru tine ca eu să te fac fericită – asta mi-a dat lumea peste cap. Îmi aduc aminte că a trebuit să găsesc o scuză ca să ies din cameră.

– *Chiar așa*? Și eu, care *am crezut* că m-ai privit ciudat! M-am gândit că m-ai privit așa pentru că arăt straniu atunci când zâmbesc.

– Straniu când...? Ce te face să spui lucrul acesta?

– Asta mi-au spus mereu cei de la bucătărie, la Hatville.

– Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că oamenii de la bucătărie greșeau foarte tare. Dragă Amy, ai un fel de a zâmbi care ar putea face pe cineva să-și dorească să-și dedice întreaga viață fericirii tale. Și tu? Te-ai îndrăgostit de mine într-o clipă, de îndată ce mi-ai văzut silueta de adevărat bărbat deșirată în pragul ușii bunicului meu?

– Da, desigur, pragul, i-am răspuns eu râzând ca să-mi ascund stânjeneala, pentru că acela era purul adevăr.

Acum pot s-o recunosc față de mine însămi. Nu-mi vine să cred că, în sfârșit, îi pot împărtăși trăirile mele din toate momentele în care m-am gândit la el în lunile de după prima noastră întâlnire, că îi pot spune cât de fericită am fost întotdeauna să-l văd, cât de bine mă simt alături de el și că n-am visat niciodată ca nimeni – cu atât mai puțin iubitul și frumosul meu Henry – să aibă vreodată astfel de sentimente față de mine.

În seara aceea am tot vorbit, ametiți, copleșiți de fericire, fără să ne spunem nimic legat de latura practică a vieții, fără să ne îngrijorăm deloc de faptul că eu nu știam unde aveam să fiu peste o săptămână, iar Henry n-avea idee ce voia să facă cu viața lui. Am fi putut continua așa toată

noaptea, dar Ellen a venit la un moment dat și m-a întrebat dacă aveam nevoie de trăsură.

Capitolul 55

Astăzi, visul încântător continuă. Viața e ca un vârtej splendid, amețitor. Am stat trează toată noaptea, dar nu din pricinile care m-au ținut trează de la moartea Aureliei încoace. Singura mea părere de rău e aceea că Henry și Aurelia nu se mai pot cunoaște niciodată unul pe celălalt.

Buimacă și cu ochii umflați, cobor din pat ca și când aș fi dormit ca un prunc, iar apoi îmi îmbrac rochia crem cu dungi zmeurii. Henry n-a mai văzut-o până acum. Vine s-o cunoască pe doamna Riverthorpe. Puteam să ne lipsim de această formalitate, însă, în entuziasmul nostru, vrem să ne împărtășim tuturor bucuria, iar ea e singura persoană din Bath pe care aș putea s-o numesc întru câtva tutorele meu. Mi-aș dori ca Henry să-i poată întâlni pe Constance și pe Edwin, iar el mi-a promis că, într-o bună zi – atunci când situația mea o va permite –, va face cunoștință cu ei.

L-am prevenit, desigur, despre doamna Riverthorpe. Acum e timpul s-o pregătesc și pe ea pentru întâlnirea cu Henry.

– Haaa! cârâie bătrâna doamnă după ce îi spun că sunt logodită – sau cam așa ceva – cu bărbatul pe care îl voi iubi pentru tot restul vieții mele.

– Ești logodită, sau nu? Există un inel, sau nu? O, copilă, copilă, nu mă plictisi cu potopul ăsta de explicații lăudăroase. Am crezut că ai mai multă minte decât să adaugi și asta pe lunga ta listă de probleme.

Totuși, e de acord să-l cunoască. Punctual, el bate la ușă la ora zece, așa cum ne-am înțeles, iar eu alerg să deschid, spre exasperarea unei Ambrose nemulțumite, care pândește în hol fără să încerce să ascundă faptul că și ea vrea să-l vadă.

– Doamne, Henry! exclam, deschizând ușa.

Mi s-a părut întotdeauna frumos, dar într-un fel dezinvolt, îmbrăcat în costumul cafeniu de zi cu zi, care se potrivește cu stilul lui de a rătăci prin

oraș ore în șir. Astăzi poartă un costum gri închis, de culoarea cerului plumburiu de noiembrie, și o vestă neagră, cu dungi fine. Cămașa, mănușile și cravata sunt albe ca zăpada, iar buclele îi sunt întinse și îndepărtate de pe față, deși, atunci când își scoate pălăria, amenință să se răzvrătească în orice clipă. Arată atât de elegant, încât simt cum mă năpădește un val de căldură, lucru nepotrivit pentru o doamnă, val care îmi cuprinde întregul trup, iar apoi mi se așază în stomac, unde se face ghem.

– Ce frumoasă ești! îmi șoptește el sărutându-mi mâna. Cât de bine îți vine rochia!

– Trebuie să fii avocat sau gropar, observă doamna Riverthorpe, malițioasă, venind în ușa salonului și făcându-ne, cu mâna ca o gheară, semn să venim la ea.

Arată de-a dreptul neliniștitor în rochia ei portocalie, care ar fi îndrăzneață și pentru o serată, ca să nu mai vorbim de ora zece dimineața.

– Amy, faci prezentările sau pur și simplu vrei să te uiți la el toată ziua? Ambrose! Văd printre stâlpi, să știi. Nu mai spiona și întoarce-te la treabă! poruncește ea. Apoi o ia din loc, spunând: Și văd și cu ochii de la ceafă! Să ne aduci ceaiul!

Eu sunt îngrozită, dar Henry se mulțumește să râdă. Mă ia de mână și o urmăm în salon.

– Doamnă Riverthorpe, o salută el, iar apoi îi sărută mâna, dându-și seama că, deocamdată, eu nu sunt de folos în această conversație. Sunt Henry Mead. Încântat să vă cunosc! Amy mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

– Nimic de bine, sunt sigură, îl provoacă ea, împingându-și bărbia osoasă spre el.

– Foarte puțin, îi dă el dreptate pe un ton grav, oferindu-i brațul.

Ea îi îngăduie s-o ajute să ia loc, iar apoi el se întoarce și îmi face și mie același serviciu. Desigur că eu nu sunt înțepenită și bătrână, dar sunt prea îngrozită de manierele ei să mă mai pot mișca.

– Așadar, care dintre ele? întreabă doamna Riverthorpe după ce ne așezăm cu toții.

Îi arunc o privire furioasă, pe care o ignoră.

– Gropar sau avocat? reia Henry pe un ton liniștit. În prezent, nici una dintre aceste ocupații, deși sunt dispus să le iau în considerare pe amândouă. Sunt între profesii și îmi caut una nouă.

– Care a fost ultima ta profesie?

– Medicina. Adică... am studiat-o o vreme.

Ea se cutremură.

– O ocupație nefirească! Mai bine să renunți la ea cât mai curând cu putință. N-ai vrea un medic, Amy! Așadar, nu ești între profesii, ești, de fapt, un tânăr trântor care încă nu s-a remarcat?

Tresar, știind ce subiect delicat e profesia pentru Henry. La ce m-am *gândit* când l-am adus aici? Însă el pare netulburat.

– Chiar așa, doamnă Riverthorpe, deși intenționez să îndrept situația cât mai curând cu putință.

El îmi face semn din cap și zâmbește, iar eu îi răspund la zâmbet, mândră de el. Sunt și emoționată de osteneala pe care și-a dat-o ca să fie elegant, totul – în onoarea întâlnirii cu gazda mea și ca să-i facă o impresie bună, dacă așa ceva e posibil.

– Cu toate astea, ea pare fascinată de tine și hotărâtă să trăiască o poveste de dragoste, meditează doamna Riverthorpe (pe un ton care îmi pune în discuție inteligența), clătinând din cap.

– Sunt încântat să aud asta! răspunde el. Dar dumneavoastră, doamnă Riverthorpe? Am auzit că sunteți o femeie temută, care face numai ce-i place. Mă bucur s-o aud, deși sper să nu mi-o corupeți pe Amy, pentru că, dacă pot, aș vrea s-o leg de mine printr-o viață de sclavie.

Închid ochii. Doamna Riverthorpe chicotește aprobator, iar apoi cei doi încep să discute și să schimbe aluzii politicoase, de parcă s-ar cunoaște de o viață. Nu-mi dau seama dacă asta e de bine sau de rău.

Ambrose ne aduce ceaiul într-un serviciu din porțelan verde, iar doamna Riverthorpe îl chestionează pe Henry despre fiecare aspect al vieții lui. Ea vrea să știe despre familia lui, despre ce intenționează să facă în viață și despre intențiile lui față de mine (mărturisesc că sunt interesată să aud asta eu însămi, n-am să obosesc niciodată ascultând). Bineînțeles că este îngrozitor de nepoliticoasă cu el, însă Henry face față furtunii, punând la bătaie marele și binevoitorul lui farmec. La fel ca Aurelia, și el e un iubitor de oameni, cu toate ciudățeniile și slăbiciunile lor, ușor de mulțumit și greu de dezamăgit. După o jumătate de oră care pe mine m-a istovit, își iau rămas-bun fără resentimente.

Îl conduc pe Henry și privesc în urma lui mult timp după ce a dispărut pe stradă. Nu ne vom mai vedea până mâine. Simt că s-ar putea să nu

supraviețuiesc acestei seri, dar i-am promis doamnei Riverthorpe că mergem la un concert și nu vreau să-mi calc cuvântul.

– Vino aici, copilă fără minte! îmi spune ea la ureche, făcându-mă să tresar. Ar fi bine să ne luăm câte un pahar. *Eu* știu că am nevoie de unul după toată parada asta de sentimentalism. Nu ești genul de fată care să-și ascundă sentimentele, nu-i așa?

Mă gândesc la o viață întreagă în care am încercat să-mi ascund durerea și frica, la anii în care mi-am lăsat sentimentele la o parte ca să fiu curajoasă și ca s-o pot ajuta pe Aurelia, muribundă, la lunile din urmă, în care am fost silită să mă prefac și să păstrez secrete. Nu mai găsesc putere ca să mă cert cu doamna Riverthorpe. Să stau în gardă a fost felul meu de a supraviețui, însă Henry a făcut ca asta să-mi fie cumva cu neputință. Ne-am așezat și am ridicat paharele ca să toastăm.

– Pentru iubire! propune doamna Riverthorpe, ironic.

Tocmai atunci Ambrose bate la ușă.

– Domnul Garland e aici ca s-o vadă pe domnișoara Snow, dacă vreți să-l primiți, domnișoară Snow.

– Haaaaa! croncăne doamna Riverthorpe. Delicios!

Simt că îmbujorarea de fericire pe care ea o găsește atât de enervantă îmi piere acum din obraji. Chiar am uitat, chiar am uitat de domnul Garland.

– Eu, eu… mă bâlbâi, dorind din toată inima să-l pot refuza, dar neputând să mă gândesc la un pretext.

– Iar ți-ai înghițit limba! îmi strigă gazda mea. Ambrose, ceea ce vrea să zică e că își dorește să se poată preface că nu e acasă, dar nu știe cum s-o spună!

Ciudat.

– Dar eu cred că trebuie să-l vadă, așa că adu-l, de ce nu, iar eu mă voi face nevăzută.

– O, nu, doamnă Riverthorpe, vă rog... Vreau să spun că nu e nevoie să plecați. Domnul Garland e prietenul dumneavoastră la fel de mult ca și al meu… chiar mai mult! Va dori să vă vadă, sunt sigură.

Ea ridică din umerii osoși.

– Dar eu nu vreau să-l văd.

Și dispare. Se poate mișca uimitor de iute atunci când vrea.

Ambrose îl conduce pe domnul Garland în salon, iar eu îmi simt fața cuprinsă de flăcări amintindu-mi de ultima noastră conversație, pe care el a

purtat-o cu atâta tact și pe care eu am uitat-o atât de repede. Va aminti din nou acel subiect? Oricum, va trebui încetez o dată pentru totdeauna să-i mai dau vreo speranță falsă. Dar, dintr-odată, îmi dau seama că domnul Garland nu e obișnuit să fie dezamăgit. Împreună cu favorurile lui vine și sentimentul că ai față de el o... obligație. Cum să-i spun că, deși nu i-am descurajat atențiile în urmă cu mai puțin de o săptămână, am consimțit acum să mă căsătoresc cu altcineva? Desigur că asta ar fi o problemă pentru orice frumusețe, ca să nu mai vorbim de Amy Snow, parazita de la Hatville!

– Draga mea domnișoară Snow!

El intră, spilcuit și strălucitor, arătând încântat să mă vadă. Uitasem cât de frumos e, dar asta nu trebuie să mă distragă. Nu dă semne de descurajare atunci când bagă de seamă că îmi frâng mâinile, îndurerată.

– Ce încântare să vă revăd! Cât de bine vă vine rochia crem cu roz! Îmi pare foarte rău că am fost reținut departe de Bath mai mult decât intenționasem.

Vine spre mine cu un pas iute și grațios, iar apoi se înclină.

Eu înghit în sec. Dacă ar fi știut cum am pierdut noțiunea timpului, ametită de vârtejul ultimelor zile. De fapt, habar n-am de cât timp a fost plecat.

– Ce… ce mai faceți, domnule Garland? mă bâlbâi eu făcând o reverență. Sper că v-au mers bine afacerile la Londra?

Mă simt dintr-odată micuța Amy din Hatville, pe punctul de a fi prinsă pe picior greșit. Simt că îmi trosnește unul dintre degete – încă puțin și mi-l rup de tot. Fac o sforțare să-mi așez brațele pe lângă corp și să-mi ascund palmele între faldurile fustelor.

– Desigur! Sunt foarte mulțumit. Dar sunt și mai încântat să mă aflu din nou la Bath, printre prietenii mei. Sper că sunteți bine?

– Foarte bine, mulțumesc, domnule. De fapt… foarte bine, da, într-adevăr.

Nu pot să mă uit în ochii lui și-mi ațintesc privirea la cravata lui albastră. Aș putea să jur că îmi face cu ochiul, atât de strălucitoare e țesătura.

– Excelent!

Își răsucește, vesel, jobenul. Mă bizui pe speranța că și-l ține în mână ca semn că n-are de gând să rămână mult timp.

– Mă întreb dacă aș putea să vă conving pe dumneavoastră și pe draga de Ariadne să mă însoțiți la concertul unui cvartet de coarde în seara asta?

Vechiul meu prieten, Quintus Crace, cântă la violă și mi-ar face mare plăcere să-l cunoașteți.

– Va avea loc în Sala Mare, domnule Garland?

– Chiar așa.

– Atunci, deja suntem invitate. Cred că doamna Riverthorpe îl cunoaște pe violoncelist. De fapt, mă aștept ca ea să cunoască întregul cvartet și pe toată lumea din public.

El râde.

– Splendid! Atunci, va fi o mică petrecere muzicală, cu siguranță. Aș putea avea onoarea de a vă păstra locuri lângă mine?

– V-am fi recunoscătoare. Ăăă, domnule Garland… eu… ăăă…

– Domnișoară Snow! S-a întâmplat ceva?

El se așază, cu o privire îngrijorată. Mi-aș dori să nu fi vorbit; era pe cale să plece, discuția aproape se încheiase. Totuși nu pot îndura gândul de a-l reîntâlni astă-seară cu atâtea cuvinte nespuse între noi și cu doamna Riverthorpe debordând de răutate.

– Nu, adică vreau să spun că da.

Stau în picioare în fața lui, frângându-mi mâinile din nou.

– Mă simt nespus de stânjenită să deschid subiectul, dar simt că trebuie… se referă la ultima noastră conversație, înainte să plecați la Londra, atunci când dumneavoastră…

– Atunci când v-am vorbit despre marea mea admirație față de dumneavoastră, domnișoară Snow. Îmi amintesc.

Dau din cap, ușurată.

– Doar că… m-am simțit foarte recunoscătoare și onorată, domnule Garland, iar atunci n-aveam nici un motiv să vă rog să nu vorbiți, vă asigur. Cu toate astea, de atunci am fost… promisă, cred că ăsta-i cuvântul, altcuiva, unui vechi prieten care a reapărut de curând în viața mea. N-am vrut să... n-am vrut să…

Desigur, exagerez descriindu-l pe Henry ca pe un vechi prieten. Imaginându-mi întreaga situație prin ochii domnului Garland, dacă ar fi știut-o, îmi aduc aminte că nu-l cunosc pe Henry de mult timp, dar explicația mea sună mai blând astfel. Fața îmi arde. Chiar îmi doresc să mă înghită pământul în clipa asta. Îi arunc o privire. Are capul plecat și nu-i pot vedea fața. Nu l-am mai văzut niciodată pe domnul Garland luat pe nepregătite. Părul auriu îi strălucește. Îmi mușc buzele; asta e îngrozitor.

– Înțeleg, domnișoară Snow, spune el cu glas liniștit. Vi s-au întâmplat anumite lucruri și n-ați vrut să lăsați o impresie falsă între noi.

– Chiar așa, domnule Garland, vă mulțumesc pentru înțelegere. Sper că mai putem fi prieteni. Prețuiesc foarte mult prietenia dumneavoastră.

– Așa cum și eu pe a dumneavoastră, domnișoară Snow.

Mă privește, în cele din urmă, cu un zâmbet curajos. În privire i se oglindește un simțământ pe care nu i l-am mai văzut până acum. Presupun că e dezamăgire, iar cuvintele lui o confirmă:

– Sunt dezamăgit, desigur, doar sunt bărbat! Dar nu sunt atât de impulsiv încât să renunț la o prietenie adevărată.

Lucrurile au fost spuse. Ușurată, mă afund într-un scaun.

– Lucrurile sunt stabilite limpede între dumneavoastră și… prietenul dumneavoastră? mă întreabă el.

– Da.

– Totuși, nu văd un inel de logodnă, domnișoară Snow.

Începe să mi se învârtă capul.

– Nu suntem încă logodiți. Situația ne împiedică... dar înțelegerea e foarte clară, domnule Garland.

– Înțeleg. Bineînțeles.

Dă din cap și zâmbește din nou. Se lasă un moment de tăcere. Mă întreb când va pleca. Apoi reia discuția:

– Situația dumneavoastră sau a domnului, mă întreb?

– Ei bine, a amândurora, sincer vorbind. Cred că v-am spus că în prezent n-am libertatea să-mi urmez propriul drum, iar situația asta e neschimbată, deocamdată.

– Îmi amintesc. Și cine e norocosul domn? Poate că îl cunosc?

– Mă îndoiesc, domnule. Nu e din Bath, stă doar o vreme la niște prieteni. Și el nu… n-a fost la nici unul dintre evenimentele la care am participat noi.

– Ooo!

Reușește să îmbine în acea silabă surpriza cu o ușoară dezaprobare.

– Dar e un domn bun și de încredere? Vă e egal în toate privințele? Are un scop în viață și e în stare să vă merite afecțiunea?

Of, asta e oribil. Oribil!

– Este egalul meu, da, cu siguranță, răspund netezindu-mi faldurile fustei cu palmele. N-are *chiar* o situație stabilă, dar intenția lui de a-și îmbunătăți poziția e limpede.

Domnul Garland își arcuiește sprâncenele aurii.

– Nu mă îndoiesc. Doar că îmi imaginasem, pentru dumneavoastră... ei bine, cu condiția să aveți încredere în caracterul lui și să nu fie vreun tânăr *dandy* delăsător, cu o mulțime de idei frumoase și care să nu acționeze hotărât... cu condiția să fie pe deplin sensibil la nevoile dumneavoastră și la tot ceea ce meritați... atunci vă doresc amândurora să fiți fericiți. Și, desigur, lucrurile *trebuie* să stea, căci altfel n-ați fi încheiat o înțelegere cu el. Iertați-mă, domnișoară Snow, dar mă simt în mod firesc protector față de dumneavoastră, deși că nu sunt în măsură, recunosc. Voi pleca acum și ne vedem diseară. Dacă vreți să rămânem prieteni, s-ar putea să vă mai văd diseară?

– O, desigur! Da, firește.

– Domnul respectiv nu vă însoțește?

– Nu, domnule, nu mă însoțește.

– Înțeleg.

Pe trăsăturile lui perfecte e întipărit un aer de nedumerire șireată. Asta a fost cea mai stânjenitoare discuție din viața mea.

O chem pe Ambrose, care îl conduce, iar înainte să pot începe să mă gândesc la temerile mele – de a mă fi purtat deplasat, de a-i fi rănit sentimentele, de a-i fi răspuns la întrebări prea detaliat sau prea puțin detaliat – doamna Riverthorpe revine, turnându-și un al doilea pahar de vin de Madeira și pregătindu-se de o bârfă bună. Încep să simt că ziua de astăzi nu e altceva decât un lung șir de discuții care devin din ce în ce mai neplăcute.

– Doamnă Riverthorpe, mă puteți scuza, vă rog?

– Nu, nu pot. Haide, Amy Snow. Stai jos și vorbește! Nu-mi trezești prea des interesul. Ce se întâmplă între tine și domnul Garland? Pun pariu că a dat cărțile pe față, iar acum, când ești încurcată cu Henry al tău, te simți foarte ciudat.

– Aveți dreptate ca întotdeauna, doamnă Riverthorpe. Pot să vă vorbesc sincer?

– Sunt în favoarea sincerității, domnișoară. Poate că ai băgat de seamă.

Închid ușa, mai puțin ca să fim între patru ochi și mai degrabă ca să arăt că plecarea lui e un fapt împlinit și că mă simt ușurată din pricina asta. Mă așez pe șezlong.

Bag de seamă că doamna Riverthorpe și-a pus pe umeri un șal frumos, în auriu și în nuanța piersicii, care îi face ținuta portocalie mai cuviincioasă. Sunt sigură că s-a îmbrăcat ostentativ dinadins, pentru întâlnirea cu Henry. Dar asta e cea mai mică dintre grijile mele acum.

– Mă simt foarte stânjenită, într-adevăr. Mă tem că l-am rănit pe domnul Garland și…

– Ha-ha-ha! Dacă asta e tot ceea ce te frământă, poți să fii liniștită. El nu e un tânăr sensibil, căruia să i se frângă inima atât de ușor. Dar, din nou, nu e nici omul pe care să-l păcălești.

– De ce spuneți asta?

– Îți amintești ce ne-a spus săptămâna trecută? Că nu joacă să piardă.

Mă încrunt.

– Vorbea despre canastă, doamnă Riverthorpe.

– Chiar așa?

– Păi, nu despre asta vorbea?

Ea își dă ochii peste cap.

– Continuă!

Trag aer în piept, ca să-mi adun gândurile.

– Vă amintiți că, în seara aceea, în timpul jocului de cărți, Ambrose m-a chemat… Iar apoi l-ați trimis pe domnul Garland după mine, ca să vadă dacă eram bine.

– Nici pomeneală de așa ceva. Amintește-ți, Amy, că eu fac parte dintre puținii care cred că o femeie poate să lipsească dintr-o încăpere vreme de cinci minute fără i se întâmple nici o nenorocire.

– Dar… de ce? Asta mi-a spus. N-a fost așa?

Din nou, doamna Riverthorpe îmi amintește de un stârc, cu gâtul întins, cu privirea de oțel, în căutare de pești pe care să-i vâneze.

– Nu. Domnul Garland s-a scuzat și a ieșit imediat după ce ai părăsit camera. Nu-mi scapă nimic, Amy.

– *Imediat* după? Atunci…

Mă încrunt. Am stat de vorbă cu Henry și cu familia Longacre cel puțin vreun sfert de oră. Îmi aduc aminte că am intrat în casă și m-am ciocnit de domnul Garland. Era chiar în pragul ușii. Lângă aceasta se află o fereastră ornamentală. Oare e cu putință ca el să… mă fi *privit*? Ca el să-l fi văzut pe Henry? Ca uimitoarea coincidență de a-mi fi făcut declarații chiar atunci când reapăruse Henry – să nu fi fost o coincidență? Ca el să fi vrut să-și

facă intențiile cunoscute de îndată ce crezuse că mai era și altcineva? Iar dacă e așa... e ceva rău în asta?

– Nu te mai încrunta, Amy. Arăți îngrozitor. *Continuă!*

– După ce am intrat în casă, el și-a declarat... admirația pentru mine.

Încruntându-mă fără să vreau, îi povestesc doamnei Riverthorpe ceea ce îmi mai amintesc din conversație.

– Nu avea de gând să mă ceară în căsătorie în acel moment. A spus că nu e vreun „tânăr impetuos".

Să i se fi părut Henry un tânăr impetuos? *Este* Henry, oare, un tânăr impetuos?

– A vrut să afle dacă aș fi putut să-l privesc ca pe un pretendent după ce aveam să ne cunoaștem mai bine.

– Și i-ai spus că ai fi putut?

– Eu… nu sunt sigură.

Expresia ei e de neprețuit.

– Nu știi ce ai spus?

– Nu! De fapt, cred că am vorbit cam nelămurit. Am fost nespus de surprinsă. Atât de măgulită, dar *surprinsă*!

Doamna Riverthorpe își încrețește fruntea deja zbârcită, iar eu abia mă stăpânesc să-i spun că acum ea e cea care arată îngrozitor. În schimb, mângâi dâra pe care o rază de soare o lasă pe șezlong.

– Dar Quentin nu e un om ușor de refuzat. Mai mult ca sigur că te-a presat să-i dai *vreun* răspuns, dincolo de unul imbecil?

– Păi, da, i-am spus, cred că i-am spus că îl admir foarte mult și că mă bucur de compania lui și că aștept cu nerăbdare să-l văd, iar toate astea sunt adevărate! În orice caz, părea să-l mulțumească răspunsul – m-a invitat să ne întoarcem la jocul de cărți. Apoi a apărut astăzi, scuzându-se că a lipsit mai mult decât crezuse, însă eu, sincer vorbind, nici n-am băgat de seamă! De atunci încolo mi-am petrecut fiecare zi cu Henry. Eu… *am uitat* de domnul Garland!

Of, dar mă simt groaznic. Îmi pun palmele pe obraji, gest pe care par să-l fac tot mai des în ultima vreme.

– Ha-ha-ha! Asta e de neprețuit. Bravo, Amy! Iată cel mai bun lucru pe care l-am auzit până acum ieșind din gura ta. L-ai uitat! El nu e un bărbat care se așteaptă să fie uitat. Nici unul care se așteaptă să fie dat la o parte. Îl cunosc pe domnul Garland de vreo cinci ani și mai bine. În fiecare sezon

monden văd domnișoare care se luptă pentru el precum niște coțofene pentru o bucată de pâine. *El* e cel care le uită. Îndrăznesc să spun că nu vei scăpa de el atât de ușor.

Mă foiesc, neliniștită. Domnul Garland pe care îl descrie doamna Riverthorpe nu se potrivește cu persoana manierată pe care am cunoscut-o eu. Mă uit la firișoarele de praf care se văd dansând într-o rază de soare. Realitatea pare schimbătoare. Doar câteva zile cu Henry și crezusem că am înțeles întreg mersul lumii. Însă acum apar din nou întrebări, mereu întrebări.

– Dar am vorbit cu el chiar acum. Am fost sinceră, i-am spus că am o înțelegere cu altcineva.

– Și s-a bucurat pentru tine și v-a dorit o viață lungă și fericită împreună, presupun?

– Ei bine, nu, însă a fost foarte politicos.

– O, desigur. Quentin e întotdeauna *politicos*.

Râde ca pentru ea, un râs ciudat, care nu poate fi descris altfel decât ca un chicotit.

– Iar după asta, ce a spus? Ți-a semănat câteva semințe de îndoială în minte, nu-i așa?

– Nu m-aș putea îndoi niciodată de Henry, doamnă Riverthorpe. Însă da, domnul Garland a sugerat că pesemne el n-are chiar o situație *stabilă*, iată care a fost cuvântul lui. Și că ar trebui să vreau tot ce e mai bun pentru mine.

Doamna Riverthorpe clatină din cap și zâmbește sumbru.

– Și anume... pe Quentin Garland, fără îndoială. Mă rog, el arată mult mai bine decât Henry al tău, trebuie s-o spun – o, Henry e destul de plăcut într-un fel comun, dar nu e cu adevărat distins. Deși, trebuie să recunosc, pentru o micuță ciudată cum ești tu, ai reușit să atragi atenția a doi bărbați care arată așa cum trebuie.

Se înșală! Oare nu vede că Henry e arătos, vesel și plin de viață, în timp ce frumusețea domnului Garland e lustruită și strălucitoare ca marmura?

– Atunci, credeți că ar trebui să mă căsătoresc cu domnul Garland? o întreb, nedumerită, fiindcă crezusem că ea și Henry se înțeleseseră destul de bine.

– O, Doamne, nu! Căsătorește-te cu cine îți place! Sau nu te căsători deloc! Sau fii cu amândoi! Dar, orice ai face, fă-o în cunoștință de cauză.

Micul ceas cafeniu de pe cămin anunță ora prânzului. Soarele de aprilie e sus pe cer și aruncă o lumină pieziș. Am stat în camera asta toată dimineața și aș vrea să ies la plimbare. Mă ridic și mă duc la fereastră. Strada e aurită și aglomerată. În ciuda problemelor mele încâlcite, lumea de dincolo de fereastră își vede de ale ei și e plină de viață.

– Ce vreți să spuneți, doamnă Riverthorpe? Vă rog să vorbiți desluș. Se poate să nu vă pese de asta, însă eu nu sunt ca dumneavoastră. Știți ceva ce eu nu știu?

– Draga mea, începe ea.

Mă întorc de la fereastră și o privesc pătrunzător. Oare își bate joc de mine?

– De ce crezi că păstrez tablouri cu molii în fiecare cameră?

Nu pricep ce vrea să spună.

– Ăăă... am crezut că sunteți lepidopterolog.

– Ha! Eu, lepidopterolog? Te-ai gândit că aș avea o asemenea ocupație din pricină că nutresc o tandră fascinație la adresa micilor minuni ale naturii?

Încuviințez înclinându-mi capul, înțepată. Deși m-am obișnuit cu manierele doamnei Riverthorpe, n-am ajuns să-i prețuiesc dispreț. E adevărat că ea nu e așa cum și-ar imagina cineva un lepidopterolog. Ți-e greu să-ți închipui și că există cu adevărat, dacă n-o vezi în fața ochilor.

– Copilă prostuță, mă preocupă moliile pentru că trebuie să-ți ții întotdeauna dușmanul aproape. Ființele alea maronii, banale, arată atât de inocent, însă îmi ronțăie hainele... sau puii lor o fac, nici nu știu care din două. În orice caz, frumoasele mele rochii sunt găurite din cauza lor. Între noi e război. Așa că le vânez. Le persecut. Când prind una, o țintuiesc în cutie. Am imaginile lor întotdeauna în fața ochilor ca să-mi aducă aminte că există dușmani ai fericirii mele *oriunde*, chiar și sub forma celor mai mici vietăți cu înfățișare inofensivă.

Îmi dau seama că, pe parcursul discursului ei, mi-am ridicat sprâncenele foarte mult. Am știut tot timpul că ea e altfel decât ceilalți muritori. Dar așa ceva e cu adevărat uimitor. Mă întorc la locul meu și îmi întind fustele, vrând să le aranjez simetric în speranța că asta să-mi dea timp ca să mă gândesc la un răspuns.

– O, Doamne! Înțeleg că găurile din țesăturile dumneavoastră frumoase trebuie să fie... ăăă... supărătoare. Dar, oricât e de interesant... nu pot

pricepe... of! Portrete ale unor domni?

Privesc spre tablourile care acoperă peretele îndepărtat și peste care se revarsă acum din belșug lumina palidă și prăfoasă a soarelui.

– Chiar așa, copilă. Din același motiv. Vreau ca întotdeauna să-mi văd inamicul.

– Înțeleg. Ai grijă la bărbați, pentru că îți pot distruge fericirea.

– Ha! Foarte bine. Într-adevăr, într-adevăr.

Îmi iau paharul cu vin de Madeira.

– Sunt portretele anumitor bărbați, doamnă Riverthorpe, sau doar o selecție oarecare, menită să ilustreze varietatea speciilor?

– Sunt foștii mei soți și iubiți.

Șocată, vărs puțin vin de Madeira.

– Cum, *toți*?

– Copilă, nu fi prostuță! Ar trebui să rămân fără spațiu pe pereți dacă i-aș expune *pe toți*. Cred că expoziția îi cuprinde pe cei care mi-au făcut cele mai mari necazuri. Amy, nu există sfârșit fericit. Leapădă-te de această speranță. Chiar dacă te căsătorești din dragoste – sau poate că tocmai atunci. Bărbați înalți, bărbați scunzi, bărbați bogați, bărbați săraci, bărbați chipeși, groteși care *se cred* chipeși... i-am avut pe toți și cu toții mușcă, Amy, cu toții *mușcă*.

Conversația ia o turnură înspăimântătoare. Mă uit în jurul meu. Acum sunt obișnuită cu încăperea asta, însă tot nu mă simt ca acasă. E mereu scena unor dezvăluiri neașteptate, întrebări dificile, idei tulburătoare...

– Desigur că nu *toți* bărbații. Cu siguranță că mai sunt și unii buni, altruiști și onorabili și... și care susțin drepturile femeii de a învăța, de a-și alege propriul drum și... și...

– Și de a răsufla? Cât de buni sunt! Mă voi asigura că le cer binecuvântarea data viitoare când voi dori să-mi exercit un drept fundamental al omului. Ei bine, pesemne că tu crezi că Henry al tău e unul dintre cei despre care tocmai ai vorbit, și că vei trăi fericită cu el până la adânci bătrâneți.

– Da, cred că Henry e unul dintre aceia.

– Dar *nu* vei trăi fericită până la adânci bătrâneți! strigă ea, lovind cu pumnul în masă și făcându-mă să tresar. Nici măcar să nu încerci! N-are nici o profesie, nici măcar o meserie. Ați ieșit în lume doar pentru cinci minute și sunteți cu totul nepregătiți. Sunt sigură că familia lui e alcătuită

din oameni buni, dar nu cred să aibă mijloace ca să-l susțină într-o manieră decentă la nesfârșit. Foarte bine, *tu* ai bani, dar *el* știe asta? Măcar ați discutat despre asta? Sau pur și simplu v-ați uitat unul la altul, ați oftat și ați recitat poezii?

Mă înfurii.

– Am citit un sonet sau două, dar ne-am declarat sentimentele abia ieri. Cred că s-ar putea să ne fie iertat că nu ne-am aranjat încă toate afacerile lumești ca să vă dăm satisfacție.

Obrajii încep să-mi ardă. Adaug:

– Amintiți-vă, nu suntem logodiți, nu ne-am grăbit chiar așa.

Însă ea pare să-și fi pierdut interesul pentru Henry și pentru mine.

– Apoi, din nou, nu cred că te-ar face mai fericită Quentin. Mă întreb de ce a pus ochii pe tine, când la Bath sunt atâtea moștenitoare care mișună peste tot.

– Credeți că domnul Garland mă curtează pentru că par bogată? Dar asta nu poate fi... de ce ar avea nevoie s-o facă? Nu sunt atât de bogată!

– El nu știe *cât* de bogată ești, amintește-ți. Te-a văzut săracă și apoi, dintr-odată, îmbrăcată ca o prințesă și învârtindu-te în cele mai bune cercuri. Ai putea chiar să-mi moștenești averea, din punctul lui de vedere. Nu știe cu certitudine nimic, însă pari o afacere bună.

– Presupun că e adevărat. Dar *el* e bogat! Nu trebuie să se căsătorească pentru bani.

– Ei bine, sunt sigură că nu se va căsători din dragoste.

Ea se apleacă și mă țintuiește cu privirea.

– Amy, am încercat să-ți spun asta și înainte și sper să mă auzi acum. Fii atentă la Quentin Garland! Nu știu nimic deosebit despre el, căci ți-aș spune dacă aș ști, dar nu mi-am petrecut tot timpul pe care l-am trăit aici, pe pământ, intrând și ieșind din viețile bărbaților fără să învăț anumite lucruri. Instinctul îmi spune că el nu e ceea ce pare. Fii *foarte* atentă în privința lui. Iar Henry... îl iubești foarte mult, nu?

– Ei bine, da. Deși îl admir sincer pe domnul Garland, Henry e cel pe care îl iubesc. Simt instinctiv că suntem făcuți să fim împreună.

– Atunci, fii *și mai atentă* la el. Acum, Amy: un ultim cuvânt. Dacă te vei afla vreodată în nord, te rog să-i cauți pe prietenii mei, familia Capland. O, nu te teme, nu-mi seamănă deloc. Îmi închipui că cei din familia Twister,

sau Willow, sau cum îi cheamă, sunt foarte asemănători cu prietenii mei, familia Capland.

Asta e o schimbare de subiect la fel de ciudată ca și subiectul moliilor. Mă întreb cum ne vom întoarce la subiectul care mă interesează.

– Capland e un domn foarte binevoitor, aș spune, e proprietarul unei prăvălii, dar, pentru un comerciant, e foarte respectabil. Nu că *mie* mi-ar păsa de asta. Ea e cea mai proastă ființă care a trăit vreodată, însă are suflet bun, iar asta contează pentru *unii* oameni, declară ea aruncându-mi o privire. Ții minte numele ăsta, Amy? Capland? Sau ochii întunecați ai lui Henry îl vor alunga din creierul tău care se topește din ce în ce mai iute?

– Îmi voi aminti, firește, doamnă Riverthorpe. Dar ce legătură are familia Capland cu Henry, sau cu domnul Garland, sau cu *orice*?

Ea își dă ochii pe cap.

– Nici o legătură, copilă. Doar că m-am plictisit de conversația asta.

Capitolul 56

A doua zi de dimineață iau un mic dejun târziu la prietenii lui Henry, în casa de pe Strada Henrietta. Pe toată durata mesei, Henry pare că abia își stăpânește o nerăbdare voioasă.

După masă, mergem în colțul nostru de grădină și, după ce mă sărută într-un mod care mă face să mi se taie picioarele, Henry îşi aţinteşte asupra mea o privire jucăușă.

– Amy, am o grămadă de gânduri pe care trebuie să ți le împărtășesc.

Știam eu!

– Amy, ne-am luat un angajament unul față de celălalt, bazat pe sentimente sincere și tandre. Sunt cel mai norocos dintre bărbați. Zilele trecute au fost o încântare. Însă îmi dau foarte bine seama că n-am nimic de oferit. Încă nu sunt în măsură să te cer în căsătorie.

Îmi vin în minte cuvintele domnului Garland, dar le alung și îl iau pe Henry de mână.

– Amy, simt că trebuie să schimb asta cât mai curând cu putință. Așa că am stat treaz toată noaptea, gândindu-mă cum să remediez situația. Am nevoie de o profesie. Trebuie să fie ceva care mi se potrivește și ceva ce pot face, astfel încât să nu fiu cel mai plictisitor și mai morocănos dintre soți.

– Sunt de acord întru totul.

Henry își slăbește nodul cravatei.

– În ultimele câteva nopți, m-am gândit la fiecare profesie cunoscută omului. În acele ore întunecate cred că am urmat cel puțin șapte cariere!

Zâmbesc.

– Probabil că ai făcut o avere foarte mare, dragul meu.

– O, eram bogat precum Cresus! Și am găsit răspunsul. E vorba despre un venit modest, nu e o profesie măreață în ochii lumii. Fără îndoială, mulți vor spune că m-aș putea descurca mai bine, având în vedere educația și inteligența mea, însă, din ceea ce mi-ai spus despre dorințele tale, cred că nu ești ahtiată după o viață luxoasă și la modă?

Mor de nerăbdare să-i aud planul.

– Ai dreptate, și aș vrea să te văd fericit, dragul meu. Spune-mi repede la ce te-ai gândit!

– M-am gândit la prietenii tăi, familia Wister, și la ceea ce mi-ai spus despre aspirațiile tânărului Michael, care vrea să-i învețe carte pe copiii săraci.

Henry se ridică și stă foarte drept, iar ochii îi strălucesc.

– Vreau să fac asta, Amy. Vreau să pot alege o profesie fără să mai fie nevoie de alte studii. Vreau să lucrez cu oamenii – să-i ajut – numaidecât. Nu știu de ce nu m-am gândit niciodată la asta, pesemne pentru că am simțit întotdeauna că trebuia să am un venit mai mare, că societatea... m-ar judeca dacă n-aș avea. Dar nu! Pot să gândesc și singur.

El îmi lasă mâna și începe să se plimbe cu pași apăsați încoace și încolo pe terasă.

Îl privesc precum aș privi o minge care zboară înainte și înapoi pe un teren de tenis.

– Ceea ce contează e să ne fac fericiți pe tine și pe mine. Dacă fac meseria despre care ți-am vorbit, sunt sigur că vom fi, iar lucrul ăsta e mai important pentru mine decât să câștig un salariu mare ca avocat de renume și să-i impresionez pe toți cei care mă cunosc. Cu condiția ca, dragostea

mea, să fii mulțumită ca soție de profesor. Vom avea condiții modeste, trebuie s-o spun din nou, căci trebuie să știi cum va fi viața noastră. Dacă îmi spui că ți-ai dori să fie altfel, voi căuta o altă soluție. Dacă vei dori o viață mai opulentă, mă voi strădui să câștig mai mult.

Mă ridic în picioare și îl sărut.

– Henry, nu! Îmi cunoști inima. M-am săturat de coridoare reci și de camere goale. M-am săturat de societate, baluri, scandaluri și averi.

– Știam că vei spune asta! se bucură el, luându-mă de braț, iar apoi începem să ne plimbăm încolo și încoace.

– În cazul ăsta, îi voi cere lui Elsie să pună la poștă, când merge în oraș, scrisoarea pe care am scris-o azi-dimineață. N-am vrut s-o trimit până ce nu vorbeam cu tine.

– Cui i-ai scris, Henry?

– Unui cunoscut din Twickenham, prieten cu bunicul. Are o funcție politică, însă știu că mai are una, ceva legat de sistemul de educație. E de ajuns să-ți spun că are influență în ceea ce privește reforma școlară și că știe despre Kneller House și despre inițiative de acest gen. I-am cerut să mă anunțe despre orice ocazii se ivesc în legătură cu învățământul și să mă propună pentru orice post despre care ar auzi.

Mă opresc și mă uit la el.

– În… regiunea *Twickenham*, Henry?

Îmi zâmbește.

– Ai vrea să locuiești lângă prietenii tăi, nu-i așa, draga mea?

– O, mi-aș dori asta mai mult decât *orice*! Dar tu? Dar *tu* unde ai vrea să locuiești?

El râde, fericit, și îmi răspunde:.

– Ei bine, desigur, cu tine! Nu te mai încrunta! Pentru mine, nu e un martiriu. Twickenham e un loc minunat, la o aruncătură de băț de Londra, de bătrânul meu și de mătușa Annie. Mama e în Hertfordshire, nu atât de aproape, dar îndeajuns – o iubesc foarte mult, însă are un temperament vulcanic. Twickenham nu e Cardiff. Nu e *Manchester*! Cred că ne vom descurca foarte bine la Twickenham.

Îmi văd dintr-odată toate micile visuri împlinindu-se, iar ele izbucnesc precum trandafirii care înfloresc.

– Henry, crezi că aș putea… nu, poate… Ei bine, crezi că te-aș putea ajuta, în vreun fel? Nu știu cum. Aș putea să citesc eseuri, dacă ai prea

multe, sau te-aș putea ajuta să cauți noi proiecte pentru copii.

– Amy, mă voi baza pe tine!

– Și… ce crezi despre o seră, dragul meu?

– Mi-ar plăcea foarte mult, iubirea mea, nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

– Henry? Crezi că vom putea avea un ponei?

– Draga mea, putem avea zece.

– Unul va fi cu siguranță de ajuns. Henry, trebuie să-ți spun…

Dintr-odată, îmi amintesc spusele doamnei Riverthorpe și vreau să mă destăinui, să-i dau o dovadă de încredere lui Henry.

– Eu… eu am cinci mii de lire sterline, bani pe care mi i-a lăsat Aurelia, în secret, desigur. Sunt ai tăi… adică ai noştri… să te ajute să te instalezi în postul tău, sau să cumpărăm o casă, sau… sau… de fapt, nu știu ce pot cumpăra cu cinci mii de lire sterline… Până acum, n-am avut nici măcar un șiling… dar vreau să știi că avem acești bani.

Henry mă sărută apăsat. Din nou mi se învârte capul și îmi tremură genunchii, iar apoi el se desprinde, ușurel, de mine. Mi se alătură, luându-și din nou o mină serioasă.

– Sunt foarte bucuros că ai averea asta. Dar nu ți-aș putea lua banii ca să încep o carieră – e obligația mea să-o fac pentru mine. Trebuie să fiu în stare să asigur o casă pentru noi. Fără îndoială că mă vei crede de modă veche, dar asumarea acestei responsabilități e ceva ce-mi va face plăcere. Trebuie să-ți folosești banii pentru tine.

– Dar aș vrea să-i *investesc* în viața noastră împreună. Vei lucra și vei câștiga venitul nostru anual. Asta ar putea fi contribuția mea la finanțele noastre.

– Atunci, să-i ținem pe post de economii? În caz că apar greutăți sau ocazii care nu trebuie pierdute. Sau, poate, pentru copiii noștri?

*

Dacă m-am lăsat câtuși de puțin influențată de vreuna dintre rezervele domnului Garland cu privire la scopul în viață al lui Henry, acum ar trebui să mă liniștesc. În săptămâna care urmează văd un bărbat cu adevărat hotărât. Scrie nenumărate scrisori: vechilor lui profesori îndrumători, cerându-le recomandări; celor din familia lui, înștiințându-i despre hotărârea pe care a luat-o; școlilor din Richmond, Twickenham, Hammersmith și Ham, întrebând despre posturile vacante. Îl abordează pe

directorul școlii locale, rugându-l să discute cu el despre această profesie, ca să fie informat atunci când va avea un interviu. Convinge familia Longacre să invite la cină politicieni locali, astfel încât să poată discuta pe larg despre reforma educației.

E o săptămână aglomerată, captivantă, însuflețită. De fiecare dată când îl văd, Henry are ceva nou de spus. L-am întâlnit pe domnul Garland doar de două ori, la concertul de la Sala Mare și la o cină, patru zile mai târziu. Mă simt îngrozitor de stânjenită și de vinovată că sunt atât de fericită, dar el e civilizat, desigur, și nu mai face referire la aspecte personale dintre noi. Se pare că s-a împăcat cu hotărârea mea și s-a retras cu eleganță, așa cum m-aș fi putut aștepta.

Iar în curând vine data de 29 mai și e timpul să primesc următoarea scrisoare a Aureliei.

Doamna Riverthorpe mi-o aruncă nonșalant în poală, în drum spre ieșire, făcându-mă să tresar. N-am uitat data – departe de asta – dar am văzut-o destul de rar pe gazda mea în ultimele zile și n-am avut când să vorbesc despre asta cu ea. M-am așteptat să mă cheme și să mi-o dea la un pahar festiv de vin de Madeira, nu să mi-o arunce în timpul micului dejun.

Îmi piere apetitul. Aud ușa de la intrare trântindu-se, în timp ce doamna Riverthorpe pleacă. Scrisoarea e doar un dreptunghi de hârtie crem, dar acum, că Henry a intrat în viața mea, pare să fie sabia lui Damocles care îmi atârnă deasupra capului.

Îmi las heringii pe jumătate mâncați și, spunându-i lui Ambrose că nu sunt acasă pentru vizitatori, alerg în camera mea. Închid ușa cu putere și mă așez pe scaunul de lângă fereastră. Trag aer adânc în piept și o deschid.

Iubita mea Amy,

Sper că ești bine. Sper că ești fericită. Sper să-ți găsești drumul în viață și să primești cu bucurie tot ceea ce are ea de oferit.

Astăzi am avut zi proastă. Domnul Clay a venit în vizită ca să discutăm despre școală, dar am leșinat după micul dejun și nu l-am putut vedea. Până la asfințit, nu mi-am revenit decât într-o oarecare măsură. Am pierdut o zi prețioasă.

Oricum, îmi promisesem să-ți scriu astă-seră și o voi face, deși într-o stare de spirit mai sumbră decât cea în care ți-am scris de obicei. N-am

tragerea de inimă să aștern pe hârtie amintiri amuzante sau descărcări emoționale, nici să încredințez hârtiei cel mai mare și mai prețios secret al meu. Nu acum.

Drumul tău e aproape de sfârșit, draga mea Amy, foarte aproape. Prin urmare, te rog, iubita mea prietenă, să faci încă o călătorie pentru mine. Trebuie să mergi la York. E un oraș frumos, iar peisajul rural e sălbatic și minunat. Cred că îți va plăcea.

Dragă Amy, următoarea mea scrisoare va fi mai bună și mai completă. Călătorește singură, nu spune nimănui unde te duci și să știi că încrederea mea în discreția ta aduce pace bietei mele inimi bolnave într-un moment în care nimic altceva n-ar putea.

Cu cea mai mare dragoste, devotata ta
AV

Capitolul 57

Îmi sprijin capul de geamul ferestrei. Trebuie să merg la York.

Privesc strada îngustă și tăcută. O trăsură solitară trece iute, trasă de doi cai negri care își ridică picioarele mult în aer. Pe o fâșie de zid decolorat, o veveriță aleargă, se oprește, iar apoi dispare sub o coadă stufoasă. Soarele strălucește. *Trebuie să merg la York*.

Îmi simt ochii fierbinți și îmi curge o lacrimă. Rămân cu privirea în gol vreme de zece minute, cred, dacă nu mai mult.

Ca pe o prevestire venită din senin, aud în gând glasul vesel al lui Henry plănuindu-ne viața la Twickenham:

– Nu e Cardiff! Nu e *Manchester*!

York, cred, e mai departe decât Manchester. Trag aer adânc în piept și îmi privesc camera. Camera „mea“. Spațiul ăsta ciudat, cu pereții cenușii și tavanul înclinat; cu schițele care reprezintă molii și cu portretele foștilor

iubiți ai unei bătrâne. E timpul s-o părăsesc. Și, dintr-odată, ajung să înțeleg ce simt.

Sunt furioasă! O, sunt atât de furioasă încât de-abia pot să îndur! Cât timp am stat la Bath? Ce mi-au adus ultimele săptămâni? Ei bine, a apărut Henry în viața mea, desigur, dar Aurelia n-avea de unde să știe asta. Altfel, aș fi stat ca pe ace în casa doamnei Riverthorpe: tot timpul atacată de tachinările ei nemiloase, plictisită de evenimente sociale rigide și încurcată într-o relație stânjenitoare cu un domn cu care n-ar fi trebuit să mă încurc niciodată. N-am aflat *nimic* despre anul petrecut de Aurelia departe de casă, dacă nu pun la socoteală vestea că ea n-a fost niciodată aici, ceea ce face ca totul să fie cu atât mai lipsit de sens. Și totul – pentru *asta*? Să merg la *York*! Un loc în care ea n-a stat mai mult de o zi sau două. Dacă, într-adevăr, a făcut-o! Tocmai pe când începea să prindă contur propria mea viață.

Indiciul mult așteptat, pentru care am îndurat atâtea, se mărginește la cinci cuvinte. Îmi vine să vomit. Am terminat. Am terminat cu Aurelia. Am terminat cu căutarea ei ridicolă și cu pretențiile ei legate de loialitatea mea și de secretele ei. Am terminat.

Capitolul 58

– Ești bine, Amy, frumoasa mea? mă întreabă Henry cu blândețe, la cină. Pari cam tăcută.

Îmi pun jos furculița și îl mângâi pe mână.

– Sunt bine, doar preocupată de toate planurile noastre de fericire.

Fără să vreau, îmi apar lacrimi în ochi.

– Ar fi de dorit să te obișnuiești cu asta cât mai repede. De îndată ce împrejurările ne-o îngăduie, trebuie să călătorim la Londra și să ne întâlnim cu bunicul. Va fi bucuros să te revadă și să afle că vei face parte din familia noastră. Trebuie să mergem împreună în Hertfordshire, ca s-o vedem pe mama. Iar apoi la Twickenham, ca să fac cunoștință cu familia Wister. Sau mai întâi la Twickenham și apoi Londra, nu contează…

– Ce-i cu tine, copilă? se răstește a doua zi la mine doamna Riverthorpe, în timpul prânzului. Arăți mai posomorâtă și mai lipsită de viață decât de obicei. Nu ești bolnavă, nu?

– Nu, mulțumesc, sunt bine.

– Hmm, la ce stări melancolice obositoare sunt predispuși tinerii îndrăgostiți! Păcat! Aveam de gând să te rog să mergi astăzi cu mine în vizită la doamna Manvers, dar presupun că vrei să rămâi acasă și să suspini.

– Dimpotrivă. Dacă mă așteptați să-mi schimb rochia, vă însoțesc cu mare plăcere.

– Într-adevăr? Mă surprinzi. Da, schimbă-ți rochia neapărat. Și expresia feței, ți-aș fi recunoscătoare. O, și... Amy? Să nu crezi că sunt mai nepoliticoasă decât de obicei, dar te-ai gândit când anume vei pleca de la mine?

Mă opresc cu mâna pe clanța ușii.

– Nu, doamnă Riverthorpe. Plec doar dacă dumneavoastră mi-o cereți.

Sunt pregătită să aud un răspuns tăios.

– Nu ți-o cer.

Capitolul 59

Zilele trec. Încă socotesc că am terminat cu Aurelia. N-am nici o intenție să merg la York. Voi continua să-mi trăiesc viața, iar viața mea, pentru moment, e la Bath. Ne încântă o vreme frumoasă, precum și combinația obișnuită în orașul ăsta: ploaie, ceață și abur. Sunt la fel de binedispusă în oricare dintre situații. Dacă e frumos afară, sunt organizate picnicuri, plimbări și drumeții la țară. Dacă plouă, vizităm Catedrala sau mergem la vreo cafenea, cântăm la pian, stăm de vorbă sau citim.

Henry primește mai multe scrisori ca răspuns la solicitările lui, cu toatele fiind foarte instructive și plăcute. Una dintre ele e deosebit de interesantă: Henry e invitat la Richmond, la un interviu la o academie pentru doamne. Nu e chiar soiul de elevi pe care își închipuise că i-ar fi putut avea, mai ales

că o școală pentru fete e o raritate în sine. Iar, după cum spune el, educarea fetelor nu e o cauză mai puțin valoroasă decât educarea celor de la marginea societății.

Interviul nu poate să aibă loc decât peste câteva zile, din pricina unor importante meciuri de crichet de la academia de băieți de alături.

– Sunt foarte mulțumit de asta! exclamă Henry punând jos scrisoarea.

Gestul ăsta simplu îmi stârnește un val de tandrețe față de el. E ca și când, în acea mișcare a mâinii, văd toate scrisorile care ne vor sosi în anii următori. Fie că vor aduce vești triste, fie că vor aduce din cele fericite, Henry va lăsa din mână scrisorile tot așa, iar aceste gesturi ale lui îmi vor deveni familiare.

– Acum îmi rămâne încă puțin timp de petrecut cu tine, iubito. Și simt că un loc care dă întâietate crichetului în detrimentul numirii profesorilor trebuie să fie, într-adevăr, foarte promițător, nu crezi?

Râd.

– Așa e, și sunt foarte fericită pentru tine. Vei fi un profesor minunat.

E adevărat; va fi. Iar când va avea un post... poate că atunci ne vom putea logodi și vom putea trăi viața la care visăm, în loc să stăm la Bath și să vorbim despre asta.

– Domnul… Merritt, nu? îl întreb eu. Sunt sigură că va fi de aceeași părere cu mine după ce te va cunoaște. Merritt! Ce nume minunat pentru un profesor!

– Ce altă meserie și-ar fi putut alege, purtând un nume ca ăsta? Acum, Amy, iubito, mă alintă Henry luându-mă de mână, când o să-mi spui?

– Ce să-ți spun?

Dintr-odată, devin prudentă.

– Ce vrei să zici?

– Spune-mi ce rău ți s-a întâmplat în urmă cu trei zile, fiindcă de atunci încolo n-ai mai fost fericită, iar asta nu e bine.

Mă îndepărtez de el puțin mai pripit decât aș fi vrut.

– Dar *sunt* fericită, Henry! Cum poți să zici așa ceva? Ți-am spus, sunt doar… copleșită, cred, de atâta generozitate de care am parte, de atâta bucurie. E greu să primesc toate astea, să mă obișnuiesc cu ele după ce am dus o viață atât de diferită.

– Nu, nu e vorba de asta, stăruie el cu blândețe, privindu-mi chipul, care cred că deja s-a încruntat. Nu te cunosc de multă vreme, îmi dau seama, dar

te-am văzut copleșită de bucurie și nu arătai, nu te purtai astfel. Am două explicații posibile, să-ți spun care sunt?

Îmi simt obrajii în flăcări. Oare așa e și când ești căsătorit, celălalt își dă seama de fiecare gând al tău, în vreme ce tu ești obișnuit să-ți păstrezi gândurile numai pentru tine și să faci față necazurilor singur, în felul tău?

– Aș vrea să nu-mi spui nimic, mormăi eu.

El își întinde mâna și îmi ridică iute capul plecat.

– Mă tem că trebuie. Știu că par netulburat precum o adiere de vară, dar am și o parte încăpățânată, care e de temut. De vreme ce într-o bună zi ne vom căsători, ar fi bine s-o cunoști încă de pe acum. Cele două bănuieli ale mele sunt următoarele. În primul rând, se poate să ai unele rezerve cu privire la legătura noastră – deși sper că nu e vorba de asta, fiindcă eu sunt un exemplu printre bărbați, după cum poți vedea.

Zâmbesc. Henry reușește să mă facă mereu să zâmbesc.

– Bineînțeles că nu e asta. Deși nu înțeleg cum reușești să fii un exemplu *și* să fii atât de încăpățânat, după cum ai spus.

– Se adaugă farmecului meu. Atunci, cred că scrisoarea Aureliei te-a supărat. Am dreptate, Amy?

Sunt foarte mirată. N-am spus nici un cuvânt despre scrisoare.

– Nu-i așa că trebuia s-o primești pe 29 mai? Chiar pe 29 mai am băgat de seamă pentru prima dată că ți-a dispărut frumosul zâmbet. N-am vrut să te întreb numaidecât. Am crezut că aveai nevoie de timp ca să reflectezi. N-am vrut să te grăbesc, iubito, însă acum încep să mă întreb dacă ai de gând să-mi povestești vreodată despre scrisoare!

– Nu credeam că aveai să-ți amintești data. Că ai ținut-o minte. O, Henry, îmi pare atât de rău!

Îmi acopăr fața cu mâinile, apoi mă uit la el cu neîncredere. E supărător faptul că și-a amintit, pentru că îmi întrerupe evadarea fericită din împrejurarea asta neplăcută, dar e și înduioșător, în același timp.

– Bineînțeles că am ținut-o minte; e de cea mai mare însemnătate pentru tine și, prin urmare, și pentru mine. Și, de asemenea...

Șovăie și pare nesigur pentru o clipă. N-am mai văzut acea expresie pe fața lui de ceva timp.

– ...mă întreb cum ne poate afecta.

Trage aer în piept și urmează:

– Dacă această căutare se încheie – așa cum știu că speri – ei bine, atunci s-ar putea să vii cu mine la Richmond, atunci când voi merge la interviu. Am călători împreună, cred că ar fi destul de potrivit, iar tu ai putea locui la prietenii tăi. Speram că le-ai putea scrie.

N-am cuvinte. Îi privesc chipul radios, plin de speranță, fruntea netedă în spatele căreia se frământă atâtea planuri și visuri zi și noapte, cu toatele având legătură cu mine. În clipa asta, faptul că mă aflu într-o situație neplăcută devine limpede pentru mine.

– Sau, dacă nu se încheie, continuă Henry, măcar ai putea să-mi spui – pentru ca în cazul ăsta să mă pregătesc pentru o separare. Și, cu siguranță, Amy, dacă trebuie să fim separați, putem să ne scriem? Nu vreau să te grăbesc dacă ai de luat hotărâri dificile, dar sunt, firește, nerăbdător să aflu ce ne așteaptă.

Deodată expresia lui tandră, întrebările lui cu totul rezonabile sunt mai mult decât pot eu să îndur. Dar am luat deja hotărârea – o părăsesc pe Aurelia în favoarea propriei mele vieți, cea pe care o voi împărți cu Henry. E lucrul cel mai drept pe care îl pot face. E ceea ce ar face oricine.

– Le scriu lui Edwin și Constance, Henry. Vin la Richmond cu tine. Căutarea s-a încheiat.

Îi pot citi uluirea pe chip.

– Cum, adică, s-a încheiat?

– Cred că e foarte limpede. Încheiat. Sfârșit. Sunt liberă. Nu mai fac nici o altă călătorie lipsită de sens, stupidă și mergând încoace și încolo *de una singură*! Sunt liberă să merg unde îmi doresc și când îmi doresc.

Îmi ridic glasul, iar el își înclină capul.

– Atunci, de ce nu pari fericită? Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg.

– Bineînțeles că nu. Cum ai putea? Știu mult mai multe decât tine și nici măcar *eu* nu înțeleg. Dar am putea să lăsăm întreaga chestiune deoparte, pentru că de acum încolo avem cale deschisă pentru planurile noastre.

Acum Henry pare foarte serios și pare să se gândească adânc la vorbele mele. În cele din urmă, clatină din cap.

– Nu, Amy, n-o putem lăsa deoparte. Îmi pare rău. Ești nefericită și pari să fii sfâșiată înlăuntrul tău. Tocmai ai spus tot ce mi-aș fi dorit să aud, însă vorbele acelea n-au sunat bine deloc. Căutarea *nu* s-a încheiat, nu-i așa? Mai e mult, dar ai hotărât să lași totul deoparte. De ce? Sper că nu faci asta

de dragul meu. Desigur, te vreau alături de mine, dar nu ți-aș cere niciodată să-ți trădezi datoria față de Aurelia.

Îmi pun mâinile pe masă – destul de apăsat.

– E ceea ce vreau *eu*. E ceea ce vreau mai mult decât *orice*! De ce să nu hotărăsc singură în numele meu, Henry? Nu vreau să fac ce îmi cere ea. Însă îmi voi putea găsi vreodată liniștea sufletească dacă întorc spatele întregii povești, așa cum tânjesc *atât* de mult să fac?

– Ce *ți-a cerut*?

Ascultătoare, vâr mâna în buzunar și scot scrisoarea. M-am obișnuit să țin la mine ultima scrisoare primită, ceea ce am făcut și cu bucata asta de hârtie plină de vești neplăcute. I-o dau lui Henry.

– Am voie s-o citesc? Ești sigură?

– O, crede-mă, nu e nici un secret. Nu vei afla nimic din ceea ce nu trebuie să știi, în afară de numele locului în care sunt trimisă. Numai că eu nu plec în locul acela.

El clatină din cap în timp ce citește scrisoarea. Îi ia doar un minut.

– York?

– York.

– Atunci, Yorkul a avut un rol important în călătoria ei?

– Nu, din câte știu.

Rămânem tăcuți un timp, iar apoi încep să vorbesc. Îi povestesc despre furia și dezamăgirea mea, despre cât sperasem ca scrisoarea asta să fie ultima, că avea să conțină toate răspunsurile.

– Dar nu e așa și nu există nici o explicație, în afară de aceea că se simțea prea obosită ca să scrie mai multe în acea zi! Atunci, de ce n-ar fi putut să aștepte, pur și simplu, s-o scrie în altă zi? Penultima scrisoare are patru pagini, Henry. Patru pagini! Plină de dezvăluiri pe care nu mi le-am imaginat niciodată. Iar acum, asta! Am așteptat aici, am suportat societatea din Bath, am tolerat-o pe doamna Riverthorpe, am îndurat speculații, insinuări și jigniri aruncate drept în față. Și pentru ce? Pentru *asta*? *Trebuie să mergi la York*. Am terminat cu Aurelia, Henry.

Dar chiar în timp ce o spun, știu că nu poate fi așa. Ea face parte din mine. Sunt în viață datorită ei.

– Trebuie să vin cu tine, spune Henry în cele din urmă, cu o voce hotărâtă.

– Nu mă duc.

Vocea mea e slabă. Spun un lucru și gândesc altul. Mă detest pentru asta.

– Amy, nu ești sinceră cu tine însăți, îmi spune Henry încruntând din sprâncene. Arăți mai nefericită decât te-am văzut vreodată. E așa cum spui tu. N-ai putea avea niciodată liniște sufletească știind că i-ai trădat încrederea Aureliei. Nu pretind că înțeleg această căutare ciudată sau că aș bănui ce i-ar fi putut trece prin minte atunci când a conceput această... această... intrigă extraordinară. Mi se pare un lucru absurd de cerut unui semen. *Unei femei*, în cazul tău.

Henry gesticulează, nerăbdător, și adaugă:

– Tot ce știu e că, dacă duci căutarea asta până la capăt, atunci când îmi vei spune: „Henry, acum vin cu tine, căutarea s-a încheiat“, o vei face cu conștiința curată și cu inima deschisă. Însă de data asta nu trebuie să pornești singură la drum. Mă ai pe mine acum, încheie el cu privirea ațintită asupra mea.

– Nu, ea mă roagă să călătoresc singură. Nu te pot lua.

Între noi se lasă, pentru scurt timp, tăcerea.

– Dar, draga mea, ea te mai roagă și să nu spui nimănui unde trebuie să mergi, iar tu ai făcut-o deja! Și cum de ar fi o trădare mai mare să mă iei cu tine, decât să renunți cu totul? Nu e chiar rațional, iubito.

– Rațional?

La un moment dat, mă ridicasem și începusem să mă plimb prin cameră. Acum îl privesc în față și îi spun:

– Nu e nimic rațional în toate astea. Nici căutarea, nici poziția în care mă pune, nici felul în care se desfășoară viața mea și, cu siguranță, nici felul în care mă simt.

Henry mă urmărește îngrijorat, în timp ce eu mă înfurii din ce în ce mai tare.

– Amy! N-am vrut să te mustru, pur și simplu încercam să-ți arăt de ce n-ai nici un motiv să suferi, fie călătorind în nord singură, fie acționând împotriva conștiinței tale. Fă ce trebuie! Numai că n-o face singură și neocrotită. *Pentru asta* există un soț.

– Dar tu nu ești soțul meu, nu încă!

– Atunci, haide să ne căsătorim imediat și să rezolvăm problema asta.

– Nu, Henry, nu așa. Nu în grabă și din obligație, pentru că trebuie. Nu te pot lua cu mine. Nu te pot lămuri, pentru că nici eu nu înțeleg pe deplin. Dar *nu pot*, sunt destul de sigură, destul de sigură de asta.

Expresia lui rănită mă izbește precum o lovitură. Se așterne o tăcere încordată între noi și știu că el așteaptă să cedez, însă n-am de gând s-o fac.

– Dezvăluirile pe care le-am citit în câteva dintre ultimele scrisori, spun eu pe un ton mai blând, sunt de o natură foarte intimă...

Cât pe ce să zic: „pentru o femeie“, dar mă tem că și asta ar dezvălui prea mult. Cum i-aș putea explica lui Henry? Relația de dragoste fizică a Aureliei, în afara căsătoriei, întrebările care mi-au tot bântuit mintea în ultimele săptămâni, toate sunt prea intime ca să i le împărtășesc cuiva. Ea e femeie, eu sunt femeie și nu pot spune nimănui un astfel de secret, mai ales unui bărbat.

A fost o ușurare să-i dau scrisoarea lui Henry, să simt, pentru o clipă, că povara mea ar putea fi împărțită cu un altul. Dar acum mă simt încolțită. Călătoria pe care trebuie s-o fac mă privește numai pe mine. La York va fi din nou ca la Londra, însă acum nu va mai fi un Entwhistle care să mă îndrume. Se prea poate să nu găsesc nici un motiv, doar un alt indiciu care să ducă la o altă călătorie. Sau se poate să fie o nereușită. Iată la ce n-aș vrea în ruptul capului să fie martor Henry.

– Eu... nu știu ce voi găsi la York. Dacă *aș* continua căutarea, asta ar fi o chestiune foarte personală între mine și Aurelia. Dacă aș hotărî să renunț, și asta e tot ceva personal între noi. În orice caz, trebuie să aleg singură. Să mă însoțești ar părea... nu știu... greșit? Nedrept?

Henry se ridică și se duce la fereastră. Neliniștită, îl privesc cum stă nemișcat, cu spatele foarte drept, ceea ce e semn că s-a supărat. Cum de, în doar câteva clipe, am trecut de la veselie la ceva ce ar putea foarte bine să fie o ceartă?

– Dar promisiunea ta de a-ți împărți viața cu mine, cu toate momentele ei ciudate și grele, *asta* nu e ceva personal, Amy? Încrederea dintre noi nu e ceva personal? Dezvăluirile din celelalte scrisori pot fi de o natură foarte delicată. Dar această ultimă scrisoare nu conține nici o dezvăluire! Unde să începi să cauți o scrisoare, când singurul tău indiciu e un întreg oraș?

Poverile pe care Aurelia mi le pune pe umeri n-o pun deloc într-o lumină bună. Nu vreau ca Henry să gândească urât despre ea. Nici nu-mi place să creadă că, de mai multe ori, ea m-a pus în pericol. Așa că, sperând să abat discuția de la greutățile legate de căutare, mă răstesc la Henry:

– Nu asta ai spus în urmă cu zece zile, Henry! Ai spus că înțelegi loialitatea mea față de Aurelia, ai spus că misiunea trebuie să vină pe

primul loc, până când se va încheia. Ai spus că mă susții!

– Chiar te susțin! Asta fac, oferindu-ți protecția mea. Iartă-mă dacă nu pot fi perfect liniștit în privința faptului că vei traversa singură țara doar ca să mergi spre o destinație foarte vagă! Amy, susțin în continuare ceea ce am zis. Dar vorbele pe care le-am rostit atunci au fost spuse pe când ședeam amândoi comod sub niște copaci, iar problema despre care am vorbit era în clipa aceea doar una ipotetică. E mult mai greu de când ne-am spus unul altuia că ne iubim, de când am început să ne facem planuri de viitor, iar acum eu te văd *din nou* scăpându-mi printre degete! Încerc să înțeleg, Amy, dar nu văd de ce trebuie să alegi între loialitatea față de Aurelia și loialitatea față de mine. Le poți onora pe amândouă! *De ce* trebuie să-i întorci ei spatele ca să poți să fii cu mine? Nu-ți cer așa ceva. Nu vreau să fii împărțită astfel. Dar ia-mă cu tine, lasă-mă să te ajut; asta e ceea ce *ar trebui* să facă bărbatul care te iubește! N-ai încredere în mine? Crezi că aș putea s-o dezaprob pe Aurelia sau să te dezaprob pe tine, sau să-ți trădez încrederea? Oricum ar sta lucrurile, Amy, nimic din toate astea n-are *sens*!

La sfârșitul discursului său trist, se uită la mine. Nu pot să îndur așa ceva. Henry al meu cel zâmbitor și luminos să fie supărat pe mine! Stăruind ca eu să fac ceea ce nu pot, ca și când ar fi simplu să unesc viața mea cea veche cu aceasta nouă. Cerându-mi să-i lămuresc inexplicabilul. Oare nu-și dă seama că am trăit toată viața înconjurată de enigme cu neputință de ghicit și de nelămuriri? Bineînțeles că nimic din toate astea n-are sens. Nimic n-a avut niciodată.

– Îmi pare rău, Henry, suspin eu, grăbită. Nu pot să fiu așa cum vrei tu. Știam că așa e. Nu m-am potrivit niciodată cu semenii mei, iar împrejurările în care mă aflu sunt prea complicate ca să pot avea parte de iubire și de o viață obișnuită, precum au ceilalți oameni. Îmi pare foarte rău.

Alerg spre ușă.

Mă prinde din urmă și își petrece brațele în jurul meu.

– Lasă-mă să plec, Henry! Nu mai vreau să port discuția asta. Ne vedem mâine-dimineață, după ce îmi revin cât de cât.

Dar el e puternic și mă ține bine, deși nu mă strânge, ci doar mă înlănțuie cu blândețe.

– Șttt, draga mea. *Mie* îmi pare rău. Iartă-mă, Amy! Nu mai vorbim despre asta toată seara, îți promit. Trebuie să faci lucrurile în felul tău și să

nu mai fii supărată. Te rog, iubito, nu pleca în starea asta. Să lăsăm totul deoparte și să ne liniștim.

Iar eu chiar mă mai liniștesc un pic. Mai târziu, atunci când ne urăm noapte bună, suntem amândoi domoliți și calmi și drăgăstoși.

Dar durerea din inima mea e puternică și mă înăbușă, pentru că știu că nu mă port așa cum ar trebui s-o facă o soție cu adevărat devotată. Mă simt adânc și dezamăgitor de nepotrivită cu rolul ăsta. Poate că astfel de visuri prețioase nu se pot împlini – nu pentru mine.

Capitolul 60

În următoarele două zile, aflu cât de departe ne poate duce faptul că nu mai vorbim despre misiunea pe care mi-a încredințat-o Aurelia – și în ce anume nu ne ajută cu nimic. Binele care iese de aici are un preț dureros. Eu și Henry suntem blânzi și drăgăstoși, dar între noi e ceva lipsit de viață, de unde până acum totul era vesel și scânteietor. Ori de câte ori suntem împreună, ne ținem de mână și zâmbim. Ne dăm unul altuia laptele și zahărul atunci când bem ceai. Suntem imaginea-model a unui tânăr cuplu logodit. Dar nu mai izbucnim în râs. Nu mai zâmbim și nu ne mai tachinăm. Nu mai uităm de noi înșine și nu ne mai sărutăm până ce ni se oprește răsuflarea. Suntem din nou aproape și, totuși, un abis negru s-a căscat între noi.

Îmi spun că Henry e îmbufnat fiindcă lucrurile n-au ieșit așa cum și-a dorit, fiindcă nu înțelege cum a fost mereu viața pentru mine. Glasurile ne sunt vesele nevoie mare ori de câte ori vorbim despre viitor, însă cuvintele pe care le rostim nu sună sincer. Spusele ne sunt vagi pentru că atât de multe lucruri sunt, de fapt, necunoscute ori nespuse. Ne aflăm în situația îngrozitoare de a trăi doar jumătate de viață. Încă nu mă pot simți cu sufletul împăcat dacă îi întorc spatele Aureliei, dar planul de a-l lăsa singur pe Henry s-ar lovi acum de și mai multe greutăți decât am fi avut atunci când lucrurile mergeau bine între noi. Mă gândesc să aștept până ce ne

revenim și începem să simțim că suntem iarăși *noi* înșine. Însă se pare că devenim mai bătoși și mai formali pe zi ce trece, iar eu nu fac decât să întârzii, în chip păgubos, căutarea pe care Aurelia mi-a cerut s-o întreprind. Mă simt vinovată pentru asta. Mă simt vinovată față de Henry. Simt, la fel ca la Hatville, că Amy Snow e o creatură jalnică și aducătoare de necazuri.

Încep să fiu ușurată atunci când stau departe de Henry. Dacă doamna Riverthorpe e curioasă să afle de ce încep din nou să iau parte la jocurile ei de cărți, se ferește s-o arate. Și astfel mă regăsesc din nou singură cu Quentin Garland.

Astăzi, el a sosit devreme pentru jocul de canastă – nu știu de ce –, dar doamna Riverthorpe dă semne că o enervează prezența lui; are lucruri de făcut înainte să sosească restul invitaților, îi spune ea, și se îndepărtează, lăsându-ne împreună în salon. Îmi strâng în jurul umerilor șalul gros, de culoarea dudelor. Acum e luna mai, deci nu s-a mai făcut focul în după-amiaza asta, iar camera e deosebit de mohorâtă. Sau poate că mi se pare, din cauza stării mele de spirit.

După cum era de așteptat, domnul Garland e îmbrăcat într-o jachetă bleumarin ca noaptea și pantaloni crem care îi vin perfect. Culoarea intensă a hainei îi accentuează albastrul mai deschis al ochilor, cravata și, astăzi, mănușile asortate, de culoare bleu. Pe acestea și le dă jos acum, trăgându-le delicat de pe fiecare deget. Ca să-mi fac de lucru, sun și cer să ni se aducă ceai.

Preț de câteva clipe schimbăm politețuri rigide, în timp ce serviciul de ceai rămâne pe tava de argint, nebăgat în seamă. Apoi domnul Garland îmi zâmbește.

– Domnișoară Snow, pot să vă vorbesc deschis? Mă tem că evenimentele recente au pus capăt frumoasei noastre prietenii și regret acest lucru. N-aș fi vorbit niciodată dacă aș fi știut că pierderea va fi astfel. Cu toate acestea, aș vrea să vă fiu un prieten adevărat, dacă pot. Îmi dați voie?

Nu-mi *amintesc* să fi avut o frumoasă prietenie, doar că eu l-am respectat mereu, dar îi răspund că da, desigur.

– Atunci îmi cer scuze că vă întreb, dar sunteți bine? Păreți obosită, puțin... tulburată. Dacă e ceva în neregulă, aș vrea să vă ajut, dacă pot.

Nu e de mirare că par obosită. Euforia mi-a alungat somnul când Henry mi-a spus prima dată că mă iubea. Acum dorm prost din vechile motive. Amintirile de la Hatville îmi revin în minte. Dorm cu întreruperi și, din

când în când, am vise nespus de ciudate. Nu m-am mai odihnit o noapte întreagă de ceva vreme.

– Pur și simplu sunt obosită, domnule Garland. Vă amintiți, poate, problema personală despre care v-am vorbit? Faptul că trebuie să plec destul de curând?

– Desigur.

Simt deodată nevoia să mă confesez cuiva, oricui.

– Ei bine, timpul mă presează, iar problema e... delicată. Aveți dreptate, sunt tulburată. Cred că sunt nehotărâtă cu privire la felul în care trebuie să acționez, iar lucrul ăsta e neobișnuit pentru mine.

– Și prietenul dumneavoastră e încântat să vă vadă plecând?

– Aici atingeți cealaltă problemă, domnule Garland. Henry dorește să vină cu mine; nu vrea ca eu să plec singură.

– Presupun că e firesc să nu vrea să se despartă de dumneavoastră. Și *e* extrem de neobișnuit ca o tânără doamnă să călătorească singură în felul în care ați făcut-o dumneavoastră. O, eu n-am nimic împotrivă, dar poate că el e genul tradiționalist.

– Nu cred că e o chestiune de convenții, cred că e preocupat de siguranța mea. Şi mai cred că e rănit că nu îi spun mai multe despre problema în cauză.

– Dar e un secret, ați spus?

– Așa e! strig eu, destul de necăjită.

– Atunci, nu mai e nimic de spus. Un secret trebuie păzit. Mai ales, poate, un secret între două domnișoare.

Îmi zâmbește drăgăstos.

– Dacă acel domn e omul potrivit pentru dumneavoastră, domnișoară Snow, vă va respecta nevoia de intimitate în această privință.

– Mulțumesc, domnule Garland, sunteți foarte amabil.

Mă simt oarecum asigurată că nu sunt absurdă. Poate că îi îngădui domnului Garland să mă liniștească fiindcă am nevoie să cred asta. Îmi dau voie chiar să mă gândesc, pentru o clipă numai, că poate domnul Garland e totuși omul potrivit pentru mine. La urma urmei, ar fi mai ușor să fiu cu cineva care respectă necondiționat secretul Aureliei și care nu mă *presează*. Dar, desigur, nu asta e ideea. Ideea e că *Henry* e cel pe care îl iubesc.

Rând pe rând, sosesc și ceilalți invitați și sper ca jocul, oricât de obositor, să mă facă să uit de toate astea pentru o vreme. Nu se întâmplă așa. Mă

gândesc la faptul că Henry va pleca la Richmond peste două zile, iar eu încă nu știu ce să fac.

Jocul de cărți se desfășoară cu încetineală. Domnul Garland câștigă fiecare mână. Doamna Riverthorpe mormăie. Conversația se tot împotmolește; știu că dispoziția mea proastă nu e de ajutor. Afară, o după-amiază obișnuită se transformă într-o seară de mai fină ca borangicul, așa că mă hotărăsc să iau puțin aer, scuzându-mă că am o migrenă. Mă bucur că domnul Garland nu se oferă să mă însoțească.

Merg la Crescent Fields, amintindu-mi de ziua în care l-am întâlnit pe Henry, pe o ploaie care a făcut ca boneta să-mi șiroiască de apă. Am stat chiar în locul acela, gândindu-mă la cele trei săptămâni pe care trebuia să le petrec la Bath și așteptându-mă ca zilele să se târască una după alta. Acum, timpul a trecut și nu-mi mai doresc să plec. Stau în lumina cețoasă a soarelui care asfințește și văd pe cer luna începutului de vară. Căutarea în care m-a trimis Aurelia e întreruptă; nimic nu pare să decurgă bine.

Mă chinui să răsuflu, să gândesc. Îmi spun că sunt stăpână pe viața mea și că trebuie să iau de una singură chiar și cele mai dificile hotărâri. Numai că n-o pot face. Nu pot să aleg. Dacă îmi încetez căutarea, sentimentul de vină m-ar copleși, fără doar și poate, și ar umbri toate lucrurile bune pe care mi le-ar putea aduce viața. Dar *nu pot* să-l părăsesc pe Henry; nu pot risca să-l pierd. Vreau să merg cu el la Richmond. *Voi* merge la Richmond cu el... perspectiva mi se arată luminoasă pentru o clipă, ca un miraj. Și totuși...

Îmi spun că nu mă mai întorc la Casa Hades până când nu mă hotărăsc ce să fac. Cerul se întunecă în jurul meu.

Atunci când un străin care poartă o pălărie pleoștită apare lângă mine din umbră, ațintindu-și asupra mea o privire care îmi dă fiori, îmi dau seama că n-am pic de minte ca să mă plimb astfel pe afară. Așa că îmi prelungesc starea de nehotărâre. În seara asta, atunci. Mă voi hotărî în seara asta.

Merg repede și am un sentiment de ușurare văzând cum în fața mea prind contur zidurile casei, cu tot cu turnurile și cu zimții ei. Dar sentimentul de ușurare îmi dispare curând. Silueta încovoiată a doamnei Riverthorpe se vede mișcându-se înainte și înapoi prin vestibul. Văzându-mă, se îndreaptă spre mine. Îmi aruncă o privire încărcată de înverșunare și îmi spune:

– Amy, trebuie să pleci imediat!

Ora mea de reverie se încheie dintr-odată.

– Poftim? De ce?

– Înseamnă că n-ai văzut-o?

– Pe cine să văd? N-am văzut pe nimeni.

– Unde ai fost?

– La Crescent Fields. Doamnă Riverthorpe, ce s-a întâmplat? De ce trebuie să plec?

– Ai avut un vizitator, Amy.

– Henry? La ora asta târzie?

– Nu, nu *Henry*. Lady Celestina Vennaway a fost aici, acasă, cu ținuta ei impunătoare, așa cum o știi, cerând s-o vadă pe Amy Snow.

– Lady Vennaway? Aici? Ce voia? Ce i-ați spus?

– I-am spus că n-am auzit niciodată de tine, desigur. Am trimis-o la plimbare. Bineînțeles că nu m-a crezut, dar asta nu înseamnă nimic, cu condiția să nu pună mâna pe tine și cu condiția să nu știe unde ești. Du-te, fă-ți bagajele! Pregătește-te! Trăsura te va duce la Londra mâine dis-de-dimineață. O, ai *putea* lua un tren, dar nu vreau să lași nici o urmă. Nu vreau ca ea să dea târcoale, să păcălească pe cineva care nu bănuiește nimic, iar acel cineva să-i spună încotro ai plecat. Trăsura te poate duce la Londra, iar apoi poți lua trenul direct de la Euston la York. O voi trimite pe Ambrose cu tine și ea va angaja hamali ca să-ți care bagajele. Am trimis-o pe Cecile s-o urmărească pe Lady Vennaway, ca să se încredințeze că stă departe de casă. Pot...

– Doamnă Riverthorpe, opriți-vă!

N-am văzut-o niciodată așa. Se bâlbâie, gândește cu voce tare, își face planuri ca și când eu nici n-aș fi de față; eu, obiectul acelor planuri. Îmi aduc aminte că ea știe secretul Aureliei. Trebuie să fie cu adevărat crucial, dacă o femeie precum doamna Riverthorpe e atât de tulburată de sosirea unui membru al familiei Vennaway.

– Nu plec nicăieri așa. Desigur, câteva momente de lămuriri nu pot să facă nici un rău. Vă rog să-mi spuneți tot ce s-a întâmplat și tot ce s-a spus. Cum arăta?

Nu știu de ce întreb asta, însă Lady Vennaway a făcut parte din viața mea o lungă bucată de vreme. Cu toate că mă disprețuiește, știu cum e să simți că ai pierdut-o pe Aurelia.

– Cum *arăta*? Răvășită. Palidă. Rafinată. Îmbrăcată toată în doliu și purtându-și ținuta ca o regină.

Doamna Riverthorpe e de acord să-mi spună că, în urmă cu puțin timp, s-a auzit o bătaie puternică în ușă. Crezând că unul dintre oaspeții ei uitase ceva, ea a trimis-o pe Ambrose să deschidă, în ciuda orei târzii. Însă Ambrose s-a întors aducând cartea de vizită a lui Lady Celestina Vennaway.

Doamna Riverthorpe s-a dus la ușă într-o clipă, hotărâtă s-o expedieze înainte de întoarcerea mea. A ieșit să-i vorbească lui Lady Vennaway lângă trăsură.

– Pot să intru, doamnă Riverthorpe? a întrebat-o Lady Vennaway.

– Nu puteți, i-a răspuns doamna Riverthorpe.

Când văzuse că obiectul vizitei sale era o doamnă și încă una hotărâtă, iar, pe deasupra, și în vârstă, Lady Vennaway îi oferise doamnei Riverthorpe un loc în trăsura ei pe durata conversației. Propunerea fusese refuzată pe motiv că discuția nu avea să fie îndeajuns de lungă pentru a justifica această curtoazie.

Îmi îngădui preț de o clipă să-mi imaginez această confruntare mitică între orgoliul celor mai mândre femei pe care le-am cunoscut; amândouă atât de trufașe, amândouă atât de obișnuite să-și îndeplinească scopurile până în cele mai mici amănunte. Nu cred că vreuna dintre ele a întâmpinat vreo opoziție până acum. Trebuie să fi fost ca și când un dragon exotic s-a luptat cu un monstru preistoric.

Lady Vennaway a cerut să mă vadă. Sora ei mă văzuse, a spus ea, în compania unei doamne care pretindea că era tutorele meu. Lady Vennaway voia să-mi vorbească neîntârziat și, întrucât încercarea ei de a-mi comunica asta în scris eșuase, acum mă căuta în persoană.

Doamna Riverthorpe a mințit pe loc și i-a spus că nu mă întâlnise niciodată, că nu auzise niciodată de mine și că totul nu era decât o greșeală. Gazda mea i-a vorbit atât de energic și nu prea politicos, astfel că, deși în mod clar n-a crezut-o, vizitatoarea ei s-a văzut silită să plece fără să-și atingă scopul.

O parte din mine își dorește nespus de mult să fi fost acolo și să fi văzut întreaga scenă.

Dar, reia doamna Riverthorpe, trebuie să plec negreșit mâine-dimineață.

– Ar fi atât de primejdios, până la urmă, s-o întâlnesc? întreb. Dacă aș face lucrul ăsta aici, cu dumneavoastră de față, m-aș simți mai în siguranță. M-am săturat să fug, să mă uit peste umăr și să mă tem mereu că aș putea

întâlni pe cineva din acea familie. N-ar fi mai bine ca pur și simplu să mă opresc locului și s-o înfrunt pe Lady Vennaway?

– Nu, Amy. Orice și-ar dori de la tine Lady Vennaway, asta nu-ți poate aduce nimic bun, iar, pe deasupra, ți-ar mai pune și misiunea în pericol. Din păcate, nu ești o mincinoasă pricepută, copilă. Trebuie să pleci. Îmi pare rău.

Mă simt ca și când m-aș clătina pe marginea prăpastiei. Nu m-am gândit niciodată că mi-ar putea părea rău să părăsesc Casa Hades, dar acum, când trebuie s-o fac, descopăr că am un atașament ciudat față de locul ăsta. În timp ce misiunea *mea* e, cu siguranță, foarte neobișnuită, doamna Riverthorpe e în întregime și pe veci refractară la convențiile impuse de societate, iar lucrul ăsta e liniștitor pentru mine. Doamna Riverthorpe a văzut multe la viața ei și își bate joc aproape de toate. Deși nu e un mentor senin și plin de compasiune, mi-a fost ca un fel de ancoră. Iar acum trebuie să las în urmă puțina stabilitate pe care mi-a oferit-o, ca să fac, fără nici o călăuză, cea mai lungă călătorie dintre toate.

– Doamnă Riverthorpe, de unde știți că trebuie să merg la York?

– Știu totul.

– Atunci, vă rog, vă rog, vă *implor*, spuneți-mi ce trebuie să fac acolo și ce voi găsi. Am urmat indiciile Aureliei cu cea mai mare conștiinciozitate, chiar am făcut-o, dar acum trebuie să mă gândesc și la Henry... și sunt supărată din pricina asta. Nu-mi puteți spune secretul, scutindu-mă de această ultimă etapă? Ar fi doar o scurtătură.

– Nu, Amy. Nu vreau să-ți pun bețe-n roate, mă lămurește ea, ridicând din sprâncene. Dar, ți-am mai spus, i-am promis Aureliei. Secretul nu e al meu, deci nu pot să ți-l spun. Cred că ar fi mai bine să-l afli așa cum a vrut Aurelia să-l afli. Henry va aștepta.

– Atunci, spuneți-mi un lucru, doar un lucru. Promiteți-mi.

– Dacă pot.

– Călătoria urmează să se încheie la York? Ăsta să fie capătul drumului?

Mă privește mult timp fără să-mi răspundă. Îmi închipui că pune în balanță, în mintea ei vicleană, argumentele în favoarea destăinuirii și pe cele în favoarea păstrării tăcerii. În cele din urmă, oftează și mă lămurește:

– Se încheie acolo.

O! Mă agăț de acest fir subțire de certitudine. E foarte bine să știu asta, până la urmă, mai degrabă decât să bănuiesc sau să-mi fac speranțe deșarte

– e minunat să i-o pot spune și lui Henry. Desigur, atunci orice despărțire trebuie să fie de scurtă durată; îl pot liniști, în cele din urmă. Amănuntul pe care tocmai l-am aflat face *întreaga* diferență. Înseamnă că, până la urmă, pot să fiu în stare să-mi continui misiunea... deși, desigur, acum a trebuit să iau această hotărâre silită de însăși Celestina Vennaway.

– Îmi va fi dor de dumneavoastră, doamnă Riverthorpe. Mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine... oricât de ciudat ar fi fost în unele privințe. Chiar sper să ne întâlnim din nou, dacă nu sunt prea plictisitoare pentru dumneavoastră.

Urmează alte câteva clipe de tăcere, iar apoi îmi imaginez – nu, sunt *sigură* că văd – cum i se destinde chipul. Dar ea nu-mi spune decât atât:

– Du-te și fă-ți bagajele, Amy! Trebuie să pleci mâine în zori.

Capitolul 61

Mă trezesc, amețită, la bubuitul unor bătăi care se aud în ușă. E întuneric și caut, prin căile încurcate ale minții, să-mi lămuresc ce lucru neplăcut am uitat. Prin beznă, deslușesc dulapul golit, cu ușa deschisă, și îmi amintesc: trebuie să plec astăzi.

Doamna Riverthorpe intră în cameră și trage de așternuturi.

– Haide, domnișoară! Sus! Sus!

Mă rostogolesc din pat precum un pui de vrabie dintr-un cuib, orb și zăpăcit. Mă simt ca și când voi fi sfâșiată de pisici, ca și el.

– Doamnă Riverthorpe, așteptați! Nu e ușor. Lăsați-mă puțin!

Ea nu ține seama de rugămințile mele.

– N-avem timp! Femeia aia poate veni aici în dimineața asta. Trebuie să fii plecată. Văd că ți-ai împachetat lucrurile, bine. Îmbracă-te! Îți dau niște mâncare pentru drum.

– Nu mă lăsați să iau micul dejun înainte să plec?

– Poți mânca micul dejun la York. Vino. Vino! Nu mai bombăni!

Îmi trag hainele pe mine și ajung la ușa de la intrare clipind. Valiza mi-a dispărut deja, caii sunt gata, căpestrele zornăie, copitele tropăie pe pavaj. Pe cer încă se vede luna, care e în ultimul pătrar, acoperită de pânze diafane de nori.

Apare Ambrose, drapată într-o pelerină de călătorie și ținând în mână un pachet cu merinde. Ceea ce îmi doresc cu adevărat e o cafea.

– Doamnă Riverthorpe, nu mă însoțiți la Londra? Sunt încă atât de multe întrebări pe care aș vrea să vi le pun. Cât timp am stat aici, de-abia am vorbit despre Aurelia.

Mai e și altceva; în mod ciudat, nu vreau să mă despart de ea. E bătrână. Dacă n-o s-o mai văd niciodată?

– Să vorbim n-o va aduce înapoi. Nu pot să vin la Londra; dacă mama ei se întoarce, trebuie să fiu aici, ca să mă ocup de ea. Femeia asta nu trebuie să afle niciodată adevărul. Și mă voi ocupa și de Henry atunci când va veni aici smiorcăindu-se, așa cum cu siguranță c-o va face. Nu te teme, voi fi îndeajuns de amabilă.

– Dar, doamnă Riverthorpe! Nu vă puteți aștepta să plec fără să-mi iau rămas-bun de la Henry! Asta e absurd.

– N-ai timp de rămas-bun. Dacă e demn de tine, va înțelege asta. Gândește-te că nu știm unde locuiește mama Aureliei. Ce s-ar întâmpla dacă te-ai întâlni cu ea chiar în momentul în care te duci să-l vizitezi pe Henry? Nu, trebuie să te urci în trăsură și să rămâi acolo până când lași orașul Bath mult în urmă. În plus, e ora cinci dimineața. Nimeni nu se bucură de o vizită de curtoazie la ora asta.

Cuvintele de afecțiune și de rămas-bun mi se sting pe buze. Tremur de furie atât de tare încât e mai bine să nu scot nici o vorbă. Cobor scările și urc în trăsură, refuzând mâna pe care vizitiul mi-o întinde ca să mă ajute. Îmi strâng toate fustele – parcă măsoară kilometri întregi în dimineața asta – și trântesc ușa. Găsesc că doamna Riverthorpe vede peste tot intrigi dramatice absurde și mai găsesc că e teribil de nepoliticoasă. Ambrose urcă și ea, iar apoi plecăm. Nu mă uit în urmă. Nu mă uit nici la Ambrose.

Străbatem iute străzile mai tăcute decât le-am văzut vreodată. Păsările zboară, stârnite de apropierea trăsurii. Mă tem că vom trezi tot cartierul, iar atunci oricine care recunoaște trăsura doamnei Riverthorpe îi va putea spune lui Lady Vennaway că cineva a fost văzut părăsind Casa Hades la prima oră din zi. Iar Lady Vennaway va ști că acel cineva am fost eu. Nimic

nu *e* sigur, oare doamna Riverthorpe nu-și dă seama de asta? Scrisoarea lui Lady Vennaway m-a găsit la Twickenham. Lady Vennaway însăși m-a găsit la Bath. Încep să mă simt ca o pradă și nu-mi place asta.

Atunci când ne apropiem de Strada Henrietta mă ridic în picioare, legănându-mă și lovind acoperișul, cât de tare pot, cu pumnul meu micuț.

– Domnișoară Snow! exclamă Ambrose, speriată. Stați jos! Vă veți răni. Nu trebuie să ne oprim.

– Ambrose, spun printre dinții încleștați, clătinându-mă și încă bătând. Nu-mi pasă.

Trăsura se oprește și sunt aruncată în partea opusă. Ambrose încearcă să mă prindă, dar nu apucă decât un ghem de falduri din pârdalnicele mele de fuste. Oare ce port? Rochia mea roșu-închis, de călătorie. Nu-mi aduc aminte s-o fi ales.

– Nu mă împiedica, Ambrose, o previn eu. Știu că îi ești loială doamnei Riverthorpe, dar nu mă interesează asta. Nu mă poți împiedica. Așteaptă în trăsură. Va dura doar zece minute.

Cobor în stradă înainte ca ea să poată spune vreun cuvânt. Mă aștept să mă urmărească, dar va trebui să țină pasul cu mine ca să reușească să mă prindă. Bat la ușa familiei Longacre înainte de cinci și jumătate dimineața.

Cel puțin, servitorii sunt treji – știu *asta* foarte bine.

Apare o Elsie căscând și clipind, uimită la vederea mea.

– Domnișoară! Sunteți bine? Vă rog să mă scuzați, domnișoară! îmi spune ea în timp ce se dă la o parte.

– Mulțumesc, Elsie. Nu, nu sunt tocmai bine.

Mă sprijin de tocul ușii, bucuroasă că am dat peste *ceva* solid. Vestibulul e întunecat și simt cum camerele de la etaj sunt cufundate într-un vis liniștit. Mă cuprinde un sentiment de tristețe adâncă.

– Trebuie să vorbesc imediat cu domnul Mead, te rog, fără întârziere.

– Bineînțeles, domnișoară. Intrați!

Ea îmi face semn, iar eu o ascult.

Aștept în salonul în care se dejunează, unde mi-am băut atât de des cafeaua într-o atmosferă nespus de plăcută și unde am stat de vorbă cu prietenii mei. Camera – casa – este elegantă și liniștită. Afară e grădina în care Henry mi-a spus că mă iubește. E un alt rămas-bun.

După câteva clipe, Henry a și venit, îmbrăcat într-o cămașă de noapte albă, vârâtă neglijent în pantaloni, cu bretelele atârnându-i de-o parte și de

alta a trupului. Părul îi e ciufulit – la fel ca și al meu, îmi dau seama dintr-odată, privindu-mă într-o oglindă; pesemne că am uitat să mă pieptăn. Henry pare furios.

– Amy! S-a întâmplat ceva? Ți-a făcut cineva vreun rău? De ce ești îmbrăcată așa?

– Plec la York, Henry, chiar acum. Lady Vennaway e aici, la Bath, și a venit aseară la Casa Hades, ca să mă caute. Doamna Riverthorpe mi-a spus să plec.

Henry are o figură dezamăgită, părând că nu înțelege.

– Dar de ce trebuie să *pleci*? Lasă-o să vină! Nu-i vei spune nimic. Nu poate afla nimic care să-ți facă rău, pentru că nimeni *nu știe* nimic – în afară de mine și de doamna Riverthorpe, iar noi nu te vom trăda.

Buimăceala lui își găsește ecou în propria mea buimăceală. Ce pot să spun?

– Știu. Dar doamna Riverthorpe vrea să plec și a sosit timpul, și... și, Henry, *trebuie* s-o fac.

Glasul mi se stinge atunci când pronunț cuvântul *trebuie*. Mă așez pe un scaun, învinsă de fatalitate. Ridic ochii spre el, implorându-l în tăcere să înțeleagă.

– Ascultă-mă, Henry! Căutarea urmează să se încheie la York. Doamna Riverthorpe mi-a dat vestea asta. Ea știe secretul Aureliei. Am rugat-o să mi-l spună, ca să pot pune capăt întregii povești, dar n-a vrut. Totuși, m-a asigurat că la York se va termina. Mă voi întoarce la tine, iubitul meu. Nu va dura mult.

Henry mă privește de parcă aș fi nebună. Ajunge lângă mine din trei pași mari, se așază genunchi și mă ia de mâini.

– Lasă-mă să vin cu tine! Vin acum. Mă îmbrac în mai puțin de un minut. Nu pleca singură.

– Nu, Henry, interviul tău! Trebuie să mergi la Richmond.

– Atunci, vino la Richmond cu mine! Rămâi astăzi aici, pe Strada Henrietta – Lady Vennaway nu te va căuta aici – și vom merge împreună direct la York, după interviul meu. Nu vom mai amâna.

Se agață de mâinile mele de parcă ar fi ultima lui legătură cu bunul-simț. Clatin din cap, nefericită.

– Nu, Henry, știi că nu te voi lua cu mine. Îmi pare rău. Dar ne vedem în curând.

Vorbesc în șoaptă.

Se îndepărtează și se ridică în picioare.

– Amy! Nu mă vei părăsi așa.

Simt că sunt pe cale să izbucnesc în lacrimi.

– Îmi dai ordine, Henry? Am destule ordine de urmat, fii sigur de asta.

Mă privește neîncrezător, ducându-și mâinile la ceafă.

– Nimic de felul ăsta! Dar te iubesc. O să-mi fac *griji* pentru tine! Te aștepți să merg la Richmond, să susțin un interviu pentru un post care să fie temelia vieții noastre împreună, fără să știu niciodată unde și când te voi revedea? Asta e o nebunie! Nu-mi dai o adresă unde aș putea să-ți scriu?

Simt cum mă micșorez cu fiecare clipă.

– N-am așa ceva, Henry! Îmi pare rău, am crezut că vei înțelege. Doamna Riverthorpe a spus că o vei face, dacă ai... dacă...

– *Dacă ce*? Dacă aș fi *demn* de tine? Amy, ea are o idee deformată despre iubire și cred că știi asta. Știi ce fel de om sunt. Nu sunt un soț despotic, care să insiste să-l asculți orbește. Dar să-i ceri cuiva care te iubește să se împace cu absența ta inexplicabilă pentru o perioadă nedeterminată, să nu se teamă atunci când tu faci o călătorie solitară, lungă, către o destinație necunoscută, să continue să te aștepte fără să aibă vreo asigurare, să primească să fie exclus din viața ta, din treburile tale, din inima ta, de parcă n-ar fi *nimic*... Știu că am spus că te voi susține în căutarea ta, dar asta... asta e prea mult să-mi ceri, Amy. Dacă tu crezi că așa ceva e acceptabil, asta înseamnă că nu poți simți dragostea pe care o simt eu, chiar nu poți.

– *Chiar* simt la fel ca tine. Dar situația mea e diferită. Nu sunt liberă! Știi că nu sunt liberă!

Glasul îmi e foarte slab pe lângă al lui.

– O spun din nou, reia el. Nu-ți cer să renunți la Aurelia. Oricât de ciudate, secrete și întunecate mi se par toate astea, te rog doar să nu mă lași deoparte până când va fi mai *convenabilă* situația – vreau să trecem împreună prin toate. În asta constă legământul iubirii, Amy! Nu poți să-mi oferi atâta lucru?

Îndrept către el o privire încărcată de nefericire. Mi se învârte capul. Abia înțeleg ce îmi spune. El așteaptă un răspuns. Se uită la mine. M-am săturat să mi se spună ce trebuie și ce nu trebuie să fac. Valiza mea e pregătită și se află în trăsură. Ambrose așteaptă. Și vreau să ajung la York ca să termin cu povestea asta o dată pentru totdeauna.

Mă ridic în picioare.

– Nu *acum*, Henry, știi asta. Dar nu trebuie să spui că eu nu simt la fel cum simți tu. Asta e o cruzime. Știi că te iubesc nespus de mult.

Mă aștept să încerce să mă rețină din nou, însă furia i s-a stins. Se îndepărtează de mine. Pare trist, obosit și, dintr-odată, cu zece ani mai bătrân.

– Dar dragostea nu e alcătuită din cuvinte, oricât de dulce ți-ar suna ele în auz. E alcătuită din alegerile pe care le faci în fiecare clipă. Dragostea ta nu pare să mă includă și pe mine. Vorbești despre viitor, dar orice viitor se naște din prezent: momentul în care ne aflăm acum.

Am amorțit. Nu-mi mai simt propria față.

– Henry, mi-ar plăcea foarte mult să stau de vorbă cu tine despre natura iubirii, dar n-am timp pentru asta acum – nici măcar n-ar trebui să fiu aici – mi s-a interzis chiar și să-mi iau rămas-bun. Însă n-aș pleca fără să-mi iau la revedere de la tine, Henry.

– O, trebuie să-ți fiu recunoscător pentru asta? Că n-ai părăsit orașul fără un cuvânt sau o urare de rămas-bun, părăsindu-mă fără să știu ce s-a ales de tine? Ei bine, mulțumesc, dar toate astea nu înseamnă decât cel mai neînsemnat gest de curtoazie! Și în viitor? Trebuie să te las de bunăvoie să dispari de fiecare dată când cineva îți spune unde trebuie să mergi, ce trebuie să faci? Ce anume te silește să fii atât de *ascultătoare*, Amy? Acum nu mai ești servitoarea de la Hatville.

Îmi ridic bărbia.

– Știu prea bine că nu mai sunt! Însă asta e tot ceea ce-ți pot oferi în dimineața asta. Cu adevărat, Henry, nu vreau să te rănesc, dar n-am de ales...

Mă îndepărtez, recunoscând în sinea mea că asta mi-am tot spus încă din ianuarie – dar știu că n-o mai cred. Aștept ca Henry să-mi atragă atenția că-i așa, însă el se gândește la altceva.

– Poate că e prea devreme pentru tine, spune el, prinsă încă în intrigi și preocupată de trecut. Poate că pur și simplu nu simți la fel ca mine. N-am de unde să știu, însă știu că ceva nu e bine. Nu așa ar trebui să stea lucrurile între noi.

Pare să aibă inima frântă. Ochii îi sunt întunecați, iar umerii i s-au lăsat.

Nu înțeleg ce se întâmplă. Fac un pas către el, dar se îndepărtează de mine și își sprijină mâinile de polița șemineului.

– Dragă Amy... Cred... Te eliberez de înțelegerea noastră. Văd că duci o povară mare și nu doresc să te mai împovărez și eu. Nu-ți mai cer nimic, fiindcă deja îndeplinești atât de multe alte cereri. Dar nici nu pot trăi așa cum te aștepți – lăsat deoparte, ținut la distanță. Tu nu-mi ești... o, Doamne, nu-mi ești *indiferentă*!

Dintr-odată, Henry lovește cu pumnul în polița șemineului, făcând sfeșnicele să sară.

– Aș vrea să am grijă de tine. Îmi doresc ca între noi să fie o legătură sinceră și plină de iubire. Dacă nu pot să am parte de asta, nu pot să fiu, pur și simplu... un clovn care așteaptă în culise.

Dacă eram amorțită înainte, acum tot trupul îmi e înghețat.

– Ce spui? Nu înțeleg! Te desparți de mine?

– Nu mă înțelege greșit, Amy. Nu mi-am dorit să se întâmple asta, spune el clătinând din cap cu tristețe, dar încerc să fac ce e mai bine pentru amândoi.

Glasul meu pare să-și pescuiască vorbele dintr-un abis. Atunci când vorbesc, sună gâtuit și pierdut.

– Dar asta e o prostie, Henry, o *prostie*! Tot ceea ce-ți cer e *timp*... și sprijinul tău... să am grijă de anumite lucruri... să mă pregătesc... *înainte* ca tu și cu mine...

– Atunci, ai ales. La revedere, Amy, și Domnul să te ajute în căutarea ta! Sper să fii în siguranță și sper că vei veni și că mă vei găsi atunci când vei fi liberă să mă iubești așa cum te iubesc eu. Dar n-am să mă încred în asta, pentru că cine știe ce alte cereri ți se mai pot face atunci, cereri pe care să le socotești mai însemnate decât legătura noastră? Sper să te revăd. Dar, până atunci, îmi voi continua viața așa cum socotesc eu de cuviință.

El nu se îndreaptă spre mine ca să mă sărute sau ca să mă ia de mână. Stă țeapăn și retras, de parcă cea mai mică atingere l-ar putea arde. Privesc țintă în podea; simt că întreaga tărie mi s-a scurs din trup – în covor. Gheața se topește, iar în locul ei apare *durerea*. Înțelegerea noastră s-a încheiat? *Un clovn care așteaptă în culise*?

De ce nu poate să priceapă? Am iubit o singură persoană până acum în toată viața mea, și aceasta a fost Aurelia. Nu știu cum să mă descurc cu mai mult de atât. Cred că despărțirea mea de Henry nu s-a petrecut doar din pricina vânătorii de comori, mă gândesc eu cu amărăciune. Mai e și dragostea – *legământul*. Nu sunt potrivită pentru asta. Nu sunt obișnuită cu

asta. Am nevoie de timp ca s-o înțeleg, ca să încep să cred că o merit, ca să-mi văd viața prin prisma ei, care mărește tot ceea ce ne înconjoară. Și n-am acel timp. Nu mai e timp.

Mă răsucesc pe călcâie și ies din încăpere. Părăsesc acea casă trântind ușa în urma mea. Alerg din nou, de-a lungul unei străzi care tocmai se trezește, pregătindu-se de o nouă zi.

Capitolul 62

Nepăsătoare și neatentă, cufundată fiind în nefericirea mea, nu mă îndrept drept spre trăsură. Lacrimile îmi curg până când mi se încețoșează vederea. O iau la dreapta în loc s-o iau la stânga și, astfel, ajung pe podul Poultney.

Apa mă cheamă. Fără să mă gândesc, mă grăbesc să cobor treptele în spirală. Dar, de îndată ce ajung la pasajul îngust de piatră, șovăi. E rece și miroase a umezeală; lumina soarelui de dimineață încă n-a pătruns aici. Treptele sunt alunecoase și verzui, de parcă lintița se târăște din apă și înaintează spre oraș. Totuși, merg mai departe – îmi închipui că apropierea de râu mă va liniști.

Nu se întâmplă așa. E nevoie de mai mult decât de un râu ca să se spele rana din inima mea. Henry a pus capăt logodnei noastre. Ei bine, desigur, n-a fost o logodnă, ci au fost doar promisiunile pe care ni le-am făcut unul altuia – iar Henry și le-a retras pe ale lui! Nu pot să îndur asta. Nu pot să îndur. Fără să-l am pe Henry la care să mă întorc, nu-mi pasă încotro mă duc sau cât timp ar trebui să stau acolo. Poate că, în cele din urmă, voi rămâne la York, departe de toate, departe de speranțe înșelate și de visuri prefăcute în scrum. Cu cât mai departe, cu atât mai bine.

Mă prind de balustradă și privesc țintă la râul de culoarea jadului, misterios și grăbit. Vreau să mă prăbușesc la pământ. Vreau să mă întorc și să-l implor să mă ierte, dar nu pot. Îmi cere ceva ce nu-i pot da și, ca să fiu sinceră, îmi cere ceva ce eu nu înțeleg pe deplin. Neînțelegerea dintre noi n-

are cum să se fi domolit în ultimele șase minute. Henry părea atât de hotărât. Arăta atât de hotărât.

„Îmi voi continua viața așa cum socotesc eu de cuviință“ – iată încăpățânarea despre care mi-a vorbit. Și privirea lui, rana pe care i-am făcut-o – asta mă împiedică să mă întorc la el, pentru că nu-l merit, o știu. „*Ciudată, plină de secrete și întunecată*.“ Din nou mă simt ca un goblin, pândind din întunericul mlăștinos. Îmi spun că e mai bine pentru Henry dacă nu mă întorc. Și mă disprețuiesc mai mult decât oricând pentru că știu că nu e adevărat.

Dincolo de cotul râului, aud glasurile unor bărbați beți care cântă și râd în hohote. Simt că mă cuprinde frica. Neghioaba de Amy. Singură înainte de ora șase, într-o dimineață pustie, într-un loc ascuns, la picioarele unui pod. Nici o doamnă nu s-ar purta astfel. Și nimeni nu știe unde sunt.

Încep să urc scara, dar alunec și cobor trei, patru trepte, julindu-mi mâna și lovindu-mă la bărbie. Doar ce izbutesc să mă ridic în picioare, când bărbații tocmai se ivesc de după colț, iar singura cale de a mă ascunde e să stau aproape de peretele scării, strângându-mi fustele în jurul meu. Dacă vor urca scările spre podul Poultney, voi fi descoperită. Dacă se împleticesc mai departe de-a lungul râului, am o șansă să nu fiu.

Sunt trei; domni, cu toții. Adică par bogați și poartă ținute de seară. Nu sunt mirată. Dacă un barcagiu s-ar îmbăta, asta nu s-ar putea întâmpla dimineața devreme, înainte de începerea unei zile de muncă. Acești bărbați se întorc de la o petrecere de noapte.

Mă lipesc de zid, simțindu-i umezeala care îmi pătrunde prin rochie. Inima îmi bate cu putere în timp ce îi privesc pe cei trei clătinându-se și legănându-se. Îl recunosc pe unul dintre ei, un domn Leaford sau Lefton sau așa ceva; Domnul Garland ne-a făcut cunoștință.

Vreau s-o iau la goană, dar mă tem că, dacă mă mișc, atrag mai multă atenție decât dacă rămân nemișcată. După ce s-a stins ultimul refren din „Sweet Molly’s Favors“, aud dintr-odată un nume familiar.

– Bătrânul Garland a suferit niște pierderi grele noaptea trecută! bolborosește unul dintre bărbați, plin de veselie. Fooooarte grele! Acum nu mai joacă în liga lui, domnilor. Nu mai e în liga lui. Nu în *liga*… repetă el, ca nu cumva ideea să rămână neclară.

Tovarășii lui râd din toată inima.

– Dacă-i așa, s-a șters pe bot de intrare în saloanele doamnelor! observă domnul Leworth – ăsta e numele lui. Mi-ar cam plăcea să-l văd adus cu picioarele pe pământ. E mai plin de el decât oricare individ pe care l-am cunoscut vreodată. Ca un păun!

Sunt indignată să aud asemenea vorbe despre prietenul meu. Nu încape îndoială că el e cu mult mai rafinat decât oricare dintre aceștia trei – de ce n-ar trebui să fie mândru de asta?

– Cu picioarele pe pământ, adaugă un bărbat scund, cu părul negru, sărind în sus și-n jos și prefăcându-se că bate un țăruș în pământ.

– Cu picioarele pe pământ, cu picioarele pe pământ! Țintuit bine!

– Da, bine, Whentforth! Ține-te bine sau ajungi în râu, iar eu nu te pescuiesc. Te las hrană pentru pești, după ce mi-ai furat-o pe Maria Gasby aseară. Pentru pești. *Peștii!* Ești un ticălos viclean, asta ești. Nu știu deloc ce văd doamnele la tine.

Whentforth scoate un hohot de râs.

– Nu vezi? Atunci, stai să-ți arăt.

Și începe să-și descheie pantalonii. Îmi feresc privirea, îngrozită, apoi mă uit din nou, curioasă, dar tot ce văd e o bucată de pantaloni și o fâșie de cămașă albă.

– Ia te uită ce le place, continuă Whentforth. Femeile sunt toate la fel. Nu contează dacă sunt soții de baronet sau curve de pe malul apei, declară el, iar eu îmi mijesc ochii. Pot să am orice femeie vreau, ascultă la mine!

– Oricare în afară de trei, atenție, îl previne Leworth. Rhoda Carmichael, Bellatrix Davenport, Amy Snow: toate astea ies din discuție.

Fără să vreau, mă aplec și mă încrunt. Amy Snow? Nu e... ei bine, asta nu cumva sunt *eu*?

Trioul se oprește și se leagănă cu spatele la mine, privind râul. Starea lor de spirit a trecut de la veselie la reflecție. Totuși vorbesc cu voce tare, părând adânc impresionați de propriile declarații sonore.

– E adevărat, mugește al treilea. Garland și-a jucat cartea. Atenție, odată ce a ales, celelalte două intră din nou în joc. Un joc corect. Joc *corect*, auzi! Nu m-ar deranja să-mi încerc norocul cu Davenport, cum o mai cheamă? Belinda? E o frumusețe, și mă îndoiesc că mai e măcar pe jumătate atât de trufașă atunci când stă pe spate, cu fustele ridicate până la urechi.

Înghit cu noduri și mă retrag din nou. Vreau să dispar mai mult ca oricând, dar… ce înseamnă *„Garland și-a jucat cartea“*?

– Nu știu ce vede la fata aia, Snow, continuă bețivul. Snow, știți voi. Fata *Snow*, cea cu treburile secrete despre care nu-i poate vorbi. Pe naiba! De parcă *chiar* i-ar păsa lui de așa ceva! De unde naiba a scos-o, oricum? E cea mai ciudată chestie pe care am văzut-o vreodată, nu m-aș căsători cu ea pentru nimic în lume.

– Ei bine, spui asta, Brazil, dar tu n-ai jumătate din averea familiei amanetată. În plus, eu o prefer celorlalte. Mititica e plină de viață și are niște ochi… Nu-i așa, Whentforth?

Whentforth a renunțat la plimbare și stă răstignit pe pământ.

– S-o aducem și pe ea cu picioarele pe pământ, e de acord el, somnoros. Să-i aducem pe toți.

– La naiba, ar fi bine să-l ducem acasă, spune Brazil privindu-l consternat. Pe unde ajungem mai repede, Leworth? Pe malul râului sau pe trepte?

– Pe malul râului, ca să ajungem acasă la Whentforth, spune Leworth gesticulând nebunește spre râu și clătinându-se. Mare rușine ca un bărbat să nu poată să țină la băutură mai bine de-atât. Apropo de asta, crezi că Garland a ajuns cu bine? Nu l-am văzut niciodată atât de rupt ca noaptea trecută.

– Cred că se prinde singur în plasa pe care o întinde, spune Brazil punându-și un braț de susținere pe umărul lui Leworth, ocazie cu care amândoi se clătină puțin. Presiunea, știi? Multă *presiune*. Așa-i trebuie. Nu e drept ca unul să aibă trei femei, în timp ce prietenii lui n-au nici una. Săptămâna trecută i-a cerut Rhodei Carmichael să se mărite cu el, știați?

Fac ochii mari.

– Ea n-a spus nu, dar n-a spus nici da, așa că el s-a întors la celelalte două pentru altă tentativă, dar domnișoara Snow e încă încurcată cu un nimeni după care suspină, iar domnișoara Davenport a pus ochii pe un prinț european, așa că Garland e a doua *ei* alegere. El e… *a doua* lor *alegere*, vedeți?

Scoate un hohot de râs lung și puternic.

Eu mă încrunt.

– E destul de nostim. N-ai crede că un bărbat ca Garland ar trebui să se chinuie atât ca să pună un inel pe deget, știți? Frumos la față, maniere trăsnet, toate astea…

Leworth își flutură o mână deasupra capului și își dă cu părerea:

– Poate că li se pare ceva în neregulă cu el.

Brazil se încruntă cât poate el de tare ca să-și arate dezaprobarea.

– Mă îndoiesc de *asta*, bătrâne prieten. Nu cred că femeile sunt atât de inteligente, ca să fiu sincer. Cred că, pur și simplu, are ghinion în momentul de față. Ghinion, ghinion. Totuși, își va reveni. Garland își revine mereu. Știți cum e el. Până la toamnă va fi căsătorit cu una dintre ele, cu o alta se va juca, iar o a treia, oricare ar fi ea, îi va purta copilul, iar el se va preface că nici n-o cunoaște.

– Cred că ai dreptate, Brazil, cred că ai dreptate, spune Leworth trăgând, fără nici un efect, de Whentforth, care sforăie de mama focului. Haide să-l ducem pe prostul ăsta acasă. Cred că săptămâna asta iau pauză de la coniac vreo câteva nopți.

Râsul lui Brazil se aude cu ecou pe sub arcadă.

– Mereu spui asta, Leworth!

Leworth își potrivește pe umăr brațul drept al bărbatului beat.

– Așa fac, așa fac. O, Doamne, dar ce greu e, pentru unul atât de scund. Ia-l de stângul, Brazil.

Încremenită de uimire, îi privesc cum mormăie și gem ridicându-și prietenul între ei, cu capul atârnând și târându-i picioarele. Apoi cu toții pornesc într-un marș lent și sârguincios de-a lungul râului.

După ce se îndepărtează îndeajuns, mă întorc cu grijă și-mi găsesc drumul înapoi pe scări, cu picioarele tremurându-mi. Nu pot – nu pot – să mă gândesc la toate astea până când nu mă văd în trăsură, iar apoi – departe de Bath.

Atunci când ajung pe podul Poultney, un alt domn cu hainele în dezordine, îmbrăcat în ținută de seară, trece pe lângă mine. Tresar, îngrozită. E Quentin Garland, deși așa cum nu l-am văzut niciodată. Are cravata dezlegată și părul ciufulit. N-are nici pălărie, nici mănuși, nici baston. Strălucitorii lui ochi albaștri sunt acum sângerii.

– Bună dimineața, domnule Garland! spun eu cu voce tare.

Sunt uimită de mine însămi, pentru că nu voiam să-i vorbesc deloc.

El se oprește clătinându-se și caută de jur împrejur sursa salutului, deși mă aflu chiar în fața lui.

– Aici, domnule Garland. Sunt eu, Amy Snow. Nu mă recunoașteți?

El își mijește ochii și, în timp ce se apleacă înspre mine, simt cum duhnește a alcool.

– O noapte grea, domnule Garland? stărui eu, nerecunoscând drăcușorul dinlăuntrul meu, care mă îmboldește.

– O, Doamne… Amy! Minunat să te văd, Amy, răspunde el bălăbănindu-se și venind mai aproape de mine. Noapte grea? Da, ai putea să spui și-așa. N-ai văzut trei domni, nu? Cred că au venit pe aici. Îmi datorează bani. O, doar un joc de cărți pașnic, între domni, nimic sordid, știi.

– Bineînțeles că nu. Să știți că n-am văzut pe nimeni, domnule Garland. Ei bine, bună dimineața și dumneavoastră.

– ’Neața, Amy.

Întinde mâna spre parapetul podului, însă nu-l nimerește și, cumva, se împiedică în propriile picioare. Cade la pământ cât e de greu, iar apoi se proptește în șezut și se uită la mine, chicotind. Cravata albastră i-a zburat și s-a oprit într-o baltă.

Deși n-aș vrea, mă simt stânjenită și îi ofer brațul ca să-l ajut. Se ridică înapoi în picioare, sprijinindu-se de mine ca de un baston și gâfâind. Îi simt mirosul de vomă. Încerc să nu mă dau înapoi, însă caut să mă descotorosesc de el cât mai iute cu putință, așa că îl sprijin de pod, fiindcă e limpede că nu poate să-și mai îndrepte genunchii.

– Știi, ai puțin…

Se încruntă și întinde un deget cu care îmi atinge, stângaci, bărbia julită. Mă crispez de durere. El își cercetează degetul și tresare.

– ...sânge. Mă gândeam eu. De fapt, pari puțin cam jumulită în dimineața asta, Amy, bagă el de seamă, chinuindu-se să-mi facă, stângaci, cu ochiul. Ei bine, nu voi spune nimănui, nu-ți face griji! Secretul tău e în siguranță. Toate micile tale secrete sunt în siguranță dacă mi le spui mie.

Dă din cap, rânjește și se bate peste nas, într-o parte.

– Sunteți un prieten adevărat, domnule Garland. Adio!

Alerg înapoi la trăsură, îmboldită de un ciudat simțământ de triumf. Ambrose și-a pierdut răbdarea: am lipsit mai mult de zece minute. Ea scoate un strigăt îngrozit văzându-mi neorânduiala hainelor și rănile, însă eu nu-i dau nici o lămurire. Fără alte întârzieri, trăsura iese din Bath și, în câteva clipe, orașul aurit rămâne în urma mea.

Mă îndrept spre nord. L-am lăsat în urmă pe Henry al meu, care e supărat pe mine, iar ultima mea amintire despre elegantul, rafinatul Quentin Garland, cel despre care se vorbește tot timpul la Twickenham și la Bath, e

cea despre un cartofor destrăbălat, rezemat de o balustradă de piatră, cu pielea pământie și arătând pierdut.

PARTEA A PATRA

Capitolul 63

Două zile mai târziu, ajung la York, în mijlocul bine cunoscutei agitații din gară, iar la capătul călătoriei, sfârșesc în singurătatea la care mă așteptam. Acum sar în ochi mai mult ca oricând, întrucât o sărăntoacă ponosită poate avea anumite pricini – dezonorante cu toatele, desigur – din care călătorește singură, pe când o doamnă elegantă care face așa ceva atrage numaidecât atenția. Cu toate astea, poziția și opulența mea, care sar în ochi, îmi îngăduie să calc în picioare speculațiile și privirile curioase. Îmi ridic capul, plină de trufie, și dau ordine, sigură pe mine. Se poate să fi învățat asemenea purtări de la doamna Riverthorpe.

Pășind pe peron, departe de orice loc în care aș fi putut să fiu vreodată acasă, nu mă tem; sunt prea preocupată de furtuna de întrebări furioase din mintea mea și de o inimă care pare să se frângă din nou și din nou. Astfel stând lucrurile, trebuința de a chema un hamal, de a întreba despre un hotel sau de a cere ajutor devine un lucru lipsit de însemnătate.

Prin urmare, curând mă găsesc deja cazată într-un apartament spațios, la hotelul Jupiter.

– Cel mai bun hotel din York și foarte aproape de gară, doamnă, m-a asigurat hamalul.

Abia bag de seamă mobilierul și draperiile somptuoase, verde cu crem, covoarele groase și vazele grele, înțesate de trandafiri. Sunt istovită după o

călătorie de opt ore cu trenul astăzi, și de zece sau unsprezece ore cu trăsura, ieri. Mândria mi-e rănită de descoperirea că un domn despre care credeam că îmi era prieten, de fapt, este un ticălos intrigant. Inima îmi e devastată de pierderea bărbatului cu care voiam să mă căsătoresc, pierdere suferită fie din cauza încăpățânării lui, fie a încăpățânării mele sau, până la urmă, a amândurora. Situația nu e deloc strălucită.

N-am alte indicii de urmat. Sunt aici. Am făcut așa cum mi-a cerut Aurelia. Și acum?

Mai întâi de toate trebuie să dorm. Și mă culc, pentru că și cel mai frământat suflet are limitele lui. Mă trezesc într-o nouă dimineață de vară, cu dangătul clopotelor Catedralei din York răsunându-mi în urechi.

Prima mea senzație e ușurarea pe care mi-o dă faptul că m-am odihnit. Urmează bine cunoscuta și plicticoasa descoperire că iarăși mă aflu într-un loc necunoscut – trebuie s-o iau din nou de la capăt. N-am nici o îndoială că pot să fac asta, dar încrederea în propriile puteri e o slabă consolare acum, când sunt din nou singură.

Apoi, în minte îmi năvălește din nou acea temută negură care își are obârșia în necazurile mele de tot felul, necazuri din care n-am găsit nici o cale de ieșire. Mă hotărăsc să mă ridic din pat și să explorez acest nou oraș, fiindcă, de-a lungul călătoriei cu trăsura și cu trenul, m-am frământat și am întors pe toate fețele nenorocirile care m-au lovit, însă n-am izbutit să schimb nimic în bine. Nu sunt împăcată nici cu ceea ce s-a întâmplat, nici n-am hotărât ce voi face mai departe. Bineînțeles că e prea devreme ca să las totul în urmă și s-o iau de la capăt. Pe scurt, mă simt îngrozitor de nefericită.

Cel mai rău lucru, fără îndoială, e despărțirea de Henry. Durerea adusă de această despărțire. Neputința mea de a crede că viitorul nostru a fost distrus, și teama că ar putea fi așa. Urăsc asta. Încă nu pot îndura să recunosc că el a avut dreptate, însă o bănuială crescândă cum că a avut dreptate măcar în parte – revarsă înlăuntrul meu un val de indignare. Oricum ar sta lucrurile, vreau, mai mult decât orice, să plec pe dată din York, să merg la Richmond și să mă împac cu el.

Însă mi-e teamă. Ce se întâmplă dacă, de atunci și până acum, Henry și-a dat seama că a fost o greșeală să mă iubească, încurcătură din care a avut norocul să iasă, în cele din urmă? Ce se întâmplă dacă, o dată pentru totdeauna, el retrage toate propunerile pe care mi le-a făcut? Atunci când

vorbește despre dragoste și alegere, despre a ține seama de sentimentele celuilalt și a te purta ca atare, mintea mea îl înțelege, însă cotloanele întunecate din inima mea, nu. În acele cotloane, am fost mereu singură. În acele cotloane, sunt întotdeauna o pacoste cu zâmbet strâmb și mâini murdare. Și tot în acele cotloane am învățat că, dacă îmi pun soarta în mâinile altcuiva, asta ar putea să mă coste scump. De când a murit Aurelia, m-am obișnuit să-mi port de grijă și, deși sunt singură, așa e mai prudent. Acele cotloane întunecate îmi șoptesc întotdeauna că, pentru mine, nimic bun nu e îngăduit, toate sunt cu neputință...

Mă gândesc să-i scriu lui Henry, dar nu știu ce să-i spun. Deși sunt doar două zile de când ne-am despărțit, mi se pare că a trecut o veșnicie. E furios în continuare – iar eu sunt încă plecată. Mai mult decât atât, el trebuie să fi ajuns la Richmond până acum... nu știu unde anume. Și unde va merge după aceea? Cum l-aș putea găsi? Orice scrisoare trebuie să treacă prin mai multe mâini ca să ajungă la el, chiar dacă dă cuiva de veste despre locul în care se află. *„Îmi voi continua viața așa cum socotesc eu de cuviință“*, mi-a spus – e pierdut pentru mine. Deocamdată, cel puțin.

Am senzația stranie că fac echilibristică și că pot să cad în orice clipă. Vreau doar să fac ceva, *orice*, să schimb trecutul astfel încât tot răul să nu se fi întâmplat niciodată. Dar asta e peste puterile mele. Deocamdată trebuie să las deoparte puzzle-ul prețios și distrus al meu și al lui Henry, până când mă eliberez de misiunea încredințată de Aurelia, sau cel puțin până când sunt în stare să privesc toată acea întâmplare cu mai multă înțelepciune.

În astfel de momente întunecate de reflecție, îmi fac griji și pentru că m-am lăsat folosită fără scrupule de către Quentin Garland, așa cum au fost folosite, se pare, jumătate dintre tinerele din Bath. Vânător de averi. Crai. Mincinos. Poleit, cu haine strălucitoare și cravată albastră. Când mă gândesc la asta acum, mi se face pielea de găină. Mă simt atât de îngrozitor de *neghioabă* amintindu-mi de toate momentele în care instinctele mele îmi spuneau adevărul, iar eu abia le luam în seamă, atât de amețită eram de prezența lui desăvârșit de elegantă. M-am simțit onorată, *confirmată* de atențiile lui, atunci când eram într-o dispoziție proastă, atunci când mă simțeam ca o proscrisă, atunci când credeam că Henry nu mă iubea... Cu toate acestea, aveam mereu sentimentul că *ceva* nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Instinctele mi-o șopteau, însă nesiguranța m-a făcut surdă la glasul

lor. Sunt supărată pe mine. Și pe el, desigur – se pare că sunt supărată pe *toată lumea* în acest moment.

Cu ce drept m-a ales drept... *țintă* și a hotărât că viața *mea*, inima *mea* și viitorul *meu* i-ar fi putut servi interesele? Ce dispreț ticălos față de semeni! Spumeg de furie amintindu-mi în ce mod inteligent și subtil a încercat Quentin Garland să producă o ruptură între mine și Henry, felul în care m-a căutat, la Twickenham și la Bath, căci fusese martor al transformării mele uluitoare. O, era limpede că agonisisem avere, iar el s-a repezit s-o adulmece precum un câine. Iar eu am fost măgulită că un domn atât de important *mi*-ar fi putut acorda atenție! Cât de proastă am putut să fiu!

Mi-e rușine să-mi amintesc cum mi-am îngăduit să-mi închipui că îmi voia binele, fiindcă părea să-mi respecte secretul, pe când Henry n-o făcea. Quentin Garland nu mi-a respectat secretul – pur și simplu nu-l interesa câtuși de puțin! Chiar le-a povestit prietenilor lui despre asta.

Știu că n-are rost să mă macin așa, și totuși nu mă pot stăpâni, n-am voință. De aceea, ies în dimineața senină și caldă și încep să rătăcesc fără rost pe străzile din York.

E o lume diferită aici. Orașul e vechi. E frumos într-un mod cu totul diferit de Bath. Piatra din care sunt clădite construcțiile e mai întunecată, iar zidurile fac o umbră deasă. Străzile sunt întortocheate, anevoie de străbătut. Mici alei șerpuiesc dintr-o parte a orașului în cealaltă, cu intrări înguste și tăcute, pe care un trecător grăbit abia le poate băga de seamă. Zvonurile spun că ar exista un al doilea oraș, chiar mai vechi, îngropat sub pietrele pe care pășesc eu acum, iar poveștile lui sunt pierdute pentru totdeauna. Totuși, e un loc potrivit ca să-mi închei căutarea. Clădirile se încovoaie sub povara vremii, iar ferestrele lor cu șprosuri sclipesc sub razele soarelui. În ciuda zilei luminoase, acoperișurile înghesuite și străzile înguste creează valuri de umbră, chiar și în apropierea amiezii. Până la prânz, m-am rătăcit de-a binelea.

La Bath mi s-a părut destul de ușor să mă orientez. Casa Hades era sus, pe deal. Crescent Fields erau mai înalte. Catedrala era jos, iar până la râu aveam de făcut un drum scurt, spre est. Aici străzile șerpuiesc și te ispitesc. De îndată ce-mi stabilesc în minte un punct de reper – prăvălie, biserică sau grădină –, acesta dispare și nu pot găsi nicidecum drumul înapoi până la el. Probabil că am mers kilometri întregi, însă, pe măsură ce anunță orele, dangătul clopotelor Catedralei se aude la fel de tare peste tot. Asta mă face

să cred că toată distanța pe care am străbătut-o se află într-o singură zonă, întretăindu-se și multiplicându-se prin suprapunere, precum aleile unui labirint. E un loc frumos, care te dezorientează.

Mă întorc la hotelul Jupiter făcând un ocol. Odată ajunsă în camera mea, îi scriu din nou lui Edwin Wister. Îi spun unde sunt, îl anunț că oricare dintre membrii familiei Wister îmi poate scrie la hotelul Jupiter, și promit să-i dau de știre atunci când voi pleca din York. Îi spun că sunt bine, pentru că, serios vorbind, ce ar putea face cineva ca să mă ajute în niște necazuri care sunt de ordin strict personal? Îi dau scrisoarea unei servitoare, iar apoi timpul se întinde, lung și greoi, în fața mea.

Aș putea hoinări din nou pe străzi, dar ce aș avea de câștigat? Aș putea încerca să găsesc o soluție deșteaptă la puzzle-ul Yorkului, însă mintea mi-e încetinită, îndreptându-se mereu către Henry și făcându-mă să sufăr. I-aș putea scrie domnului Garland, ca să-i spun exact ce cred despre el, însă, fiindcă nu există cuvinte prin care o doamnă să poată să exprime astfel de idei, mă las păgubașă. Sunt furioasă că n-am profitat de ocazie ca să-i spun toate astea atunci când l-am văzut pe pod, în acea dimineață. Fără îndoială că nu și-ar fi amintit, având în vedere starea în care se afla, însă m-aș fi simțit foarte satisfăcută să-i pot striga în față disprețul meu.

Henry… Vreau să-i scriu lui Henry… Încep scrisoare după scrisoare, deși n-am de unde să-i trimit una, până când podeaua camerei mele se umple de cocoloașe de hârtie și îmi arunc pana, dezgustată. Așa că mă așez la fereastră, uitându-mă la porumbeii care se ivesc printre streșini, până când amurgul trage cortina peste toate acestea, în prima mea zi la York.

Capitolul 64

Suferința din iubire mă prostește. În zilele următoare încerc să mă gândesc numai și numai la însărcinarea care mi-a fost dată. Mă uit peste scrisori, fac speculații și încerc să adun la un loc probabilitățile. Stau la fereastră ore în șir, gândindu-mă la Aurelia, sperând că o amintire din copilărie poate

deveni punctul de plecare al descoperirii unui indiciu, așa cum se întâmplase la Londra. Dar în cele mai nepotrivite momente sunt potopită de amintirea buzelor lui Henry peste buzele mele, a strălucirii din privirea lui. Îmi amintesc de căldura plină de pasiune care mă învăluia ori de câte ori eram aproape de el, și nu puteam rezista tentației de a-l atinge. Îmi îndrept gândurile, hotărâtă, spre altceva, dar el mă urmărește…

Îi scriu doamnei Riverthorpe, cerându-mi scuze pentru că fusesem furioasă la plecare. O asigur de respectul meu statornic – sunt sigură că nu va prețui asta – și o rog să-mi spună orice știe, căci altfel par condamnată să-mi trăiesc restul zilelor la hotelul Jupiter.

Îmi sosesc scrisori de la Madeleine, Michael și Edwin. Fiecare dintre ele conține vești fericite și sunt liniștită că în alte locuri, în afara propriei mele vieți ciudate și încâlcite, se pot întâmpla lucruri bune. Madeleine e logodită, iar scrisoarea ei radiază de încântare.

Bătrâna doamnă Nesbitt are un admirator! Michael îmi relatează amănuntul ăsta cu oarecare dezgust, dar, fiind băiat, nu-mi dă alte detalii, spre adânca mea mâhnire. Totuși, îmi trimite în plic și versiunea finală a uneia dintre temele lui de la școală, un comentariu asupra poeziei lui John Donne. E foarte bun.

Iar Edwin mă anunță cu modestie și încântare că soția lui, Constance, mai așteaptă un copil! De asemenea, ea a cumpărat pentru seră o statuie de alabastru a Afroditei.

Atunci când nu citesc scrisori și nici nu las lacrimile să-mi curgă, ies la plimbare. Mă învârt înăuntrul străvechilor ziduri ale orașului, știind că ele îmi dau un minunat prilej să fac schițe și să învăț despre arhitectură, dar, sincer vorbind, nici că-mi pasă.

Mă întorc la hotel într-o seară, după ce am rătăcit fără țintă, când ceva îmi atrage atenția și mă face să mă opresc. Mă uit în jurul meu: o stradă întortocheată, ca multe altele, pe care se află o cafenea și mai multe prăvălii care la ora asta sunt închise cu toatele. Mă gândesc să merg mai departe, dar nu, ceva mi-a atras atenția și trebuie să știu ce e. Mă uit la clădiri, la uși, la pisica ce-mi taie calea, pentru ca apoi să meargă mai departe pe stradă. Iar apoi văd, chiar văd, măcelăria.

J Capland, Măcelărie, spune firma de la intrare. Ce mi se pare cunoscut, oare?

Îmi amintesc, dintr-odată, spusele doamnei Riverthorpe: *„Dacă te vei afla vreodată în nord, te rog să-i cauți pe prietenii mei, familia Capland. Ții minte numele ăsta, Amy? Capland? Sau ochii întunecați ai lui Henry îl vor alunga din creierul tău care se topește din ce în ce mai iute?“*

Mă silesc să nu mă gândesc la ochii întunecați ai lui Henry și mă uit la prăvălie. Oare povestea Aureliei se va termina într-o *măcelărie*? N-are a face, din partea mea poate să se termine și într-un abator, dacă asta înseamnă că îmi pot încheia misiunea.

Într-o stare de spirit mult mai bună, mă grăbesc să ajung la hotel ca să-mi iau cina. În ceea ce privește vânătoarea de comori a Aureliei, trăiesc sentimentul înălțător de a fi făcut un pas înainte, după toate greutățile și neplăcerile din trecut.

Mă simt optimistă pentru prima dată de când am plecat de la Bath. Aș putea să-i scriu lui Madeleine peste doar una sau două zile și să-i spun că vin la Twickenham! Ea și Constance mă pot sfătui în legătură cu Henry și îl voi găsi, oricât de greu ar fi. Să-l văd față în față ar fi mai bine decât să-i scriu, oricât de multe aș putea să aștern pe hârtie. Voi fi liberă, în sfârșit, iar el va putea să-mi citească asta în ochi. Da, trebuie să-l găsesc și să-i spun că îmi pare foarte rău…

Încerc să-mi aduc aminte ce anume mi-a spus doamna Riverthorpe despre familia Capland. Îmi amintesc că, vorbind despre asta, ea schimbase cu totul subiectul discuției de până atunci; privind în urmă, pricep foarte bine că mi-a transmis informații importante. La acea vreme, însă, saltul de la un subiect la altul părea doar tipic pentru felul ei de a-și pierde iute răbdarea: *„El e un domn foarte binevoitor, aș spune, e proprietarul unei prăvălii. Ea e cea mai proastă ființă care a trăit vreodată, însă are suflet bun... Nu te teme, nu-mi seamănă deloc.“*

Îmi petrec seara într-o stare de agitație febrilă. Par să fiu foarte aproape de capătul drumului. Mi-am îngăduit să sper asta de mai multe ori, însă era vorba doar de o speranță; acum am certitudinea. Mă simt cuprinsă de un sentiment de vigoare și de putere pe care nu l-am mai încercat. Blestem legile comerciale britanice și nevoia de a aștepta până dimineața. Adorm destul de greu, dar atunci când reușesc s-o fac, mă cufund într-un somn adânc.

Mă trezesc brusc, în zorii unei noi zile. S-a întâmplat ceva foarte însemnat și foarte adânc. Mă ridic, odihnită și vioaie, în timp ce lumina dimineții îmi

inundă camera. Am visat.

Îmi aduc aminte foarte limpede visul – o mulțime de fețe. Încă le mai văd: domnul Clay înmânându-mi un colet într-o dimineață de ianuarie; domnul Carlton, de la Rose and Crown, cu zelul lui fervent pentru călătoriile pe calea ferată; dragul domn Crumm, cu cărțile și publicațiile lui periodice și cu nepotul lui cel chipeș; Madeleine și familia ei; doamna Riverthorpe, cu limba ei ascuțită și cu penele zburlite – toți cei care m-au ajutat în călătoria mea. L-am văzut pe Henry. Și pe Aurelia, strălucind ca un înger și râzând în splendoarea verii.

Capitolul 65

E încă prea devreme ca să-mi găsesc destinul în măcelăria aceea. În timp ce aștept, hotărârea îmi dă o stare de neastâmpăr. Noaptea m-a schimbat. Îmi aduc aminte de Hatville, îmi aduc aminte de toate și nu mă mai retrag din fața amintirilor. Ele m-au modelat, iar această vânătoare de comori m-a întărit așa cum se întâmplă cu lutul ars în foc. Voi fi mai puternică și mai iscusită pe viitor, acum știu asta.

Pentru mine, unele lucruri sunt pierdute pentru totdeauna: n-o voi mai vedea niciodată pe Aurelia, nici locul în care am crescut, și știu, în adâncul inimii, că nu voi afla niciodată adevărul despre părinții mei. Așa să fie. Pe celelalte nu trebuie să le pierd decât dacă aleg eu să renunț la ele. Dragostea mea pentru Henry. Prietenii mei. Visurile mele. Respectul față de mine însămi și hotărârea cu care sunt înzestrată.

Lumea a dictat ca eu și Aurelia să nu fim prietene, că diferențele dintre noi erau prea mari. Noi am simțit altceva. În ciuda faptului că tinerețea ne-a fost presărată cu necazuri și interdicții, am găsit pricini de veselie în aproape orice. Am iubit viorelele și ghiocei, caii și poveștile, mâncarea bună, diminețile la pârâu, și ne-am iubit una pe cealaltă. Dar acum cred că ceea ce ne-a unit mai mult decât orice a fost faptul că amândouă eram luptătoare, fiecare în felul ei. Amândouă am refuzat să ni se impună una sau

alta, preferând să ne luăm propriile hotărâri. Am ales ceea ce era important pentru *noi*.

Am simțit întotdeauna că, fără Aurelia, aveam să mă prăbușesc. Pentru mine, ea era cavalerul în armură strălucitoare și veșminte colorate, iar eu, scutierul ei sârguincios. Dar, la urma urmei, îmi dau seama că și eu sunt o războinică – am văzut-o în oglindă, la balul de la Bath. Am simțit-o în fiecare zi în care am călătorit neînsoțită prin Londra, Bath sau York, fără să-mi pese de rațiune sau de convenții, înfruntând dezaprobarea ca să-mi găsesc propriul drum, pas cu pas. Am știut-o în acea zi, în salonul de la Hatville, atunci când am înfruntat-o pe Lady Vennaway și am bătut din picioruțe, cu doar câteva clipe înainte ca ea să-mi taie părul.

De acum înainte, voi asculta mult mai mult de acea războinică dinlăuntrul meu. Dar șoaptele întunecate din inimă, care îmi spun că nu voi fi iubită niciodată? Pe acelea nu le voi asculta. Povestea a două fete de nedespărțit și de nestrunit se apropie de final. O singură poveste trebuie să continue, iar aceea e a mea.

Sunt foarte liniștită. Atunci când vine timpul să merg în oraș, găsesc fără greutate prăvălia domnului Capland, chiar dacă mai înainte nu găsisem drumul către nici un loc din York unde voisem să ajung. Zilele mele de orbecăit și de zăpăceală au apus.

Intru în prăvălie, iar măcelarul își ridică privirea de la treaba cu care se îndeletnicește. Tocmai taie, cu îndemânare și putere, o carcasă pe care o preschimbă în porții pregătite pentru vânzare. Bag de seamă pe dată care sunt bucățile pe care și le poate permite o familie săracă, și care sunt cele sortite să ajungă pe masa unei familii înstărite. Mirosul de sânge și de carne proaspătă îmi amintește de copilărie, de vremurile când o priveam pe bucătăreasă la lucru, în bucătărie. Văzând satârul măcelarului, îmi aduc aminte de Lady Vennaway în ziua în care s-a aplecat deasupra mea și mi-a tăiat părul. Uluirea care se citește pe fața măcelarului la sosirea mea îmi amintește că, desigur, acum arăt ca o doamnă.

– Bună dimineața, doamnă! spune el uimit. Sunteți bine? Vă pot ajuta cu ceva?

Mi-l amintesc pe domnul Crumm apropiindu-se de mine în prăvălia lui cu cărți și dându-și seama pe dată cine eram. Îmi amintesc de familia Wister primindu-mă cu căldură în sânul ei. Îmi aduc aminte că Ambrose a acceptat

fără întrebări apariția mea la Casa Hades. Într-o clipă, va înțelege și măcelarul.

– Buna dimineața, domnule! Sunt bine, mulțumesc. Domnule Capland, sunt încântată să vă cunosc. Eu sunt Amy Snow.

Însă el nu pare să înțeleagă.

– Iertați-mă, domnișoară Snow…?

– Amy Snow, repet eu neștiind ce altceva aș putea să-i spun. Eu sunt Amy Snow.

Uimirea lui este din ce în ce mai mare. Nu-i citesc pe față nici un semn că m-ar recunoaște. În schimb, pot vedea cum se miră că acestei domnișoare excentrice se pare că îi place să-și repete propriul nume. El e un bărbat înalt, lat în spate, cu părul negru, des, și cu o barbă stufoasă și creață. Are ochi pașnici, în contrast cu statura lui masivă și cu șorțul stropit de sânge.

– Îmi pare rău, domnule Capland. Nu m-am exprimat prea limpede. Am străbătut un drum lung ca să vă cunosc. Cred că acum patru ani ați întâlnit o prietenă dragă mie. Aurelia Vennaway?

– Acum patru ani. Vennaway, murmură el, înroșindu-se pe deasupra mustăților, sărmanul. Îmi pare rău, domnișoară. Nu cred. Îmi cer iertare, domnișoară, de ce a trebuit să mă găsiți? Ce doriți, mai exact?

– Ei bine, nu știu. Am crezut că îmi veți spune *dumneavoastră* de ce mă aflu aici. Chiar nu vă amintiți de *Aurelia*? Aurelia Vennaway!

E limpede că mă crede nebună.

– Nu înțeleg…

Preț de o clipă îngrozitoare, mă întreb dacă nu cumva schimbarea de subiect a doamnei Riverthorpe fusese pur și simplu întâmplătoare, nefiind deloc un indiciu.

– Doamna Riverthorpe, domnule, doamna Ariadne Riverthorpe din Bath. Cred că e o bună prietenă a dumneavoastră?

Snow, Vennaway, Riverthorpe... Arunc numele astea asupra bietului om ca pe niște săgeți, însă nici una nu-și nimerește ținta.

El își clatină capul într-o parte și-n alta, greoi precum unul dintre clopotele catedralei.

– Îmi pare foarte rău, domnișoară. Nici pe ea n-o cunosc. Riverthorpe, ziceți? Nu, domnișoară.

– Fir-ar să fie! Iertați-mă, domnule! Exasperarea mea n-are legătură cu dumneavoastră, ci cu situația grea în care mă găsesc. Doamna Riverthorpe e

o… ei bine, cred că o pot numi prietena mea. În urmă cu nici două săptămâni, ea mi-a spus că, dacă ajung vreodată la York, ar trebui să-i vizitez prietenii, familia Capland. Mi-a spus că sunteți proprietarul unei prăvălii și că aveți o soție cu suflet bun.

– Nu, domnișoară. Adică n-am încă nici o soție, deși sper ca domnișoara Mary Avery să-mi devină soție în septembrie.

– O...! Și eu sper la fel. Dar cât e de supărător și… și… de *dezamăgitor*!

– Cred că prietena dumneavoastră v-a vorbit mai degrabă despre fratele meu, domnișoară.

– O! Aveți un *frate*?

– Da, domnișoară. Eu sunt Jeremiah Capland. Fratele meu, Joss, are și el o prăvălie, una de stofe, pe High Petergate. În plus, are o soție și doi copii mici.

– O! Mulțumesc, domnule, ăsta trebuie să fie răspunsul. High Petergate, ați spus? E departe de aici?

El îmi dă îndrumări, iar eu mă întorc să plec.

– Poate că ne vom întâlni din nou, domnule Capland, dacă vă vedeți des cu fratele dumneavoastră?

– Da, ne vedem destul de des. Vă urez mult noroc, domnișoară.

Merg cu pași mari de-a lungul drumului care mi-a fost arătat, iar inima îmi bate cu putere. Pe High Petergate, văd încă o dată numele de Capland, gravat deasupra celei mai frumoase prăvălii din câte se pot închipui. E de culoare verde-închis, iar plumbul care mărginește ochiurile de sticlă, în formă de romb, ale ferestrelor, e și el vopsit în verde. Ușa și firma „Joss Capland & Fiii, furnizor de textile fine și mercerie“ sunt amândouă vopsite într-un alb proaspăt, strălucitor.

În vitrină sunt expuse o bonetă atrăgătoare, decorată cu trandafiri de culoarea piersicii, și o grămadă de panglici, nasturi, pene, ace de pălărie, trandafiri ornamentali pentru pantofi și dantelă fină precum glazura. Toate astea sunt etalate cu măiestrie alături de cupoane de țesături, așezate într-un curcubeu de culori strălucitoare. Probabil că totul e opera unei femei.

Intru, iar clopoțelul de la ușă umple prăvălia cu un sunet vesel. Un bărbat în vârstă de aproape patruzeci de ani apare de undeva din spate și mă întâmpină cu un zâmbet luminos. Știu pe dată că am ajuns în locul potrivit.

– Bună dimineața, domnule Capland! Sper că sunteți bine. Și sper sincer că veți ști cine sunt atunci când vă voi spune că sunt…

Șovăi. *Cine sunt*?
– Eu sunt Amy Snow.

Capitolul 66

Joss Capland nu are în comun cu fratele lui decât coloritul pielii și al părului. E mai scund și mai slab, iar accentul lui e sudic fără doar și poate, deși cu o ușoară influență pe care nu știu de unde s-o iau. În orice caz, e foarte plăcut. Am destul timp să mă bucur de amabilitatea lui în timp ce străbatem, în cabrioletă, drumul până la locuința lui de la țară. Și-a dat seama pe loc cine sunt și, la fel de repede, m-a invitat să plecăm împreună, lăsându-l pe Sampson – un tânăr de vreo doisprezece ani – să închidă.

L-am întrebat dacă Sampson e fiul lui. Joss Capland a zâmbit și și-a mușcat buzele.

– Nu, domnișoară Snow, Sampson e ucenicul meu. Fiul meu e prea mic deocamdată ca să lucreze la prăvălie, deși entuziasmul lui nu cunoaște margini.

Familia Capland locuiește la Fountain Cottage, în Heworth, un sat plin de verdeață, situat la nord-est de York. Vântul bate destul de tare în dimineața asta, iar soarele strălucește când și când între două rafale de ploaie. Descopăr că în nord e mai rece chiar și decât la Bath, dar nu din cauza asta tremur eu acum. Port șalul de culoarea dudelor, care e cel mai călduros șal al meu. Dinții îmi clănțăne din pricina emoției și-mi simt picioarele ca niște blocuri de gheață vârâte în ghete. Stau lângă cel care poate să-mi spună tot ceea ce trebuie să știu și să pună, astfel, capăt peregrinărilor mele – și întrebărilor. Călătorim pe drumuri acoperite cu iarbă, care delimitează ogoarele, pe sub umbra stejarilor întâlniți în tot locul. Câmpia e întinsă, iar aerul e îmbălsămat de mirosul de sevă. Mă bucur că sunt din nou la țară și că aud cântecul sturzilor.

Joss Capland vorbește de una, de alta și îmi spune cum, atunci când vântul e prielnic, sunetul clopotelor Catedralei din York se poate auzi chiar

până aici. Apoi îmi face cu ochiul și mă lămurește că nu trebuie să-mi spună nimic important fără ca soția lui să fie de față. Dacă face altminteri, urmările vor fi foarte neplăcute pentru el.

– Dacă ar ști că sunteți aici, soția mea n-ar mai pierde nici o clipă și ne-ar ieși în întâmpinare ca să faceți cunoștință, îmi spune el, zâmbind.

Are dreptate. Nici nu ajungem atât de aproape încât să vedem căsuța lor, că și zărim o femeie îmbrăcată într-o rochie albă, ce aleargă spre noi pe cărare, urmată de o fetiță care îi tropăie, jucăușă, pe urme, fluturându-și brațele.

– Domnișoară Snow! strigă ea, spre uimirea mea, chiar înainte ca Joss să poată opri calul. Dumneavoastră *sunteți*, nu-i așa?

– Ne-a găsit până la urmă, Elspeth! adevereste domnul Capland oprind cabrioleta și sărind jos.

Își sărută soția, apoi îmi oferă mâna ca să mă ajute să cobor. Acum mă aflu în fața celei mai frumoase femei pe care am văzut-o vreodată, în afară de Aurelia. Are părul închis la culoare, la fel ca soțul ei, și niște ochi mari, negri și strălucitori. Fetița ajunge la noi în cele din urmă, își apucă mama de fuste și mă privește cu luare-aminte. E reproducerea identică, în miniatură, a mamei ei. E atât de încântătoare de privit, încât strig, încântată, și îngenunchez în iarbă în fața ei. Se luminează la față – are zâmbetul tatălui ei.

– Domnișoară Snow, începe din nou doamna Capland. Știam că sunteți dumneavoastră. Am văzut cabrioleta de la una dintre ferestrele de la etaj. În partea asta a zilei, nu putea să însemne decât că Joss a avut o zi proastă sau că a venit domnișoara Snow. Văzând o tânără alături de Joss, am știut că e cea de a doua variantă. Sunt mai mult decât încântată să vă urez bun venit.

– Domnișoară Snow, dați-mi voie să vi le prezint pe soția mea, Elspeth, și pe fiica mea, Verity.

În timp ce mă ridic s-o salut pe Elspeth Capland, ea îmi strânge mâna și mă sărută pe obraz; mă cucerește căldura ei expansivă.

– Sunt foarte fericită să vă cunosc, numai că vă rog să-mi spuneți Amy!

– Bineînțeles! Acum intră și simte-te ca acasă. Avem atât de multe de vorbit.

Elspeth o ia în brațe pe Verity, iar Joss ia calul de căpăstru și o pornim cu toții spre casă.

– Unde e Louis, draga mea? își întreabă Joss soția.

– Când v-am văzut, tocmai încercam să-l adorm.

El râde și se miră:

– Louis *să doarmă*?

– Am spus doar că încercam, nu că am și reușit. Of! adaugă ea, cu un zâmbet plouat. Iată-l. Amy, acesta e fiul meu cel zburdalnic, Louis.

Scot un suspin adânc. De acum am ajuns în fața căsuței, care e pătrată, cafenie și acoperită de trandafiri albi, dar n-o pot privi cu luare-aminte în clipa asta. În salonul de la Hatville Court există un tablou în care e înfățișată Aurelia, în vârstă de vreo patru ani și șezând în poala mamei ei. Mi se pare că acea Aurelie pictată a ieșit din ramă și aleargă acum spre mine de-a lungul aleii familiei Capland, cu buclele castanii fluturând și sclipind în soare.

– O, tată, ai venit acasă!

Dând cu ochii de cineva necunoscut, copilul se clătină și se ascunde în spatele mamei lui. Dindărătul acestui adăpost sigur, se uită la mine cu niște ochi strălucitori, de un albastru violet.

– Mamă, cine e doamna asta drăguță?

Elspeth îngenunchează în fața lui.

– Louis, dragă, această doamnă e Amy Snow. Ți-am povestit despre ea, îți amintești? În cele din urmă, a venit să ne viziteze.

Pe fața lui Louis se așterne un zâmbet de încântare.

– O! Va rămâne la masa de prânz? Va vizita grădina cu mine? Îmi va citi o poveste?

Precoce, cu energie nesecată, cu pretenții nesfârșite și cu o față de heruvim. E imaginea Aureliei îmbrăcate într-un costum de marinar albastru-închis. Joss întinde brațele, ridică băiatul și îl învârte până când ghetuțele nu i se mai văd limpede, iar el țipă cu o veselie nemaipomenită, care parcă umple aerul cu triluri de pasăre.

– După cum vezi, Amy… spune Elspeth cu glas scăzut. Te vom lămuri atunci când copiii vor fi ocupați.

Ochii mi se umplu de lacrimi, iar ea mă ia de mână.

– Draga mea, îmi spune.

E de ajuns.

Capitolul 67

Bănuiam, desigur, dar bănuiala nu m-a pregătit pentru întâlnirea cu dovada în carne și oase a faptului că nu m-am înșelat. A vedea această părticică vie din Aurelia aici, în fața mea, mă umple de o uimire ce mă face să mă simt precum pânza unei corăbii, încordată și împinsă înainte de vântul care suflă în ea.

Părinții lui ne prezintă pe unul celuilalt cu solemnitate, iar Louis face o reverență și dă mâna cu mine. M-am aplecat spre el și i-am luat mânuța ca într-un vis. Dintre toate împrejurările ciudate în care m-am găsit de când a murit Aurelia, asta e cea mai ciudată. *Fiul* ei a ajuns cumva aici, în Yorkshire. Copacii unduitori, adierea răcoroasă care a gonit ploaia și drumul înverzit au rămas undeva, departe. Pentru mine nu mai există decât Louis. Îmi doresc să-l strâng în brațe și să-l acopăr cu sărutări, dar, desigur, eu sunt doar o străină în ochii lui. Așa că mă stăpânesc, deși nu-mi pot dezlipi privirea de pe el. Îmi spune că e încântat să mă cunoască și îmi dă din nou de știre că vrea să ne plimbăm prin grădină și să-i spun o poveste. Sunt de acord cu orice își dorește, atât timp cât pot continua să-l privesc – obraji fini, plinuți, roz ca trandafirii, bărbie cu contur ferm... cu toatele, atât de bine cunoscute, însă, în cazul de față, miniaturale și ciudate.

– Poate că lui Amy i-ar plăcea să vină mai întâi înăuntru, Louis, îl previne mama, cu blândețe. Poate că îi e sete sau poate că e obosită.

Îi surprind privirea lui Elspeth și simt că înțelege ceva din starea de uimire în care mă aflu. Louis se învoiește să amâne aranjamentul nostru pentru o vreme, dacă e nevoie.

– Desigur, doar dacă nu vrei cumva… adaugă Elspeth. Am putea s-o ducem pe Verity înăuntru, iar tu să petreci mai întâi ceva timp cu Louis, dacă dorești. Tu hotărăști.

Încetul cu încetul, drumul, briza, soarele se strecoară înapoi în conștiința mea. Trag adânc în piept aer curat și răcoros. Spun, cu glas spart:

– Dimineața e atât de frumoasă! Poate că, la urma urmei, voi vedea mai întâi grădina. Apoi putem să ne așezăm cu toții undeva, în tihnă.

– Așa e foarte bine, domnișoară Amy! țipă Louis cu glasul lui subțire, apucându-mă de mână. Vino pe aici! Vreau să-ți arăt fântâna!

Pornesc în urma lui Louis, simțind că mă întorc în timp. Grădina e splendidă, în ea se găsesc o fântână, un adăpost pentru porumbei și o grămadă de lupini și de nalbă. Peluza întinsă e presărată cu margarete; gardul viu înalt e smălțat cu caprifoi. Louis îmi dă lămuriri în legătură cu fiecare centimetru și îmi arată ascunzătoarea lui secretă, scobită în gardul viu. Mă întorc în copilărie în timp ce îl urmez absorbită și fără să scot o vorbă, ca și când aș fi copilul mai mic de vârstă, călăuzit de unul mai mare, mai fascinant și mai aventuros. Sunt atât de obișnuită cu asta!

Louis e mulțumit de toate comentariile mele. Atunci când îi spun că știu câte ceva despre grădini, că, la vârsta lui, eram dusă de colo colo cu o roabă, tace, uimit, pentru scurt timp. Vrea să știe dacă îl voi plimba cu o roabă.

Un pisoi alb își face apariția pe gazon, iar eu mă așez pe un scaun de grădină și mă uit, vrăjită, în timp ce pisoiul și Louis se hârjonesc. Băiețelul seamănă cu Aurelia din cap până-n picioare. Râsul, exuberanța, strălucirea lui…

Încetul cu încetul, bietul meu creier amorțit de șoc revine la viață și încep să înțeleg. Acum totul capătă sens, în sfârșit – sau începe să capete. Dacă vreun secret merită protejat prin scrisori ascunse și printr-o grămadă de indicii false, șerpuind de colo colo pe tot cuprinsul țării, atunci acesta merită. Copilul e de-a dreptul magic. Deja simt că aș face orice pentru ca el să fie în siguranță și sunt împăcată la gândul tuturor greutăților prin care am trecut ca să ajung aici. Măsurile neobișnuite pe care le-a luat Aurelia ca să-și protejeze secretul – *copilul* ei – acum capătă sens pe deplin. Louis nu va avea soarta Aureliei. Nu va fi silit să meargă pe căi cu totul nepotrivite pentru firea lui și nici nu i se va spune ce prieteni poate să aibă sau n-are voie să aibă. Nu i se va îngrădi, prin restricții și reprimări, felul de a fi, așa cum s-a întâmplat cu mama lui. Nu i se va zdrobi și controla orice înclinație naturală pe care o are minunatul și sclipitorul lui spirit. Se vede că cei care îl cresc acum sunt oameni buni; o familie iubitoare, firească. Va fi fericit.

Of, gândul că Aurelia nu-și va vedea niciodată fiul ajungând băietan, mergând la școală, devenind bărbat… Vai… dacă ar ști familia Vennaway!

– De ce ești tristă, domnișoară Amy? Plângi?

Louis se cațără lângă mine și-și lasă baltă pisoiul, care sare în sus și în jos pe lăbuțele din spate, încercând să-i atingă ghetuțele. Băiețelul își pune mânuța în mâna mea.

– Tocmai mă gândeam la o prietenă dragă mie care a murit, Louis. Îmi lipsește încă, și mă gândeam la cât de mult i-ar fi plăcut grădina asta minunată și la cât de mult i-ar fi plăcut să te cunoască.

El se încruntă și, pentru o clipă, mă întreb dacă ar fi trebuit să-i vorbesc despre moarte unui copil atât de mic.

– Am avut un broscoi care a murit, spune Louis în cele din urmă. Am fost trist. Îl chema Gregory. Dacă aș fi întâlnit-o pe prietena ta, i-aș fi arătat și ei vizuina mea. Crezi că i-ar fi plăcut?

– Ar fi adorat să faci asta, pentru că i-au plăcut secretele și aventurile, și amândouă ne-am distrat întotdeauna de minune. Pe când eram mică, îmi organiza vânători de comori în grădina noastră. Vânătorile acelea erau nemaipomenite.

– Ce este o vânătoare de comori?

– N-ai luat parte niciodată la o vânătoare de comori? Ei bine, Louis, într-o bună zi îți voi organiza una și vei vedea.

Capitolul 68

După ceva timp, Elspeth, Joss și Verity vin la noi, aducând cu ei o carafă plină cu limonadă. Ochii mi se umplu de lacrimi încă o dată. Aurelia iubea limonada mai mult decât oricine altcineva. Astfel de mici detalii încă mă dau peste cap; totuși sunt doar cinci luni de când am pierdut-o, deși mi se pare că de atunci au trecut mai multe vieți.

Copiii încep să se joace la distanță de noi, așa că începem să vorbim. În primul rând, Joss îmi întinde un plic gros, cu numele meu scris pe el de mâna Aureliei. Așa cum am făcut și cu cele de dinaintea ei, bag scrisoarea în buzunar. Asta e ultima oară când mai primesc vești de la Aurelia, așa că doresc să mă bucur de ceea ce mi-a scris. Acum vreau să-i cunosc pe acești oameni cărora Aurelia li l-a încredințat spre creștere pe iubitul ei fiu. Vreau să știu totul.

– Povestea începe cu adevărat în timpul copilăriei lui Joss, în Țara Galilor, îmi zice Elspeth. Spune-i, Joss!

El încuviințează înclinând din cap.

– Da, fără doar și poate. M-am născut în Țara Galilor, Amy, și am rămas orfan pe când eram foarte mic. Nu mi-i amintesc pe părinții mei. Mi s-a spus că mă trăgeam dintr-o familie de mineri, dar cel mai apropiat orfelinat era la Cardiff, așa că, la vârsta de doi ani, am fost trimis acolo. Nu cred că era mai rău decât oricare astfel de loc, dar nici vesel nu puteam spune că este. Era condus, fără pasiune sau interes, de oameni care lucrau acolo doar ca să ia un salariu. Nu erau încurajate relațiile de prietenie, iar educația pe care o primeam era rudimentară – să numărăm până la zece, să ne scriem numele și așa mai departe. Știam cu toții că, la vârsta de opt ani, trebuia să plecăm – nu ne făceam mari speranțe cu privire la viitorul care ne putea aștepta. Duceam o viață mohorâtă. Dar, pe când aveam vreo șase ani, am fost binecuvântat cu cel mai mare noroc pe care ți-l poți închipui. Unul dintre administratori, Lady Everdene, avea un prieten, John Capland, care era din York. Voia să înfieze un băiat. Își pierduse soția și avea un singur copil, pe Jeremiah. Era hotărât să nu se mai căsătorească niciodată, pentru că își iubise soția enorm, dar își dorea tot ce era mai bun pentru fiul lui. Asta însemna încă un băiat, care să-i fie frate lui Jeremiah. John Capland se afla în vizită la Lady Everdene, iar ea i-a sugerat să aleagă un băiat de la orfelinatul ei din Cardiff. Selectase patru băieți care îi atrăseseră atenția și i-a dat domnului Capland ocazia să ne întâlnească și să aleagă. Aceea a fost ziua care mi-a schimbat viața. Desigur, habar n-aveam despre scopul întâlnirii cu acel străin; pentru noi, era doar întrerupere plăcută a monotoniei. Dacă aș fi știut că era în joc o șansă la o familie și la un viitor mai bun, cred că emoția și încordarea ar fi fost de neîndurat. Dar nu știam. Și m-a ales pe mine. Am făcut lunga călătorie în Yorkshire împreună cu noul meu tată și l-am cunoscut mai bine. Era un om bun, Amy. A murit acum cinci ani, iar moartea lui încă mă doare. L-am cunoscut pe fratele meu mai mare, Jeremiah, care pe atunci avea nouă ani și, după ce mi-a dovedit în repetate rânduri că mă putea doborî în luptă – pentru că era și încă e de trei ori mai mare decât mine –, ne-am legat mai întâi ca prieteni, iar apoi ca frați adevărați. Doi ani mai târziu, Lady Everdene, care era pe atunci doamna Hamilton de Truro, i-a trimis tatălui meu o sumă considerabilă de bani, ca el să-i folosească pentru binele fiilor lui. Întrucât îl ajutase pe tata

să mă înfieze și ea însăși nu avea copii, acelei doamne îi făcea plăcere să ne ocrotească mica familie. Tatăl meu a fost corect, a împărțit banii în mod egal între noi și ne-a oferit aceleași șanse. Dar eram foarte deosebiți unul de celălalt. Jeremiah a devenit ucenic la un măcelar din York și îi plăcea foarte mult meseria asta. Nici nu dorea să plece de acasă. Eu însă m-am bucurat că mi s-a oferit ocazia să merg la școală la Londra. Îmi petreceam toate vacanțele acasă, dar îmi plăcea școala și îmi devoram lecțiile ca pe o farfurie plină cu păstrăv la grătar. Anii au trecut și Jeremiah a cumpărat măcelăria în care își făcuse ucenicia, fiindcă primise de la tata suma echivalentă celei cheltuite pentru educația mea. La fel ca și fratele meu, îmi doream să am o prăvălie, dar nu o măcelărie – o, nu! Am vrut o afacere plăcută privirii și aducătoare de venit bun, care să mă ajute să cunosc o domnișoară frumoasă, de care să mă pot îndrăgosti nebunește.

– Aici apar eu! spune Elspeth zâmbind.

Îmi pot imagina foarte bine.

– Aveam douăzeci de ani și eram logodită cu un constructor de bărci din Whitby, pe nume Sam Perrin, povestește Elspeth.

– Nu l-am întâlnit niciodată pe Sam Perrin, intervine Joss, dar, dacă dau vreodată de el, vreau să-l scuip.

– Nu prea cred că ai de ce să te simți gelos acum, iubitule, îl mustră ea cu blândețe, s-a întâmplat cu foarte mulți ani în urmă. Oricum, Amy, mama m-a adus la York ca să-mi cumpăr trusoul, pentru că auziserăm cu toții despre o nouă galanterie care se deschisese acolo. Ni s-a spus că era condusă de un tânăr chipeș, care își făcuse studiile la Londra. Era în relații cu toți producătorii și avea toate noutățile care se găseau în capitală, dar la o treime din prețurile londoneze. Se pare că o mulțime de tinere trecuseră pe acolo în acel an. *O mulțime*, apasă ea pe cuvinte, cu subînțeles.

– Am vrut să-mi construiesc o afacere a mea și asta am făcut, parează Joss atacul, mulțumit de sine. Am întâlnit, într-adevăr, o mulțime de domnișoare. Însă doar una care m-a făcut s-o privesc de două ori, iar apoi s-o privesc din nou pentru tot restul vieții.

– Ne-am căsătorit, încheie Elspeth. Eu am rupt logodna și inima mamei mele.

– Presupun că și pe cea a lui Sam Perrin, adaug eu.

– Of, Sam. Cam după un an, el și-a găsit pe altcineva, așa că nu-i plâng de milă. Însă cred că mama nu și-a revenit nici în ziua de azi! Oricum, sunt

cea mai fericită dintre soții și avem o casă frumoasă, după cum vezi, dar, Amy, n-am fost binecuvântați cu copii. După zece ani, acea bucurie tot nu ne-a fost dată. Încercam din răsputeri să ne amintim că, dacă ar fi fost să rămânem întotdeauna doar noi doi, aveam totuși o mulțime de lucruri pentru care să fim recunoscători. Însă nu pot tăgădui că lipsa copiilor era o foarte mare tristețe pentru noi. Foarte mare. Am vorbit despre înfiere, însă eu aveam superstiția că, dacă înfiam un copil, n-aveam să mai putem concepe unul al nostru. Apoi, într-o zi, în urmă cu aproape patru ani, am primit un vizitator. Era doamna care administra orfelinatul. Spune-i, Joss.

– Da, vizita în sine nu era ceva neobișnuit. Pe când se afla la Cardiff, doamna aceea, Lady Everdene, ținuse legătura cu tatăl meu în toți acei ani și, din când în când, venea să vadă cum mă descurcam. E o persoană căreia îi place să se intereseze de treburile altora. După ce tata a murit, ea a păstrat legătura cu mine. Am amintit mai devreme că Lady Everdene devenise doamna Hamilton, Amy, și, de-a lungul anilor, și-a schimbat de mai multe ori numele de familie, fiindcă soții ei fie au murit, fie au dispărut. Era... ăăă… nu era o doamnă convențională, dar de ce să-mi fi păsat mie vreodată de asta? Dacă n-ar fi fost ea, nu mi-aș fi cunoscut nici tatăl, nici fratele, nici soția. Când a reapărut la ușa casei mele, în 1844, era doamna Riverthorpe.

– Doamna Riverthorpe!

Cum de nu-mi dădusem seama mai devreme?

– Într-adevăr. După cum spuneam, nu vizita era ceva neobișnuit, ci scopul ei. Doamna Riverthorpe a intrat în casa noastră și ne-a spus că trebuia să-i facem o favoare. M-am învoit, crezând că ea voia s-o pun în legătură cu vreun pălărier sau poate s-o însoțesc într-o călătorie, pentru că era foarte bătrână încă de pe atunci... Dar nu voia asta. Favoarea era de un cu totul alt soi: Doamna Riverthorpe ne cerea să găzduim timp de câteva luni în casa noastră o străină, o domnișoară. Iar domnișoara era însărcinată și noi trebuia s-o ajutăm să nască, iar apoi să înfiem copilul...

Cei doi Capland tac preț de câteva clipe, zâmbind strâmb și un pic nostalgic. Îmi vine să râd închipuindu-mi scena aceea, cu doamna Riverthorpe ca personaj principal.

– A fost o cerere revoltătoare, desigur, continuă Elspeth, și i-am zis doamnei vreo două vorbe în legătură cu asta, așa cum îți poți închipui. A fost o adevărată bătălie, pentru că e foarte obișnuită ca lucrurile să iasă așa cum vrea ea, după cum trebuie să știi. Însă nu voiam să ne punem întreg

viitorul în slujba capriciilor ei, deși, la drept vorbind, Joss îi datora totul. Nu era vorba că eram neînțelegătoare față de situația tinerei doamne, dar ți-am spus care erau sentimentele mele cu privire la înfiere și nu mi le puteam schimba doar la o simplă cerere. Nu știu dacă toate astea îți sună ciudat, dar răspunsul meu a fost pătimaș fiindcă trecusem printr-o durere sufletească foarte mare. În cele din urmă, s-a ajuns la un compromis. Urma să ne întâlnim cu domnișoara în cauză; măcar cu asta am fost de acord. Și astfel, a doua zi, Aurelia a apărut la ușa noastră, palidă, slăbită și tremurând, și totuși cea mai frumoasă fată pe care mi-o puteam închipui, cu inima aceea a ei care radia dinlăuntru, luminând totul în jur, atrăgându-ne ca un magnet... Ne-a spus povestea ei; a fost foarte sinceră cu privire la modul în care ajunsese în acea situație de neinvidiat.

– După ce am aflat că era pe moarte, povestește mai departe Joss, am început să vedem lucrurile într-o altă lumină. Totuși, atunci când ne-a vorbit despre părinții ei, m-am îngrijorat foarte tare. Nu puterea și influența lor m-au făcut să șovăi, ci ideea de a ține un copil departe de rudele lui de sânge; de a sta între niște oameni pe care nu-i cunoscuserăm niciodată și nepotul lor. Însă apoi am petrecut îndeajuns de mult timp cu Aurelia. Până la urmă, a venit să locuiască la noi. Am ajuns să ne cunoaștem și am aflat povestea vieții ei.

– Cred că s-a simțit în siguranță aici încă de la început, continuă Elspeth. Sunt sigură de asta. Aflându-se atât de departe de casă, îngăduindu-ne s-o hrănim... toate aceste lucruri au ajutat-o să-și revină întru câtva. Chiar și așa, cât timp a stat la noi nu s-a simțit deloc bine cu sănătatea. Sarcina îi istovea inima, care deja era atât de bolnavă. Ei bine, fără îndoială că scrisoarea de la ea îți va spune cum s-au petrecut lucrurile între noi, însă urmarea e cea pe care o vezi. Louis e așa cum ne închipuim că trebuie să fi fost Aurelia înainte să se îmbolnăvească. Vei putea să judeci asta mai bine decât noi, desigur.

– Și Verity?

Elspeth râde.

– S-a dovedit că superstiția mea era greșită – cu totul greșită. Louis avea șase luni. Aurelia plecase de la noi cu patru luni înainte. Și am descoperit că eram însărcinată. Mie și lui Joss nu ne-a venit să credem, deși am auzit de atunci că asta nu e ceva atât de neobișnuit, după înfiere. Ei bine, Aurelia

a crezut întotdeauna că aveam multe să-i oferim lui Louis. Însă nici unul dintre noi nu și-a închipuit că aveam să-i oferim și o soră!

– Iar acum sperăm, spune Joss privindu-mă țintă, că va avea și o mătușă. I-am povestit lui Louis despre prietena noastră de familie, domnișoara Snow. S-a bucurat atât de mult să-și cunoască mătușa, pe Amy! Și nouă ne-ar plăcea să te cunoaștem mai bine. Te rugăm să stai aici cât de mult vrei. Știu că întreaga poveste trebuie să te fi copleșit, dar… sperăm că șederea la noi te va face… *fericită*.

Fericită. Da.

Îmi va lua multă vreme să pun piesele la locul lor, atât în inima, cât și în mintea mea, însă doamna Riverthorpe nu e aici să mă ironizeze pentru asta, așa că mă aștept să dureze atât cât voi avea nevoie. Îl văd pe fiul Aureliei hârjonindu-se cu sora lui în iarbă și murmur:

– Mătușa Amy.

Și zâmbesc.

Capitolul 69

Nu ajung înapoi la hotelul Jupiter decât la zece seara. Joss mă conduce cu cabrioleta, iar Louis ne cere să meargă cu noi, deși deja a fost dus la culcare de trei ori. E refuzat cu blândețe, dar hotărât.

La hotel mă așteaptă o scurtă scrisoare de la doamna Riverthorpe. Primește cu amabilitate să-mi curme suferința – așa cum spune ea – cu condiția să ard scrisoarea imediat. Apoi mă sfătuiește să-l vizitez pe Joss Capland, un vânzător de stofe de pe strada High Petergate. De asemenea, îmi cere să-mi continui corespondența cu ea și îmi îngăduie s-o vizitez din nou la Bath, într-o zi, când voi dori. Zâmbesc în timp ce îndoi scrisoarea.

Trec pe la recepție și cer să mi se trimită în cameră o farfurie cu sendvișuri. Mă simt îngrozitor, știind cum li se pot părea servitorilor capriciile celor bogați ivite noaptea târziu, ca ultima picătură care umple paharul după o zi întreagă de muncă la bucătărie. Aș fi fericită să mi le duc

eu însămi, dar bineînțeles că asta nu se poate. Totuși, îmi dau seama că încheierea căutării, precum și dobândirea libertății și a calității de mătușă m-au pricopsit cu o poftă de mâncare înspăimântătoare.

Mă așez la masa din camera mea, încă îmbrăcată în hainele de stradă, și devorez sendvișurile și scrisoarea în același timp. Scrisoarea are multe pagini, iar asta mă bucură. Am cel puțin un milion de întrebări.

Mult iubita mea Amy,

Asta va fi, fără îndoială, cea mai lungă scrisoare pe care ți-o adresez, și nici nu știu de unde să încep. Va fi și ultima – gândul ăsta îmi frânge inima. E o prostie, într-adevăr, să mă simt ca și când mi-aș lua adio – când, de fapt, te voi vedea din nou mâine. Doar că ți-am ascuns atât de multe. Scrisorile sunt singurul spațiu în care îmi pot învinge reținerea. Odată scrisă epistola de față, nu-ți mai pot face confidențe pentru tot restul vieții mele.

Mă întreb dacă ai fost supărată pe mine fiindcă n-am avut încredere în tine. Nu îndrăznesc să-ți vorbesc despre Louis. Aș fi prea tentată s-o mai fac și altă dată. La fel ți s-ar întâmpla și ție, o știu. Am putea fi auzite. Și apoi, sunt destul de sigură că părinții mei nu s-ar da îndărăt de la nimic ca să afle ce știi tu. Trebuie să nu scot o vorbă despre Louis, trebuie să-mi continui viața ca și când întreaga poveste legată de el nu s-ar fi întâmplat niciodată. Asta e alegerea pe care am făcut-o.

Cel puțin, pot scrie liber. Joss va păzi scrisoarea de față cu prețul vieții lui, știu asta. Dacă o citești, atunci mi-ai urmărit drumul până la sfârșit și-mi vei cunoaște întreaga poveste. Pentru că în noaptea asta, singură în camera mea, mă pot destăinui ție și-ți pot da acele piese care până acum au lipsit din puzzle. Nu-mi rămâne decât să mă tem ca nu cumva să fie descoperită înainte să fie trimisă, însă voi proceda la fel ca și cu celelalte.

Ultimul lucru pe care-l fac înainte de culcare este să-ți scriu ție, draga mea. Dorm cu secretele mele sub pernă și mă trezesc devreme, ca să mă duc la oficiul poștal, chiar dacă nu e o zi bună, chiar dacă mă simt foarte rău. Puterile mă lasă pe zi ce trece și trebuie să închei acest ciclu al epistolelor înainte să ajung cu totul neputincioasă. Scrisorile nu rămân pe proprietatea Vennaway nici o secundă mai mult decât e absolută nevoie. Le văd cu propriii ochi ajunse în grija domnișoarei Penelope Lambert!

Mă opresc din citit ca să râd de o altă amintire din vechea mea viață. Să-i înmânezi ceva lui Penelope putea fi asemuit cu a-l depozita într-un seif, a-l încuia, a-l arunca în ocean și apoi a topi cheia, ca măsură de precauție. Mergeam la oficiul poștal ori de câte ori era ceva de trimis, chiar dacă servitorii ar fi putut face asta cu ușurință. Mergeam doar pentru plăcerea de a număra de câte ori, în timpul unei singure discuții, Penelope se referea la ea însăși, cu o mândrie desăvârșită, ca la: „Domnișoara Penelope Lambert, diriginta poștei".

Viața e o colecție de mici amănunte și de scurte întâlniri. Când am pierdut-o pe Aurelia, am pierdut pe cineva cu care puteam împărtăși o întreagă istorie. Aș vrea să-i povestesc lui Henry acele lucruri lipsite de însemnătate. Cred că ar putea înțelege. Cred că i-ar plăcea să le audă.

Dacă citești această scrisoare, atunci l-ai cunoscut pe Louis. Amy, fiul meu! Desigur, acum nu mai e al meu, ci a devenit fiul lui Joss și Elspeth. Și totuși… Nu pot să nu mă gândesc la el astfel.

Acum (vorbesc despre data la care scriu) el are aproape un an. Poate că merge de-a bușilea, gângurește și chicotește, însă eu l-am văzut doar ca prunc. La fel ca noi amândouă, Amy, e un prunc al iernii. Născut în noiembrie, luna cerului plumburiu, a ploilor și a ramurilor dezgolite. Chiar că ar fi trebuit să-l concep mai cu cap, astfel încât nașterea să fie într-o lună mai caldă!

O, să pot să-ți scriu despre Louis, să pot să-mi împărtășesc dragostea pentru el celei mai iubite prietene ale mele! Dar, mai întâi, trebuie să revin la Twickenham. Scrisoarea asta are scopul să te lămurească, nu să-mi dea mie ocazia să mă răsfăț vorbind despre ceea ce-mi face plăcere (deși nu spun niciodată „nu" unui răsfăț, așa cum bine știi).

Așadar, mă aflam la Twickenham, bucurându-mă din plin de viața alături de familia Wister. Respinsesem cu tărie, îmi gonisem din minte toate gândurile legate de Bailor Dunthorne. Simțeam că, în sfârșit, făceam ceva ce-mi fusese refuzat multă vreme. Mă gândisem că acea ședere la familia Wister avea să mă ajute să mă întorc la părinții mei. Știi, chiar speram să mă întorc devreme și să-ți fac o surpriză. Îmi era tare dor de tine.

Ei bine, Robert Burns a avut dreptate atunci când a spus: „Cele mai bine întocmite planuri ale șoarecilor și oamenilor, și chiar ale familiei Vennaway, adesea o iau razna". (Domnul Henley mi-ar spune că felul în

care am schimbat citatul îmi acordă mie dreptul de licență asupra lui, dar sunt sigură că și domnul Burns a avut vreun Vennaway care se ascundea într-o variantă timpurie a citatului.)

Am avut mereu de furcă din cauza problemelor mele de sănătate în timp ce mă aflam acolo, Amy. Am încercat să îndulcesc veștile în scrisorile mele către tine, pentru că nu voiam să te temi că n-aveam să mă mai întorc. Mi-a fost rău și nu mă așteptam la asta atât de curând.

Nu cred că ți-am povestit vreodată că doamna Bolton deja mă părăsise pe atunci. Avea treburi la Londra, iar eu n-aș fi plecat de la rudele ei. Cu toate astea, s-a întors câteva săptămâni mai târziu și m-a luat deoparte după câteva zile.

– Aurelia, m-a întrebat ea (știi că n-a fost niciodată bună la introduceri), există vreo posibilitate să fii însărcinată?

E, într-adevăr, o prietenă directă!

Era foarte mirată de schimbarea mea, înțelegi, de crizele repetate de greață, de vărsături – cu toatele, înainte de prânz. Totuși, în ciuda slăbiciunii mele, zicea ea, aveam o strălucire deosebită!

Mă vei crede foarte proastă dacă îți spun că nici măcar nu mi-a trecut prin cap? Semnele biologice erau acolo, desigur, dar fusesem prea ocupată ca să le iau în seamă – prea ocupată să mă bucur, prea ocupată să strâng din dinți, hotărâtă să rămân în viață și să mă bucur și mai mult de ea! I-am răspuns la întrebări cu capul învârtindu-mi-se, iar doamna B a bănuit că presupunerea ei era corectă. Știam că era. De unde nici măcar nu mă gândisem, mi-am dat seama dintr-odată. Știam că nu eram pe moarte când am plecat de la Hatville! Altceva era responsabil pentru starea mea de rău.

Când mă uit înapoi la cei douăzeci și trei de ani din viața mea, sunt trei momente pe care mi le amintesc cu o limpezime extraordinară – momente în care am știut foarte precis că viața mea era pe cale să se schimbe pentru totdeauna. Primul a fost când te-am găsit pe tine. Al doilea a fost ziua în care am leșinat în livadă și am aflat că n-aveam să trăiesc veșnic, nici pomeneală. Iar al treilea a fost cel în care mă aflam în grădina de la Mulberry Lodge și am aflat că eram însărcinată. M-am sprijinit de mesteacăn și i-am văzut trunchiul argintiu cu negru sub mâna mea albă. Încă îl văd.

Draga mea Amy, îți poți închipui cum m-am simțit! Robin mă asigurase că așa ceva nu se putea întâmpla! Pot doar să cred că lucrurile astea țin de

o știință foarte imprecisă, pentru că el nu mi-ar fi făcut nici un rău în mod intenționat. În mod cât se poate de limpede, nu mă puteam întoarce niciodată la Hatville însărcinată și necăsătorită.

Îmi aduc aminte că mi-am scris opțiunile și mica listă sumbră pe care o reprezentau (am ars-o imediat, firește). Bineînțeles că aș fi putut pierde copilul, așa cum i se întâmplase mamei atât de des. Cu toate astea, într-un fel, ținând cont de natura încăpățânată a corpului meu, știam că asta nu s-ar fi întâmplat.

Aș fi putut scăpa de el în mod deliberat. Doamna B mă asigurase că așa ceva se putea face dacă știi oamenii potriviți (sau poate că nepotriviți!). E ilegal, știi, Amy, dar ea mi-a promis să se intereseze cu toată discreția, dacă aș fi vrut să fac asta. Acum mai există încă un motiv pentru păstrarea secretului, o altă persoană de protejat. Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă părinții mei ar fi știut vreodată că ea a încurajat așa ceva! Dar tu, Amy, vreau să știi totul.

Ei bine, opțiunea asta nu era una pe care s-o fi putut lua în considerare. Pot să înțeleg cum ajung să ia o asemenea hotărâre femeile aflate în situații disperate. Eram îngrozită, Amy. Totuși, în ciuda fricii pe care o simțeam, n-am putut pune capăt vieții copilului meu. Mă cunoști, Amy, nu pot ucide nici măcar un vierme!

A treia variantă era aceea de a duce copilul la termen, dacă aș fi trăit până atunci, iar apoi…? Să-l părăsesc? Cu neputință. Să-l păstrez și să-mi petrec restul vieții ascunsă... ei bine, știi, Amy, am fost foarte tentată să fac asta! Aș fi putut să te chem și să fi făcut chiar așa, dacă n-ar fi existat această problemă îngrozitoare cu inima mea. Tot ce-ți trebuia era să fii lăsată singură pe lume, în bătaia vântului, cu un nou-născut!

Sau exista posibilitatea să-l dau spre înfiere unei familii iubitoare. (Mă exprim impersonal, draga mea, pentru că, desigur, nu știam atunci că va fi Louis al meu!) Asta mi s-a părut alegerea cea mai altruistă. O alegere nouă, atunci, pentru mine!

A fost prima variantă care mi-a dat speranță. Dar depindea de găsirea oamenilor potriviți și nici eu, nici doamna B nu cunoșteam pe nimeni. Apoi, din nou, păstrarea secretului presupunea... ca o perioadă lungă să rămân departe de casă…! Îți poți închipui cum stăteam trează noaptea, încercând să analizez amănuntele, problemele și posibilele soluții…

Dispăruse toată plăcerea, iar locul ei era luat doar de acea obsesie de a găsi soluția perfectă.

Ai putea să crezi că îmi părea rău că din cauza „lui" înceta dintr-odată fericirea mea proaspăt regăsită, dar nu era așa. Nici măcar pentru o clipă. Tot ce voiam era să-l protejez.

Iar asta mă aduce în miezul problemei. Amândouă știm că, dacă aș fi venit acasă cu un copil nelegitim, părinții mei ar fi fost furioși, ar fi făcut scandal și s-ar fi dezlănțuit un cataclism. Mi-am imaginat totul în detalii foarte realiste, poți fi sigură! Dar apoi, Amy – și știi și tu asta –, ar fi acceptat. Disperarea lor de a le fi continuată spița ar fi dus o luptă crâncenă cu indignarea și ar fi câștigat, cred.

Eu aș fi murit, iar copilul meu ar fi fost crescut de bunicii lui, în casa pe care o știa mama lui și n-ar fi dus lipsă de nimic din punct de vedere material. Și totuși…

Am fost silită să fac o evaluare cât mai adâncă și mai nepărtinitoare a vieții mele. Știi toate avantajele mele și felul în care am suferit. Știi ce furie imensă simțeam față de părinții mei. Cu toate acestea, m-am gândit atunci la ei, la educația pe care mi-au dat-o și, mai presus de toate, la sarcinile dese ale mamei mele, care se terminau întotdeauna în lacrimi și cearșafuri însângerate.

A pierdut atâți copii! În timp ce mă luptam cu conștiința mea bucurându-mă de vizita la Twickenham, nu știam câți – dar știam că destui ca să simt înțelegere față de ea acum, când eram și eu însărcinată. De când m-am întors, am aflat că a pierdut unsprezece prunci de-a lungul anilor. Și a mai avut și sarcina cu mine! După ce am fost însărcinată o singură dată, nu-mi pot imagina cât de mult a suferit. Cred că a fost puțin zdruncinată din cauza asta. Mă face să-i iert greșelile față de mine. Și astfel, vezi că scriu cu inima plină de compasiune, nu cu furia unei fiice nedreptățite.

Chiar și așa. N-am vrut Hatville – nici o parte din el – pentru copilul meu.

Imaginează-ți dacă ar fi fost fată! Cum mi-aș fi putut pune propria fiică în această poziție, după ce s-a întâmplat cu lordul Kenworthy, după Bailor Dunthorne, pentru numele Domnului? În ceea ce privește un fiu… Chiar și el ar putea fi constrâns și i s-ar putea insufla idei fără sens, și tot ar putea suferi dacă personalitatea lui ar fi asemănătoare cu a mea. Din nou, ce s-ar întâmpla dacă crește și ar fi exact ca ei? Fiul meu? Nu, Amy. Nu.

Hotărâri importante, nu-i așa? A trebuit să iau foarte multe în considerare, iar mintea îmi era cuprinsă de frică. Orice aș fi hotărât, trebuia să acționez foarte repede, întrucât dacă aș fi întârziat prea mult, n-aș mai fi putut păstra secretul. Știam că aveam nevoie și de asistență medicală.

O altă alegere: să țin copilul departe de tată și tatăl de copil. Dar Robin făcea parte din Hatville. Nu mă îndoiesc de faptul că n-ar fi un tată iubitor și cumsecade. Nu pot fi sigură că ar crește un copil exact așa cum mi-aș dori, după ce nu voi mai fi. Poate că ar simți că i-ar fi mai bine copilului să aibă o avere și o ascendență. Ar fi el îndeajuns de puternic să-l ferească de puternica familie Vennaway, ca ei să nu afle vreodată? Un alt risc pe care nu îndrăznesc să mi-l asum.

Destinul meu a fost hotărât. Trebuie să trăiesc îndeajuns de mult ca să găsesc părinții potriviți pentru copilul meu. Trebuie să trăiesc îndeajuns de mult ca să nasc. Și trebuie să trăiesc îndeajuns de mult ca să mă întorc la tine și să mai am grijă de tine încă puțin. Și trebuie să fac totul în secret. Ei bine, nu m-am ferit niciodată de o provocare!

Hotărârea mea a fost luată, am vorbit cu doamna B. Ea a trimis o scrisoare discretă și, la scurt timp, a primit un răspuns. M-a informat că mergem la York. Am fost mulțumită, pentru că e departe.

N-am spus nimic despre secretul meu familiei Wister, deși aș fi vrut, de multe ori.

Îmi aduc aminte din nou de vorbele lui Michael despre plecarea bruscă a Aureliei și pun încă o piesă a puzzle-ului la locul ei.

Mi-am părăsit prietenii, cu inima plină de regret – totuși, asta nu era nimic față de regretul pe care l-am simțit de fiecare dată când ți-am scris ție vreo scrisoare.

La început, desigur, nu puteam scrie nimic. Nu știam ce să-ți spun! Așa că am inventat o scuză care speram să-ți domolească îngrijorarea. Știu acum că n-a fost așa. A fost ceva inventat în grabă și, fără îndoială, nepotrivit. Am scris toate acele minciuni și ca să mă feresc de eventualitatea că rândurile scrise de mine ar fi căzut în mâinile mamei și ale tatei. Am crezut că un vârtej social, o serie de baluri, toate astea n-

aveau să-i supere prea tare pe părinții mei. Cât despre tine, trebuie să fi crezut că-mi pierdusem mințile!

De ce am spus Derby? Pur și simplu, pentru că doamna B avea o cunoștință acolo, cineva în care avea încredere că avea să pună scrisori la poștă în numele meu. N-am călcat niciodată în acel oraș. De fapt, sunt multe locuri în care n-am călcat niciodată. Marele meu tur al regatului, călătoria mea interesantă și pentru propria-mi plăcere, din oraș în oraș, s-a redus la asta: Londra. Twickenham. York. Apoi, acasă.

Am ajuns la York după o călătorie cu trenul îngrozitor de lungă. Cel puțin așa mi s-a părut, în starea delicată în care mă aflam. Răsfățându-mă în siguranța și confortul biroului meu, totuși, mă minunez. În doar opt ore se poate străbate toată țara noastră!

Ce părere ai despre magnificul tort de nuntă care e Catedrala din York? Acele clopote care bat întruna, alungând orice gând din creierul cuiva? (Ce ușurare binecuvântată a fost asta!) Străzile întortocheate, care seamănă cu ceva închipuit de frații Grimm? Mi-aș dori să le putem explora împreună. O, crede-mă, n-am prețuit lucrurile astea la sosirea mea – am avut multe de făcut în loc să admir priveliștile!

Am stat la hotelul Jupiter. Poate că acum știi asta. Acolo am întâlnit o veche prietenă a doamnei B, cea căreia doamna B îi scrisese, singura persoană căreia i s-ar fi putut adresa într-o situație atât de delicată – singura persoană care ar fi putut fi de ajutor. Desigur, acea prietenă era doamna Ariadne Riverthorpe.

Am aflat că se cunoscuseră cu aproape zece ani în urmă, la o întrunire intelectuală din Bath. Tânăra doamnă B, o intelectuală în devenire, fusese foarte influențată de bătrâna doamnă R, iar de atunci încolo începuseră să corespondeze. Doamna R continuase să-i ofere sfaturi și îndrumări – fără îndoială, îngrozitoare – protejatei ei.

Așa încât, Amy, mă întreb cum a fost perioada petrecută de tine la Bath? Gândindu-mă la asta, uneori zâmbesc, iar alteori mă simt foarte vinovată! Întâlnind-o prima dată pe doamna R, am crezut-o cea mai arogantă, nepoliticoasă, antipatică femeie care a existat vreodată pe suprafața pământului. Îți poți imagina scandalurile din acele prime zile.

Cu toate astea, subiectele pe care ne certam nu erau asemănătoare celor de la Hatville Court. Nu erau otrăvite. Erau scânteile provocate de întâlnirea a două persoane foarte încăpățânate și care aveau numeroase

opinii. Cu aceste ocazii, au dispărut lucrurile inutile și au rămas doar aspectele esențiale. Eram spirite înrudite, cred (deși eu sunt mult mai încântătoare, sper).

S-ar putea să fi aflat până acum că, deși doamna R spune că îndură compania oamenilor ca pe un fapt de viață foarte incomod, dar inevitabil, în realitate îi place să-și bage nasul în intrigile și treburile altora. Dă-i un indiciu despre o situație – și își vâră nasul numaidecât. Îi place să se simtă folositoare. Cred că îi place să creadă că nu s-a luptat degeaba cu multele greutăți din lunga ei viață; că numeroasele ei relații și experiențe îi îngăduie să rezolve aproape orice. Pe scurt, dacă e posibil, îi place să ajute. Desigur, atunci nu știam toate astea despre ea. În zăpăceala mea, nu vedeam decât o femeie foarte hotărâtă, care părea să fi coborât din cer și să se ocupe de toate.

Primul lucru pe care l-a făcut a fost să cheme un medic de a cărui discreție era absolut sigură. Prin asta, s-a asigurat că sănătatea mea nu s-ar fi deteriorat în mod inutil. Al doilea lucru, după ce s-a asigurat că merita să-mi asum riscul sarcinii, a fost să meargă să-și viziteze prietenii, familia Capland. Îmi spusese că erau oameni foarte buni și calzi la suflet, cu o căsnicie fericită și fără copii.

– Sunt plictisitor de devotați, mi-a spus, în felul ei mizantrop. Cred că, dacă cineva ar trebui să crească încă un copil în lumea asta a noastră plictisitoare, supraaglomerată și crudă, ei sunt aceia.

Biata doamnă Riverthorpe! Mai întâi a trebuit să se lupte cu mine, care am o fire dificilă, iar apoi nici Elspeth n-a acceptat imediat. Ei bine, poți să-ți închipui: o cunoștință îndepărtată care apare într-o zi în pragul casei să te anunțe că trebuie să crești copilul nenăscut al unei străine! Nu așa se întâmplă lucrurile în mod obișnuit. Nici nu mi-am dat seama la început că doamna R nu locuia în York, ci că venise tocmai de la Bath în urma scrisorii doamnei B despre mine, care eram o persoană pe care n-o cunoscuse niciodată. Dar ea fusese de acord cu doamna B că era esențial să mă îndepărteze cât mai curând de casă. Așadar, ne-am grăbit cu toatele să ajungem la York. Și dacă familia Capland ar fi refuzat să accepte acest rol? Ar fi fost o plimbare pentru ea, mi-a spus odată. O plimbare! O călătorie de două zile pentru o femeie de optzeci de ani! Amy, ea se socotește a fi o singuratică după toate dezamăgirile pe care le-a avut, dar femeia asta are nevoie de oameni așa cum peștii au nevoie de apă.

Totuși, Joss și Elspeth au fost de acord să mă întâlnească. Iar restul ți-l pot spune ei. Mi-au primit, slavă Domnului, și au hotărât să-mi înfieze copilul. Sunt cei mai buni dintre oameni, așa cum vei descoperi acum și tu. Îl iubesc pe Louis. Faptul că sunt deschiși, veseli, cu suflet bun, alături de ideile pe care le au despre creșterea unui copil, a coincis perfect cu dorințele mele, așa că sunt sigură că îngerii îl au în grijă pe Louis Capland.

Apoi, problemele care au rămas au fost de ordin practic. Iată cum am făcut. Joss și Elspeth au o cabană retrasă în Yorkshire Moors, la câteva ore de mers cu trăsura de Fountain Cottage. Elspeth și cu mine am făcut pregătiri acolo de îndată ce s-au rezolvat problemele dintre noi. Astfel, nici un vecin n-ar fi văzut că m-aș fi îngrășat și nici că Elspeth ar fi rămas la fel.

Celor câțiva oameni pe care i-am întâlnit, le-am fost prezentată drept Nella Cardew; era mai bine să adopt un nume fals. Am fost de acord, înțelegi, că nu trebuia să se știe că pruncul urma să fie înfiat. N-am vrut niciodată ca el să crească și să pună întrebări despre familia lui naturală. Nu mi-am dorit niciodată să existe vreo șansă ca el sau ea să poată ajunge până la Hatville Court. Și n-am vrut niciodată să simtă că mama lui nu l-a vrut, când, de fapt, îl iubeam mai mult decât propria-mi viață, chiar înainte de a se fi născut.

Ce ciudat că am plecat visând la lumea sofisticată, saloane, prelegeri, mitinguri politice, dansuri, flirturi… și, în schimb, am sfârșit în mijlocul unei vaste pustietăți, urmărind schimbarea anotimpurilor în ținuturile mlăștinoase! La început eram prea șocată de ceea ce mi se întâmplase ca să fiu tristă. Însă după ce am găsit un loc sigur, am simțit dezamăgirea în toată plenitudinea ei. Am plâns amar, îți poți închipui. Eram foarte neliniștită – mâna pe care mi-o întinsese viața era atât de diferită de ceea ce credeam că îmi trebuia ca să fiu fericită. Dar când mă gândesc la asta acum, zâmbesc. Adu-ți aminte că ți-am spus că voiam să simt că viața mea, oricât de scurtă ar fi fost, avea un sens. Chiar mi-am imaginat că seratele și saloanele ar fi putut însemna asta?

Ei te vor duce acolo, Amy, și îți vor arăta unde am petrecut în lunile iulie, august, septembrie, octombrie, noiembrie… Am privit cerul albastru de vară de deasupra, apoi au venit ceața și frunzele uscate; aerul a devenit

liliachiu, din cauza fumului de lemn ars, zilele au devenit mai scurte, apoi a venit înghețul... în tot timpul ăsta, copilul meu creștea în mine.

Doctorul meu se numea domnul Challis. A fost foarte tipicar, foarte blând și foarte imparțial. Nu-l interesa cine eram, de unde venisem sau de ce două femei erau singure într-o cabană retrasă, una dintre ele așteptând un copil. Preocuparea lui era să mă țină în viață și să nasc pruncul. M-a prevenit de la bun început că, dacă nu îi urmam recomandările (ăsta n-a fost niciodată punctul meu forte, după cum știi), atunci ceea ce spusese doctorul Jacobs de la Hatville s-ar fi adeverit – sarcina m-ar fi ucis. Poți să-ți dai seama că am urmat ordine pentru prima dată în viața mea!

Regimul însemna multă odihnă, mâncare foarte simplă și plimbări ușoare în fiecare zi. Fără jeleuri de fructe, fără șampanie, fără dans, fără exerciții fizice intense, fără emoții…

Ce am făcut? Am făcut cunoștință în cele mai intime detalii cu acel colțișor de ținut mlăștinos. Tânjeam să mă îndrept spre orizont și apoi să merg mai departe, dar n-am putut. N-am aflat niciodată ce se afla deasupra dealului sau în spatele unei costișe. Poate că tu ai putea să ajungi până acolo și să te gândești și la mine.

Am stat de vorbă cu Elspeth. M-am odihnit în pat în fiecare după-amiază, urmărind norii care treceau dincolo de fereastră. Am citit (am fost foarte dezamăgită de domnul Dickens pentru că a neglijat să publice un nou roman în acel an! Urât din partea lui să mă lase fără distracție tocmai atunci când aveam cea mai mare nevoie). Am făcut schițe și am pictat, iar familia Capland îți va arăta fără îndoială acele „capodopere“ la momentul potrivit. Joss ne vizita de două ori pe săptămână. Doctorul Challis venea aproape în fiecare zi. Doamna Riverthorpe a venit o dată, s-a plictisit și s-a întors la Bath. Și… ți-am scris.

Cât de dureros e să-mi aduc aminte că mi-ai spus că în timpul absenței mele te-ai temut că a-ți scrie devenise o corvoadă în care nu mai găseam nici o bucurie. Aveai foarte mare dreptate, deși din nici unul dintre motivele pe care ți le închipuiai. Credeai că eram prea ocupată să dansez și să cochetez și că nu-mi mai aduceam aminte de micuța mea prietenă de acasă. Ce rușine! Adevărul era… că nu-ți puteam spune adevărul. Și orice altceva era detestabil. Minciunile pe care ți le-am scris erau goale, serbede și triste.

Odată stabilită soarta pruncului, atenția mea s-a îndreptat către tine, draga mea. Ce aveai să faci după ce eu n-aveam să mai fiu? Deocamdată nu era vorba doar să-ți asigur existența. De asemenea, trebuia să găsesc un mod de a te face să afli despre acest secret după moartea mea. Într-o zi aveai să afli totul – așa mă consolam cu fiecare scrisoare anostă, inventată, pe care ți-o scriam.

Doamna B plecase să-și continue călătoriile așa cum era planificat, iar toate destinațiile imaginare pe care ți le-am descris erau locurile unde a stat ea. I-am trimis scrisorile mele, apoi ea le-a trimis la Hatville din Manchester, Bath și Dumnezeu mai știe de unde. Trebuia ca părinții mei să creadă că mă deplasam atât de mult încât să nu mă fi putut găsi nici dacă încercau. Imaginează-ți ce ar fi însemnat ca la Hatville să vină vreme de luni întregi scrisori dintr-un loc îndepărtat din Yorkshire! Asta ar fi iscat bănuieli numaidecât. Iar eu eram foarte vagă, după cum îți aminteşti, ca să nu fiu descoperită.

Atunci când tu și ei îmi răspundeați, doamna B îmi trimitea din nou scrisorile în nord. De aceea, scrisorile noastre păreau desincronizate, Amy. Nu că nu mă interesa ce se întâmpla cu tine, ci pentru că, pur și simplu, nu citisem scrisorile tale!

Părinții mei au crezut că amânările nesfârșite erau o încercare de a pune capăt logodnei mele cu Bailor Dunthorne. Însă furia lor era neputincioasă – n-aveau cum să mă găsească. De fapt, era foarte util să existe o altă explicație plauzibilă, astfel încât să nu bănuiască adevărul. După câteva luni, au tăcut în privința asta, ceea ce mi s-a părut ciudat. Dar nu voiam să mă gândesc la ei câtă vreme mă aflam în Yorkshire.

În ciuda întregii situații, mi-am găsit liniștea în timpul acelor luni, pentru prima dată în viața mea. Poate sună ciudat, dar aflarea unui diagnostic fatal n-a avut nici pe departe asupra mea efectul pe care l-a avut vestea că eram însărcinată. Diagnosticul, înțelegi, nu m-a schimbat fundamental. Eram aceeași Aurelia, dornică să fac de toate și să-mi trăiesc viața așa cum nu mi se permisese. Dar, învățând cât de prețioasă și de hotărâtă e viața… ei bine, asta m-a transformat. Se pare că moartea e ceva, dar viața e cu totul altceva. Cea din urmă e mult mai teribilă.

Mi-am acceptat limitările (scandalos, știu, să cred că ar trebui să am vreuna!). Micul teritoriu pe care doctorul îl delimitase pentru mine m-a ajutat cu asta. Trăind în acea mică parte de lume, m-am transformat cu

desăvârșire. Înflorirea și ofilirea florilor, programul furnicilor, puterea și direcția ploii. Transformarea uluitoare, sub privirile mele, a unui pui de coțofană, dintr-o chestie pufoasă într-o pasăre elegantă și lucioasă. Ajunsesem să mă simt copleșită, atât de intens de bogată era fiecare părticică din locul acela.

Louis Josslyn Capland s-a născut pe 18 noiembrie 1844. Nașterea n-a fost ușoară, dar nu m-a omorât, după cum ai văzut, iar doctorul Challis a fost priceput și calm, așa cum mi-am dorit. Nașterea durat șase ore, ceea ce înțeleg că e foarte rapid pentru primul copil. Louis Capland era, în mod evident, hotărât să-și găsească drumul în această lume!

Atunci când l-am văzut, Amy, atunci când l-am ținut în brațe… în acele câteva zile, realitatea a dispărut: timpul scurt pe care îl puteam petrece cu el; necesitatea de a-l părăsi. Eram împreună cu acea ființă mică, ce se potrivea perfect în brațele mele și se lipea de inima mea, ca și când ar fi fost dintotdeauna acolo, ca un braț sau un picior. L-am alăptat eu însămi în acele prime zile, și am simțind inundându-mă niște sentimente cu totul noi.

Erau agonie și extaz. Era ca și când aș fi plutit pe fascicule de lumină – certitudinea transcendentă că, atunci când ar fi sosit momentul, aș fi putut renunța la el pentru că iubirea lui mă făcea atât de înțeleaptă. Era, de asemenea, dorința întunecată și amară să fug și să trăiesc în mlaștini cu el și să mănânc fructe de pădure și să murim împreună dacă venea zăpada. Era totul și nu era altceva decât ceea ce trebuia să fie: un scurt și frumos interludiu.

După o săptămână, ne-am întors la Fountain Cottage: Elspeth Capland, noul ei prunc și buna ei prietenă Nella, care avea mare grijă de mama care trecea printr-o perioadă grea.

Doamna Riverthorpe ne-a onorat cu o altă vizită. Ea și-a aplecat nasul bătrân asupra copilului și l-a declarat „puțin zbârcit, dar având potențialul de a deveni îndeajuns de atractiv ca să provoace ceva probleme după ce va crește". Apoi a băut destul de mult vin de Madeira și a plecat a doua zi.

Se făcuse februarie atunci când doctorul Challis m-a declarat în stare de călătorie. Doamna B s-a întors să mă însoțească la Londra și am stat câteva săptămâni la Belgravia în timp ce mi-am recăpătat puterile. Am început greaua sforțare de a lăsa în urmă tot ce se întâmplase. Corpul meu trebuia să se obișnuiască să fie departe de Louis, iar gândurile trebuiau să

mi se îndrepte către viitor. Aveam nevoie să devin Aurelia cea fictivă care petrecuse un an întreg satisfăcându-și orice moft și pur și simplu simțindu-se mult prea bine să revină acasă.

Apoi a trebuit să merg la cumpărături! Niciodată nu mi-a făcut atât de puțină plăcere; lunile acelea petrecute în Yorkshire mă schimbaseră. Prăvăliile mi se păreau aglomerate și prea strălucitoare; vânzoleala și agitația societății simandicoase înghesuindu-se după mărfuri m-au istovit. Cu toate astea, era adevărat că-mi petrecusem ultimele șase luni într-una din cele două rochii fără formă și încălțată cu o pereche de botine pline de noroi.

În singura zi la cumpărături, pe Regent Street, pe cine trebuia să întâlnesc, dacă nu pe Bailor Dunthorne! Încă nu invocasem o modalitate de a evita căsătoria cu el – care să fie satisfăcătoare pentru părinții mei, dar am aflat că împrejurările se schimbaseră, fără ca eu să știu. Unul dintre numeroasele lui flirturi avusese ca rezultat conceperea unui copil. Femeia în cauză nu era cineva pe care lordul Dunthorne și-ar fi dorit-o ca noră (era o fată care cânta într-un cor!). Dar ceea ce era de neînchipuit se întâmplase: Bailor se îndrăgostise și nu renunța la ea. N-o putea lua de nevastă, dar urma să-i crească fiul. L-a adus pe băiat acasă și, deși s-a spus că era fiul orfan al unui prieten, toată lumea știa adevărul. Nu e de mirare că părinții mei nu mi-au mai scris despre logodnă! Nu i-ar îngădui niciodată unui Vennaway să se căsătorească într-o astfel de situație. O, cât de mult i-a afectat această întorsătură a evenimentelor! O, câtă recunoștință am simțit că stilul de viață desfrânat îi venise de hac lui Bailor până la urmă! Aproape că-mi venea să-l sărut (aproape, dar nu chiar). Asta era, cel puțin, o problemă rezolvată pentru mine.

M-am întors ca Aurelia, dar uneori mi-e dor să fiu Nella, cea care a născut un copil, s-a familiarizat cu ritmul pământului și a trăit în liniște. Cu toate acestea, simt că am păstrat ceva din conștiința ei acum că m-am întors la tine. Îmi petrec fiecare zi recunoscătoare că sunt în viață și în fiecare zi sunt recunoscătoare pentru că te am pe tine. Studiez schimbarea luminii și transformarea copacilor. În fiecare dimineață îi trimit lui Louis o rugăciune și un sărut, apoi mi-l scot din minte cu hotărâre. Îmi îndrept atenția asupra vieții din jurul meu: Hatville Court. Îmi spun că totul e surprinzător de simplu. De fapt, nu e întotdeauna atât de simplu. Inima și trupul meu mor de dorință să-l țin în brațe pe Louis, într-un fel pe care nu-l

pot descrie și, desigur, mai sunt acele momente întunecate din noapte, când îmi imaginez cum ar fi putut să fie. Dacă m-aș fi căsătorit cu Robin și l-aș fi crescut pe Louis, dacă ar fi fost a mea familia fericită care locuia la Fountain Cottage, dacă tu și cu mine, Amy, ne-am fi putut bucura de peisajul rural și ne-am fi putut juca împreună cu Louis... Dar eu sunt pe moarte și nu vreau ca el să-și piardă mama. Așa că, de fiecare dată când mă invadează asemenea gânduri și sentimente, strâng din dinți, nu fac nimic, îmi păstrez calmul și trec, trec mereu mai departe. Așa că voi continua să fac față acestor crize cât timp mai am de trăit.

Un alt lucru care nu e simplu – e această vânătoare de comori! Amy, te rog să ierți imperfecțiunile inevitabile. Sunt liniștită că l-am lăsat pe Louis împreună cu părinții lui, dar nu sunt liniștită atunci când mă gândesc că, dacă fac vreo greșeală, s-ar putea ca tu să nu-l găsești niciodată.

Încerc să mă confrunt cu un trecut clandestin, un prezent tulbure, cu o călătorie fictivă și cu un viitor necunoscut. Cel mai sigur lucru ar fi fost să las secretul să moară odată cu mine. Totuși, n-aș putea să nu-ți spun toate astea, să nu-mi cunoști niciodată fiul, nici el pe tine. Așa că trebuie să-mi asum riscul de a pune la cale acest plan care este extraordinar, la urma urmei. Trebuie să-i fac să se întâlnească pe cei doi oameni pe care îi iubesc cel mai mult.

După ce m-am întors acasă, toate piesele de puzzle de care aveam nevoie au apărut în viața mea; trebuia doar ca ele să fie aranjate astfel încât vânătoarea de comori să fie îndeajuns de transparentă pentru tine, dar prea opacă pentru oricine altcineva. Și, în timp ce mă gândeam la piese, mi-am dat seama că nu avea să fie doar un mijloc de a ascunde adevărul despre Louis. Undeva, pe parcursul procesului de pregătire, a căpătat și un alt scop. Când am început să ascund indicii, știam că vânătoarea de comori e și pentru tine, și pentru copilul meu. Nu era de ajuns să-ți dau bani, nici măcar prieteni. Am vrut să ai parte de alegeri. De experiențe. De libertate. Vreau să întâlnești oamenii pe care i-am întâlnit eu, să-ți extinzi orizonturile așa cum am făcut-o eu și să împărtășești cu alții toate acestea, așa cum n-ai putut-o face mai devreme în viață, astfel încât să poți beneficia de pe urma experiențelor tale. Fără îndoială, e ceva îndrăzneț din partea mea, dar m-am schimbat și m-am întărit în urma a tot ceea ce s-a întâmplat. Vreau același lucru și pentru tine.

Și astfel a prins contur planul meu, treptat, ca o bucată de lut care se transformă într-un urcior. Un creuzet, de fapt, din care poți să ieși ca un Phoenix – bogată, umblată prin lume, puternică și liberă să alegi orice viață dorești. Mă rog să fie așa. Mă rog să ai parte de toate foloasele la care visez pentru tine și să n-ai sentimentul că doar ți-am făcut viața amară. Îmi doresc atât de multe lucruri pentru tine, Amy.

Până la urmă, am în fața mea forma finală a planului. Le-am scris tuturor celor implicați în el și, după ce am primit acordul fiecăruia, ți-am scris scrisorile pe rând. Am lucrat iute, Amy, fără să știu cât timp aș mai putea avea. Cel puțin declinul meu rapid i-a descurajat pe părinți să încerce să-mi găsească un alt soț. Nu mai par sănătoasă, plină de viață și bună de măritiș.

Așa că vânătoarea de comori a ajuns la final. Această ultimă scrisoare ajunge la Joss mâine și partea lui e foarte ușoară. Trebuie doar să păstreze scrisoarea până în ziua în care Amy Snow se va plimba pe aleea din grădina lui. Ți-am cerut foarte mult, Amy – poate mai mult după moartea mea decât am făcut-o vreodată în viață. Acum înțelegi de ce.

De acum înainte, nu-ți mai cer nimic. Nu-ți cer să nu-i vorbești despre asta niciodată vreunei ființe vii, deoarece am încredere deplină în discreția ta. Știu că n-ai împărtăși niciodată secretul meu cuiva în care eu n-aș avea încredere. Le poți spune celor din familia Wister totul, fiindcă aș vrea să știe de ce am plecat atât de grăbită și am păstrat legătura atât de puțin.

Sper că vei fi o parte luminoasă din viața lui Louis, iar el din a ta, oriunde ai fi. Știu că îl vei iubi, de dragul lui și al meu. Te rog, ai grijă de el, Amy, în orice fel socotești potrivit și dacă împrejurările îți îngăduie. Asigurați-vă că va fi fericit. Știu că are părinți minunați, dar mă consolează să mi te imaginez pe tine, cu inima ta iubitoare și cu loialitatea ta acerbă, veghind asupra lui precum o zână bună.

A avea un copil trebuie să fie cel mai obișnuit miracol care există – doar o viață micuță – nu e ca și când aș fi schimbat lumea. Și totuși, lumea e într-adevăr schimbată, pentru că Louis Capland e în ea. Sunt mulțumită de cum s-au așezat lucrurile, până la urmă. Va face lucruri grozave, sunt convinsă, și tot ceea ce îmi doresc e să fie fericit.

Acum îmi iau rămas-bun, în sfârșit, vrăbiuțo. De fapt, nu te mai pot numi vrăbiuță – ți-ai luat zborul. Ai devenit femeie și lumea e mai bună, de asemenea, pentru că exiști tu în ea. La fel cum viața mea a fost cu atât mai

bună că ai făcut parte din ea. Știi cât de mult te iubesc. Voi veghea asupra ta, Amy Snow, poți fi sigură de asta.

Acum și pentru totdeauna,
AV

Capitolul 70

La o săptămână după plimbarea prin grădină alături de Louis, plec de la hotelul Jupiter ca să locuiesc la familia Capland pentru o bucată de vreme. Cei de la hotel au fost amabili și mi-au dat voie să-mi primesc în continuare corespondența la ei; voi veni la hotel o dată pe săptămână, ca s-o ridic. Fără îndoială că asta e o măsură de precauție inutilă, dar nu renunț ușor la obiceiul de a-mi acoperi urmele. Mă bucur din suflet că nu mai sunt silită să țin în secret tot ceea ce fac, dar tot trebuie să-l protejez pe Louis. Prețuiesc din toată inima hotărârea Aureliei de a-l ține departe de familia ei. Poate că ar trebui să am mai multă simpatie pentru cei din familia Vennaway, pentru că sunt ținuți departe de singurul lucru pe care și l-au dorit întotdeauna, în ciuda inimii lor de piatră, fără ca măcar să știe că Louis există, însă am fost copil în casa aceea. Pentru nimic în lume n-aș vrea ca Louis să crească acolo.

Acum am devenit membru al familiei Capland, un aranjament primit cu mare bucurie de Louis, care m-a identificat ca pe un izvor nesecat de povești, de jocuri și de orice răsfăț. Cred că, în calitate de „mătușa Amy“, prietenă apropiată de familie, ăsta e prerogativul meu.

Viața mea aici seamănă cu cea la Mulberry Lodge, dacă nu punem la socoteală faptul că aici e mult mai multă liniște. Am aceleași sentiment pe care l-am trăit la Twickenham, acela că acumulez prietenie, odihnă și veselie precum o grădină de vară însetată. Însă acum am primit toate răspunsurile de care am avut nevoie și trăiesc ușurarea de a ști că, dacă și când voi merge mai departe, hotărârea îmi va aparține numai mie.

Zilele sunt încântătoare și pline de diversitate. În cea mai mare parte a timpului stau cu Elspeth și cu copiii. Zilele însorite le petrecem în grădină sau pe câmpuri. Zilele ploioase ne silesc să stăm în casă, dar sunt pline de discuții și de muzică, de musafiri simpatici și de acrobații ale pisicilor. Uneori mă duc la prăvălie cu Joss, ca să învăț câte ceva despre comerțul pe care-l face el. Mi se pare fascinant; sursele diferitelor materiale; până unde merg furnizorii ca să obțină cele mai mari prețuri; poveștile lui Joss despre cunoștințele lui excentrice de la Londra. Cel mai bun lucru sunt eșantioanele gratuite de panglici, nasturi și dantelă, care sunt asemenea bomboanelor și pe care sunt foarte fericită să mi le însușesc.

Atunci când Elspeth poate să-i ia de pe capul meu pe Louis și Verity, îmi petrec timpul singură cu schițele, picturile și poeziile Aureliei, cele pe care le-a realizat câtă vreme a locuit în Yorkshire. Atunci când le compar cu schițele și scrisorile generale pe care le-am primit acum patru ani, îmi vine să râd. Cele pe care le-am găsit aici sunt impresiile și detaliile pe care ea mi le-ar fi trimis în urmă cu patru ani, dacă ar fi putut. Schițe frumos detaliate ale lui Elspeth și Joss, ale doamnei Riverthorpe (înfricoșătoare în asemănarea lor), ale animalelor sălbatice de pe întinderile mlăștinoase. În timp ce răsfoiesc schițele cu vrăbii și coțofene, veverițe și nevăstuici, măceși și conuri de brad, o simt pe Aurelia alături de mine, întorcând paginile și lămurindu-mi amănuntele.

Urmează schițele cu Louis ca prunc, adormit și angelic, sau treaz și țipând, cu pumnii zvâcnind și gurița căscată. Aurelia a surprins frumoasa inocență și tiranie a unui nou-născut în proporții egale de dragoste și fascinație.

Singurul spațiu gol din peisajul meu, singurul nor care aruncă o umbră, e absența lui Henry. Dacă mă gândeam că îl iubeam și că aveam nevoie de el pe când eram nefericită și precum o frunză în vânt, asta nu e nimic în comparație cu felul în care îmi e dor de el acum. De când am ajuns la York, visez la momentul în care îl voi găsi și voi pune totul la punct. Faptul că asta ar fi cu putință e ceea ce m-a ajutat să trăiesc în zilele care au urmat despărțirii noastre. Acum, că nu mai există nimic care să mă împiedice să mă duc la el, sunt speriată; dacă nu-l pot găsi sau, mai rău, dacă îl găsesc și nu pot îndrepta lucrurile? Ce se va întâmpla cu viața mea atunci?

Capitolul 71

Seara, după ce copiii se duc la culcare, stau cu Joss și Elspeth în salonul lor confortabil, iar ei îmi povestesc tot ce-și pot aminti despre timpul petrecut cu Aurelia. Eu le povestesc fiecare detaliu al călătoriei mele până la episodul în care i-am întâlnit pe ei. Mă simt bine să pot spune întreaga poveste, în cele din urmă, s-o fac vrednică de prețuire și s-o întregesc dându-i glas în fața unor ascultători plini de înțelegere. Inevitabil, acest lucru îl aduce în discuție pe Henry. La început, nu m-am simțit în largul meu să-l pomenesc, însă apoi am socotit că era o ușurare să-i pot rosti numele.

Atunci când povestirea mea ajunge la acea ultimă dimineață pe care mi-am petrecut-o la Bath, șovăi. Încă e o amintire foarte dureroasă. Doamna Riverthorpe bătând la ușa dormitorului meu și ultimele noastre cuvinte tăioase, în pragul ușii. Întreaga discuție pe care am surprins-o între petrecărețiibeți. Fuga nebunească din Bath. Și cearta cu Henry…

– A spus că m-a eliberat... că înțelegerea noastră s-a încheiat și că avea să-și continue viața așa cum credea el de cuviință. A spus că nu voia să fie asemenea unui clovn care așteaptă în culise.

– Și de atunci n-a mai dat nici un semn de viață? se încruntă Elspeth.

– Nici un cuvânt, deși… n-ar ști unde să-mi scrie.

– Așadar… n-ai luat nici tu legătura cu el?

– Ei bine, nu! Nu i-am putut scrie. Nu știam ce să-i spun! Și nu știam unde se afla. Dar, mai presus de toate, mi-e teamă. Cuvintele lui mă *bântuie*. În fiecare zi îmi doresc să mă duc să-l găsesc, dar ce are să se întâmple dacă îmi dau seama că acum totul e distrus? Ce se întâmplă dacă mă va privi așa cum a mai făcut-o înainte?

Joss și Elspeth schimbă priviri.

– Dă-mi voie să fiu sincer în privința asta, dacă îmi îngădui, spune Joss. A stăruit Henry să alegi, atunci și acolo, între loialitatea față de el și loialitatea față de Aurelia? A vrut el ca tu să renunți la vânătoarea de comori pentru noua voastră viață împreună?

– O, nu! Deloc. Mi-a spus foarte limpede că nu trebuia să fac nimic de felul ăsta, că trebuia să-mi onorez loialitatea față de Aurelia. Dar a vrut să

vină cu mine…

– Și tu n-ai vrut asta?

– O, aș fi vrut! Numai că am simțit că nu trebuia… Începusem să bănuiesc, vedeți, că exista un copil. Știam deja că existase… un iubit. Henry n-o cunoștea pe Aurelia și toate amănuntele despre iubit și despre copil sunt chestiuni foarte personale. Atât de ușor de judecat sau de interpretat greșit.

– Ai simțit că Henry ar fi putut să-și facă o impresie proastă despre Aurelia?

– De fapt, nu știu ce ar fi putut crede despre ea. Felul în care am fost educați ne-a învățat întotdeauna că un astfel de comportament e absolut condamnabil la o femeie.

– Și totuși, astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi, zâmbește Elspeth, ca și când s-ar bucura că e așa.

– Iar dacă Aurelia n-ar fi făcut ce-a făcut, acum n-aș avea un fiu, adaugă Joss ridicând din umeri. Și dacă Henry ar simți altfel, dacă ar judeca-o pe Aurelia pentru acțiunile ei, ce s-ar întâmpla atunci?

Îmi mușc buzele.

– Atunci mi-ar părea rău pentru ea. Și mi-aș face griji, cred, dacă respectul lui față de mine s-ar putea pierde atât de ușor într-o… ăăă... împrejurare asemănătoare.

Mă înroșesc și îmi îndepărtez părul de pe față.

– Și vreau s-o protejez pe Aurelia, adică amintirea ei. Henry nu știe cum a fost viața ei – cum a fost viața noastră – și n-ar fi corect s-o judece.

– Așadar, nu i-ai dat lui Henry șansa să-și poată spune părerea în nici un fel? mă întreabă Elspeth întinzându-se și strângându-mi mâna. Nu te învinovățesc, desigur. Astea sunt chestiuni delicate și n-ai avut cu cine să te sfătuiești – e cu neputință ca doamna Riverthorpe să te fi sfătuit cu blândețe! Totuși, dacă intenționezi să te căsătorești cu el, ar fi bine să știi cum gândește despre astfel de lucruri, nu-i așa?

Mă uit în jos. Sună atât de simplu, spus în felul ăsta. La vremea aceea nu părea deloc simplu.

– Dar dă-mi voie să mă asigur că înțeleg situația, stăruie Joss, cu acea insistență a bărbaților de a se lega de lucruri concrete. În povestea asta e vorba și despre faptul că n-ai avut încredere în Henry ca să-i încredințezi secretul? Adică n-ai avut încredere că el ar fi păstrat secretul Aureliei?

– Nu! Henry nu m-ar trăda *niciodată* astfel, chiar dacă n-ar fi de acord cu ceea ce a fost Aurelia și cu ceea ce a făcut ea. Am încredere deplină în el.

– Și îl iubești? vrea Elspeth să știe.

– Din toată inima.

– Așadar, îl iubești, ai încredere în el și vrei să te căsătorești cu el. Nu ți-a cerut să lași baltă misiunea Aureliei pentru el, dar a vrut să ia parte la ea și să te ajute? stăruie Joss, neînduplecat precum făcălețul bucătăresei.

– Da. Am făcut o greșeală îngrozitoare, nu-i așa? întreb eu cu glas scăzut. Henry n-a avut nici o vină, iar eu m-am purtat oribil cu el, iar acum nu-l mai pot găsi și nu-l voi mai vedea niciodată!

Până să termin de vorbit, glasul îmi crește în intensitate și mi se taie răsuflarea. Vinovăția și suferința amenință să mă sufoce încă o dată. Louis și familia Capland au fost ca un balsam și mi-au distras atenția, dar nu mă mai pot ascunde de sentimente – nu mai pot amâna căutarea lui Henry și descoperirea destinului meu.

În spatele meu, aud un glăscior:

– Mătușă Amy? Cine e Henry?

Joss se ridică, își ia fiul în brațe și îl scoate din cameră, dar nu înainte de a se opri în prag și de a ridica din umeri, uimit.

– Ce vor femeile de la noi?

Joss nu îi pune întrebarea asta nimănui în mod deosebit, înainte să mă lase singură cu Elspeth, în fața ferestrei deschise.

Suflă o adiere care poartă cu ea o aromă de iasomie, iar de undeva de afară se aude strigătul unei bufnițe. Râd nervos.

– Îl iubesc încă, Elspeth, cu inima, trupul și cu sufletul. Nici un alt bărbat nu va mai fi vreodată ca Henry. Ce am făcut?

– Amy, Henry nu s-a purtat fără repros. Nu e nevinovat. Tu nu trăiai pe atunci în împrejurări obișnuite, ia el știa asta încă de când v-ați cunoscut. Și nu-l asculta pe Joss! Să ții minte: bărbații și femeile nu se înțeleg niciodată cu adevărat, pentru că suntem ființe diferite. Asta face parte din provocare! Dacă îți închipui că poți găsi un soț fără defecte și că nu va exista nici o neînțelegere între voi… ei bine, nu vei găsi. Cu adevărat importante sunt țelurile și orientarea inimii lui.

– Înțeleg, răspund eu, dar numai după ce m-am gândit adânc, sperând să pătrund spusele lui Elspeth. Are sens, desigur. Henry mi-a spus că e încăpățânat și știu că e impetuos. Nu face compromisuri. Totuși, îl iubesc

pentru toate astea. El mi-a zis că n-a vrut niciodată să se despartă de mine și că, dacă îl iubeam, aș fi simțit și eu la fel. Însă am mers prea departe pe drumul visurilor noastre, în timp ce eu eram încă ancorată în trecut.

– Bineînțeles că așa e, pentru că sunteți tineri și v-ați îndrăgostit. Asta înseamnă să te îndrăgostești, Amy – o îndepărtare extatică de orice soi de rațiune sau prudență! Dar după ce ne-am îndrăgostit, consumarea idilei – căsătoria – rezolvarea tuturor problemelor dintre noi cere gândire, sensibilitate și răbdare. Henry a fost nerăbdător, iar nerăbdarea a fost o povară prea mare pentru tine într-un moment dificil, așa că ai fugit. S-ar putea ca el să te ierte! Numai că nerăbdarea lui a venit din iubirea față de tine și din dorința de a avea grijă de tine, cred. Poate că atunci ai putea și tu să-l ierți?

– O, am făcut-o deja. Îl iert din toată inima, Elspeth. Din toată inima!

– E minunat, dragă. Dar nu crezi că s-ar putea să vrea și el să știe asta?

Capitolul 72

În noaptea de după discuția cu Elspeth, îi scriu lui Henry o scrisoare foarte lungă. După ce am terminat, o copiez din nou. Îi trimit un exemplar lui Albert Crumm, iar pe celălalt – familiei Longacre din Bath. Am pus și un scurt bilețel în fiecare plic, implorând ca, dacă destinatarii știu unde e Henry, să-i înmâneze scrisoarea fără întârziere. A doua zi de dimineață mă trezesc devreme și merg la York împreună cu Joss.

Mă duc la oficiul poștal și-i înmânez prețioasele scrisori dirigintelui poștei, gândindu-mă la Aurelia în timp ce fac asta. N-am încredințat hârtiei secretul Aureliei, dar i-am încredințat toate celelalte lucruri care îmi sunt prețioase: sentimentele, regretele, dragostea, speranțele. I-am spus lui Henry că, dacă dorește să vin la el, trebuie doar să-mi spună unde, și-i voi fi alături cât mai curând cu putință. I-am spus că, atunci când îl voi vedea, îi voi spune totul și nu-l voi mai exclude din nimic, niciodată.

În ciuda acestui fapt, mă simt descurajată. Simt că am greșit primind să-mi împart viața cu el, iar apoi, la prima încercare, ținând morțiș să mă descurc de una singură. Fugind de el cu prima ocazie. Cu ochii minții, îl văd ciufulit și nedumerit, îmbrăcat în cămașă de noapte și trecându-și mâinile prin păr, urmărindu-mă cum îi scăpam printre degete.

„Nu mă vei lăsa așa, Amy!“

Îmi dau seama acum că nu era o poruncă; era o pledoarie. Amintirea asta e aproape de ajuns ca să-mi pierd speranța, însă îmi aduc aminte de cuvintele înțelepte ale lui Elspeth: amândoi am fost de vină, amândoi suntem oameni. E cu putință să mă poată ierta și iubi în ciuda greșelilor mele, așa cum o fac și eu.

Mă trezesc calculând febril datele. Când aș putea să sper să primesc vreo veste de la el? Dacă e la familia Longacre sau la bunicul lui, aș putea primi un răspuns în doar câteva zile. Dacă nu e acolo, dar ei îmi pot trimite scrisoarea direct către el, va dura puțin mai mult. Dacă cei cărora le-am scris nu știu unde se află Henry, pot trece săptămâni înainte ca scrisoarea mea să-și găsească drumul către el. S-ar putea să dureze luni bune! Cum aș putea să am răbdare atât de mult?

N-am mai fost niciodată îndrăgostită. Nu știu ce e de înțeles și ce nu, dar n-am mari speranțe să mă pot aștepta în mod rezonabil la iertare. Totuși, mi-am promis măcar că voi *încerca* să cred că dragostea și fericirea pot fi ale mele, chiar dacă ceea ce s-a întâmplat în trecut sugerează altceva. Acum am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru moment. Dacă el nu-mi răspunde, sau dacă e încă supărat pe mine atunci când îmi răspunde, voi merge la Londra și voi vorbi cu bunicul lui. Îl voi cere să-l convingă pe Henry să mă asculte, o singură dată, ca dovadă de bunătate și de generozitate, măcar.

Dar, dacă nu mă mai iubește, dacă există altcineva care să-l poată face mai fericit, sau dacă, pur și simplu, nu dorește să-și asume riscul pe care îl reprezintă Amy Snow, îl voi lăsa să plece, chiar asta voi face, și îi voi dori numai bine din tot sufletul. Dar mai înainte de asta trebuie să fac tot ce-mi stă în putință ca să-l recâștig.

Așa am jurat pe drumul de întoarcere spre Fountain Cottage. Nu avusesem de gând să merg pe jos; mă gândisem să-l întreb pe Joss dacă se putea lipsi de ucenicul lui pentru puțin timp, ca să mă conducă. Dar, pierdută în gândurile mele înflăcărate și în promisiunile tăcute și fierbinți, cumva am ratat prăvălia și am trecut dincolo de zidurile orașului. Șovăi,

apoi mă hotărăsc să merg pe jos. Va trece mai repede timpul, iar drumul e plăcut. Îmi dau seama cât de dulce e singurătatea atunci când nu e impusă, cât de mulțumit poți fi cu tine însuți atunci când singurătatea e singura posibilitate pe care o ai.

Ziua se încălzește, așa că îmi scot boneta și o leagăn în timp ce merg. Sunt împresurată de verdeață și nu e nimeni pe drum. În plus, n-aș fi putut să petrec atât de mult timp cu doamna Riverthorpe și să nu rămân cu un anumit apetit pentru încălcarea convențiilor.

Ajungând la șoseaua care duce către casă, sunt încălzită și, fără îndoială, roșie la față. Îmi simt părul meu cel rebel zburlit în jurul capului precum un roi de albine și îmi promit să mă așez undeva la umbră, cu o carte de poezie și cu un pieptăn, de îndată ce ajung acasă. Mă simt puțin stânjenită descoperind că Elspeth a primit un vizitator în absența mea.

Oricine ar fi, se îndepărtează de casă în direcția Yorkului. Într-o clipă, drumurile noastre se vor întretăia și mă gândesc iute să mă ascund înainte să-mi amintesc că oricine e liber să creadă orice dorește despre mine; nu-mi pasă. E un gând de-a dreptul eliberator. Mă uit cu atenție, întrebându-mă dacă cel care vine spre mine e cumva vreo persoană pe care am cunoscut-o deja. E prea suplu să fie Jeremiah, care oricum la ora asta se află la măcelărie. Într-adevăr, de la depărtarea la care sunt față de el, omul acela seamănă puțin cu Henry, dar văd zeci de Henry în fiecare zi, atât de mult mă gândesc la el. Așa încât continui să merg, legănându-mi boneta.

Boneta îmi zboară din mână; panglicile sunt din satin, iar degetele mele sunt alunecoase pentru că sunt umede. Acum arăt și mai ridicol, fiindcă par că mi-am aruncat boneta pe drum. Mulțumită unei adieri bruște, rătăcite, boneta mea se îndreaptă spre trecător, ca și când ar fi dornică să-l întâlnească.

El o înhață și dă la iveală un zâmbet larg, un zâmbet pe care îl văd de o mie de ori în fiecare zi, și astfel încă nu-mi dau seama, chiar și atunci când mă aflu chiar în fața lui Henry Mead, că el e cu adevărat aici, în Yorkshire.

– *Amy Snow*, îmi spune el privindu-mă mirat, de parcă aș fi un obiect rar, prețios și minunat.

Văd cum neliniștea și hotărârea se luptă în spatele zâmbetului său.

– O, Doamne! Ce bine e să te văd! Nu pot fi fără tine, Amy, așa că nu-mi mai cere așa ceva.

Capitolul 73

– *Henry*?

Toată autocritica mea, toate temerile mele față de viitor dispar. În acel moment sunt atât de fericită doar să-l văd, încât simt că nu voi mai dori nimic altceva niciodată. Ne privim preț de o clipă îndelungată, încordată, iar apoi eu alerg și mă arunc în brațele lui, strigând:

– O, Henry!

De parcă vorbele mele ar fi indiciul de care avea nevoie, Henry mă ia în brațe și mă învârte.

– Te iubesc, murmură el cu fața îngropată în părul meu, cu glasul sugrumat și răgușit.

Sunt topită de iubire și de ușurare. Simt cum sunt luată de val. Tot ce pot spune, iar și iar, e: „Te iubesc“. Și: „Henry“

De cinci luni, viața mea e condusă de cuvinte. Indicii, scrisori, tot ceea ce puteam spune și tot ceea ce mi se interzicea să spun. Acum, în sfârșit, pot să-mi dau frâu liber și să-mi urmez sentimentele; pot să mă destind.

Când, în cele din urmă, Henry mă lasă jos, refuz să-i dau drumul și rămân agățată de el, brațele mele fiind încântate să-i simtă din nou umerii lați, iar fața fiindu-mi hotărâtă să rămână lipită de a lui.

Aceste gesturi sunt mai satisfăcătoare decât cuvintele.

Capitolul 74

Cuvintele vin mai târziu, după ce ne întoarcem la căsuță, iar Elspeth ne servește cu limonadă. Îi ia pe copii pe câmp, iar ei protestează din răsputeri, nevrând să fie îndepărtați de acest străin interesant, cu privire malițioasă.

– Cum de m-ai găsit, dragă Henry? îl întreb, sărutându-i mâna pe care i-o strâng într-ale mele.

– Nu mulțumită ție, dragostea mea, îmi răspunde el cu voioșie.

– Îmi pare foarte rău. Mi-a fost frică să-ți scriu și nu știam unde să te găsesc. Dacă nu mai erai îndrăgostit de mine? Dacă erai prea supărat pe mine? Mă tem că n-am deloc experiență cu astfel de lucruri și de aceea m-am purtat atât de urât în acele împrejurări dramatice. Dar ți-am scris, în cele din urmă. O scrisoare în două exemplare! Le-am pus la poștă în dimineața asta.

El râde.

– Aștept cu nerăbdare să le citesc, frumoasa mea. Să nu mai fiu îndrăgostit de tine? Fată prostuță, asta nu s-ar putea întâmpla niciodată. Atunci când ai plecat, am fost furios. Însă doar pentru că eram rănit și mă temeam că nu mă mai iubeai. Nu știam că pot fi atât de bădăran, Amy. Îmi pare rău! M-am dus la Richmond, pentru că nu știam ce să fac altceva. M-am gândit că făceam un lucru mai bun pentru amândoi asigurându-mi un venit și păstrându-mi speranța, decât urmărindu-te până la York, dată fiind situația tensionată dintre noi și faptul că tu erai încă foarte nerațională, dragostea mea.

– *Henry*!

– Da, da, foarte nerațională. Și, mai mult decât atât, nerăbdătoare, indignată și cu totul neînțelegătoare. Nu crezi că asta prezintă foarte bine situația dintre noi, Amy?

Îi dau dreptate cu tristețe.

– A fost greu să mă concentrez asupra interviului, poți fi sigură, voiam să fug în fiecare clipă și să sar într-un tren care să meargă către nord. Dar mi-am urmat planul și am obținut postul!

Îl sărut, încântată.

– Bineînțeles că l-ai obținut! O, felicitări, e minunat! Și ți-a plăcut școala?

– Foarte mult. Domnul Merritt e un domn amabil, iar tinerele domnișoare docile pe care le-am văzut muncind din greu în sala de clasă au, fără îndoială, o grămadă de idei ascunse în spatele buclelor, idei pe care îmi doresc să le aud și să le încurajez. Voi fi cât se poate de revoluționar, poți fi sigură de asta! Clădirea e foarte bine amenajată și, bineînțeles, cunoști orașul – e un loc încântător. Cred că aș putea să fac o treabă foarte bună acolo, deși voi da un răspuns definitiv doar dacă și tu ești de acord să ocup

postul ăsta. Îmi dau seama că, de când am vorbit ultima oară, s-au schimbat foarte multe lucruri în ceea ce te privește.

– Doar că sunt mai sigură ca oricând că vreau să fiu cu tine, Henry, și că, în sfârșit, sunt liberă să fiu. Dar continuă, te rog.

– De la Richmond, m-am întors la Bath. M-am dus de îndată la doamna Riverthorpe și i-am cerut să-mi spună unde să te găsesc.

Râd doar gândindu-mă la asta.

– Doamne, cât de curajos ești! Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, ea mi-a spus.

– Henry, nu! Nu se poate. Nu ți-ar spune niciodată! *Mie* nu mi-a spus!

– Am fost nespus de înfricoșător, draga mea!

Îl privesc cu îndoială.

– O, ei bine, n-a fost chiar atât de simplu. Am convins-o – am plictisit-o până când am scos toate informațiile de la ea, la propriu. I-am spus că refuzam să plec din casa ei până când îmi spunea. Apoi am continuat să vorbesc întruna despre cât de mult te iubeam. Știi că urăște asta. A ieșit din cameră. Eu am rămas. A reapărut după o oră, îmbrăcată într-una dintre ținutele ei strălucitoare – crede-mă, n-am mai văzut niciodată așa ceva – ca să plece la un bal. Eu încă eram acolo. O, ce față a făcut atunci când a dat din nou cu ochii de mine! exclamă el, nemaiputându-și stăpâni râsul. Mi-aș dori să fi putut s-o vezi. Oricum, am urmărit-o până la trăsură, vorbind întruna, iar ea a trântit ușa și a plecat, lăsându-mă în mijlocul unei propoziții. Nu contează! Aveam mai multe propoziții de spus! Știam unde mergea – o cunoști pe doamna Riverthorpe, nu s-ar duce într-un loc despre care nu se vorbește în tot orașul – așa că m-am dus și eu acolo.

– Ai avut invitație?

– Bineînțeles că nu. Dar aici e vorba despre practica mea îndelungată ca farsor, care acum m-a ajutat în chip strălucit. M-am îmbrăcat festiv – ar fi trebuit să mă vezi! Cred că leșinai. M-am strecurat printr-o fereastră, m-am învârtit peste tot, până când m-am întâlnit cu doamna Riverthorpe și am făcut și mai multe declarații referitoare la dragostea mea pentru tine. O, n-a fost încântată să-i întrerup seara de bârfe indecente într-o companie selectă, poți fi sigură de asta!

– Sunt sigură! Ai fost norocos că nu te-a dat afară.

– A făcut-o! Eram acolo, dar, după cinci minute, m-au dat afară pe ușa din față și m-au amenințat cu arestul. Nu contează. Am așteptat-o să se

întoarcă la Casa Hades.

– Și îmi pot imagina la ce oră din noapte s-a întâmplat asta!

– Într-adevăr. Cred că Gus și Ellen au crezut că mi-am pierdut mințile în tot acest timp, dar aveam prada încolțită. Doamna Riverthorpe e o pasăre bătrână și tare ca piatra, dar eu sunt îndrăgostit și asta mă pune în avantaj de fiecare dată când vine vorba de rezistență irațională. Oricum, pe scurt, mi-a trebuit o săptămână ca s-o conving și nu sunt sigur că își va mai dori să mă vadă vreodată, dar sunt aici și suntem din nou împreună, în sfârșit, și vreau să-ți spun că îmi pare rău, îmi pare rău pentru tot ce am spus înainte să pleci. Mă ierți, Amy?

Mă privește nespus de solemn și îmi ridică mâna spre buzele lui.

– Henry, iubitul meu, te-am iertat în clipa în care am plecat. Și mie îmi pare rău. Sunt atât de obișnuită cu secretele și cu singurătatea, încât să te fac chiar atunci parte din viața mea mi s-a părut, dintr-odată, cu neputință, așa că am fugit. Dar acum îți voi spune totul, dacă și tu mă vei ierta.

– Am făcut-o deja și niciodată n-a fost nevoie. Așa că… chiar ești liberă acum? Ai aflat marele secret al Aureliei?

Dau din cap în semn de încuviințare, cu ochii strălucindu-mi. Liberă, în sfârșit.

– Nu trebuie să-mi spui, Amy, dacă nu simți că e bine. Nu trebuie să-mi spui *niciodată*, dacă nu vrei.

Dragul de el! Văd cum moare de nerăbdare să afle.

Așa că îi spun.

Stăm și ne facem visuri împreună, la fel cum am făcut-o la Bath, însă nu mai trebuie să fiu atentă la fiecare vorbă pe care o rostesc. Acum nu voi mai fi trimisă în cine știe ce oraș ciudat, în orice moment. E ca și când un nor negru s-ar fi spulberat de deasupra mea, luând cu el toată tensiunea din aer și o durere de cap pe care nici nu-mi dădusem seama că o aveam. Stăm unul lângă altul, cu capetele aplecate în lumina soarelui, până când auzim zgomotul făcut prin iarbă de cabrioleta lui Joss, care se apropie pe drum. El cântărește situația dintr-o privire.

– Amy, mi-ai trimis soția și copiii pe câmp ca să te distrezi din nou cu iubiții tăi?

Sare din căruță și aruncă frâiele pe capul calului.

– Glumesc, desigur! Domnule, trebuie să fiți Henry.

– Nu, domnule, sunt Randolph Boniface, răspunde Henry cu un aer îngrijorat.

Îl trag de mânecă. Sunt sigură că nu va fi mai liniște atunci când cei doi se vor cunoaște mai bine.

Capitolul 75

Înainte să plec din York aprind focul în camera mea, deși e iunie și e atât de cald încât toate ferestrele casei trebuie deschise, căci altfel nu se poate răsufla. Știu de ceva timp că trebuie să fac asta. Iau toate scrisorile Aureliei și le ard.

În primul rând, arunc în foc acele prime scrisori, pline de minciuni născute din disperare – tulburarea pe care o ascundeau și tulburarea pe care au stârnit-o. Mă uit cum ard, se carbonizează și dispar. Apoi, indiciile pentru vânătoarea de comori, unul câte unul. Citesc încă o dată ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat Aurelia.

Draga mea, acum îmi iau, în sfârșit, rămas-bun. Nu te mai pot numi „vrăbiuță“... Te iubesc... Acum și pentru totdeauna...

Totuși pare cu neputință ca rolul imens pe care ea l-a jucat în viața mea să se fi încheiat. Cu toate astea, așa e.

– La revedere, Aurelia! șoptesc. Și eu te iubesc. Mulțumesc, dragă prietenă, pentru tot ce mi-ai dat.

Mă uit cum toate cuvintele și toate secretele ei se transformă în cenușă, luând cu ele, în timp ce se dezintegrează, adevărul despre ascendența lui Louis Capland. E povestea unei vieți mici – atât de prețuite, atât de iubite și atât de însemnate – ascunsă pentru totdeauna.

Și propria poveste mi-am pus-o pe foc. Iau paginile pe care mi-am așternut suferința și amintirile, un teanc destul de gros. Totul e aici, viața mea până în prezent: nopțile petrecute într-o spălătorie și zilele pe malul unui pârâu; o mare prietenie și o pierdere dureroasă; exilul și căutarea.

Povestea mea, speranțele și suferințele mele. Întrebări: unele la care am primit răspunsuri și unele la care s-ar putea să nu le aflu niciodată. Se aprind și fac vâlvătaie. Și, dintr-odată, dispar.

Îmi iau rămas-bun nu numai de la vânătoarea de comori, nu numai de la Aurelia, ci și de la un întreg capitol al vieții mele: șaptesprezece ani, începuți în zăpadă și încheiați în flăcări. Îmi arunc nefericirile în foc; nu mă definesc. Și, astfel, îmi câștig dreptul la o altă canava albă pe care să-mi desenez identitatea – și viitorul.

Fiindcă e așa cum a spus Aurelia: moartea e ceva, dar viața e cu totul altceva.

Capitolul 76

Twickenham, aprilie 1849

În *Twickenham Herald* apare un anunț conform căruia domnul Henry Mead din Hertfordshire și domnișoara Amy Cardew din Twickenham urmează să se căsătorească pe data de 29 a lunii curente. Și chiar așa e.

Mă mărit la Mulberry Lodge, unde mi-am petrecut ultimele luni. Port o impresionantă rochie argintie de mireasă, cu un șal de mătase verde pal, brodat cu flori de nu-mă-uita. Recepția are loc în grădină, de unde oaspeții se pot plimba până la râu. Edwin Wister mă conduce la altar în biserica locală, iar Madeleine e doamna mea de onoare. Micuța Louisa, acum în vârstă de cinci ani, se descurcă excelent în rolul de domnișoară de onoare; Michael e aprod.

La ceremonie participă familiile Mead și Crumm, Capland din York, doamna Ariadne Riverthorpe, strălucitoare într-o rochie de mătase de culoarea șofranului și diamante galbene și, desigur, întregul clan Wister. Numărul membrilor familiei Wister de la Mulberry Lodge rămâne neschimbat; Constance a născut-o pe Caroline Aurelia în ianuarie (o lună pe

care sunt hotărâtă să învăț s-o iubesc), însă până atunci Madeleine plecase deja de acasă. Ea a devenit doamna Renfrew în toamnă.

Bucuria mea de a fi acolo pentru amândouă evenimentele poate fi ușor de închipuit.

Iar acum sunt doamna Amy Mead[13]. Se pare că identitatea mea iernatică s-a dezghețat cu totul, de la Snow – la un râu curgător, iar acum la un nume care îmi face plăcere că invocă vara – întrucât cine s-ar gândi vreodată la o pajiște în timpul iernii?

Atunci când a venit momentul să publicăm anunțul în *Herald*, am ales un nume care să ne asigure că nu va exista nici o mărturie scrisă despre Amy Snow. Oricine a știut vreodată ceva despre originea mea nu m-ar mai putea găsi niciodată. Însă m-am împăcat cu asta de multă vreme.

La urma urmei, îi sunt îndatorată familiei Vennaway. Amy Snow e chiar dispărută; a dispărut ca o urmă de pas care s-a șters.

EPILOG

Hatville Court, mai 1848

Drumul înapoi la Hatville e lung și drept. Mi se pare absurd de simbolic. Fiica mea avea dreptate într-o privință. Femeile pot fi crescute să fie virtuoase, inocente și agreabile, dar nu există nici o răsplată pentru astfel de lucruri în această viață.

Nu știu de ce m-am dus la Bath s-o găsesc pe Amy Snow. În orice caz, a fost un demers infructuos, precum cea mai mare parte a vieții mele. Mă întorc încă împovărată de secretul meu. Nu e chiar atât de senzațional: lumea nu se schimbă dacă e păstrat sau dacă e divulgat. Dar, pentru mine, faptul că e neîmpărtășit înseamnă încă o povară pe suflet.

Acoperișurile din Hatville se văd la orizont, pe deasupra copacilor, deși mai sunt câțiva kilometri din drumul ăsta fără nici o curbă. Îmi aduc aminte

de povestea biblică despre mersul pe calea cea dreaptă, îngustă, fără să deviezi sau să cotești; asta e ceea ce am făcut. Toată viața mea.

E ceea ce am încercat să-i transmit Aureliei, dar ea nu a învățat. Sunt la fel de derutată ca întotdeauna în ceea ce o privește pe fiica mea. Nu știu cum de a fost fiica lui Charles și a mea, pentru că nu semăna deloc cu tatăl ei și, dacă lăsăm la o parte înfățișarea, nici cu mine. Am fost o mare frumusețe.

Cândva, am fost foarte mândră de acest lucru, în care îmi găseam o mare satisfacție. Dintre toate surorile mele, eram cea mai strălucitoare și cea mai reușită. Cea mai mare dintre cele șapte fete, cu toatele născute la o diferență de un an sau doi una de cealaltă, abia am avut timp să răsuflu și să mă uit în ochii mamei înainte să vină pe lume, țipând, o altă soră, iar apoi alta și alta...

Atunci când m-am căsătorit, nu m-am îndoit niciodată că puteam naște o grămadă de copii. Eu și Charles aveam amândoi mulți frați, iar eu eram tânără, puternică și sănătoasă. *Visul oricărui bărbat*, mi-a spus el în noaptea nunții noastre. El mi-a desfăcut corsetul, iar eu mi-am întors fața către perete.

Prima mea sarcină, la șaptesprezece luni de la căsătorie, a fost cel mai minunat lucru care mi s-ar fi putut întâmpla. Atunci când i-am spus soțului meu, el m-a ridicat în brațe și m-a învârtit într-un fel copilăros și vesel. M-a privit cu o tandrețe pe care nu i-o mai văzusem până atunci.

Părinții, ai lui și ai mei, ne-au copleșit cu felicitări și le-am auzit oftatul de ușurare: până la urmă, Hatville avea să aibă un moștenitor.

Poate că nici un copil n-ar fi putut supraviețui presiunii unor așteptări atât de mari. În orice caz, al meu a fost pierdut două luni mai târziu, într-un val de sânge.

Nu există cuvinte care să descrie ceea ce am simțit atunci.

A trecut cam o lună până când Charles și-a reluat vizitele conjugale, deși medicul îi ceruse să aștepte mai mult. Corpul și starea mea de spirit erau devastate; eram deprimată. Patru luni mai târziu, am rămas din nou însărcinată. Pe acesta l-am ținut doar patru săptămâni. În orice caz, n-am putut simți pentru el ceea ce simțisem la prima pierdere de sarcină.

Apoi, mi-am dat seama că exista o nouă posibilitate, ceva care avea să-mi facă viața un coșmar. În loc să mă îngrijorez că n-aș fi putut concepe

niciodată, m-am îngrijorat că s-ar fi putut ca trupul meu să treacă prin acest ciclu nesfârșit de speranță și pierdere, speranță și pierdere, din nou și din nou, de-a lungul anilor. Chiar dacă aș fi născut un copil, unul n-ar fi fost de ajuns și așa aș fi luat-o de la capăt. A fost prima dată când am început să simt că viața mea, pesemne, îmi devenise o povară prea grea.

Încă doi ani și încă doi copii dispăruți înainte să-i pot ține în brațe. Pe unul l-am purtat în pântec vreme de două luni, iar pe celălalt – o absolută cruzime – cinci. Patru fii sau fiice, dar nu le-am văzut niciodată fețele. Dispăruți. S-au topit ca și când n-ar fi fost niciodată, și am crezut că avea să mi se rupă inima de suferință.

Iar apoi, minunea. S-a întâmplat la șase ani după căsătorie – șase ani în care bătrânii Vennaway crezuseră că linia descendenței lor era fatal compromisă. Am conceput din nou și, de data *asta*, lună după lună ținute în secret, am ajuns la ultima lună; s-a născut Aurelia. Copilul meu!

Charles a fost disperat că era fată, însă eu n-aș fi schimbat nimic la ea, nici măcar asta. Ca prunc, era un adevărat heruvim, cu bucle arămii, gură roz și dulce ca un sărut, și cu ochi mari, violeți, care nu și-au schimbat niciodată culoarea, care nici măcar n-a pălit.

Semăna perfect cu mine. În ea am văzut a doua șansă a mea în orice. Era atât de vioaie, de plăcută și de veselă încât a reușit să-i facă pe bunici să accepte, într-o măsură considerabilă, faptul că era fată și nu băiat. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, am reușit să ne schimbăm situația. O fată, cel puțin, ar fi putut să se căsătorească, iar o fată ca aceasta ar fi putut fi o adevărată comoară.

Cu toate astea, am continuat să încercăm. Am conceput iar și iar, de parcă trupul meu învățase de la Aurelia că ar fi putut, într-adevăr, să facă acest lucru. În ziua în care Aurelia a adus-o pe Amy Snow în casă, scâncind, vineție și hidoasă, pierdusem a șaptea sarcină de la nașterea Aureliei, cu câteva zile mai devreme.

Pe când Amy stătea întinsă în fața mea pe covorul indian, înfășurată în pelerina de un albastru celest a fiicei mele, eram deja obosită, nenorocită și cu nervii întinși la limită. Poate că tocmai de aceea tot ce am putut gândi privind copilul, a fost: „Fiul meu n-ar fi fost atât de urât. De ce e aici copilul ăsta, în loc să fie el?“ N-am putut găsi nici o urmă de compasiune în inima mea. Cred că simțământul ăsta fusese smuls cu totul din mine. La

urma urmei, viețile mici, curmate înainte de a începe, erau ceva obișnuit pentru mine.

Amy Snow a fost de la început un ghimpe în coasta mea; murdărind-o pe Aurelia cu dezgustătorul ei drept de naștere și cu ușurința jignitoare cu care venise pe lume. Căsătoria, dragostea, datoria, în cadrul celor mai bune familii, nu sunt așa. Sunt lucruri grele. E greu să lupți pentru ele, le obții greu și e *greu*.

Știam că faptul că a fost găsită pe moșia noastră a dat naștere la zvonuri. Bârfa era că pruncul ar fi fost rodul unei iubiri clandestine a lui Charles, lăsat pe zăpada de la Hatville ca să-l facă pe tată de rușine, însă eu știam adevărul. Rușinea îmi era sortită mie.

Toată lumea a speculat despre Amy, mai ales fiica mea fantezistă. Dar adevărul era că nimeni nu știa de unde venise Amy, în afară de mama ei. Și de mine.

În anii mei îndelungați de suferință, așa cum se cuvenea fiind eu doamna de la Hatville Court, îi vizitam pe cei săraci: împărțeam coșuri cu bunuri, făceam schimb de politețuri de fațadă și așa mai departe. Nu pot spune că îmi plăcea. Nu mi-a fost niciodată ușor să mă amestec printre acei oameni. Cred că îmi simțeau stânjeneala și mă disprețuiau pentru asta. Diferențele sunt atât de mari.

Cu toate acestea, am reușit să mă apropii mai mult de o tânără fermieră. Aștepta cu nerăbdare vizitele mele, iar mie, la rândul meu, nu mi se păreau atât de stânjenitoare ca restul. Cred că ea îmi admira frumusețea și rafinamentul și avea oarecare aspirații să evolueze.

Știam că nu trebuia s-o încurajez în această privință, deoarece tatăl ei era lăptar, iar mama ei, de asemenea, un nimeni, o ignorantă. Lumea bună n-ar fi agreat-o niciodată. Nu era prea drăguță, deși avea o fire deschisă, sinceră, și un păr auriu rebel, dar frumos, de culoarea porumbului. Numele ei era Sophy.

Într-o zi de mai, în 1830, am găsit-o pe fată singură în căsuța ei, cufundată într-o suferință amară. Printre lacrimi, mi-a spus povestea ei tristă, ceva obișnuit în vremea aceea; era, desigur, însărcinată.

Tatăl copilului era un domn care locuise lângă Enderby în acea primăvară. S-a întâmplat pe când Sophy muta vacile de la o pășune la alta. Îi spusese că părul ei în lumina soarelui îi amintea de imaginea unui înger; îi

mărturisise că era fermecat de zâmbetul ei. Mă îndoiesc sincer că era așa. Zâmbetul lui Sophy era exact precum cel al lui Amy – prea larg, prea stângaci, lipsit de rafinament. Cu toate astea, în acel moment el a avut în chip limpede gânduri rele în legătură cu ea, iar prostuța de fată l-a crezut.

Mă înfurie să aud astfel de povești. Ce diabolic din partea acelui domn să se încurce cu cineva atât de inferior lui!

Acest domn – Sophy îl cunoștea doar ca *Bradley* și nu știu dacă acela era numele de familie sau prenumele – a rămas o săptămână acolo și a căutat-o de mai multe ori.

Am simțit o oarecare milă față de Sophy, cunoscând oroarea legată de un astfel de act. Dar nu! Fata mi-a spus că i-am înțeles greșit lacrimile. Nu plângea de groază, ci de durere că el plecase. Nu-i venea să creadă, pentru că el îi spusese că aveau să se căsătorească.

Ea mi-a spus că iubise fiecare clipă petrecută cu el. Mai mult decât orice, îi plăcuse atunci când făcuseră dragoste – în căpița de fân din spatele lăptăriei! Își simțise sufletul inundat de lumină, așa spunea. Am oprit-o. Nu puteam să aud mai mult. La urma urmei, aveam o experiență bogată în ceea ce privește aceste lucruri, iar sugestia că ar fi putut fi plăcute era obscenă. Pângăritoare.

Era prea târziu pentru Sophy; actul avusese loc. Dar poate că nu era prea târziu pentru sufletul ei, acel suflet despre care vorbea atât de ușor. Am lămurit-o pe dată că acesta era un act care trebuia să se întâmple doar în cadrul căsătoriei, că era o greșeală să găsești plăcerea în el, cea mai gravă greșeală pe care o putea săvârși o femeie. Îi era greu să înțeleagă, firește, pentru că nu fusese deloc educată. Am stăruit asupra ideii că pruncul rezultat nu putea fi decât o dezonoare și o rușine.

I-am făcut cadou o rochie veche. Gestul ăsta a fost socotit de familia ei drept un act de mare bunătate; de fapt, mărimea și stilul neobișnuit îi ascundeau trupul în continuă transformare. Atunci când s-a apropiat momentul, i-am oferit o slujbă la Hatville, ca să poată face doar cele mai ușoare munci, fără să trezească bănuielile familiei. După ce s-ar fi născut copilul, l-aș fi dus la cel mai apropiat orfelinat, iar Sophy și-ar fi putut relua viața obișnuită cât mai curând cu putință. Ea mi-a spus că voia să păstreze copilul, însă eu am stăruit. Nu trebuia să fie stigmatizată de nașterea lui. Ar fi trebuit ca, prin dispariția copilului, totul în viața lui Sophy să fie ca și când nu se întâmplase nimic.

Apoi mi-am pierdut ultimul prunc, atât de dorit, și am fost foarte bolnavă. Unii dintre copiii mei îmi alunecau pur și simplu din pântec, ca un suspin scos fără voie. Alții se luptau și se chinuiau să rămână cu mine – cel puțin așa mi se părea. Acest fiu mic (eram convinsă că ultimul prunc pierdut fusese băiat) a luptat mai mult decât oricare și mi s-a spus că era să mor odată cu el. Aș fi murit ca să-i dau viață, dar, din nou, totul mi-a fost refuzat.

Atunci când am reușit să părăsesc patul, să mă îmbrac și să mă ridic din nou în picioare, sosiseră surorile mele, iar Sophy dispăruse.

N-am mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Am întrebat o dată. Nu s-a întors la familia ei și nu s-a mai auzit de ea. Era, într-adevăr, ca și când nimic nu se întâmplase vreodată. Sau ar fi fost, dacă n-ar fi apărut o fetiță dezbrăcată în zăpadă, pe domeniul Hatville.

Nu pretind că înțeleg. Sophy își iubea copilul îndeajuns de mult ca să fugă cu el, oricât de prost ar fi fost acel plan. Iar apoi l-a părăsit.

Îmi închipui că a făcut un fel de cădere nervoasă. Chiar și eu am simțit că înnebuneam odată cu experiența teribilă de a iubi un copil și de a mă contopi cu el, deși era cu neputință să-l aduc viu pe lume. Pesemne că Sophy a pierdut, pur și simplu, orice simț al realității – fusese tulburată în ultimele săptămâni.

La început m-am întrebat dacă pruncul pe care Aurelia îl numise „Amy Snow“ nu era, de fapt, copilul unei alte nefericite, iar părăsirea pruncului pe domeniul nostru să fi fost doar o coincidență malefică. Dar, pe măsură ce Amy creștea, nu putea să mai încapă nici o îndoială. De fiecare dată când îi vedeam zâmbetul strâmb, urât, o vedeam pe Sophy acuzându-mă. Și claia ei de păr, și felul în care se despărțea în centrul frunții, toate erau precum cele ale lui Sophy, deși culoarea întunecată trebuie să fi provenit de la tată.

Chiar m-am întrebat, în clipele mele de cugetare sumbră, dacă nu cumva Sophy își lăsase dinadins propriul copil să moară sub ochii mei, ca pe o învinuire fățișă. Cred că există mai multe variante și nu pot să pretind că aș vrea să-mi cheltui energia gândindu-mă la ele.

Însă am fost pusă în fața unui fapt împlinit: acel copil, acea fetiță care n-ar fi trebuit să fie concepută vreodată, care n-ar fi trebuit să se nască vreodată, și-a făcut drum până în casa *mea*, ca să ducă o viață îndestulată și

sănătoasă chiar sub nasul meu. Potrivirea cu pierderea sarcinii mele era o cruzime foarte mare față de mine, căci Amy apăruse la doar câteva zile după ce îl pierdusem pe dulcele meu Samuel, așa cum îl numisem în sinea mea. De fiecare dată când o vedeam pe Amy, simțeam cum mă copleșea durerea. I-am spus bucătăresei că fetița aceea nu trebuia să mi se arate niciodată în fața ochilor.

Înțelegerea asta a funcționat îndeajuns de bine pentru o vreme – socoteam că soluția era imperfectă, dar funcțională. Însă apoi Aurelia – recalcitranta, încăpățânata Aurelia – a făcut din Amy animalul ei de companie, apoi sora ei, iar restul e o poveste foarte amară.

Acum Aurelia a dispărut, iar Amy, la fel. Plecarea ei e singurul lucru bun care s-a întâmplat după moartea Aureliei. Am răsuflat pentru prima oară cu adevărat după șaptesprezece ani, pe când silueta ei mică și hotărâtă dispărea în cele din urmă în întunericul cenușiu al unei zile de ianuarie, cu luni în urmă. Am crezut că, în cele din urmă, ar fi trebuit să-mi găsesc liniștea sufletească.

Însă amintirea lui Sophy a devenit mai puternică; mi-am amintit de amănunte la care nu mă gândisem de ani de zile. Alesese nume – Flora dacă era fată, Nicholas dacă era băiat – chiar dacă îi spusesem că cei de la orfelinat aveau să aleagă orice nume ar fi dorit ei. De ce trebuie să-mi amintesc *asta*? Mi-a spus că tatăl copilului era din Devon și că obișnuia să vină la ea călare pe un cal alb. Bineînțeles. Uneori, Sophy îi cânta pruncului din pântecul ei, neștiind că eram lângă ea. Oare ar fi trebuit să-i cânt și eu pruncului meu?

Poate că am sperat că aceste frânturi din povestea altcuiva aveau să-mi dea pace dacă eu i le spuneam lui Amy. Poate că *trebuia* să-și cunoască povestea cea adevărată, după toți acei ani de istorii cu țigani și prințese sau după presupunerea că era copilul din flori al lui Charles Vennaway. Mi-am spus de multe ori că nu-i datoram nimic, că supraviețuirea ei se datora bunăvoinței mele. Însă știu adevărul.

Atunci când Arabella s-a întors în Surrey cu vești că o văzuse pe Amy Snow sclipind ca un pandantiv de rubin în inima unui bal, în societatea de la Bath, am știut că trebuia s-o urmăresc, doar de acea dată, și să-i spun ceea ce știam, dacă puteam.

Nu împărtășesc deloc certitudinea Arabellei cu privire la modul în care Amy și-a câștigat averea. Sora mea e o neghioabă. Sunt sigură că Aurelia i-a lăsat o moștenire grozavă; iar Amy, fără îndoială, a mers destul de departe ca să ascundă lucrul ăsta. A procedat bine că a făcut-o, întrucât Charles s-ar fi luptat cu ea. Neavând nici un moștenitor, a dat în patima banilor, după care devine din ce în ce mai ahtiat. Nici că-mi pasă.

N-am văzut-o pe Amy Snow. Știu, o simt în străfundul sufletului că n-o s-o mai văd niciodată. Așa cum mi-am dorit dintotdeauna. Viața pe care o duc e stearpă și împovărată – dar așa a fost întotdeauna. Capitolul e închis.

M-am întors, da, cu povestea nespusă. Dar, într-adevăr, e o poveste cu totul banală; nu se poate spune că ar fi vreun mare secret, fiindcă nu e nici originală, nici interesantă. Ce e, la urma urmei, dacă nu povestea unei vieți mărunte, care va rămâne pentru totdeauna neștiută?!

MULȚUMIRI

Le sunt extrem de recunoscătoare tuturor profesioniștilor uimitori și talentați pe care i-am „câștigat“ datorită concursului *În căutarea unui bestseller*. Nu mi-aș fi putut dori pe cineva mai bun cu care să lucrez sau care să facă romanul *Misterul fetei de zăpadă* cunoscut în lume.

Așadar, un MARE mulțumesc din toată inima TUTUROR celor de la Furniss Lawton, Quercus, Plank PR și WHSmith pentru profesionismul, sprijinul și primirea călduroasă pe care mi-au făcut-o.

Mulțumiri speciale îi adresez agentei mele, Eugenie Furniss, care este o adevărată sursă de inspirație și editoarei mele geniale, Kathryn Taussig. Și, desigur, lui Richard și Judy.

De asemenea, îi mulțumesc lui Therese Keating, pentru că a fost prima din echipă care a citit-o și a îndrăgit-o pe Amy.

Mii de mulțumiri și multă iubire le transmit cititorilor mei, care m-au susținut de-a lungul întregului proces de scriere și m-au binecuvântat cu un

entuziasm și un feedback de neprețuit: Wendy Hammond, Ellen Pruyne, Marjorie Hawthorne, Andy Humphrey și Jane Rees (adică mama). La fel și celorlalți prieteni din Swansea și Londra, care m-au susținut și m-au încurajat în atât de multe moduri în ultimul an.

Lisa Mears, Cheryl Powell, Karen Wilson, Patsy Rodgers, Lucy Davies (cercetător asociat!), Kathryn Davies, Sarah Cole, Anna Hunt, Stephanie Basford-Morris, Rosie Stanbridge, Ludwig Esser, Jacks Lyndon și Bethan Jones: prietenia voastră și felul uimitor de a fi îmi fac lumea un loc mai bun și mai bogat și îmi permit să fac ceea ce fac.

Aș dori să le mulțumesc celor de la York Writers, un grup literar cu adevărat talentat și motivat, pentru susținerea viselor mele literare și pentru că au fost primii care au făcut comentarii pe marginea primelor pagini din *Misterul fetei de zăpadă*.

Și, în sfârșit, dar cu siguranță nu în ultimul rând, le mulțumesc părinților mei minunați care m-au susținut mereu, fără de care probabil că nu aș fi văzut niciodată pliantul referitor la concurs și povestea lui Amy ar avea încă doar șase pagini.

Următoarele cărți au fost resurse neprețuite pentru a mă ajuta să înțeleg contextul vieții și vremurilor lui Amy:

Judith Flanders, *Orașul Victorian.* Atlantic Books, Londra 2012;

Ruth Goodman, *Cum să fii victorian.* Penguin, Londra 2014;

Michael Paterson, *O scurtă istorie a vieții în Marea Britanie victoriană.* Robinson, Londra 2008.

Localitate din nordul Franței, unde armata engleză a repurtat o victorie istorică asupra celei franceze în timpul Războiului de 100 de ani.

Zăpadă (în limba engleză)

Aluzie la expresia englezească *to know which side one's bread is buttered,* care înseamnă „a-și cunoaște interesul".

Fel de mâncare alcătuit din pește afumat, orez și ouă fierte.

Titlul original, *The Old Curiosity Shop,* roman de Charles Dickens

Titlul original, *The Pickwick Papers,* roman de Charles Dickens

Aleea Vestei – aluzie la povestea spusă de Aurelia despre iepurii Entwhistle și Crumm, care erau croitori.

Stinghii de lemn care se fixează în formă de cruce în spațiul ferestrei.

Master Humphrey's Clock (titlul original)

Plantă erbacee cu flori albastre, galbene sau albe, folosită ca furaj sau ca îngrășământ verde

Acoperiș foarte înalt, în formă de săgeată, folosit la turnurile monumentale.

Corect (în lb. franceză în original)

Mead, în limba engleză, înseamnă „pajiște".

În colecţia NEW MOON au apărut:

Sarah Dessen, *O dată pentru totdeauna*
Sarah J. Maas, *Oraşul Semilunii. Casa pământului şi a sângelui*
Sarah Dessen, *Un cântec pentru tine*
Jennifer L. Armentrout, *Furie şi furtună*
Mikki Daughtry & Rachael Lippincott, *Tot acest timp*
Sarah Dessen, *La drum împreună*
Rachael Lippincott & Mikki Daughtry, *La cinci paşi de tine*
Jennifer L. Armentrout, *Ruină şi blestem*
H. Hunting, *Minciuni nevinovate*

În colecţia MOON LIGHT au apărut:

Julia Quinn, *Bridgerton. Eu şi ducele*
Penelope Ward, *N-are stofă de iubit*

„O poveste antrenantă, minunat scrisă...“
LUCINDA RILEY
MISTERUL FETEI
DE ZĂPADĂ
TRACY REES
LITERA
blue MOON